ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Lekce_smrti.pdb

PDB Name: Deaver Jeffery - Lekce smrti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jeffery DEAVER
Lekce smrti

Pro Carlu Nortonovou

POZNÁMKA AUTORA

Rád bych vyjádřil svůj vděčný dík Jerry Cowdreyové z kalifornského Laguna Niguel za postřehy ohledně nelehkého osudu a potenciálu dětí s poruchou učení. Stejně tak patří mé poděkování i mé sestře a spisovatelské kolegyni Julii Reece Deaverové z Pacific Grove v Kalifornii; zvláštní dík si pak zaslouží Karen Cowdreyová z Los Angeles, jejíž postřehy v oboru psychoterapie a lidské mysli pro mne byly v mnoha, mnoha směrech neocenitelné. Kromě toho bych chtěl poděkovat i své editorce Kate Miciakové, jež je - mimo jiné - nadána schopností inspirovat, instruovat a v neposlední řadě vzbuzovat v autorovi stejný zápal pro psané slovo, jaký vyzařuje i ona sama. A nakonec ze srdce děkuji své agentce a přítelkyni Deborah Schneiderové.

Z anglického originálu
The Lesson of Her Death
(Bantam Books, New York 1994)
přeložil Jiří Kobělka
Vydalo nakladatelství DOMINO
Vydání první
Ostrava 2004

Copyright © 1993 by Jeffery Deaver
Translation © 2003 by Jiří Kobělka

ISBN 80-7303-182-5

Díl 1
PROFIL

1
S každým ujetým kilometrem její srdce uprchlo o kousek dál.
Devítiletá dívka seděla schoulená na předním sedadle a otírala prst o ošoupanou béžovou opěrku hlavy. Pramínek světlých vlasů jí povlával v průvanu z otevřeného okna před obličejem. Odhrnula si ho a vzhlédla k vážně se tvářícímu šedovlasému muži kolem čtyřicítky. Muž opatrně řídil a zabodával přitom oči před dlouhou bílou kapotu auta.
"Prosím," řekla dívka."
"Ne."
Složila si ruce do klína.
Možná se jí podaří vyskočit, až zastaví na červenou.
Možná kdyby dostatečně zpomalil…
Jestlipak by to bolelo, přemýšlela dívka, kdybych vyskočila z auta do vysoké trávy vedle silnice? Představila si, jak klopýtá přes zelené šlahouny a na tváři a na rukou cítí chladnou rosu.
Ale co pak? Kam by utíkala?
Její myšlenky přerušilo první cvaknutí vyhozené směrovky a dívka sebou trhla, jako by někdo vystřelil z pistole. Auto zpomalilo a zhouplo se, když přední kola vyjela na příjezdovou cestu vedoucí k nízké cihlové budově. Dívka si uvědomila, že se jí rozplynuly i poslední naděje.
Zaštkaly brzdy a auto zastavilo.

"Dej mi pusu," řekl muž, natáhl se a stiskem knoflíku jí uvolnil bezpečnostní pás. Ten se začal navíjet, ale dívka se ho držela jako tonoucí stébla.
"Já nechci. Prosím."
"Sáro."
"Jenom dneska. Prosím tě."
"Ne."
"Nenechávej mě tu."
"Běž ven."
"Já nejsem připravená!"
"A dělej, co umíš."
"Já se bojím."
"Není proč se…"
"Nenechávej mě tu!"
"Podívej…" Jeho hlas nabral kamenný tón. "Vždyť já budu nedaleko. Hned tady v Blackfoot Pond. Je to sotva kilometr odtud."
Její zásoba výmluv byla vyčerpána. Sára otevřela dveře auta, ale zůstala sedět.
"Dej mi pusu."
Naklonila se, rychle políbila otce na obličej, vystoupila z auta a postavila se do studeného jarního vzduchu silně prosyceného autobusovými exhaláty. Učinila tři kroky k budově a dívala se, jak automobil vyjíždí z příjezdové cesty. Náhle si vzpomněla na kocoura Garfielda připevněného na zadním skle rodinného stejšnu. Vzpomněla si, že když hračku na sklo upevňovala, musela přísavky nejprve olíznout. Z nějakého důvodu v ní tato vzpomínka vyvolala plačtivost.
Možná ji táta zahlédne ve zpětném zrcátku, rozmyslí si to a vrátí se.
Auto zmizelo za kopcem.
Sára se otočila a vstoupila do budovy. Přitiskla si krabici s obědem na prsa a šoupavě procházela jednotlivými chodbami. Ačkoliv byla stejně vysoká jako kterékoliv z dětí, které se rojily kolem ní, připadala si oproti nim mnohem mladší.
Drobnější. A slabší.
Před učebnou čtvrté třídy se zastavila a nakoukla dovnitř. Cítila, jak jí planou nozdry a kůže se jí ježí strachem. Na krátký okamžik zaváhala, pak se otočila a rezolutně vyrazila z budovy ven, přičemž si musela strkavě klestit cestu skrz neutuchající proud křičících, hýkajících a smějících se dětí.
Necelých deset metrů od místa, kde včera v noci našli tělo, uviděl Bill Corde vzkaz.
Kus papíru propíchnutý stonkem divoké růže v barvě zaschlé krve se třepetal ve vlhkém větru a vysílal Morseův signál do nízkého ranního slunce.
Bill Corde se prodíral skrz změť mladých jalovců, javorů a nepoddajných šlahounů forzýtií k papíru.
Copak si ho předtím nevšimli? Jak je to možné?
Odřel si holeň o skrytý pařez, tiše zaklel, ale stále pokračoval k povalujícímu se útržku.
Corde měřil sto osmdesát pět centimetrů a jeho vlasy měly šedý odstín perské kočky, což - vzhledem k faktu, že měl zanedlouho překročit pouhou čtyřicítku - působilo poněkud předčasně. Jeho pokožka byla bledá, jelikož se psal teprve duben a Corde byl v letošní sezoně na rybách pouze dvakrát. Zdálky působil štíhlým dojmem, ale jeho opasek se vydouval ven o něco více, než mu bylo milé; nejnamáhavějším Cordeovým sportem byl v poslední době softbal se starými pány. Dnes ráno byla jeho košile úřadu šerifa města New Lebanon jako obvykle čistá a naškrobená jako kus čerstvé balzy a jeho béžové kalhoty nepostrádaly přeostré puky.
Corde byl hodností poručík a specializací detektiv.
Vzpomněl si, jak toto místo vypadalo před dvanácti hodinami - včera v noci, kdy je osvětlovaly pouze baterky detektivů a ostrá záře půlměsíce na obloze. Corde vyslal své muže, aby prohledali půdu. Byli mladí a strozí (muži s armádním výcvikem), případně mladí a arogantní (absolventi státní policejní akademie), ale všichni si počínali svědomitě.
Přestože se policisté pokládali za virtuosy v oboru zatýkání podnapilých řidičů, bezohledných řidičů a domácího násilí, znalosti o vraždách si povětšinou osvojili z šestákových detektivek a z televize - podobně jako své znalosti o zbraních nezískali na státní střelnici v Higginsu, nýbrž uprostřed podzimních strnišť. Když však nyní dostali příkaz ohledat místo činu, učinili tak s nevídanou zarputilostí a zápalem.
Ani jeden z nich však nenalezl kousek papíru, k němuž se nyní Bill Corde namáhavě prodíral hustým křovím.
Ach, nebohá dívka…
…jež leží na úpatí třímetrové rybniční hráze.
…jež leží v tomto mrazivém vlhkém loži z bahna, nízké trávy a modrého kvítí.
…jejíž tmavé vlasy jsou odhrnuty na stranu, jejíž obličej je podlouhlý a hrdlo silné. Její okrouhlé rty se nápadně špulí a obě její uši obsahují tři zlaté kroužky tenké jako drátek. Její prsty na nohou jsou štíhlé a nehty ztemnělé vínově červeným lakem.
…jež leží na zádech s rukama složenýma na ňadrech, jako by už ji srovnal soudní patolog. Růžovou halenku s květinovým vzorem má zapnutou až ke krku a její sukně se cudně táhne pod kolena, i když je na stehnech shrnutá.
"Máme její jméno. Takže… je to nějaká Jennie Gebbenová. Studentka."
Včera v noci Bill Corde s praskajícími koleny podřepl vedle těla a přiložil obličej k dívčině tváři. V jejích mrtvých, ale stále nezeskelnatělých oříškově hnědých očích se zračil perleťový půlměsíc. Corde cítil trávu, hlínu, olej z převodovky,

mátu z jejích rtů a kořenitý parfém, jenž stoupal z její chladné pokožky.
Vstal a vyškrábal se na vršek hráze, která zadržovala kalné vody Blackfoot Pondu. Otočil se a pohlédl na ni. Měsíční světlo mělo přízračný bledý odstín, jaký se používá snad pouze ve filmech. Jennie Gebbenová jako by se v tomto světle hýbala. Nikoliv však živoucími lidskými pohyby - spíše jako by se scvrkávala, choulila a vpíjela do země. Corde zašeptal směrem k ní - či spíše k tomu, co z ní zbylo několik slov a pak už pomohl mužům prohledávat okolí.
Dnes v prozářeném ránu se prodral posledním chomáčem forzýtií, přistoupil k růžovému keři, strčil ruku do igelitového sáčku a sebral z červenohnědého trní papír.
"Celý todlencto?" zavolal na něj Jim Slocum.
Corde mu neodpověděl. Hoši z oddělení včera v noci přece jen nebyli nepozorní. Tento kus papíru nemohli najít jednoduše proto, že to byl výstřižek z dnešního Registeru.
"Celé, ehm, místo?" zeptal se Slocum znovu.
Corde zvedl hlavu. "Jo, celé."
Slocum zabručel a pokračoval v odvíjení žluté policejní pásky kolem pásu vlhké půdy, na níž bylo nalezeno dívčino tělo. Slocum byl po Cordeovi druhým nejvýše postaveným zástupcem newlebanonského šerifa. Byl to svalnatý muž s kulatou hlavou a velkýma ušima. V roce 1974 si zvolil krátký účes s kotletami a od té doby mu zůstával věrný. S výjimkou zábavních parků, loveckých výletů a Vánoc u tchána s tchyní Slocum jen zřídkakdy opouštěl hranice okresu.
Nyní odmotával pásku a broukal si přitom jakýsi univerzální popěvek.
U silnice stála malá skupinka reportérů. Corde by jim stejně nic neprozradil, ale uznával, že se tihle venkovští novináři chovají slušně: všichni se zdáli naplněni obvyklou reportérskou horlivostí, ale zároveň ponechávali oba policisty víceméně v klidu a spokojili se s fotografováním a zkoumáním místa činu. Corde odhadoval, že nasávají atmosféru pro zítřejší články, které budou překypovat přídavnými jmény a líčením plíživé hrozby.
Odložil novinový výstřižek, který již vězel v igelitovém sáčku, a rozhlédl se kolem sebe. Napravo od něj přecházela hráz v rozlehlý les přeťatý silnicí 302, která vedla do nákupního centra, na dvanáct dalších okresních komunikací, na šest státních silnic, na dvě dálnice a nakonec do devětačtyřiceti dalších států a dvou cizích zemí, v nichž se uprchlý vrah mohl ukrývat až do konce svých dní.
Corde přecházel sem a tam a s pevně sevřenými rty si prohlížel les. Dorazili se Slocumem před pěti minutami, přesně v osm třicet. Register přitom začal do stánků a za vrátka domů přicházet kolem čtvrt na osm. Člověk, který zde výstřižek zanechal, tak tudíž musel učinit během poslední hodiny.
Bill Corde poslouchal šumění větru nad nataženým ostnatým drátem a prohledával půdu pod růžovým keřem. Pravděpodobně ji rozryly dvě šlépěje, které však byly příliš neostré, než aby se daly identifikovat. Corde kopl do kmene, jenž zde podle všeho spadl teprve nedávno. Zpod kmene se rozuteklo hejno hmyzu připomínajícího drobné pásovce. Corde dokráčel na vrchol hráze a položil ruce na zelené kovové trubky zapuštěné do hlíny jako zábradlí.
Silně se zachmuřil a zadíval se skrz příliv ranního slunce, které se odráželo od větrem bičované hladiny rybníka. Na protější straně se táhly lesy, nekonečné akry uvězněné v pronikavé záři.
Poslouchej…
Corde naklonil hlavu a zaostřil sluch směrem k proudu světla.
Kroky!
Znovu se zadíval do srdce lesa. Přiložil si ruku k čelu, aby si zastínil zrak, ale světlo ho přesto oslepovalo a pálilo v očích. Viděl všechno a zároveň neviděl nic.
Kde?
Když svěsil dlaň, spočinula na rukojeti jeho služebního revolveru.
Většinu cesty utíkala.
Trasa z newlebanonské základní školy k Blackfoot Pondu měřila po silnici 302 (po níž měla zakázáno chodit) plných pět kilometrů, ale lesem to trvalo pouhou půlhodinu, a tak se rozhodla pro tuto možnost.
Vyhýbala se bažinatým oblastem, ne snad kvůli nebezpečí - Sára znala každou stezku ve všech lesích kolem New Lebanonu -, nýbrž prostě proto, aby si neumazala od bláta boty, které jí otec předchozího večera vycídil do lesku ptačích křídel, nebo růžové podkolenky, které jí k Vánocům darovala babička. Držela se stezky vinoucí se mezi duby, jalovci, borovicemi a trsy kapradí. Kdesi v dálce zacvrlikal pták. Áá-úúú-íííí. Sára se zastavila, aby ho našla. Bylo jí teplo, a tak si sundala bundu, vyhrnula si rukávy bílé halenky, rozepnula si u krku knoflík a běžela dál.
Když se přiblížila k Blackfoot Pondu, všimla si, že na protější straně rybníka, asi šedesát až devadesát metrů skrz nejhustší úsek lesa, stojí její otec s panem Slocumem. Oba měli sklopené hlavy, takže to vypadalo, jako by hledali ztracený míč. Sára vyrazila směrem k nim, ale sotva vystoupila zpoza javoru, opět se zarazila. Ocitla se v tak jasném paprsku světla, že ji bezmála oslepil. Světlo bylo magické - jeho zlatožlutou barvu vyplňoval prach, pára a droboulinké tečky jarního hmyzu, který žhnul v řece zářivého svitu. Zarazilo ji však něco jiného. V houštině za stezkou totiž spatřila - zdálo se jí, že spatřila - člověka, který se předkláněl a pozoroval jejího otce. Její oči však kvůli světlu nedokázaly rozpoznat, zda je to muž; nebo žena, dítě, nebo dospělý.
Možná to byl jen chomáč listí a větviček.
Ne. Zahlédla ten pohyb. Byl to člověk.
Její zvědavost náhle ustoupila neklidu, Sára se otočila a vyrazila ze stezky dolů k rybníku, odkud mohla podél břehu dojít až k hrázi. Její obezřetné oči přitom setrvávaly na opodál stojící postavě, a když vykročila kupředu, uklouzla jejímu naleštěná černá bota na složených novinách ukrytých pod hromadou uschlého listí.
Z úst se jí vydral krátký výkřik a Sára v panice natáhla ruce. Její drobné prsty však nahmataly jen šlahouny vysoké trávy, které se snadno odtrhly od země a sledovaly její klouzavý pohyb k vodě jako fáborky.
"Neslyšels odtamtud někoho?" zavolal Corde na Slocuma.

"Zdálo se mi, že možná jo." Slocum si nadzvedl kšiltovku s motivem medvídka Smokeyho-ochránce lesů a otřel si čelo.
"Nějaké kroky nebo zašustění."
"A co teď?"
"Ne."
Corde počkal čtyři až pět minut, poté přešel k úpatí hráze a zeptal se: "Skončil jsi?"
"Ano," odpověděl Slocum. "Vracíme se?"
"Já zaletím kostitřasem do St. Louis a promluvím si s otcem té holky. Měl bych být zpátky kolem třetí. Chci, abychom se ohledně toho případu všichni sešli ve čtyři nebo o půl páté v kanceláři. Ty zůstaň tady, než se objeví hoši z ohledávačky."
"Chceš, abych jen tak čekal a nic nedělal?"
"Mají přijet každou chvíli. Neměl bys čekat dlouho."
"Ale znáš tenhle okres. Může to být i hodina." Slocumovým způsobem protestu bylo zásobovat člověka podobnými informacemi.
"Musíme nechat to místo zapečetěné, Jime."
"Když myslíš…" Slocum se nezdál potěšen, ale Corde nehodlal nechat místo činu bez dozoru, zvláště když opodál číhalo hejno reportérů.
"Akorát se nechci dostat do situace, kdy tady budu celý den jen tak sedět."
"Já myslím, že to…"
V porostu se ozvalo zapraskání a jejich směrem se začaly blížit kroky.
Policisté se obrátili čelem k lesu a Cordeova dlaň znovu spočinula na revolveru. Slocum upustil pásku, která dopadla na zem, začala se odmotávat a zanechala za sebou dlouhý tlustý žlutý pás. Také on hmátl po zbrani.
Hluk nyní zesílil. Policisté neviděli jeho zdroj, ale každopádně vycházel přibližně od růžového keře, který obsahoval výstřižek.
"Tati!"
Sára k němu zadýchaně vyrazila - vlasy jí vlály ve větru a na jejím špinavém obličeji se leskly krůpěje potu. Jedna podkolenka se jí shrnula téměř až ke kotníku a na jedné noze a paži se jí táhla tlustá zablácená šmouha.
"Sáro!"
Dobrý Bože! Jeho vlastní dcera. A on držel ruku na revolveru a stačilo pět vteřin, aby ho vytasil!
"Sáro! Co tady děláš?"
"Promiň, tati. Cítila jsem se nějak divně. Šla jsem do školy, ale pak se mi zdálo, že na mě něco leze." Z jejích úst se monotónně linula nacvičená slova.
Kristepane…
Corde se k ní přikrčil. Cítil vůni šamponu, který dcera nedávno dostala ve velikonočním košíčku. Fialkový šampon.
"Nikdy, nikdy nesmíš chodit tam, kde táta pracuje. Rozumíš? Nikdy! Pokud tě tam nezavedu sám."
Její obličej se zdál nafouklý kajícností. Pohlédla si na nohu a zvedla špinavé předloktí. "Spadla jsem."
Corde vytáhl ostře nažehlený kapesník a setřel jí z končetin bláto. Když viděl, že dcera není nikde pořezaná ani poškrábaná, zadíval se jí do očí. V hlase se mu stále ozýval vztek, když se jí zeptal: "Nevidělas tam někoho? Nemluvilas v tom lese s někým?"
Její pád nevzbudil v otci takové sympatie, jaké očekávala. Jeho reakce ji spíše vyděsila.
"Odpověz mi!" zopakoval.
Jaká je nejbezpečnější odpověď? Zavrtěla hlavou.
"Neviděla jsi nikoho?"
Zaváhala a polkla. "Ve škole se mi udělalo špatně."
Corde chvíli zkoumal její zastřené oči. "O tomhle už jsme mluvili, miláčku. Tobě se nedělá špatně. Ty se tak jen cítíš."
Jeden mladý reportér zvedl fotoaparát a vyfotil Cordea, jak odhrnuje z dceřiných očí pramen světlých vlasů. Corde ho zpražil pohledem.
"Jako bych měla v bříšku vidle."
"Musíš do školy."
"Já nechci! Já školu nenávidím!" Mýtinou se rozlehl její pronikavý hlas. Corde pohlédl na reportéry, kteří této výměně názorů přihlíželi s různým stupněm zájmu a účasti.
"Pojď. Vlez si do auta."
"Ne!" zakňourala Sára. "Já nejedu. Nemůžeš mě nutit."
Cordeovi se chtělo křičet zoufalstvím. "Nasedni si do toho auta, mladá dámo. Nebudu ti to říkat znovu."
"Prosím." Její hlas byl prosycen nesmírným zklamáním.
"A šup."
Když Sára viděla, že její plán nezabere, přešla ke Cordeovu služebnímu autu. Corde ji sledoval a napůl byl přesvědčen, že dívka střelhbitě vyrazí do lesa. Ona se však zastavila a pozorně si prohlížela jednotlivé stromy.
"Sáro?"
Dívka ani neotočila hlavu. Nastoupila do auta a zabouchla za sebou dveře.
"Děti," povzdechl si Corde.
"Našel jsi něco?" zeptal se Slocum.
Corde právě připevňoval evidenční kartu k sáčku s nalezeným novinovým výstřižkem. Podepsal se na ni a předal sáček Slocumovi. Krátký článek se týkal včerejší vraždy. Editorovi se podařilo vtěsnat na stránky před uzávěrkou celkem pět odstavců. Zpráva byla z novin vystřižena s až přízračnou precizností - tahy byly dokonale rovné, jako by někdo článek

vyřízl žiletkou.
Studentka z Audenu znásilněna a zavražděna, hlásal titulek.
Fotografie doprovázející zprávu nicméně nebyla pořízena na místě činu, nýbrž převzata z několik měsíců staré reportáže, která pojednávala o pikniku v kostele, jehož se zúčastnil i Corde s rodinou. Popisek pod fotografií oznamoval: "Detektiv William Corde, hlavní vyšetřovatel případu, na snímku z března tohoto roku se svou ženou Diane a dětmi Jamiem (15) a Sárou (9)".
"Zatraceně, Bille."
Slocum ukázal na slova připsaná červeným inkoustem vedle fotografie.
Neúpravným rukopisem oznamovala:
JENNIE MUSELA UMŘÍT. JE TO MŮŽE POTKAT TAKY.
2
Pomalu stoupali po schodech; jeden z nich cítil pod botami přepychový koberec, druhý necítil vůbec nic.
Venku skučel vítr. Zdejší prosperující čtvrt obklopovala jarní bouřka, avšak uvnitř elegantního domu bylo teplo a vítr s deštěm se zdály velmi vzdálené. Bill Corde s kloboukem v ruce a pečlivě otřenými botami přihlížel, jak se muž zastavil v potemnělé hale a pak se rychle natáhl po klice. Ještě jednou zaváhal, ale poté otevřel dveře, pleskl po vypínači a rozsvítil.
"Nemusíte tady být," řekl Corde jemně.
Richard Gebben neodpověděl a pouze vstoupil doprostřed místnosti s růžovým kobercem, v níž vyrůstala jeho dcera.
"Bude v pořádku," řekl slabým hlasem. Corde neměl tušení, zda má na mysli svou ženu, která seděla dole v ložnici otupělá sedativy, anebo svou dceru, jež právě teď ležela tři sta kilometrů odtud na dráždivě kulatém smaltovaném stole soudního patologa.
Bude v pořádku.
Richard Gebben byl nakrátko ostříhaný byznysmen středního věku s obličejem zbrázděným pozůstatky pubertálního akné. Pocházel ze Středozápadu a byl bohatý. Život lidí jako on řídila spravedlnost, nikoliv osud. Corde měl dojem, že největší zápas nyní tento muž svádí sám se sebou ve snaze pochopit důvod smrti své dcery.
"To jste sem přijel úplně sám," poznamenal Gebben.
"Ne, pane, letěl jsem vnitrostátním letem. S Midwest Air."
Gebben si bezděčně přejel ciferníkem rolexek po poďobané tváři. Podivným způsobem se dotkl vlastních očí, jako by sám žasl, že nepláče.
Corde kývl k Jenniinu prádelníku a zeptal se: "Smím?"
"Vzpomínám si, jak po poslední návštěvě doma odjížděla do školy, bylo to na Den díkůvzdání… Co prosím?"
"Její prádelník. Rád bych si ho prohlédl."
Gebben mu nepřítomně pokynul, Corde přistoupil k prádelníku, ale zatím ho neotevřel. "Den díkůvzdání. Odjela a nechala všechno povlečení rozházené. Na jedné hromadě. Když vyrazila na letiště, manželka sem přišla, ustlala postel a uspořádala to tady takhle…" Corde se díval na tři růžovobíle kostkované polštáře na prošívané pokrývce a na plyšového psa s černými knoflíky místo očí, který zpod polštářů vystrkoval hlavu. "Žena si dala pěkně načas, než toho psa nastrojila."
Gebben se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil. "Ona… S Jennií to bylo tak, že milovala…"
Co chtěl říct? Že milovala život? Milovala lidi? Milovala květiny koťata poezii dobročinnost? Gebben zmlkl, neboť ho zřejmě trápilo, že v této chvíli nedokáže uvažovat jinak než v nejlacinějších frázích. Corde věděl, že tváří v tvář smrti vypadá člověk často potrhle.
Otočil se od Gebbena k Jenniinu prádelníku. Rozeznával zde celou směsici vůní. Na toaletním stolku se zrcadlem leželo asi dvanáct lahviček s parfémy. L'Air du Temps byl plný, lahvička s nepatentovanou kolínskou naopak téměř prázdná. Corde ji zvedl, pohlédl na štítek a opět ji odložil. Na ruce mu pro několik příštích dnů ulpěla ostrá kořenitá vůně, kterou si pamatoval ze včerejší noci u rybníka.
Prádelník obsahoval pouze svršky. Ke korkové nástěnce nad ním byla připíchnuta asi stovka pohlednic a fotografií. Jenniina paže ovinutá kolem pasů desítek chlapců s odlišnými obličeji, ale podobnými pózami. Její tmavé vlasy jako by byly v létě tmavší, ale to mohl být jen efekt způsobený filmy Kodak. Jennie nosila vlasy často sepnuté dozadu. Jejím oblíbeným sportem byl volejbal a více než deset snímků ji zachycovalo právě při této hře s bujarým odhodláním ve tváři. Corde se Gebbena zeptal, zda si může jednu fotografii vzít, konkrétně detailní záběr na Jenniin obličej lesknoucí se potem. Gebben pokrčil rameny. Jak jen Corde tuhle část práce nesnášel - pronikat přímo do nitra lidské bolesti!
Dotkl se několika nedávných momentek zachycujících Jennii s přítelkyněmi. Gebben mu potvrdil, že všechny dnes studují na jiných školách - všechny s výjimkou Emily Rossiterové, která byla Jenniinou spolubydlící v Audenu. Corde dále na nástěnce nalezl Jenniinu průkazku ze střední školy, útržky ze vstupenek na koncert Cowboy Junkies, na koncert Bon Jovi, na koncert Billyho Joela či na vystoupení Pauly Poundstoneové a také jednu pohlednici s přihlouplým kresleným králíkem, která Jennii blahopřála k úspěšnému absolvování testů v autoškole.
Corde vytáhl zpoza stolu židli, posadil se a prohlédl si ošoupaný stůl před sebou - byl plný rýh, škrábanců a Jenniiných čmáranic. Cordeovi neunikla ani lahvička s čínskou tuší, zarámovaný obrázek Jennie se špinavým kokršpanělem a momentka, na níž někdy na jaře, snad o Velikonocích, vychází z kostela a u nohou jí rostou modré krokusy.
Zemřela na záhonu mléčně modrých hyacintů.
V neforemném hliněném hrníčku stála okousaná žlutá tužka s vypotřebovanou gumou. Corde tužku zvedl. Pod tlustými polštářky prstů cítil hrubé zářezy a otisky Jenniiných zubů. Otřel dřevo v domnění, že bylo kdysi vlhké od jejích slin, a vrátil tužku na místo.

Prohledal Jenniin pracovní stůl obsahující úkoly ze střední školy, čtverečky balicího papíru a stará blahopřání k narozeninám.
"Nevedla si deník? Nedostávala dopisy?"
Gebben upřel na detektiva zrak. "Já nevím. Byly by tady," dodal a ukázal ke stolu.
Corde ho znovu pečlivě prohlédl. Žádné výhrůžné dopisy, žádné vzkazy od zhrzených milenců. Vlastně vůbec žádná osobní korespondence. Corde se zadíval do skříně, odhrnul stranou velké množství šatů a zkontroloval regály. Nenašel však nic užitečného, a tak opět zavřel dvoukřídlé dveře.
Postavil se doprostřed pokoje, založil si ruce v bok a rozhlédl se kolem sebe.
"Byla zasnoubená? Měla tu stálého přítele?"
Gebben váhal. "Měla spoustu přátel. Nikdo by jí neublížil. Všichni ji měli rádi."
"Nerozešla se v poslední době s někým?"
"Ne," odvětil Gebben a pokrčil rameny způsobem, který Cordeovi prozradil, že ten člověk netuší, co říká.
"Nezamiloval se do ní někdo?"
"Nikdo, kdo Jennii znal, by jí neublížil," prohlásil Gebben pomalu a dodal: "Víte, co si myslím? Od toho telefonátu jsem se s tím nikomu nesvěřil. Sbíral jsem k tomu odvahu. Pro všechny ty lidi - její prarodiče, její přátele, rodinu mého bratra - Jennie stále žije. Z jejich pohledu pořád sedí v knihovně a učí se."
"To je zatím všechno, pane. Pokud vás napadne něco, co by nám podle vašeho názoru mohlo pomoci, budu rád, když mi zavoláte. A pokud najdete nějaké dopisy nebo její deník, prosím, pošlete mi je co nejrychleji. Budou velmi důležité." Podal Gebbenovi jednu ze svých laciných vizitek.
Gebben si ji prohlédl a pak zvedl hlavu s naléhavě přimhouřenýma očima. "To bude v pořádku."
Řekl to s takovou naléhavostí, až se zdálo, že jeho jediným momentálním cílem je utěšit Billa Cordea.
Wynton Kresge seděl ve své kanceláři v hlavní administrativní budově Audenovy univerzity. Místnost s vysokým stropem a dubovým obložením měla tmavě modrý koberec podobný odstínu koberečků v jeho oldsmobilu, jen asi dvojnásobně hrubý. Jeho pracovní stůl pak tvořil velký kus mahagonu. Příležitostně, když měl právě na telefonu někoho, koho neměl zájem poslouchat (což bylo docela často), si Kresge představoval, jak by se dal stůl z kanceláře vystěhovat, aniž by se ve zdi musela vybourat díra. A během zvlášť vleklých dní dokonce uvažoval, že se o to skutečně pokusí. Pro tento projekt by byl ostatně velmi dobrým kandidátem: měřil metr devadesát a vážil necelých sto třicet kilo. Obvod jeho paže činil sedmatřicet centimetrů a obvod stehna šedesát - jen nepatrné procento těchto rozměrů přitom představoval tuk. (Kresge nikdy v životě nezvedl vzpěračskou činku, ale dokázal si udržet většinu svalové hmoty, kterou si vypěstoval na univerzitě jako obránce Tigers - nikoliv Missouri Tigers, nýbrž Dan Devine Tigers.)
Pracovní plocha stolu obsahovala jeden telefon se dvěma linkami, jednu mosaznou lampu, jednu podložku, jeden kožený diář otevřený na stávajícím týdnu, jednu zarámovanou fotografii atraktivní ženy, sedm zarámovaných fotografií dětí a jeden kus papíru.
Papír, který Kresge přidržoval mohutnou rukou, jako by se bál, že ho odvane vítr, obsahoval následující slova: Jennie Gebbenová. Který deset večer Blackfoot Pond. McReynoldsova kolej. Milenci, studenti, učitelé, loupež? znásilnění? jiný motiv? Susan Biagottiová? Pod sdělením se nacházel neumělý plánek univerzitního areálu s rybníkem a cestou kolem něj. Kresge se dotkl ušního lalůčku koncem kuličkového pera Schaeffer z mincovního stříbra, které leštil předchozího dne večer, a začal přemýšlet, co napsal.
Po chvíli načrtl na papír několik dalších čar, přeškrtl pár slov a jiná dopsal. Právě když kreslil tečkovanou čáru z areálu k rybníku, ozvalo se zaklepání na dveře a on leknutím povyskočil. Než však sekretářka vstoupila bez dalšího ohlášení do kanceláře, byl již kus papíru zmuchlaný a odhozený v odpadkovém koši.
"Chce vás vidět," pravila sekretářka, pohledná žena krátce před čtyřicítkou.
"Ano."
Sekretářka se odmlčela a dodala: "Jste tu pěkně zabedněný."
"Co prosím?"
"Kdysi jsem si myslela, že ‚být zabedněný' znamená někam se zabarikádovat. Třeba před policií nebo tak něco."
"Před policií?" zeptal se Kresge.
"Až později jsem přišla na to, že se to používá i ve smyslu ‚zpozdilý'. Jako že se člověku něco těžko vtlouká do hlavy."
"Já vážně nevím. Hned?"
"Říkala, že hned."
Kresge přikývl. Odemkl horní zásuvku a vytáhl z ní tmavě šedou poloautomatickou pistoli Taurus ráže 9 milimetrů. Ujistil se, že zásobník v pažbě je plný, a zasunul si zbraň do pouzdra u pasu. Kancelář opustil s výrazem, v němž sekretářka - na rozdíl od něj samotného - vycítila prudké, ba téměř teatrální odhodlání.
Rozhodla se, že dům vybuduje takto: nejdřív sežene nějaký pozemek - třeba tam za oknem, na tom nádherném poli plném zlatého a bílého kvítí obklopeného zelenostříbřitými stromy. Ze své cely viděla, jak se vysoká tráva ohýbá ve vánku hebkém jako lenivý ocas kotěte. Pak tam svolá kamarády a zvířata a…
"Sáro, posloucháš nás?"
Její hlava se odtrhla od okna a Sára zjistila, že se na ni dívá dvaatřicet dětí a jeden dospělý. Jediným tichým hlesnutím z ní unikl všechen dech a pak se úplně zastavil. Sára se dívala do dětských očí a cítila, jak se jí chvěje srdce a poté se dává do rychlého cvalu. "Vyvolala jsem tě. Pojď sem."
Sára tiše seděla a uvědomovala si, že jí ryzí žár proniká z obličeje do paží a hrudníku.
Paní Beidersonová se usmívala a tvář měla sladkou jako Sářina babička. Paní Beidersonová se vůbec hodně usmívala. Nikdy na Sáru nezvýšila hlas, nikdy ji neokřikovala, nikdy ji nevzala za ruku a neodvedla do ředitelny, jak to činila

chlapcům, kteří kreslili na lavice obrázky nebo se prali. Paní Beidersonová vždy se Sárou rozmlouvala hlasem smuteční vrby.
Sára ji nenáviděla víc než kohokoliv jiného na světě.
"Tak pojď, Sáro. Tohle je jen zkouška. Nebudu tě známkovat."
Dívka se zadívala na lavici. Pod ní se nacházel lék, který jí dala máma. Jenže ještě nebyl čas ho užít.
"No tak, Sáro."
Sára stála s rukama na bocích, jako by je nedokázala uzvednout. Vyrazila do přední části žaláře a otočila se čelem ke třídě. Cítila, jak jí úsměv paní Beidersonové rozleptává zátylek jako klubko hadů. Pohlédla na stromy za oknem. Ó, ta svoboda stromů! Sára téměř cítila jejich kůru, cítila chmýří na lemu čepice skřítka vykukujícího zpod břečtanu, viděla dveře do tajné chodby v jejich domě.
Zadívala se do obličejů spolužáků. Viděla, jak se Priscilla Witlocková směje, jak Dennis Morgan špulí odulé rty do protivného úšklebku, jak Brad Mibbock obrací oči v sloup. Smích ve třídě burácel tak hlasitě, že narážel do jejího obličeje a štípal. Sára viděla, jak chlapci zatínají pěsti nad svými…, však víte, a mávají jimi nahoru a dolů; viděla dívky s dlouhými červenými nehty a pohupujícími se náramky, viděla dívky svého věku, ale přesto s dokonale kulatými ňadry, elegantním líčením a botami na vysokém podpatku, viděla, jak se jí pošklebují…
A paní Beidersonová, která neviděla nic než znuděné obličeje žáků a neslyšela nic než Sářino kňourání, do toho všeho řekla: "Probíráme slovo ‚klarinet', Sáro."
Zvuk probíraného slova Sáru udeřil jako razidlo. Táta jí s tímhle slovem pomáhal. Sára ovšem věděla, že obsahuje několik velmi těžkých písmen, která jí činila problémy. Začala plakat.
"Vždyť už jsi to dělala," pronesla usměvavá paní Beidersonová hebkým, falešným, hadovitým hlasem. "Ty se nesnažíš, Sáro. Všichni se musíme snažit." Dotkla se růžového medailonku u hrdla. "Slovo ‚klarinet' máme na seznamu. Ty ses ten seznam neučila?"
Sára přikývla.
"Jestli ses ten seznam učila, tak nemáš důvod plakat."
Díky čemuž teď všichni věděli, že Sára pláče, dokonce i žáci vzadu.
"Já nemůžu."
"Nechceš snad, abychom si mysleli, že jsou s tebou potíže, že ne? ‚Klarinet'."
"Ká," utrousila Sára mezi vzlyky.
"Velmi dobře." Had se usmál.
Sáře se rozklepala kolena. "Já nevím. Nevím." Objevily se další slzy.
"Tak jak zní další písmeno?"
"Já nevím."
"Snaž se."
"Ká-á…"
Paní Beidersonová si povzdechla. "No dobře, Sáro. Takže se…"
"Doma mi to šlo."
"…posaď. Někdo další?"
Načež se Priscilla Witlocková ani nenamáhala zvednout ze židličky a s očima upřenýma přímo na Sáru ze sebe vyhrkla písmeno "ká", po něm "el", pak "á", potom "er", aby celé slovo přehláskovala dříve, než Sára stačila nabrat do plic hlt vzduchu a udusit v sobě strach.
A pak to ucítila. Nejprve crčení, potom proud a pak už jí zvlhly celé kalhotky. Přiložila si tam dolů ruku, aby to zadržela, ale zároveň věděla, že už je pozdě - teplá vlhkost jí stékala po noze, paní Beidersonová do toho všeho říkala: "Ó jéje, ó jéje," a část třídy se dívala jinam, což bylo stejně špatné, jako když se na ni třída upřeně dívala, stejně špatné jako vědomí, že se to zakrátko rozkřikne po celém městě a budou to vědět úplně všichni, bude to vědět i její dědeček nahoře v nebíčku a…
Rozhodila paže, vyrazila ke dveřím a rozrazila je ramenem. Sklo se proměnilo v pavučinu prasklin. Sára seběhla schody po dvou a slepě pádila chodbou k hlavnímu vchodu školy - na linoleu přitom zanechávala kapky a čůrky své hanby, podobné úlomkům písmen, jež nad ní i tentokrát zvítězila.
"Uděláme všechno potřebné a to myslím vážně," řekla.
Děkance Catherine Larrabyové bylo pětapadesát let, a když člověk správně přimhouřil oči, podobala se Margaret Thatcherové. Šedé vlasy, kulatý obličej, šlachovitost. Sebejistá sanice. Unavené, ale přísné oči. Chladnokrevnost, kterou Bill Corde pokládal za trvalý rys, nikoliv jen za důsledek nedávné vraždy. Děkanka se špatně nalíčila a ve vráskách kolem úst a na čele se jí hromadil pudr.
Corde zhluboka oddechoval. Stále cítil žaludeční slabost z kodrcavého letu ze St. Louis a zejména z následné zběsilé jízdy z letiště na tuto schůzku.
Za oknem děkančiny svěží kanceláře viděl pečlivě zastřižený trávník na nádvoří, který hraničil se zářivě zelenými stromy. Studenti se procházeli po chodnících a stezkách; Cordeovi téměř připadalo, že se pohybují ve zpomaleném filmu. On sám si univerzitu pamatoval jako mnohem chaotičtější: neustále kamsi spěchal a celý zpocený a zoufale nepřipravený přecházel z učebny do učebny.
Ve dveřích se objevil vysoký robustní černoch.
"Á," řekla děkanka. "Detektiv Corde, Wynton Kresge, šéf bezpečnosti na univerzitě." Corde podal muži mozolnatou ruku a poté si ho dvakrát změřil pohledem, neboť když Kresge přijal jeho pravici, vykoukla mu zpod saka doopravdická automatická pistole.
Rovněž děkanka na Kresgeho pohlédla, ale když poté promluvila, hovořila již k šestnácti tisícům rodičů svých osmi

tisíc svěřenců a svěřenkyň. "My toho člověka dopadneme. My ho dopadneme."
"Rád bych začal co nejdříve vyslýchat Jenniiny přátele a profesory."
Děkanka třikrát narovnala buclatými prsty pera. "Samozřejmě," řekla po chvíli. "Je to nezbytné?"
Corde vytáhl hromádku prázdných karet. "Rád bych studentům položil několik předběžných otázek. Mám tu její adresu. McReynoldsova kolej, Souhlasí to?"
"Jo. Byla zet-en-zet," odvětil Kresge a děkanka se zamračila. Corde si začal dělat poznámky. Používal jen hůlkové tiskací písmo, jehož zakřivené tahy dodávaly jeho rukopisu poněkud orientální vzhled. "Zet-en-zet? To je nějaký studentský spolek?"
"Ne," vysvětlil Kresge. "Tak si říkají sami studenti. Tedy ti, kteří nejsou členy žádného spolku. Znamená to ‚zatraceně nezávislí'." Děkanka na něj stále civěla a Kresge dodal: "Tak to říkají oni."
"Má to spoustu důsledků," konstatovala děkanka.
"Teď jsem vám nerozuměl," podotkl Corde.
"Mohli by nás žalovat," řekla Larrabyová. "Když jsem včera večer mluvila s jejím otcem, prohlásil, že možná na univerzitu podá žalobu. Řekla jsem mu, že k vraždě nedošlo v areálu univerzity,"
"Nedošlo," přitakal Kresge. "K ní v areálu."
Corde uctivě počkal, zda někdo z obou přítomných nepřipojí nějakou poznámku, a poté pokračoval: "Rád bych měl seznam všech studentů ubytovaných na té koleji, všech zaměstnanců, řemeslníků a tak dále…"
"Ta kolej je velmi velká," namítla děkanka. "Mohlo by to vyvolat, co já vím, paniku."
"…a taky jejích profesorů a spolužáků z jednotlivých kurzů." Corde si všiml, že si děkanka Larrabyová nic nezapisuje. Zato vedle sebe zaslechl šustění. Kresge si psal stříbrným perem poznámky do diáře z jemné kůže.
"Rád bych věděl, jestli docházela k nějakému terapeutovi nebo poradci," pokračoval Corde. "A chtěl bych mít k dispozici seznam všech zaměstnanců, kteří byli v minulosti usvědčeni z násilného trestného činu."
"Jsem si jistá, že žádné takové nemáme," prohlásila děkanka Larrabyová ledovým tónem sesazené premiérky.
"Byla byste překvapena," podotkl Corde.
"Zjistím to," řekl Kresge.
"Zaručuji vám, že mezi naším personálem žádní kriminálníci nejsou."
"Pravděpodobně ne," souhlasil Corde příjemně a otočil se ke Kresgeovi. "Budete tady mou kontaktní osobou?"
"Jistě."
Corde zamíchal karty a pokračoval: "Kdybyste mi mohl ty informace obstarat co nejdříve…"
"To není problém, detektive," přitakal Kresge. "A s radostí za vás vyslechnu i některé studenty nebo profesory. Spoustu jich znám osobně a…"
Corde se přistihl, že Kresgeho neposlouchal. Zvedl hlavu a usmál se. "Prosím?"
Když Kresge svou nabídku opakoval, detektiv odvětil: "To není nutné, díky."
"Já jen říkám, kdybyste potřeboval."
Corde se otočil k děkance. "Chtěl bych vás požádat o nějakou místnost."
"Místnost?" zeptala se Larrabyová.
"Na rozhovory. Raději bychom je absolvovali přímo na univerzitě."
"Studentská unie má spoustu místností pro volný čas," nadhodil Kresge.
Corde si učinil na jednu z karet poznámku. "Zamluvte mi jednu, buďte tak hodný."
Kresge se na chvíli zarazil a teprve poté řekl: "Zařídím to."
"Detektive…" Děkančin hlas nepostrádal jistý prvek zoufalství. Oba muži se na ni zadívali. Děkanka si položila dlaně na stůl, jako by se chystala vstát a udělit přednášku. Její prsty při kontaktu s dřevem dvakrát cinkly a Corde si všiml jejích prstýnků - hrubého fialového kamene na levé ruce a ještě většího žlutého na pravici. Dárky věnované sobě, pomyslel si. "Máme tu protikladný problém," prohlásila. "Jestli čtete Register, pak musíte vědět, že tato škola právě prodělává fiskální krizi. Počet nově zapsaných žáků je nejnižší za posledních třiadvacet let." Vážně se usmála. "Silné ročníky jsou dávno pryč."
Corde Register skutečně četl. O finančním stavu Audenovy univerzity však neměl nejmenší ponětí.
"Samozřejmě je i v našem zájmu najít co nejrychleji člověka, který to provedl. Avšak nechceme, aby to vypadalo, že jsme propadli panice. Už teď mi volal jeden z mecenášů školy. Současné události jej silně znepokojují." Corde na ni prázdně civěl. "A když jsou znepokojeni mecenáši, detektive, jsem znepokojena i já."
"Navečer jsme posílili bezpečnostní hlídky," vyhrkl Kresge.
Corde řekl, že je to dobře.
Děkanka pokračovala, jako by žádný z mužů nepromluvil: "Momentálně nám přicházejí přihlášky na podzimní semestr a je jich mnohem méně, než jsme čekali." Pohladila se malíčkem po tváři a o milimetr minula nerovnoměrnou šmouhu v líčení ministerské předsedkyně. "Copak není nejpravděpodobnější, detektive, že to udělal nějaký vandrák nebo někdo podobný? Někdo, kdo nemá žádný vztah ke škole?"
"Předpokládat nemůžeme nic, děkanko," nadhodil Kresge.
Děkanka ignorovala i jeho. Byla jeho nadřízenou, takže se jí to dařilo lépe než Cordeovi.
"Prozatím nevíme vůbec nic," řekl detektiv.
"Chtěl jsem zmínit ještě něco," vložil se opět do hovoru Kresge. "Tu vraždu Biagottiové."
Děkanka mlaskla. "Wyntone, Susan nebydlela na našich kolejích. A zabilí ji při pokusu o loupež. Nebylo to tak, detektive?"
"Susan Biagottiová? Jestli si vzpomínám, vypadalo to na loupež."
"Škola s tím neměla nic společného," pokračovala Larrabyová. "Takže…"

"Nikdy se to nevyřešilo, děkanko," zahlaholil Kresge barytonem. "Jenom jsem tak spekuloval."
"…proč to nadnášet?"
Corde se obrátil k oběma. "Myslím, že zde žádná spojitost neexistuje. Ale prověřím to."
"Žádná neexistuje," utrousila děkanka kysele.
"Ano, paní. Nepochybuji, že to tak bude. A čím dříve se teď vrátím do práce, tím dříve toho člověka dopadneme. Obstaráte mi ty informace, Williame?"
"Wynton."
"Pardon."
"Ehm, detektive, chtěl jsem se vás na něco zeptat. Na motivy u tohohle typu zločinu. Já…"
"Promiňte," přerušil ho Corde. "Už mám strašné zpoždění. Pokud mi zhruba do hodiny seženete co nejvíce informací, velmi bych to ocenil. A taky tu místnost. Nezapomeňte na tu místnost."
Kresge bez úsměvu přikývl. "Když ji chcete, budete ji mít."
Diane Cordeová si přitiskla telefon těsně na ucho. Ve svalnaté paži stále svírala tašku s potravinami.
"Ach ne…" Ještě chvíli poslouchala a pak si odtrhla sluchátko od obličeje. "Sáro?" zavolala. "Sáro, jsi doma?"
Klid v domě narušovalo pouze hučení ledničky.
"Ne. Ještě se nevrátila. Když je rozrušená, někdy se schovává v lese."
Diane naklonila hlavu a poslouchala, jak jí Sářina učitelka popisuje znepokojení všech zúčastněných osob. Paní Beidersonová neopomněla ani jemně dodat, že dívka strávila celé dopoledne před testem ve snách. "Já mám pochopení, paní Cordeová. Opravdu mám. Ale ona se prostě musí víc snažit. Spoustu těch problémů si způsobuje sama." Diane pokývala hlavou a nakonec vyřkla slova, jimiž uzavírala mnoho podobných konverzací: "Promluvíme s ní o tom. Promluvíme s ní."
Zavěsila.
Diane Cordeová měla na sobě modré džínsy a vínově červenou bavlněnou halenku. Díky lesklému zlatému absolventskému křížku na krku vypadala jako krásná a znovuzrozená zpěvačka country. Její manžel vždy tvrdil, že má "zpátečnické vlasy", protože je nosila vyčesané dozadu a zpevněné tužidlem. Její postava se širokými rameny a útlými boky do značné míry odolala dvěma dětem a třiačtyřicetiletému působení gravitace. Na čele se jí skvěla drobná jizva připomínající srpek měsíce, která opisovala horní půlkruh železné trubky, do níž Diane ve čtyřech letech v plném běhu narazila.
Nyní položila nákup na kuchyňskou linku a vrátila se k zadním dveřím, aby vytáhla ze zámku klíče.
Žádné v něm nebyly.
Diane začala vzpomínat - když zaslechla vyzvánějící telefon, spěchala od auta k domu. Zkontrolovala háčky, zkontrolovala odkládací plochy, prohledala si kabelku, zadívala se do mrazničky (i tohle se jí už nejednou stalo). A poté v bláhové naději, že klíče možná nechala v autě, vyšla ven a prostrčila hlavu okénkem. Klíče visely v zapalování. Diane zavrtěla hlavou nad svou roztržitostí, vytrhla klíče ven a vrátila se ke kuchyni. S jednou nohou na prahu se však prudce zarazila.
Jak jsem se bez klíčů dostala dovnitř?
Zadní dveře byly otevřené.
Chránila je pouze petlice, která se dala zajistit jedině klíčem. Diane si živě vybavovala, že když odcházela na nákup, pečlivě dveře uzamkla. To znamenalo, že někdo mezitím vešel do domu a poté opět odešel, aniž se obtěžoval za sebou zamknout.
Bill pracoval jako policista již dvanáct let a za tu dobu si nadělal hezkou řádku nepřátel; nejméně tisíckrát proto svým dětem připomněl, že mají na odchodu vždy zamykat dveře.
Sára však hravě dokázala nerespektovat ani tisíc přísných příkazů.
Pravděpodobně se vrátila domů, aby se po incidentu ve škole umyla, a pak se běžela ukrýt do svého kouzelného lesa, přičemž za sebou zapomněla zamknout. Promluvím si s ní ještě jednou… Pak ovšem Diane dospěla k závěru, že dcera už toho pro dnešek zažila dost. Žádné hubování se dnes konat nebude.
Vrátila se do kuchyně, hodila si klíče do kabelky a začala přemýšlet o večeři.
Sára Cordeová sedí v lese a s koleny vytaženými k bradě se choulí v kruhu kouzelných kamenů. Nyní již dýchá pomalu. Trvalo jí několik hodin, než se konečně uklidnila. Když sem po třech kilometrech běhu ze školy dorazila, měla již šaty i spodní prádlo suché, ale stále si připadá špinavá - jako by na ni čaroděj hodil nějaký lektvar.
Aspoň už nepláče.
Lehá si do trávy, kterou natrhala na nedalekém poli a rozprostřela do kruhu jako provizorní lůžko. Vyhrnuje si lem šatů až k pasu, jako by sluneční svit mohl onen jed s definitivní platností vyčistit, a zavírá oči. Cítí ospalost. Hlava jí těžkne jako kámen a ona si připadá, jako by se vznášela v příkopu nějakého hradu. Hradu Beiderburg…
Dívá se do mračen.
Obrovský pes s křídly jako celý okres, vůz tažený létající rybou a tam, tam - jako vztyčený hromovládce - přebývá Bůh s nemilosrdnou berlou. Má na sobě zlaté sandály, kouzelné boty, jež ho vynášejí vysoko nad ono příšerné místo zvané zeměkoule…
Než Sára usíná, představuje si, jak se Bůh mění v čaroděje.
Probouzí se asi po hodině či ještě později. Vůz je pryč, létající ryba je pryč, Bůh s berlou je pryč.
Sára ovšem zjišťuje, že má návštěvu.
Sedá si, stahuje si sukni, obezřetně se natahuje kupředu a zvedá Redforda T., nejkrásnějšího méďu na světě, který sedí vedle ní a kouká na ni potměšilýma skleněnýma očkama uprostřed chundelatého obličeje. Dnes ráno ho Sára nechala opřeného o postel, když se s ním konečně v slzách rozloučila a odešla do školy. Nemá tušení, jak se sem medvídek

dostal. Na stuze kolem krku má méďa kus papíru. Sára ho rozkládá a na chvíli propadá panice, když zjišťuje, že papír obsahuje slova, která je třeba přečíst. Pak se ovšem uklidňuje a zaměřuje se na jedno slovo po druhém. Po patnácti minutách trýznivého úsilí se jí daří přečíst celý vzkaz.
Ten ji však šokuje a děsí. Slova nejsou Sářinou silnou stránkou, takže dospívá k závěru, že je musela špatně přečíst. Zkouší to znovu a zjišťuje, že vzkaz přečetla správně.
Ze všeho nejdřív ji napadne, že nikdy nedokáže, k čemu ji ona neohrabaně napsaná písmena nabádají.
Když se však rozhlíží kolem sebe na hustý les, v němž se po útěku ze školy již tolikrát ukrývala a v němž se cítí více doma než ve vlastním pokoji, její strach se pomalu rozplývá.
A postupně se mění v radostné očekávání.
Sára vstává a myslí na to, že v jedné věci má onen vzkaz bezpochyby pravdu. Skutečně jí nic jiného nezbývá.
3
Úřad šerifa města New Lebanon byl malý. Nacházely se zde čtyři soukromé kanceláře - pro šerifa, pro detektivy Cordea se Slocumem a pro Emmu, radiodispečerku a sekretářku v jedné osobě. Centrální místnost obsahovala osm šedých erárních stolů pro policisty. Po straně se táhla dlouhá chodba vedoucí k místní šatlavě se dvěma celami. Na zdi visel rám se třemi brokovnicemi a pěti černými AR-patnáctkami. Celý prostor byl zaplněn tolika nepřečtenými a nevyřízenými dokumenty, že se mohl směle rovnat kterémukoliv maloměstskému úřadu šerifa v zemi.
Jim Slocum, který se před chvílí vrátil od rybníka, zvedl hlavu od stolu, za nímž právě seděl na židli se zlomenými péry a četl Register. Nad ním stál šerif Steve Ribbon, urostlý a spálený do červena jako grilovaný losos, a pleskal se do širokého stehna knihou. Co zas ten sváteční rybář chce? Slocum zvedl obočí. "Zatracené svinstvo," ulevil si a zvedl noviny jako dopravní policista červený terčík. Výtisk byl přeložen na článek o vraždě Jennie Gebbenové.
Ribbon naklonil hlavu, jako by chtěl říct: jo, jo, já ho četl. "Pojď za mnou do kanceláře, ano, Jime?"
Slocum následoval šerifa do místnosti vzdálené jeden a půl metru. Ribbon se posadil, Slocum zůstal stát ve dveřích.
To je teda chytrý, akorát jsme si vyměnili polohy.
"Je tu Bill?" dotázal se Ribbon.
"Ráno odletěl do St. Louis, aby si promluvil s otcem té holky…
"Co že udělal?"
"Odletěl do St. Louis. Aby si promluvil s otcem té…"
"Té zabité holky?" zeptal se Ribbon. "Té holky? A proč to dělal? Myslí si, že sereme peníze?"
Slocum se rozhodl, že nebude odpovídat za Billa Cordea, a pouze odvětil: "Říkal, že chce, abychom se všichni ohledně toho případu sešli. Myslím, že říkal ve čtyři."
"Finance si musíme hlídat, doufám, že to ví. Každopádně jsem s tebou chtěl něco probrat. Ta vražda mě docela trápí. Slyšel jsem, že nebyla loupežná."
"Zdá se, že ne."
"Všiml jsem si, že existují jisté paralely mezi tím, co se stalo tady, a pár dalšími případy, o kterých jsem četl. Napadlo mě, že možná máme co dělat s rituálním vrahem."
"S rituálním?" zeptal se Slocum obezřetně.
Šerifova kniha dopadla na stůl. Byl to brožovaný výtisk rozklížený čtením ve vaně nebo v sítové houpačce. Na obálce se skvěl název Krvavé rituály a také tři černobílé fotografie pohledných dívek na barevném pozadí tvořeném balíčkem tarotových karet postříkaných krví. "Co to je?" Slocum knihu zvedl.
"Chci, aby sis to přečetl. A chci, abys o tom přemýšlel. Je to o jednom satanistovi dole v Arizoně před pár lety. Pravdivý příběh. A mezi tím chlápkem a tím, co se stalo tady, existuje spousta podobností."
Slocum nalistoval stránku s fotografiemi z míst činu. "Ale nemyslíš si, že je to jeden a tentýž…"
"Né, tohohle chytili. Kroutí doživotí v Tempe, ale jsou tam… podobnosti." Poslední slovo Ribbon protáhl. "Je to dost děsivé."
"Panejo, ty vypadaly dobře." Slocum civěl na stránku s maturitními fotografiemi zavražděných dívek.
Ribbon si nepřítomně uhladil černou polyesterovou kravatu a tiše řekl: "Chtěl bych, abys s tím odjel do Higginsu. Státní policie tam má psychologické oddělení. Tak se s nimi o tom poraď."
"Myslíš?" Slocum si pročetl pasáž, v níž autor popisoval, co vše arizonský vrah provedl jedné z obětí. Neochotně knihu odložil a řekl: "Zmíním se o tom Billovi."
"Né, to není třeba. Prostě zavolej klukům v Higginsu a domluv si schůzku."
Slocum se zašklebil. "Dobře. A nepoletím."
"Cože?"
"Nepoletím tam letadlem."
"Proč bys tam…? Jo tak, cha," řekl šerif a dodal: "Musíme se postarat, aby se to rozkřiklo."
"Co aby se?"
"No," vysvětlil Ribbon, "měli bychom zařídit, aby se k holkám ve městě dostalo varování."
"Copak tím neprozradíme, odkud na to jdeme?"
"Jenže my musíme taký zachraňovat životy."
Slocum znovu rychle prohlédl fotografie. Ribbon se předklonil a poklepal na knihu. "Ta tě chytne. Bude se ti líbit. Je to takový ten, jak se říká, trhák."
Statutární město New Lebanon se ke svému názvu hlásilo jen zdráhavě. Když bylo ve čtyřicátých letech 19. století ještě jako vesnice založeno, všechny dobré názvy - evropská hlavní města a harmonicky znějící biblické lokality - měli již zadány jiní. Poslední debata se tedy rozhořela mezi Newlebanoňany a Newluxemburčany. Jelikož však měla první skupina k dispozici nepominutelný argument v podobě Starého zákona, dal se výsledek hlasování předvídat.

Město se nacházelo v okrese Harrison pojmenovaném podle Williama Henryho - ne snad kvůli jeho třicetidennímu prezidentování, nýbrž kvůli jeho působení ve funkci guvernéra území Indiana, během něhož zdecimoval domorodé indiánské kmeny (viz bitva u Tippecanoe) a umožnil tomuto i dalším podobným okresům, aby se přetavily do současné podoby: ve vesměs bělošské, vesměs protestantské a vesměs venkovské územní jednotky. Ekonomika New Lebanonu plavala v mléce, obilí a sóji, přestože zde existovalo i několik malých továren a jedna velká tiskárna, která ve značné míře pracovala pro vydavatele z Chicaga, St. Louis a New Yorku (včetně skandálního a zoufale předvídatelného časopisu Mon Cher, jehož nepovedené výtisky tlusté jako kukuřičné klasy zaplavovaly měsíc co měsíc celé město). Kromě toho se v New Lebanonu nacházela jediná čtyřletá univerzita v okruhu sto padesáti kilometrů. Audenova univerzita zvyšovala mezi srpnem a květnem počet obyvatel ve městě na čtrnáct tisíc a poskytovala starousedlíkům příležitost navštěvovat vystoupení druhořadých orchestrů a avantgardních divadelních společností, čímž se místní obyvatelé rádi chlubili, ale jen zřídkakdy tato představení navštěvovali. Jediný skutečný kontakt mezi Audenovou univerzitou a domorodci tak představoval univerzitní sportovní klub, neboť prakticky nikdo z místních si nemohl dovolit sedmnáctitísícové školné, za něž jste po vynásobení čtyřmi získali diplom ze svobodných umění, a k čemu je něco takového, kčertu, dobré?
Místní obyvatelé měli ke studentům rozporuplný vztah. Škola představovala zlatý důl, to se nedalo popřít: tisíce mladých lidí jako by neměly na práci nic jiného než jíst v restauracích, chodit do kin a zařizovat si pokoje na kolejích a navíc se jich každoročně ve městě objevila nová horda. Někteří starousedlíci dokonce pociťovali jakousi mlhavou pýchu, když se profesor ekonomie Audenovy univerzity Andrew Schoen objevil v pořadu Meet the Press nebo když na knihu profesora angličtiny Johna Stanleyho Harroda vyšla příznivá recenze v listu New York Times, na který mělo předplatné velkolepých sedmačtyřicet Newlebanoňanů.
Na druhé straně však univerzita představovala zátěž. Tihleti rozhazovační mladí lidé se nám opíjeli, zvraceli, posmívali se, omotávali stromy toaletním papírem a rozbíjeli sklo. Navíc si před školou povinnými dětmi bezostyšně kupovali prezervativy, naparovačně chodili po ulicích jako nějací bankéři, pálili podobizny politiků a tu a tam spálili i vlajku. Byli to gayové a lesbičky. Byli to židé a katolíci. Byli z východního pobřeží.
Bill Corde nepatřil mezi produkty Audenovy univerzity, ale pocházel z New Lebanonu. Narodil se zde, byl zde vychován a rodný kraj opustil pouze během čtyřleté služby v armádě (strávené s M-šestnáctkou na stráži u raket v Západním Německu) a několikaletého působení v Missouri v roli dopravního policisty a posléze detektiva saintlouiského policejního oddělení. Nakonec se vrátil do New Lebanonu a po šesti měsících práce na poli, vyučování v nedělní škole a myšlenek na založení stavební firmy si podal žádost o práci na městském úřadu šerifa. Díky svým zkušenostem se stal hotovým darem z nebes pro šerifa Stevea Ribbona, který k policejnímu výcviku nejblíže přičichl během působení v letectvu (on a jeho puška chránily v Kansasu B-dvaapadesátky). Po roce stráveném v roli nejstaršího zelenáče na úřadu povýšil Corde na detektiva a stal se hlavním vyšetřovatelem těžkých trestných činů ve městě.
Na úhledné stěně nad jeho pracovním stolem v budově staré sto čtyři léta viselo několik zarámovaných dokumentů: diplom z Jihozápadní státní univerzity, osvědčení z Výcvikového institutu policejní správy v Chicagu a také osvědčení z Jižního policejního institutu v Louisvillu. A přestože důkazy v tomto případě chyběly, absolvoval Corde také nejrůznější výcvikové semináře FBI, právní kurzy a kurz vizuální analýzy vyšetřování. Právě nedávno se vrátil ze Sacramenta, kde se zúčastnil týdenního školení pořádaného kalifornským úřadem spravedlnosti.
Osvědčení, jež si s takovou pýchou vyvěšoval na zeď, však byla pouhými doklady o absolutoriu; jinak byl Corde mizerným studentem. Nahrazoval to sice vytrvalostí, přičinlivostí a houževnatostí, ale přesto zůstával rozeným trojkařem, přičemž navíc vůbec nezáleželo na tom, zda šlo o předmět, který nenáviděl (angličtina, sociální vědy), nebo který miloval (psychologie pachatele či metody hledání spojitosti, analýzy a mapování). Psal pomalu a vyráběl těžkopádné, nemastné neslané zprávy - a přestože jako detektiv oficiálně pracoval od osmi do šesti, často se v práci zdržel dlouho do večera, aby se prokousal článkem ve Forensics Today či v Journal of Criminal Justice, případně aby porovnal profily svých podezřelých s profily uvedenými v Bulletinu zatykačů za těžké zločiny NASPD.
Někteří lidé ve městě - přesněji řečeno lidé, kteří pracovali pro něj - se domnívali, že Corde bere práci moc vážně, neboť New Lebanon je místem, v němž tisícidolarová hranice definovaná státním trestním zákonem jako hranice mezi lehkým a těžkým trestným činem není příliš často překračována a v němž lze čtyři z loňských šesti úmrtí po zásahu střelnou zbraní připsat nesprávnému zajištění zbraně při lezení přes padlý strom. Na druhou stranu představoval Cordeův poměr zatčení k trestným činům úctyhodných čtyřiadevadesát procent a poměr usvědčení ku zatčení 8,7:10. Corde si tyto statistiky vedl v počítači IBM XT z třetí ruky, jenž byl největší úlitbou úřadu šerifa novým technologiím.
Nyní dočetl předběžnou zprávu soudního patologa o Jennii Gebbenové a vstal od stolu. Vyšel ze šerifovy kanceláře a zamířil přes chodbu do jídelny. Přitom se mu v ruce zhmotnil čtvrťák a on si ho začal s elegancí profesionálního karbaníka převalovat z prstu na prst a zase zpátky. Tenhle trik ho naučil otec. Corde starší tehdy nutil malého Billa trik nacvičovat s rukou nataženou nad starou studánkou vzadu na zahradě. Kdyby byl Bill minci upustil, žbluňk! a bylo by po legraci. Otec přitom syna nutil cvičit s vlastními mincemi. Corde zhlédl v poslední době mnoho televizních pořadů o vztazích mezi otci a syny a měl dojem, že na způsobu, jakým ho otec naučil tuto konkrétní dovednost, je cosi příznačného. Kromě ní Corde od otce pochytil pár dalších věcí: Držení těla. Odpor ke druhotným hypotékám. Ranou zálibu v lovu a rybaření a také méně raný strach z hrozby, že mu mysl odumře dříve než tělo. A to bylo v kostce všechno.
Trik s mincí prováděl Corde opravdu dobře.
Vstoupil do jídelny, která byla v celé městské budově jedinou místností, do níž se vešlo pět statných sedících mužů - tedy s výjimkou hlavní zasedací místnosti, již ovšem momentálně okupoval Výbor pro přípravu oslav stopadesátého výročí založení města.

Kývl na muže usazené kolem stolu z oprýskané dřevotřísky: byl zde Jim Slocum, byl zde T. T. Ebbans - štíhlý bývalý mariňák a současný vyšetřovatel těžkých zločinů z úřadu šerifa okresu Harrison a byl zde i newlebanonský policista Lance Miller. Na protějším konci stolu seděl mezi dvěma prázdnými židlemi Wynton Kresge. Nervózní jako uvázaný retrívr v prvním dni sezony, pomyslel si Corde.
Hodil čtvrťák do kapsy kalhot a postavil se před řadu prodejních automatů. Právě se chystal promluvit, když do místnosti vstoupil Steve Ribbon. Corde na něj kývl a opřel se o automat na kolu.
"Nazdárek, Bille. Chci jenom říct klukům pár věcí o případu, jestli ti to nevadí." Růžolící šerif si změřil pohledem přítomné muže, jako by pronášel projev k tisícihlavému davu. Jeho oči přitom setrvaly na Wyntonu Kresgem, který v jeho úřadu představoval hned dvojí zvláštnost - byl to černoch a byl v obleku. Kresge na okamžik šerifův pohled opětoval, uvědomil si, že se ho šerif ve skutečnosti na něco ptá, a řekl: "Já jsem z univerzity."
"Aha. Dobře." Ribbon zvýšil hlas, aby obsáhl všechny přítomné. "Jenom chci přispět svou troškou do mlýna. Vy všichni teď v té věci představujete údernou jednotku. Kterou povede Bill." Zadíval se na Ebbanse. "S čímž je, myslím, šerif Ellison srozuměn."
"Ano, pane," řekl Ebbans. "Já jsem tu jenom na výpomoc."
"Vy všichni dohromady," pokračoval Ribbon, "máte zkušeností s vyšetřováním na rozdávání." Jeho ztrápené šedé oči se vyšplhaly ke Cordeovým. "A já jsem zaneprázdněnější než pes v továrně na patníky…"
Corde účastně přikývl. Pstruzi táhnou a v listopadu tu máme volby šerifa.
"Takže se nemůžu v tom případu angažovat tak, jak bych chtěl. Ale mějte stále na paměti, že lidi nás budou sledovat. Budou pořádně zvědaví, jak si při vyšetřování povedeme, takže si přeju, abychom postupovali zatraceně agresivně. Prováděl jsem si takový rozbor a ten rituální aspekt mě doopravdy štve."
Corde mlčel, takže to byl Ebbans, kdo se zeptal: "Rituální?"
"Ze všeho nejdřív si přeju, abyste přišli s profilem pachatele."
"V těchhle situacích," prohodil Jim Slocum, "to člověk musí udělat vždycky."
Wynton Kresge si to zapsal.
"Rozhodně," řekl Ribbon. "Vím, že takový druh vraha jsme tady v New Lebanonu ještě neměli, ale myslím, že je důležité, abychom sebou hodili. Rituální vrahy musí člověk vyhmátnout. Zjistit, co je k tomu vede."
Kresge rychle škrábal do bloku. Corde ho zpražil pohledem a šéf bezpečnosti přestal psát.
"Takový profil by měl zahrnovat dvě věci," pokračoval Ribbon. "Za prvé fyzický popis našeho chlápka a za druhé, co se mu honí hlavou. Například jestli má potlačenou sexualitu, jestli nenávidí svou matku, jestli má potíže, aby se mu, ehm, postavil, jestli ho jako dítě bili…"
Corde, který měl na stěně připíchnut často používaný vývojový diagram profilování pachatele, zhotovený Národním centrem pro analýzu násilných trestných činů, vážně pokýval hlavou a počkal, až z něj vyprchá pocit trapnosti za vlastního šéfa.
"To zní důležitě," prohlásil Miller a přejel si rukou přes nadměrně krátkého ježka.
"To rozhodně," souhlasil Ribbon. "Podobná vyšetřování jsem důkladně studoval. Jednou z věcí, které mě znepokojují, je tahleta potíž s měsícem. Přemýšlejte o tom. Zavraždili ji v noci, kdy byl čtvrtměsíc. To vám poslouží jako výchozí lunární bod. A víte, proč je to tak mimořádně znepokojivé? Protože kromě něj tu máme ještě jeden čtvrtměsíc, půlměsíc, úplněk a nov. Což nám dává hned čtyři okna potenciálního útoku…"
"Cože?" položil Wynton Kresge otázku, k níž se chystal i Corde.
"To je období, kdy je pravděpodobné, že náš pachatel bude zabíjet znovu," vysvětlil trpělivě Ribbon. "V tomto případě bych největší pravděpodobnost odhadl na šestatřicet hodin před úplňkem až šestatřicet hodin po něm."
Corde s Ebbansem, kteří spolu pracovali jako vyšetřovatelé už čtyři roky, po sobě vrhli očima a překulili je.
"Aha," řekl Kresge a zapsal si to.
Corde s Ebbansem obrátili oči v sloup ještě jednou.
"Takže tohle je moje troška do mlýna. Nechám vás teď dělat. Chyťte toho zvrácence, ať jsem na vás pyšnej." S těmito slovy opustil Ribbon místnost.
Corde se postavil doprostřed jídelny a chvíli hledal nějaký rozvážný úvod. "Takže podle mě se na možnost, že jde o několikanásobného vraha, mrknout můžem, ale nijak bych to nešířil. Není v našem zájmu sdělovat komukoliv jakékoliv podněty." Zdálo se, že Slocum chce něco říct, ale nakonec mlčel a Corde pokračoval: "Dávám nám deset dní na to, abychom dostali podezřelého pod zámek. A jeho identifikaci chci mít do dvou nebo tří dnů." Z doby svého působení v St. Louis si Corde pamatoval pravidlo 48/4 při vyšetřování vražd: pokud do čtyřiceti osmi hodin po vraždě neidentifikujete pachatele, je pravděpodobné, že jeho nalezení potrvá nejméně čtyři týdny.
"A kromě toho," dodal Slocum, "je zhruba za sedm dní úplněk." Díval se do Ročenky farmáře.
"Myslím, že to je dobrá poznámka," řekl Corde jemně. "Tu souvislost s měsícem musíme mít na paměti, ale neměli bychom kvůli ní zanedbávat jiné stopy. Je to něco, co stojí za úvahu, nic víc." Otevřel obálku, kterou přinesl Kresge, a vytáhl z ní několik papírů. "Tady Wynton byl tak hodný, že nám přinesl nějaké informace o oběti, a já bych je teď chtěl probrat."
Kromě toho otevřel Corde také jednu vlastní obálku a vyklepal z ní lesklou fotografii Jennie Gebbenové na volejbalovém hřišti. Snímek zachycoval její průzračné oči, soutěživý úsměv, propocené pruhy na tričku a větší hrdlo, než by si dívka jejího věku přála. Corde si dále na fotce všiml dvou kovových kroužků v každém dívčině uchu. Kdy si nechala propíchnout druhou dírku? uvažoval.
Nechal fotografii kolovat. Miller se na ni rychle zadíval a předal ji dál.
"Ne," řekl Corde vážně. "Podívej se dobře. Zapamatuj si, jak vypadala."
Miller na chvíli znervózněl a pak poslechl.

Když fotografie obešla všechny přítomné, Corde pokračoval: "Dnes ráno jsem letěl navštívit jejího otce, který nám však příliš nepomohl. Nenašel jsem žádné deníky nebo dopisy, ale on prý bude hledat dál. Tvrdil, že neví o nikom, kdo by jí mohl chtít ublížit, ale aspoň jsem mu nasadil brouka do hlavy, a i když to on sám ještě neví, bude na pohřbu pokukovat po lidech, kdo tam je, a kdo tam není. Možná si vzpomene na nějakého milence nebo někoho, kdo vůči ní choval zášť."
"To proto jste za ním jel tak brzy?" zeptal se Kresge. "Přemýšlel jsem, proč jste to udělal."
"Vážně?" zeptal se Corde nepřítomně a otočil se ke spisům, které mu Kresge přinesl. "Jennii Gebbenové bylo dvacet let. Studovala třetí ročník na Audenu. Neměla půjčky ani stipendium, takže předpokládám, že jí většinu školného hradil tatínek. Jejím oborem byla anglická literatura. Průměrný prospěch dvě celé devadesát sedm. Poslyšte, byl bych rád, kdybyste si to zapisovali." Slocum s Millerem se chopili per a Corde pokračoval: "Byla pokladní folklorního klubu. Počátkem semestru pracovala jednou týdně jako dobrovolnice u pečovatelské služby, ale po dvou měsících toho nechala. Třikrát týdně vypomáhala v kanceláři proděkana pro finanční pomoc.
V tomto semestru docházela na předměty ‚Francouzská četba III', kde byl jejím profesorem Dominique LeFevre, ‚Od občanské války po stoleté jubileum', které učí Randolph Sayles, dále potom na ‚Soudobou literární kritiku' v podání Elaine Adlerové-Blumové. ‚Chaucer' s jistým Robertem… Ostopowiczem. To je teda jazykolam. A pak je tu ještě jeden: ‚Vztah mezi psychologií a literaturou: devatenácté a dvacáté století'. Jejím učitelem, totiž jejím profesorem byl Leon Gilchrist. Plus seminářová skupina stejného předmětu, kterou vedl Brian Okun. A nakonec ‚Kořeny naturalismu' v podání Charlese Gorneyho."
Corde na okamžik zapřemýšlel, o čem tyto předměty pojednávají. Jemu samotnému se podařilo školu absolvovat v lepší polovině třídy jen proto, že měli spoustu technických předmětů. Prolistoval spis, který mu přinesl Kresge, sepnul k sobě abecední seznam studentů a odložil ho stranou.
"Promiňte," ozval se Kresge.
Corde zvedl hlavu. "Ano?"
"Chtěl jsem vám jen říct, že jsem se informoval na klinice. Nedocházela k žádnému terapeutovi a letos lékaře navštívila pouze jednou. Dostala antibiotika na bronchitidu."
"K žádnému terapeutovi," zopakoval Corde. Tento fakt byl pečlivě zaznamenán na kartě. Corde si nevšiml, že by na sebe Slocum s Millerem navzájem převrátili oči.
"Kromě toho," dodal šéf bezpečnosti, "razí personální oddělení politiku nikdy nepřijímat trestané osoby. Takže pokud se někdo takový mezi zaměstnanci vyskytuje, tak o tom v životopise lhal."
"Byla někdy před Ú Dé Ká?" dotázal se Ebbans.
Před univerzitní disciplinární komisí. Kresge odpověděl, že nikoliv.
"Takže," řekl Corde a zapsal si zmíněná fakta, "pokud jde o tu vraždu: v úterý kolem desáté hodiny večer ji někdo znásilnil a uškrtil - dost možná někdo, koho znala."
"Jak to můžete říct?" zeptal se Kresge a Corde se na něj podrážděně zadíval.
"Podívejte…," začal.
Ebbans však Kresgemu odpověděl za něj: "Protože neutíkala a protože se k ní pachatel dostal tak blízko, že ji zneškodnil bez boje."
"A jak to víte?"
"Kdyby se bránila, měla by pod nehty kůži."
"Tu má přece každý."
Slocum se zasmál. "Jeho kůži," řekl Ebbans. "Pachatelovu kůži."
"Ach tak," dovtípil se Kresge a dodal: "Ale jestli ho znala, tak to nejspíš nebyl ten, ehm, rituální vrah."
"To není řečeno, šéfe," poučil ho Slocum. "Značné procento rituálních vrahů své oběti zná."
"Aha. To jsem nevěděl."
Schůzka se Cordeovi vymykala z rukou. "Máme tady spoustu neznámých," řekl rázně. "Možná nebyla motivem loupež, ale možná ano. Možná se pachatel vylekal dříve, než jí stačil sebrat cennosti."
Slocum se zasmál. "Bille, ona měla diamantový náhrdelník. Když se na ní vyřádil, mohl jí ho jednoduše strhnout, takhle." Detektiv naznačil, jak strhává řetízek z vlastního krku. "Netrvalo by mu to víc než dvě vteřiny."
"Co říkal patolog ohledně příčiny smrti?" zeptal se Ebbans.
"Je to přesně to, nač to vypadalo. Traumatické udušení. Tečkovité krvácení v očích. Zlomenina jazylky. Pachatel začal rukama a pak dokončil práci drátem nebo provazem. Žádné zbraně jsme nenašli. Soudní patolog uvedl, že vrah byl asi o třicet centimetrů vyšší než ona. Příliš silný nebyl - několikrát musel upravit sevření jejího krku. Škrtil ji zezadu. Jo, a patolog si taky tipnul, že není ženatý. Případně má s manželkou špatný pohlavní život."
"Jak to?" optal se Miller.
"Podle množství spermatu. Pravděpodobně neměl sex čtyři až pět týdnů."
"V tom případě chceš říct, že má s manželkou dobrý pohlavní život," utrousil Jim Slocum. Miller se hlasitě rozesmál, ostatní s výjimkou Cordea se zašklebili.
Corde se následně zadíval na karty a rozprostřel je. "Chtěl bych se zaměřit na čtyři oblasti. Za prvé na obchodní středisko a řidiče na silnici 302. Rád bych, kdyby sis to vzal na starost ty, Jime. Bude to tvrdý oříšek. Ale ta silnice je docela rušná a je pravděpodobné, že se tu noc kolem deseti večer vraceli ze střediska nějací lidé." Corde si zapsal na kartu poznámku. "Jo, a ověřte, jestli někdo nebral nějaké stopaře. Za druhé - říkal jsem si, T. T., že ty by ses mohl zaměřit na domy kolem rybníka."
Ebbans přikývl a Corde pokračoval. "Za třetí si Lance a já zařídíme ve škole kancelář a začneme hovořit se studenty a zaměstnanci."

"Rozkaz." Miller se zdál být v pozoru, přestože seděl. Cordeovi připomínal mariňáka střežícího standartu. "Co přesně…"
"To probereme později. A taky bych chtěl, abyste zavolali na telefonní společnost a zjistili, kdo a kdy telefonoval od minulé soboty do úterního večera z automatů na koleji."
Miller tiše hvízdl. "To musí být spousta studentů a spousta hovorů, nemyslíte?"
"To ano," přitakal Corde. "A kromě toho potřebujeme povolení k prohlídce toho pokoje na kolejích. Bude to jen pro forma, ale ty papíry se musí vyřídit."
"Jo."
"A nakonec chci, abyste porovnali všechny otisky na všem, co jsme našli na místě činu, s otisky známých sexuálních delikventů v okrese. T. T., mohl bys to zkoordinovat s vaším úřadem?"
"Jasně. Zařídím, aby mi to vyjeli."
"Wyntone, předpokládám, že nesníláte studentům a profesorům otisky prstů, že ne?"
"Je to můj sen a touha, ale nesníláme."
Corde se opět zadíval do poznámek a chystal se Kresgemu něco říct, ale pak se zarazil a pohlédl všem přítomným do tváří. "Steve řekl jednu správnou věc. Register a KRAL se na tuhle záležitost bedlivě zaměří. Takže žádné rozhovory s reportéry. Všechny odkazujte na mě, na Stevea nebo na šerifa Ellisona."
Místností se rozlehla vlna "jo", případně "e-he".
Corde se otočil zpět k šéfovi bezpečnosti. "Vyčlenil jste nám tu místnost, Williame? Eh, chci říct Wyntone."
"Na studentské unii. Za jídelnou. Místnost číslo sto dvacet jedna. Budete ji mít celý týden a taky ten příští, pokud mi dáte vědět do pátku."
"Jsem vám zavázán."
Kresge si odkašlal a z jeho velkého hrdla se vylinul přerývaný zvuk. "Myslím, že bych se měl zmínit o jedné věci. Dnes ráno jsem cestou do práce projížděl kolem toho rybníka. A tak jsem se tam trochu prošel."
"V kolik hodin?" Corde si všiml vyzývavého tónu ve svém hlase. Litoval, že ho nevyužil o něco více.
"O půl sedmé. Odešel jsem asi v sedm."
"Viděl jste tam někoho?"
"Ano, viděl," řekl Kresge zapáleně. "Přístřešek elektrárenské společnosti, nahoře u cesty asi čtyřicet metrů za hrází. Takový, který používají pro nouzové opravy a…"
"Včera večer tam nebyli," prohlásil Corde. "Dorazili tam v pět hodin ráno. Nějaká větev jim strhla linku. Už jsem to ověřil."
"Ach tak," řekl Kresge zklamaně.
"Viděl jste tam ještě někoho?"
"Ne." Kresge se zadíval do pružného koženého zápisníku. "Ale chtěl jsem nadnést jinou věc. Tu, o které jsme se už spolu bavili s děkankou. Susan Biagottiová."
Corde s Ebbansem si vyměnili pohledy, ale na obracení očí v sloup tentokrát nedošlo.
"Kdo to je?" zeptal se Miller. "Něco mi to říká."
"Studentka Audenovy univerzity, kterou loni zabili."
"Aha, jasně."
Corde tenkrát trávil jeden měsíc ve Fredericksbergu v meziokresové zásahové jednotce. Případ tak spadl do klína Ribbonovi, a než se Corde vrátil do New Lebanonu, mnoho stop vychladlo. Nikdy se jim nepodařilo ani identifikovat podezřelého, natožpak sestavit souvislou obžalobu.
"Mám v úmyslu to prověřit," řekl Corde stroze. "Jak už jsem sdělil děkance."
"Vedl jsem si v tom případu vlastní spis," prohlásil Kresge. "Jestli chcete, mohu vám dát kopii."
Corde se bezvýznamně usmál. "Pokud ho budeme potřebovat, dám vám vědět."
Když si začal přerovnávat papíry, spadl mu na podlahu igelitový sáček s výstřižkem, který našel toho rána u rybníka. Sklonil se, zvedl sáček a opět se vztyčil. V koleně mu tentokrát nelouplo. V devětatřicetiletém kolenním kloubu mu loupalo už pět let. Corde začal přemýšlet, jestli se vyléčil. Nechal výstřižek kolovat. "Tohle je další věc, kterou musíme vzít v úvahu."
Policisté četli výstřižek a mračili se přiměřeným znepokojením.
"Ještě dneska to pošlu do Higginsu k analýze. Ale jestli nenajdeme otisky nebo zbytek novin, ze kterých to pochází, v zadní kapse něčích kalhot, tak nám to podle mě nepomůže. Možná byste si přesto měli dát pozor na sebe a svoje rodiny. Všichni dobře víte, že většina podobných výhrůžek jsou jenom nejapné žertíky, ale jeden nikdy neví."
"Většina výhrůžek?" zeptal se Kresge. "Chcete říct, že se to stává často?"
Corde zaváhal. "Po pravdě řečeno se to nestalo ještě nikdy."
Ebbans zvedl hlavu od výstřižku a pak ho přisunul zpátky ke Cordeovi. "Vím o tom chlápkovi ještě něco," oznámil.
"Copak?" zeptal se Jim Slocum.
"Totiž, tu holku jste mohli vidět prakticky od cesty, i když jste se nedívali. Proč ji aspoň neodvlekl za to auto? A to, že se tam ráno vrátil, aby zanechal ten vzkaz… Jako by mu bylo jedno, jestli ho někdo uvidí. Takže mi připadá, že je to pěkně kurážný chlapík."
Corde sebral Millerovi igelitový sáček. "Kurážný," podotkl. "Anebo šílený. Tak či onak je to problém."
4
Než se přiblížila k domu, znala obsah vzkazu nazpaměť. Nyní spočíval v kapse její sukně spolu s pěti dvacetidolarovými bankovkami, které v něm byly zabaleny.
Milá Sáro,

slyšel jsem, jak dnes bojuješ s tátou kvůli škole. Vím, že tě bude pořád nutit, abys tam chodila. Chci ti pomoci. Jsem stejný jako ty, oba školu nenávidíme. Musíš odejít. Odejdi pryč! Jeď do Chicaga nebo do St. Louis. Nic jiného ti už nezbývá. Budeš v bezpečí. Dám na tebe pozor.
Tvůj přítel
Ta myšlenka pro ni není nová. Sára přemýšlela o útěku snad už desetkrát. Letos v březnu, týden před zkouškou z aritmetiky, strávila hodinu na autobusové zastávce, kde sbírala odvahu k nákupu jízdenky k babičce, než z ní nakonec veškerá odvaha vyprchala a ona se s plačtivým zklamáním vrátila domů.
Útěk…
Zastavila se na schodech před předními dveřmi. Postavila se na špičky a zahlédla v obývacím pokoji matku. Přikrčila se a papír jí v kapse zašustil. Během čekání, až matka odejde z pokoje, vytáhla peníze a začala si prohlížet jednotlivé bankovky, přičemž je opatrně třela, jako by šlo o stránky z knihy čarodějných zaříkadel. Znovu bankovky pečlivě složila a zasunula si je zpátky do kapsy.
Devítiletá Sára Cordeová se pranic nezajímala o školu, nebe peklo ráj, Honzo, vstávej, domácí práce, nintendo, šití, vaření ani kreslené pohádky v televizi. Zato vášnivě věřila v magii a černokněžníky a věřila také, že tento vzkaz pochází od jednoho konkrétního čaroděje, který na ni už celá léta dává pozor. Byl vševědoucí, laskavý a zdálo se, že je - s ohledem na všechny ty peníze - taky parádně bohatý.
Sára nebyla žádný blázen. Hodlala učinit přesně to, co jí čaroděj navrhl. Ke své neskonalé radosti si navíc povšimla, že přestože pravděpodobně dá na čarodějovu radu a pojede do Chicaga, poskytl jí čaroděj dost peněz na to, aby mohla procestovat polovinu světa.
# # #
Přední dveře bouchly, a než stačila Diane dojít do vstupní haly, překonala chodidla příchozího třemi rychlými kroky všech šest schodů.
Diane si osušila ruce a vyrazila po schodišti nahoru. Zastavila se vedle věšáku na kabáty a dřevěnou plaketou zobrazující husu v modrém čepečku a šále, nepřítomně ji narovnala a zvolala: "Miláčku! Sárinko?"
Nikdo se neozval.
"Pojď dolů, miláčku," řekla Diane po chvíli.
"Já se koupu, mami," odvětil jí slabý hlas. "Přijdu dolů před večeří."
"Volala paní Beidersonová."
Ticho.
"Sáro…"
"Já se chci vykoupat, mami. Můžem si o tom jako promluvit později? Jako prosím?"
"Vylez ven. Říkala mi, co se stalo ve škole."
Obě několik minut pokračovaly v této přetahované, přičemž Diane pomalu vycházela po schodech k dceřinu pokoji. Dveře neměly zámek, ale Diane se nechtělo vstupovat do výsostného území svých dětí. "Tak vylez, miláčku. Můžeš mi pomoct s večeří."
"Já nechci!" odpověděla Sára vřískavě.
Diane slyšela, jak z dceřiných slov začíná vyprchávat racionalita. Byl čas ustoupit. Jen žádnou hysterii, prosím. Jen tu ne. Sářiny záchvaty naplňovaly její matku uslzenou lítostí. A kromě toho pak vždy v Diane začala kypět krev, takže nedokázala rozlišit mezi chvílemi, kdy Sára doopravdy podlehla panice, a chvílemi, kdy vše pouze předstírala. V takových případech Diane bez výjimky couvla.
Zbabělkyně…
V pokoji zazvonil telefon.
Diane na něj pohlédla. "No dobrá, Sáro, promluvíme si později."
Když kráčela do kuchyně, všimla si, že je pět hodin odpoledne. Věděla, kdo volá.
Byla za něj provdána.
Bill se jí zeptá na děti, jaký měla den, a pak se náhle začne chovat nesměle a oznámí jí, že musí zůstat v práci déle. Zase. Za poslední měsíc snad každý druhý den se smykem dorazil domů právě ve chvíli, kdy se podávala večeře, a při několika příležitostech dokonce vynechal jídlo úplně.
A co hůř: momentálně řešil vraždu.
Diane si vzpomněla, jak zahlédla v Registeru tlustý černý titulek, jak četla několik skrovných slov o nebohé mrtvé studentce a jak cítila vlnu neskonalé lítosti - za sebe i za nebohé rodiče zavražděné dívky. Věděla, že až do dopadení pachatele se bude s Billem vídat ještě méně.
Zvedla béžové sluchátko.
Její choť to však nebyl.
V pozadí zaslechla zvláštní zvuky připomínající přízračnou elektronicko-rockovou hudbu, za jejíž poslech plísnila Jamieho. Předpokládala, že je to některý z jeho kamarádů.
"Dům Cordeových," řekla naprosto zdvořilým tónem.
"To je paní Cordeová?" Volající hovořil tenorem, který však působil uhlazeněji než hlas adolescenta, a také sebevědoměji. Diane znala všechny Jamieho kamarády a tento člověk nemluvil jako žádný z nich.
"Ano, to jsem já. Kdo volá? Poslyšte, mohl byste, prosím, ztlumit tu hudbu?"
Hudba ztratila na hlasitosti. "Vy jste Jamieho matka?"
"Chcete mluvit s Jamiem?"
"Volám z newlebanonské střední školy. Jsem poradce pro sekci prvních ročníků ve školním almanachu a - je to vážně potíž - u některých studentů jsme ztratili životopisy. Mezitím nám dávno vypršela lhůta, a tak teď obvolávám lidi a

vyplňuju ty formuláře po telefonu."
"No, ale Jamie se vrátí až za dvě hodiny."
"A můžete mi o něm poskytnout pár informací?"
"Tedy, já nevím…," odpověděla Diane. Dobře věděla, jaká rizika obnáší rozhodování matek za jejich dospívající syny.
"Dneska je poslední den, kdy můžeme dát věci do tisku."
"A co chcete vědět?"
"Kdo je jeho třídní učitel?"
Otázka působila neškodně. "To by měl být pan Jessup."
"A je členem nějakého sportovního týmu?" zeptal se poradce.
"Chodí do zápasu. Taky dělá gymnastiku, ale nesoutěží. A příští rok bude dělat triatlon."
"Triatlon. Takže je to cyklista?"
"Z kola ho nikdo nedostane. Kdybychom ho nechali, jezdil by na něm i k jídelnímu stolu."
Poradce se až příliš hlasitě zasmál, přestože Dianin vtip musel pokládat za stupidní. "Jaké má kolo?" zeptal se posléze.
"Italské. S patnácti rychlostmi. Na značku si nevzpomínám. Je to důležité?"
"Ne, myslím, že ne. Do jakých kroužků chodí?"
"Do vědeckého a taky do kroužku latiny. Nějakou dobu byl i v kroužku fotografování, ale pak odešel, aby měl více času na cvičení. Poslyšte, budeme mít šanci se na to ještě podívat?"
"Ne, už ne. Zítra to dáváme do tisku. Ale on by snad nechtěl mít pod svou fotkou prázdné místo, že ne?"
"To asi ne."
"Jaké je jeho oblíbené hudební video?"
"Nemám ponětí."
"Oblíbený film?"
"Nedokážu posoudit."
"A co oblíbené skupiny?"
"Skupiny?"
"Hudební skupiny."
Diane znepokojovalo zjištění, jak málo toho o synovi ví. "Můžete chvíli počkat?" řekla úsečně, odložila telefon a vpadla do Jamieho pokoje. Sebrala několik hrstí audiokazet, odspěchala zpátky do kuchyně a začala do telefonu předčítat nápisy. "Tom Petty… Ehm, Paul McCartney - tedy, na toho si pochopitelně vzpomínám."
"Ha."
"Potom U2 a Metallica a Ice Cube a Run DMC, nebo co to je. A taky tu má tři kazety s tou skupinou Geiger. Myslím, že jsou z Německa."
"Geigery zná každý."
Tedy, pardon…
"Ale já nevím, jestli zrovna tyhle jsou jeho oblíbené," pokračovala Diane. "Má těch kazet spoustu."
"Můžete dát za něj dohromady nějaký citát?"
V žádném případě. "Myslím, že tam budete muset nechat prázdné místo."
"Snad to nebude vadit. Moc jste mi pomohla, paní Cordeová."
"Kdy ten almanach vyjde?"
"Zanedlouho. Možná vám Jamieho výtisk přinesu sám." Hlas se o několik tónů snížil. "Rád bych se s vámi seznámil."
Diane se zasmála, ale potichu; rozuměla křehké hrdosti adolescentů. "No, to by bylo moc milé."
Jede po tobě středoškolák! Možná máš ještě přece jen v sobě svoji starou přitažlivost - i když jenom v hlase.
Když k němu ten vzkaz dorazil, právě říkal:
"Někteří vojáci používali frázi ‚horizontální občerstvení'. Podle lékařských záznamů trpělo ve vrcholném období války téměř deset procent vojáků Unie nějakou formou pohlavní choroby…
Proděkan Randolph Rutherford Sayles převzal od odborné asistentky proužek papíru. Rozpoznal na něm elegantní škrabopis děkanky Larrabyové, stejně rozlišitelný jako její dokonale znepokojivá volba slov, jimiž proděkana okamžitě povolávala do své kanceláře.
Ticho zhoustlo. Sayles se přistihl, že se dívá skrz papír a civí na rýhy a linie řečnického pultíku či na inkoustovou skvrnu.
"…na jižní straně Pennsylvania Avenue ve Washingtonu, D. C. stály desítky vykřičených domů - řekl bych, že na stejném místě má dnes kanceláře řada lobbistických společností…"
Sayles zaujímal svůj typický postoj: stál v mírném předklonu s oběma rukama na pultíku. V oblékání dodržoval klasický profesorský styl, neupravený, roztržitý a tvídový, který naparovačně podtrhoval oděvy od Brooks Brothers (passé na Wall Streetu, ale stále uznávané v Cambridži, Hyde Parku nebo na Michiganské univerzitě). Měl neupravené plavé vlasy, a kdykoliv mu spadly do obličeje, zašklebil se jako duchem nepřítomný učenec, jímž nikdy nebyl.
"…a co je ještě úžasnější, existují stovky doložených případů, kdy se ženy převlékaly za vojáky a pohybovaly se mezi muži, aby jim poskytly sexuální služby za úplatu. Snad právě zde se zrodil termín ‚vojenská služba'…"
Tyto pikantnosti sice zněly frivolně, ale studenti, kteří v den zápisu čekali od šesti hodin ráno, aby se přihlásili na předmět "Od občanské války po stoleté jubileum", je zbožňovali. Sayles na zdokonalení svého výkladu tvrdě pracoval. Nic pro něj nebylo důležitější než šíření vědomostí. Definitivu získal ve třiceti letech, dva roky poté, co vyšla jeho disertační práce, a rok poté, co se jeho kniha Ekonomika svobody setkala s příznivou recenzí v Timesech a zahájila rekordní šestiměsíční pobyt na nejvyšší příčce seznamu doporučené literatury Národní asociace historiků.
"Jak se válka, o níž se Yankeeové i Rebelové upřímně domnívali, že nepotrvá víc než šest měsíců, táhla déle a déle,

začala se morální struktura halasně protestantských a převážně evangelických armád poněkud třepit…"
O něco problematičtější byla Saylesova funkce proděkana, z níž neměl vůbec žádnou radost. Zároveň však byl dostatečně rafinovaný, aby věděl, že bez jha administrativních povinností nedokáže přežívat věčně, a vynakládal značné úsilí, aby si osvojil zvrácené metody univerzitního mocenského boje. Jeho písečkem byla navíc občanská válka - mohla snad pro akademické prostředí existovat trefnější metafora? Sayles byl jako Grant, jenž shromáždil pěchotu a jezdectvo a do jejich čela postavil hrstku geniálních mrzoutských generálů - tedy studentů -, kteří přespříliš pili a přespříliš se pelešili (případně kteří nahlas brojili proti pití a pelešení se), a přesto se jim nějakým způsobem podařilo válku vyhrát. A stejně jako Grant také Sayles shodou okolností nastoupil do funkce v nejobtížnější době v dějinách své instituce.
"…Avšak teprve po takzvané ‚dynamické dvouporážce' - u Gettysburgu a Vicksburgu - si jižanská vojska s gustem osvojila fundamentalistické obrozenectví."
Teplý vánek se prohánět skrz obrovská okna přednáškového sálu, tak vysoká, že se dala zamykat a odemykat pouze pomocí tříapůlmetrové tyče. Sál byl poloprázdný. Sayles přemýšlel, jaké mohou být důvody tak chabé účasti, a jeho pohled spočinul na jednom konkrétním prázdném sedátku obklopeném hroznem dalších neobsazených míst.
Ach ano, ten pohřeb.
On sám neměl sílu se zúčastnit. Jediné místo, na kterém se mohl dost dobře nacházet, bylo zde.
Zazvonil zvonek - nikoliv elektronické kvílení, nýbrž staromódní drnčení kladívka o kopuli - a Sayles ukončil hodinu. Stál za pultíkem, čekal, až studenti odejdou, a pak si znovu pročetl vzkaz od děkanky. Nakonec odešel ze sálu i on a vyrazil po širokém chodníku obklopeném univerzitními objekty na jedné straně a pětiakrovým obdélníkovým trávníkem na druhé k administrativní budově univerzity.
V prvním patře vstoupil do rozlehlého předpokoje a prošel kolem jediného člověka v místnosti, totiž sekretářky - ostýchavé ženy s kostnatým obličejem, s níž měl kdysi dávno poměr. Matně se rozpomenul na prsa připomínající tlusté lívance.
"Ó, slyšel jste to, profesore? Jedna studentka byla…"
Sayles bez odpovědi přikývl a prošel kolem sekretářky do velké vnitřní kanceláře. Zavřel za sebou dveře a posadil se do jednoho z tmavě červených kožených křesel naproti děkančinu stolu.
"Randy," řekla děkanka, "máme opravdový problém."
Sayles si všiml, že její ruka spočívá na ranním Registeru. Článek o vraždě byl zakroužkován a nad titulkem připsáno: Děkance Larrabyové. Pro vaši informaci. Profesor se zadíval na fotografii Billa Cordea a pak pohlédl zpět na děkanku.
"Byla v mé třídě," prohlásil.
Děkanka Larrabyová přikývla, aniž čekala na další reakci. Zavřela jakýsi tlustospis, který právě četla - působil spíše právnicky než akademicky -, a odsunula ho na roh stolu. Její prsty si začaly pohrávat s okraji rubínového kamene na levé ruce.
"Mluvila jste s policií?" zeptal se Sayles.
"Cože?"
"S policií."
"Ano, byl tu jeden detektiv," odpověděla děkanka hašteřivě. "Vlastně to byl tenhle chlap." Kývla na noviny. "Chtěl vědět všechno o té Gebbenové."
O té Gebbenové.
Sayles, jehož genialita se stejně jako u mnoha jiných profesorů opírala do značné míry o paměť, si dokonale vybavoval, jakým způsobem ho děkanka před pár okamžiky přivítala, a zeptal se: "Takže jaký problém máme? Co ještě policie říkala?"
Ta Gebbenová. Studentka číslo 144691.
"Policie? Já teď nemyslím policii," řekla Larrabyová. "Tohleto je vážné. Před chvílí jsem měla schůzku s lidmi z Price Waterhouse. Nemáme už žádné prostředky na financování studentských půjček."
"Jak to myslíte?" Saylese se zmocnil šok. Obraz Jennie Gebbenové zmizel z jeho myšlenek.
"Žádné."
"Ale v tomhle semestru jsme měli mít provozní přebytek," zašeptal profesor. "Myslel jsem, že jsme to vyřešili."
"No," řekla děkanka nedůtklivě, "ale nemáme ho."
Jak strašně ji Sayles nenáviděl. Říkala mu, slibovala mu, že peníze budou. Šok se přetavil v hněvivý vír. Sayles polkl a vykoukl z okna na travnatý obdélník lemovaný chodníky, po nichž procházel snad už tisíckrát.
"Faktem je, že ty peníze tu prostě nejsou."
"Co budeme dělat?" Hlas se mu v panice zvýšil. "Můžeme to nějak zakrýt?"
"Zakrýt? Tuhle fázi už máme dávno za sebou." Larrabyová se krutě usmála a profesor si pomyslel, že její obličej připomíná zlomyslnou želvu. "Randy, bez těch peněz se škola bude muset zavřít."
"A co se s nimi stalo? Měli jsme mít dva a půl milionu."
Děkanka nad jeho otázkou pohodila hlavou a on sám na ni rázem znal odpověď. Proč škola přichází o peníze? Audenova univerzita balancovala na pokraji nesolventnosti už deset let. Konkurence lacinějších státních a obchodních škol, snižující se počty studentů ve vysokoškolském věku, stoupající mzdové požadavky a náklady…
"Tahle vražda upoutá spoustu pozornosti na školu a její problémy. Což je to poslední, co potřebujeme. Alespoň teď. Nemůžeme si dovolit, aby rodiče přehlašovali své děti jinam. A hlavně, probůh, nepotřebujeme profily školy v tisku."
Larrabyová se nedívala na Register, ale její prsty nepřítomně klepaly na zlověstný titulek.
"Její smrt byla nanejvýš nevhodná," prohlásil Sayles chladně.
Děkance jeho ironie unikla. "Ví někdo o našem ujednání?" zeptala se.

Dlouhé tmavé vlasy. Často jí přepadávaly přes jedno oko. Přes které? Přes pravé oko. Vášnivě sténala. Ta Gebbenová. Studentka číslo 144691. Rozplakala se nad vůní lesa plného zetlelého spadlého listí.
"Jestli o něm někdo ví?" zamyslel se. Ne, teď už o něm nikdo neví. Zavrtěl hlavou.
Děkanka se postavila a přešla k oknu, takže k němu nyní stála zády. Měla mohutnou postavu, přitažlivě pružnou a silnou - podobnou střízlivost a vážnost člověk očekává u pilotů a chirurgů. Urostlá přísná žena s mírně slámovitými vlasy a očima nateklýma od věčného zápolení s nespravedlností, kterou si jen částečně působila sama.
Jennie Gebbenová. Která mu svírala penis v předních zubech a jezdila jimi tam a zpátky po jeho naběhlé kůži.
Která nedokázala bez nápovědy analyzovat evropské motivy na pozadí občanské války a zahraničních vztahů, ale která měla mnohem trvalejší dar: vrazit kolena Saylesovi do bránice a s naleštěným podpatkem přímo na jeho konečníkcu tisknout jeho pánev na svou.
Studentka číslo 144691.
"V polovině června můžeme očekávat audit, Randy. Jestli do té doby nezajistíte tři miliony šest set tisíc dolarů v hotovosti…"
"Jak mám sehnat tolik peněz?" Sayles slyšel, jak se mu hlas mění v pronikavé kničení, které nesnášel, ale nedokázal se mu vyhnout.
"Vy?" zeptala se děkanka Larrabyová. Vyleštila si rubínový kámen látkou sukně a upřela zrak na Saylese. "Myslím, že je to úplně zřejmé, Randy. Vy prostě víte lépe než kdokoliv jiný, co je v sázce, pokud ty peníze neseženete."
Ten nápad jí vnukla jedna televizní inscenace.
Byl to film o třináctileté dívce, kterou matka i nevlastní otec nenáviděli. Když ji jednou zamkli v domě a šli hrát hazardní hry, utekla holčička z domu tak, že vyskočila z okna a nasedla na nákladní vlak jedoucí do New Yorku.
Sára zastavila kohoutek do vany, která sice byla plná horké vody a voňavé fialové pěny do koupele, ale na rozdíl od jejího sdělení matce neobsahovala Sáru. Ta se totiž nahoře rychle vysprchovala a oblékla. Nyní měla na sobě tričko, kombinézu, tenisky a nylonovou větrovku - zkrátka oblečení na cestu - a momentálně poslouchala, jak matka dole připravuje večeři.
Když dívka ve filmu dorazila do New Yorku, bydlela v jedné postranní uličce, musela jíst chleba, který někdo odhodil, a kouřila cigaretu, ale zrovna když ji chtěl takový jeden veliký chlap vzít do svého bytu a udělat jí něco, Sára nevěděla co, objevila se její máma, objala ji, odvezla ji domů a poslala nevlastního otce k ledu. A pak tam ukázali nějaké číslo začínající na 800, na které může člověk volat, jestli ví o nějakém útěku.
Zkrátka to byl pitomý film - zhruba stejně skutečný a zajímavý jako reklama na ovesné vločky. Pro Sáru však vyřešil jeden velký problém, protože jí ukázal, jak může člověk ušetřit všechny čarodějovy peníze, a přesto se dostat do Chicaga.
Přemýšlela o vlaku.
Přes New Lebanon nevedla žádná železnice. Zato tady bylo to nákladní auto. Velké nákladní auto, které vypadalo jako nějaký vlak a každé odpoledne projíždělo kolem domu. Vzadu mělo stupínek, na němž by se Sára podle svého názoru dokázala udržet, a kolem domu projíždělo fakticky pomalu. Sára by se snadno dovedla auta zachytit, vyšplhat mu na záď a posadit se tam. A až by auto na noc zastavilo, zeptala by se řidiče, kde najde jiný náklaďák, který jede do Chicaga.
Vytáhla batůžek s Barbie a sbalila si do něj loutku pana Jupitera z Pigeon Street, levisky, bavlněná trička, ponožky a kalhotky, zubní kartáček s pastou, sukni a halenku, walkmana a asi dvanáct knížek na kazetách. Redford T., nejkrásnější méďa na světě, s ní pochopitelně bude cestovat také. Kromě něj si Sára přibalila i několik věcí z matčina prádelníku. Rtěnku, líčidlo, lak na nehty a punčocháče.
Bylo půl šesté. Nákladní auto kolem domu obvykle projíždělo okolo šesté. Sára se prošla po pokoji. Náhle si uvědomila, že se jí bude stýskat po tátovi. Začala plakat. Trochu jí bude smutno i po bratrovi. Zdálo se jí, že se jí bude stýskat i po mámě, ale nebyla si jistá. Pak si ovšem představila, jak jí čaroděj říká: "Dám na tebe pozor," a vzpomněla si na školu.
Sára Cordeová přestala plakat.
Vysunula okno vedoucí na zadní dvorek domu. Prohodila batůžek oknem a slyšela, jak mince uvnitř pana Jupitera hlasitě zazvonily. Vylezla ven a zavěsila se na římsu. Tvář měla pevně přitisknutou ke žlutému obkladu fasády. Nakonec se pustila a dopadla na měkkou zem pár decimetrů pod sebou.
5
Když Brian Okun zavěsil, uvědomil si rozpor, z něhož by se dala vyvodit parádní filozofická hádanka. V okamžiku, kdy začal pokládat černé sluchátko, si pomyslel: Nemá žádné právo se mnou takhle mluvit. Ovšem když sluchátko dosedlo do vidlice, napadlo ho: Má plné právo se mnou takhle mluvit.
Okun byl vychrtlý jako kovboj a jeho obličej zatemňovaly prameny černého plnovousu, které mu nerovnoměrně trčely z bezbarvé kůže. Nad ušima pokrývaly jeho lebku inkoustově černé vlasy, jež ze všeho nejvíce připomínaly drátěnku a celkově působily dojmem zplihlého baretu. Okun právě seděl ve své stísněné kóji s výhledem na trávník a napjatou rukou stále svíral telefonní sluchátko. V hlavě se mu zformovala následující myšlenka: Nemá na to žádné právo, protože jako lidská bytost mám nárok na vzájemnou úctu a důstojnost. John Locke. Má na to plné právo, protože je za to zodpovědný a může si dělat, co se mu, ksakru, zlíbí. Niccol? Machiavelli v podání Briana Okuna.
Mužem, jehož se tato myšlenka týkala, byl Leon Gilchrist, profesor, pro kterého Okun pracoval. Když Gilchrist předloni nastoupil na Audenovu univerzitu, horda dychtivých doktorandů, kteří sháněli práci asistenta, jej do značné míry ignorovala. Z východního pobřeží ho totiž provázela nevalná pověst - prý je to samotář s mizernou povahou, který nejeví sebemenší zájem o sport, politiku ani chod univerzity. A zatímco tato reputace většinu postgraduálních studentů odradila, v Okunově případě pouze podnítila jeho zájem, neboť Briana Okuna fascinovala Gilchristova osobnost stejně silně jako jeho mysl.

A pokud choval o Gilchristovi vůbec nějaké pochybnosti, ty se rozplynuly ve chvíli, kdy si přečetl profesorovo dílo Id a literatura. Tato kniha změnila Okunův život. Zůstal vzhůru celou noc a prokousával se hutným textem, jako by to byl komiks ze série Illustrated Classics. Dočetl ji přesně ve tři deset odpoledne a ve čtyři již vlezle seděl v Gilchristově kanceláři a naléhal, aby ho profesor přijal jako asistenta, jenž povede semináře jeho proslaveného kurzu Psychologie a literatura.
Gilchrist mu položil několik neškodných otázek ohledně probírané látky, načež ho Okunovy odpovědi znudily, takže ho umlčel tím, že ho na místě přijal.
Okun tohoto rozhodnutí téměř stejně rychle zalitoval. Ukázalo se, že profesor je ještě samotářštější, podivínštější a agresivně zparchantělejší, než se o něm tradovalo. Kromě toho v něm Okun (který měl podobně jako Gilchrist dva diplomy: z psychologie a z anglické literatury) odhalil narcisistní a análně expulzivní osobnostní rysy. Poskytl mu široký prostor a pak musel ve svých metodách ovládání profesorů improvizovat jako lékař, který vyvíjí nová antibiotika proti mimořádně zhoubným kmenům bakterií.
Gilchrist se nedal převézt. Okuna vůbec nepřekvapilo zjištění, že profesor je ještě mazanější, než se zdá, a že vbrzku odhalil Okunův zálusk na své vlastní místo. Nyní, po dvou semestrech ustavičného taktizování, ne-li přímo otevřeného boje, se však Brian Okun - toto hejskovské, náladové a samo o sobě geniální zlobivé dítě Asociace moderního jazyka - nemohl vykázat ničím jiným než šrámy, jež mu přivodil jeho akademický Wellington.
Například ten dnešní telefonát.
Profesor minulý týden odletěl do San Franciska, aby na konferenci o poezii pořádané univerzitou v Berkeley přednesl svou studii, a předpokládalo se, že se vrátí dnes večer, aby stihl zítřejší přednášku. Gilchrist však dnes zavolal a oznámil, že se zdrží ještě týden, protože bude na Sanfranciské státní univerzitě provádět jakýsi výzkum. Stroze přitom poručil Okunovi, aby zajistil, že si jeho zítřejší přednášku připraví a přednese jiný profesor.
Přednáška nesla název "John Berryman: Sebepoškozování a sebevražda okem básníka". Okun sám sebe pokládal za odborníka na Berrymana a horoucně si přál absolvovat zmíněnou přednášku sám. Gilchrist ho však měl přečteného. S plechově urážlivým smíchem Okunovi poručil, aby sehnal plnohodnotného profesora. Přesně tento termín použil. Plnohodnotný profesor - bolestivá připomínka něčeho, čím Okun nebyl. Okun souhlasil, ale neodpustil si alespoň vztyčit na telefon prostředníček. Nato zavěsil a napadlo ho toto zajímavé filozofické dilema.
Okun nyní přecházel po místnosti - tedy jen do té míry, do jaké mu to přeplněná dvouapůlmetrová kukaň umožňovala. Když se jeho mysl začala vracet zpátky a přeskakovat v čase, přistihl se, že si vyobrazuje mlhavé scény z viktoriánské tragédie (v šedesátých letech 19. století přednesl v rámci svého turné po Spojených státech přímo v této budově přednášku Charles Dickens, kterýžto fakt Okun vyzdvihoval a kochal se jím), ovšem výjev, jenž se mu nyní vybavil před očima, nepocházel z žádné Dickensovy knihy; byl to výjev dívky v bílé vrstvené noční košili, jejíž dlouhé vlasy splývaly jako tmavá voda na polštář. Dívky se sinalou tváří. Její ústa pootevřená uvolněním odhalovala okouzlující výrazné zuby. Její rty se špulily ven a její oči zůstávaly zavřené. Jmenovala se Jennie Gebbenová a byla mrtvá.
Pouze jedinkrát po své promoci na Yaleově univerzitě zapochyboval Brian Okun o tom, že se stane nositelem Nobelovy ceny. Zbývalo jen dořešit otázku, zda ocenění získá za literaturu faktu - například za nějakou kvantovou analýzu vztahu mezi Yeatsovou bláznivou posedlostí Maude Gonneovou a jeho uměním -, anebo zda raději zplodí řadu okázalých románů ve stylu Updikea, Coomera, Forda či New Yorkeru, posetých duchaplnými postavami a obtěžkaných rafinovanou obrazotvorností a dialektem nabitými dialogy. Obojí bylo v pořádku. V pouhých sedmadvaceti letech a na pokraji doktorandury již Brian Okun cítil mistrovství svého vědeckého já.
Zároveň se však domníval, že jeho pravá hemisféra potřebuje více životních zkušeností. A podobně jako mnoho postgraduálních studentů věřil, že životní zkušenosti jsou synonymem pro šoustání. Příštích pět let života tudíž hodlal zaplnit maximálním množstvím studentek, na něž mu bude stačit pohlavní energie a jež bude mít trpělivost snášet i posléze. Na závěr se pak ožení s dívkou, která bude geniální a zároveň natolik domácká, že mu zůstane bezmezně oddána. Ke svatebnímu obřadu přitom dojde ještě dříve, než ho švédské dívky se žhnoucími vlasy pod věnci plnými plápolajících svíček jednoho rána probudí ve Stockholmu, aby si převzal cenu.
Tyto sny mu však narušila jedna konkrétní osoba.
Jennie Gebbenová byla prazvláštní bytost. Když si Okun poprvé přečetl její jméno v třídním seznamu, zarazil se. Mysl ho zradila a on jméno přečetl špatně. Zdálo se mu, že viděl Jennii Gerhnrdtovou, jednu z tragických hrdinek Theodorea Dreisera a postavu, kterou profesor Gilchrist zdlouhavě rozebíral ve slavné stati s Dreiserovou psychoanalýzou. Okun se tehdy na Jennii zadíval přes katedru ve tvaru U a na okamžik ji fixoval pohledem. Dobře věděl, jak se dívat na ženy.
Po chvíli učinil narážku na záměnu jejího jména. Několik studentů ve třídě samolibě pokývalo hlavou, aby ho ohromilo svými znalostmi naturalistické literatury.
Jennie tehdy na Okuna znuděně pohlédla a drze prohlásila, že o své jmenovkyni nikdy neslyšela.
Okun ji pozval na rande o tři dny později, což byl rekord v jeho zdrženlivosti.
Na univerzitě, jako byla Audenova, která se nacházela v městečku se dvěma kiny a čtyřmi promítacími plátny, se nevhodné milostné vztahy nemohou odvíjet stejně jako v anonymním městě. Okun a Jennie tedy pořádali vycházky do lesa nebo výlety do lomu. Noci pak trávili v jejím pokoji na koleji nebo v jeho bytě.
Jeho vztah k Jennii hraničil s fetišismem. Proč ho jen tak vášnivě přitahuje? Z uměleckého hlediska nebyla nadaná. Neměla v sobě žádnou genialitu; byla to studentka na dvě minus se solidní uměleckou citlivostí člověka ze Středozápadu (což znamenalo, že se jí vždy muselo říci, co je přesvědčivé, a co nikoliv). Okuna tato její omezení dráždila. Když si dělal soupis, co na ní vlastně miluje, našel pouze banality: jak si křehkou rukou zakrývá ústa při násilných scénách ve filmech, jak se jí z hrdla dere tiché mumlání, když se za mrazivého jara dívá na hvězdy nad sebou, jak dokáže svěsit rameno a shodit z něj ramínko saténové podprsenky, aniž by musela použít prsty.
Některé aspekty Jennie Gebbenové Okun pochopitelně miloval zcela náruživě: její návrhy při milování, že by možná

ráda zkusila "něco jiného". Jestlipak se mu líbí bolest? Mohl by jí, prosím, prosím, zastrčit prst do…, ne, ne, do kundičky ne, prosím, jo, to je ono… Jestlipak má rád dotek hedvábí, dotek ženských silonek? A pak mu uvázala černou punčochu se švem pevně kolem varlat a hladila mu žalud tak dlouho, až prudce a bolestivě vyvrcholil na výraznou spojnici její brady a hrdla.
Několikrát ho oblékla do své noční košile, v kterýchžto případech se do ní vyprázdnil po pár vteřinách prudkého pronikání.
Takové byly souřadnice jejich vztahu, a přestože se Okun cítil hluboce rozrušen, věděl, že svým citům nemůže věřit. Alespoň ne tehdy, pokud je jeho milenkou Jennie Gebbenová. Její mumlání a naříkání pro něj začalo mít příliš velký význam. Ztratil kontrolu a zákonitě havaroval.
Stalo se to jedné noci, kdy na ni vyhrkl nabídku k sňatku. Načež jej ona, méně inteligentní, tuctová osoba, vzala úděsně mateřským způsobem do náručí, zavrtěla hlavou a řekla: "Ne, miláčku. Ty sám si to nepřeješ."
Miláčku. Ona mu řekla miláčku! Okunovi to zlomilo srdce.
Začal běsnit. On si Jennii přál. Učinil jazykem výpad do trhliny ve svých rtech a ochutnal je. Byl to důkaz, byla to metafora: on je po ní hladový. Rozplakal se před ní, zatímco ona tomu jen zrale přihlížela s hlavou skloněnou pohnutím. Zahrnul ji proudem hanebných slov: je ochoten dělat, co si ona bude přát, sehnat si zaměstnání v soukromém sektoru, pracovat pro komerční časopis, editovat… Vychrlil ze sebe veškerá sentimentální melodramata podomácku vydávané literatury.
Brian Okun, oslnivý vědec v těžko srozumitelném oboru kombinace psychologie a literatury, dokázal tento obsesivní výlev rozumově vyhodnotit. Nepřekvapilo ho tedy, když se láska v jediném okamžiku změnila v nenávist. Ona jej spatřila zranitelného, ona jej utěšovala - právě ona, jediná žena, která ho kdy odmítla - a on ji za to nenáviděl.
Ještě dnes, měsíce po tehdejším incidentu a pouhý den po vraždě, pocítil Okun nekontrolovaný nával hněvu nad Jenniiným blahosklonně usměvavým projevem mateřství. Jistě, vrátil se na dráhu vedoucí k Nobelově ceně. Avšak Jennie zároveň otřásla jakousi velice podstatnou stránkou jeho povahy. Ztratil nad sebou kontrolu a jeho vášně se dostaly do prudkého smyku jako automobil na namrzlém sněhu. Nesnášel ji za to.
Ach, Jennie, cos mi to udělala?
Brian Okun sepjal ruce a čekal, až mu z nich vymizí třes. Nevymizel. Zhluboka se nadechl a doufal, že se jeho srdce uklidní. Neuklidnilo. Pomyslel si, že kdyby Jennie Gebbenová byla jeho nabídku přijala, jeho život by teď byl jednoznačně jiný.
Zápach na chodbách prozrazoval jakousi dočasnost: těstovitý laciný nátěr. Piliny. Osvěžovače vzduchu a kadidlo na zatuchlém povlečení. Jako v tranzitním táboře pro uprchlíky. Stěny byly natřeny nazeleno a poskvrněné linoleum mělo žulově šedou barvu.
Bill Corde zaklepal na dveře. Nikdo se však neozval.
"Slečno Rossiterová? Já jsem z úřadu šerifa."
Další zaklepání.
Možná odjela do St. Louis na pohřeb.
Corde se ohlédl. Chodba byla prázdná. Vyzkoušel kliku a dveře se otevřely.
Zevnitř se vylinul zápach a obklopil ho. Corde okamžitě poznal kořenitý parfém Jennie Gebbenové. Přiložil si ruku k nosu a ucítil stejnou vůni - zbytek z lahvičky na prádelníku v domě Gebbenových.
Zaváhal. Toto nebylo místo činu a studenti na kolejích měli stále právo na soukromí a řádný policejní postup. Potřeboval mít v ruce povolení, aby směl vůbec vstoupit do pokoje.
"Slečno Rossiterová?" zavolal znovu. Když se mu nikdo neozval, vešel prostě dovnitř.
Pokoj, o který se dělily Jennie s Emily, měl v sobě jakousi mdlou symetrii. Knihovny a zrcadla přišroubovaná k protějším stěnám. Postele rovnoběžně vedle sebe, ale pracovní stoly vytočené pod odlišnými úhly - když zvedla hlavu od učebnice, spatřila jedna dívka parkoviště za nevelkým oknem, zatímco druhá se dívala na nástěnku. Na jedné posteli ležel plyšový králík.
Corde si prohlédl Jenniinu stranu pokoje. Zběžný pohled mu neprozradil nic užitečného. Knihy, zápisníky, školní potřeby, plakáty, suvenýry, fotografie členů rodiny (Cordeovi neuniklo, že se Jennie zamlada nápadně podobala Sáře), líčení, natáčky do vlasů, šaty, útržky papírů, obaly od nekvalitních zákusků, šampony, tělová mléka. Průhledné pastelové spodní prádlo schnoucí na bílé šňůře. Plakát U2, hromádky videokazet, stereosouprava s popraskanou plastovou čelní stranou. Velká krabička s kondomy (latexovými, všiml si Corde, nikoliv z jehněčí kůže, jaký se našel na místě činu). Svršky v hodnotě několika tisíc dolarů. Jennie byla pečlivá hospodyňka. Boty přechovávala v malých zelených pytlících.
Corde si všiml fotografie dvou dívek: Jennie a hnědovlasé dívky oplývající křehkou krásou. Emily? Nacházela se tatáž dívka na jednom ze snímků na stěně v Jenniině domě? Corde si nedokázal vzpomenout. Dívky se vzájemně držely kolem ramen a křenily se do objektivu. Jejich černé a hnědé vlasy se vzájemně proplétaly a vrhaly jediný stín.
Řehtavý smích shora mu připomněl, že je zde bez povolení. Položil fotografii zpátky a obrátil se k Jenniinu stolu.
# # #
Vyhoupl se na vrcholek silnice 302 těsně přes svým domem.
Corde na tomto úseku mnohokrát pokutoval řidiče, kteří tudy projížděli téměř stovkou. Byl to rovný pás silnice, kde byla povolená rychlost po dlouhém úseku s osmdesátkou snížena až na čtyřicítku, takže se podle Cordeova názoru člověk nemohl řidičům divit, že ji nedodržovali. Tento úsek však vedl před jeho domem, kde si hrály jeho děti. A když už neměl náladu na pokuty, alespoň zaparkoval policejní auto na příjezdové cestě předkem do silnice, což veškerá žihadla podstatně zpomalilo, takže se po nějaké době objevila těsně za vrcholkem stoupání přehršle brzdných stop připomínajících dráhy po kulkách v lapači.

Corde prudce zabrzdil, aby šel dobrým příkladem, vyhodil směrovku a odbočil na příjezdovou cestu ke svému domu. Zaparkoval policejní auto vedle pick-upu značky Ford, kterého sice koupil ze čtvrté ruky, ale přitom měl najeto pouhých sto sedm tisíc. Vystoupil do nízkého slunce a mávl na Jamieho, který stál v garáži a právě zvedal kolo na kolíky v obnažené zdi. Bicykl jako by v Jamieho rukou vážil pouhé kilo.
Chlapec měl světlou pokožku a byl štíhlý, ale silný jako klubko šlach. Neustále cvičil a soustředil se přitom spíše na opakované zvedání lehčí váhy, než aby usiloval o objem. Nyní zamával otci a zamířil na zadní dvorek, odkud házel tenisový míček na střechu a zachytával ho v nejrůznějších bizarních pozicích. Ve tváři měl přitom zvláštní výraz, nad nímž si Corde kdysi více než rok lámal hlavu, než v něm rozpoznal výraz své ženy Diane - spokojenost, ale i obezřetnost a pozornost. Corde byl na syna hrdý - byl tichý a bezstarostný, byl zapáleným členem zápasnického týmu prvoročáků, učil se na lepší dvojky, aniž se nějak zvlášť snažil, vynikal v latině, biologii a matematice a byl tajemníkem vědeckého kroužku.
Corde věřil, že z jeho syna vyroste Gary Cooper.
Přešel přes pás dvorku s rozdrceným listím a zapnul postřikovač, který začal zavlažovat zeminu, o níž návod na balení semen před čtyřmi týdny sliboval, že se do šesti týdnů promění v luxusní trávník. Minutku přihlížel, jak se vodní oblouk pohybuje sem a tam, a pak vyrazil k domu se zářivě žlutou fasádou a hliníkovým obitím. Bill Corde vlastnil jeden akr půdy tvořený vesměs trávníkem (tedy, firma Ortho ho alespoň ujišťovala, že zde brzy nějaká tráva růst bude), který přerušovalo jen několik jalovcových keřů a mladých stromků, z nichž měly za padesát let vyrůst úctyhodné duby. Na severu pozemek hraničil úzkým cípem s mléčnou farmou, za níž se rozkládal les. Na podobných parcelách podél silnice 302 stály i okolní domy, bez výjimky koloniální stavby či domy se zvýšeným patrem.
Corde zaslechl bafání dieselového motoru. Řidič bílého nákladňáku s kontejnerem Maersk Line začal podřazovat skrz bezpočet rychlostí a jeho vůz se po chvíli vyhoupl na vrcholek silnice přibližně předepsanou rychlostí. Corde majestátní automobil chvíli sledoval a pak vyrazil k domu.
Jeho oči zachytily nějaký pohyb a stále se usmívající Corde upřel zrak do rohu dvorku. Z křoví se kdosi vyplazil směrem k silnici. Pes?
Ne!
"Sáro!"
Jeho dcera se vztyčila a vrhla na něj pohled plný paniky - jako když srna zahlédne lovce. Otočila se a plnou rychlostí vyrazila k nákladňáku, jehož řidič si malé dívky nevšiml.
"Sáro, stůj!" vykřikl Corde užasle. "Ne!" zaječel a vyrazil za ní.
Sára pištěla hrůzou, upalovala k silnici, klopýtala, když její nohy nestačily zbytku těla, a panicky rozhazovala rukama. Mířila přímo k obrovským zadním kolům automobilu, stejně vysokým jako ona sama.
"Stůj, miláčku! Prosím tě!" hekal Corde a uháněl ze všech sil. Z opasku Sam Browne mu postupně vypadl sprej se slzným plynem a zásobník s náboji a do zad ho bolestně bouchala pouta.
"Nech mě být!" úpěla Sára a dál se řítila k pneumatikám nákladního auta.
Upustila batůžek a zběsile sprintovala dál. Zdálo se, že má v úmyslu vrhnout se přímo pod obrovské burácející pneumatiky, od nichž vysoko za návěs odlétávaly drobné oblázky.
Byla od kol sotva metr, když ji Corde konečně zachytil. Oba pak v jedné hromadě se smykem dopadli na zaneřáděnou krajnici, zatímco návěs automobilu prorachotil kolem nich. Řidič zatúroval a zařadil vyšší rychlost - očividně si vůbec neuvědomoval, jaký zápas se právě odehrál za ním.
Sára ječela a kopala. Zpanikařený Corde se překulil na kolena, popadl dceru za paže, zvedl ruku a roztáhl dlaň. Sára začala pištět hrůzou. "Cos to chtěla udělat, cos to chtěla udělat?" křičel na ni Corde, který za čtyřiadvacet souhrnných let života svých dětí udeřil Jamieho pouze jednou a Sáru vůbec ne. Nakonec svěsil ruku i teď. "Řekni mi to!"
"Nech mě na pokoji!"
To už k nim běžela Diane. "Co se stalo? Co se stalo?"
Corde se postavil. Panika vymizela, ale zato ji vystřídal pocit zrady. Odstoupil. Diane poklekla a chytila Sářin obličej do dlaní. Zhluboka se nadechla, aby zahájila tirádu, ale když viděla zoufalství v dceřině tváři, zarazila se. "Sáro, tys chtěla utéct? Chtěla jsi utéct z domu?"
Sára si otřela slzy a nos do rukávů. Neodpověděla, a tak Diane zopakovala otázku. Konečně Sára přikývla.
"Proč?" naléhal její otec.
"Proto."
"Sáro…," začal přísně Corde.
Holčička jako by sebou trhla. "Já za to nemůžu. Řekl mi to čaroděj."
"Čaroděj?"
"Slunečníček."
Slunečníček byl jedním z imaginárních kamarádů, s nimiž si Sára hrála. Corde si vzpomněl, že si ho Sára vytvořila po pohřbu jeho otce, během něhož kněz pozvedl ruce ke slunci a promluvil o "duších, jež stoupají do nebe". Pro Sáru to byla první zkušenost se smrtí a Corde s Diane nechtěli zahánět tohoto podle všeho přátelského ducha, kterého si jejich dcera vybájila. V posledním roce si však oba rodiče znepokojeně povšimli, že dívka hovoří o Slunečníčkovi stále častěji.
"Zařídil, aby Redford T. odletěl do lesa, a řekl mi…"
Na dvorku se rozlehl Dianin pronikavý hlas: "Tyhle kouzelnické žvásty už nechci poslouchat, je to jasné; mladá dámo? Cos to chtěla udělat?"
"Dejte mi pokoj." Drobná ústa se zlověstně napjala.
"To bude dobré, miláčku. Jen se neboj," řekl Corde.

"Do školy se už nevrátím."
Diane začala hlubokým a hrozivým hlasem šeptat: "Tohle už nikdy nedělej, Sárinko, rozumíš? Vždyť tě to mohlo zabít."
"To je mi fuk!"
"Tohle neříkej. Tohle už nikdy neříkej!" Pronikavé hlasy matky a dcery se lišily pouze intenzitou.
Corde se dotkl Dianiny paže a zavrtěl hlavou. Otočil se k Sáře. "To nic, miláčku. Promluvíme si o tom později."
Sára se sklonila, zvedla batůžek a vyrazila k domu. Po chvíli se s bezmeznou lítostí ve tváři ohlédla. Nikoliv však na popelavé obličeje rodičů, nýbrž směrem k silnici, po níž se vzdaloval stříbrný nákladní automobil - bez ní.
Stáli celí nesví v kuchyni jako milenci, kteří musí zčistajasna hovořit o praktických věcech. Aniž na něj pohlédla, svěřila se Diane Cordeovi se Sářiným incidentem ve škole.
"Nechtěla tam dneska jít," prohlásil Corde kajícně. "Ráno jsem ji vezl a musel jsem ji donutit. Asi jsem neměl."
"Samozřejmě že jsi měl. Takové věci jí nemohou procházet, Bille. Zneužívá nás."
"Co budeme dělat? Bere ty prášky?"
"Každý den. Ale mám dojem, že jí vůbec nepomáhají. Jenom z nich má podrážděný žaludek." Diane roztěkaně mávla rukou k přednímu dvorku. "Chápeš vůbec, co chtěla udělat? Probůh."
Proč teď? pomyslel si Corde. Teď když mám ten případ a vůbec, proč teď? Vykoukl z okna a zadíval se na Sářin bicykl, který stál vzpřímeně a opíral se o postranní kolečka. Nízký pastelově zelený schwinn s duhovými fáborky, které dojemně visely z gumových madel na řídítkách. Corde si vzpomněl na Jamieho silniční kolo, na němž syn rychle a neohroženě svištěl jako motokrosový závodník. Sára na svém drobném bicyklu stále nedokázala jezdit bez postranních koleček. Když celá rodina společně vyrazila do města, Cordea to uvádělo do rozpaků. Vždy se snažil vyhnout nevyhnutelnému porovnávání obou svých dětí. Přesto litoval, že je Bůh neobdařil alespoň trochu rovnoměrněji. Zároveň však vynakládal mimořádné úsilí, aby omezil projevy pýchy na Jamieho, neboť si na sobě neustále uvědomoval Sářiny oči žadonící po uznání, i když právě narazila na hranice vlastních možností.
Současně Cordea sužovala děsivější obava: že jakýsi muž nabídne jejich zmatené holčičce svezení domů. Corde a Diane o tom se Sárou hovořili, avšak dcera na jejich obavy reagovala dopalujícím smíchem a prohlásila, že by ji v takovém případě ochránil čaroděj nebo kouzelný pes, popřípadě by jednoduše odletěla a schovala se za měsícem. Corde na to zvážněl, Diane dceři pohrozila výpraskem a Sářin obličej se zasmušil. Oba rodiče však dobře věděli, že její víru v nadpřirozené ochránce se jim nepodařilo rozptýlit.
Ach, Sáro…
Ačkoliv Bill Corde stále chodil pravidelně do kostela, modlit se již přestal. Nechal toho přesně před devíti lety. Nyní ho napadlo, že kdyby to mělo Sáře pomoci, opět by na to přistoupil.
"Ona je jen citově dis…," začal.
Diane se k němu otočila. "To neříkej! Má vysoké IQ. Řekla mi to sama Beidersonová. Jenom to předstírá. Chce na sebe upoutat pozornost. A ty jí jí věnuješ spoustu…"
Corde zvedl obočí.
"No dobrá," připustila Diane, "a já taky."
Corde pocítil nevrlost. "Musíme s tím něco udělat. Nemůžeme dopustit, aby se to stalo znovu." Mávl směrem ke dvorku a podobně jako Diane se i on zdráhal vyslovit, že jejich dcera je smrtelná.
"Za dva týdny bude mít závěrečné testy."
"Nemůžeme ji teď vzít ze školy," prohlásil Corde. "Nemůžeme ji opozdit o další ročník." Zadíval se z okna. Proč ho jen pohled na vzpřímený bicykl tolik znervózňuje?
Povzbuzovalo ho, že některé knihy dokáže Sára přečíst sama.
Povzbuzovalo ho, že si získala a udržela několik kamarádek.
Povzbuzovalo ho, že je hezká.
Ničilo ho, že není jako Jamie.
"Měl bych ti asi něco říct," prohlásil a zaváhal, poněvadž nevěděl, jak bude manželka reagovat.
Ukázal na výtisk Registeru, který s podivnou významností spočíval uprostřed stolu na čtyřech plechovkách s rajčaty. Byl otevřen na článku o vraždě.
"Někdo zanechal kopii tohohle článku na místě činu. Psalo se tam, že bychom možná neměli ten případ vyšetřovat příliš horlivě. Může to být obyčejný šprým, a i kdyby tam ten článek opravdu nechal pachatel, neberu to zas tak vážně. Ale i tak nechám raději postavit k našemu domu policistu."
Tato informace jako by však uvalila na drobná ramena jeho ženy další břímě. "V tom případě bychom neměli Sáru nechat, aby si hrála sama," poznamenala věcně.
"Ne, mimo dvorek ne. Nějak jí to budeme muset vysvětlit. Ale zároveň ji nesmíme vyplašit. Moc snadno se vyděsí."
"Pořád z ní děláš malé dítě," prohlásila Diane. "Jestli se k ní budeš chovat takhle, tak nikdy nevyroste."
"Já si jen myslím, že musíme být opatrní, nic víc." Corde zvedl oči k plaňkovému plotu šedesát metrů před domem a spatřil za ním pasoucí se herefordskou krávu. Připomněla mu obrázek dalmatina, který se Sára jednou pokusila nakreslit. Kresba byla opravdu žalostná - v podstatě jen batolecí čmáranice. "Drásá mi to srdce," řekl. "Jako by byla…"
"Ona není duševně zaostalá," zasyčela Diane.
"To jsem neřekl."
"Moje dcera není duševně zaostalá," zopakovala Diane a upřela pozornost k lednici. "A už o tom nechci mluvit."
6
Rakety stoupají z trávy z bláta ne ne nejsou to blátěné servorakety Dathar teda ten má skvělý svaly ničí je střílí po nich xasery… Jejich těla padají… Padají do kytek.
Padají - do - bláta…

Philip Halpern seděl za domkem se třemi pokoji a zadní terasa o rozměrech necelé dva krát dva metry pro něj momentálně představovala řídicí středisko jeho Dimenzemobilu. Zaposlouchal se. Zevnitř domu se ozvaly kroky a pak se opět ztratily. Padají do bláta, do kytek. Ne ne ne…
Philip byl stopětasedmdesáticentimetrový blonďák, který vážil sto dvacet dva kilogramů. V prvním ročníku střední školy byl druhý nejtěžší. Dnes v noci seděl v leviskách měřících v pase sto deset centimetrů a tmavě zelené košili v hromadě listí, které přivanulo pod terasu. Nyní sklopil hlavu a zadíval se na sáček u svých nohou. Byl to malý pytlík, do něhož se v dobách, kdy mu ještě matka chystala obědy, vešly boloňské sendviče pomazané tatarskou omáčkou, bramborové lupínky, banány, sušenky a také mince v celkové hodnotě osmdesáti centů na čokoládové mléko. A ačkoliv dnes pytlík obsahoval jen malý předmět, Philipova ruka se přesto uvnitř pohybovala pomalu, jako by obsah pytlíku byl nesmírně těžký.
"Phathare!" ozvalo se nedaleko zašeptání.
Philip vyskočil a odpověděl: "To seš ty, Jano?" Přimhouřil oči a spatřil chlapce svého věku, jenž se právě protahoval tajnou branou, kterou společně vybudovali v pletivovém plotě obklopujícím pozemek Halpernových. "Ksakru, Jano, bud zticha."
Philip a jeho kamarád se mezi sebou oslovovali jmény postav z jednoho nového vědeckofantastického filmu, který oba zhlédli čtyřikrát. Bylo to něco jako kód - tajemství, jež je spojovalo ve světě plném vetřelců.
"Phathare, volal jsem ti snad desetkrát." Janův hlas zněl rozrušeně.
"Uklidni se jo?" zašeptal Phathar příkře. "A drž hubu."
Jano - plným jménem Jano-IV ze Ztracené dimenze - prolezl přes mřížovanou bránu terasy. "Proč ses mi neozval?" zeptal se. "Myslel jsem, že tě zatkli nebo tak něco. Člověče, vždyť já se dneska ráno skoro poblil. Jako fakticky."
"Buď… v klidu. Jasný?" Přestože se Phathar-VII, rovněž bojovník ze Ztracené dimenze, choval klidně a vyrovnaně, mladý a obézní Philip Halpern byl i bez přispění svého kamaráda na pokraji paniky. "Takže co se dá dělat?"
"Já nevím. Skoro jsem se poblil," zopakoval Jano a vypadal, jako by se stalo. Ústa měl vlhká a oči zarudlé, a i když na pořádné pihy bylo ještě před sezonou, vystupovala mu z obličeje řada hnědých teček kontrastujících s jeho bledou pokožkou.
"Jak by nás vůbec mohli najít?"
"Panebože."
"Ty seš fakt úplná padavka."
"To teda nejsem!" Janovi zaplály oči.
Philip, jehož by Jano mohl jedinou pěstí zatlouci do hliněné země, se stáhl. "Dobrá, kámo, dobrá."
"Musíme ty spisy zničit," prohlásil Jano.
"Víš, jak dlouho nám trvalo, než jsme je vytvořili?"
"Máme v nich jména poloviny holek ze třídy," trval na svém Jano. "Všechny kódy, všechny fotky."
"Mám je v tajné složce. Jestli se někdo pokusí je…"
"Ale ty fotky…," zakňoural Jano hlasem, který se vůbec nepodobal hlasu bojovníka Dimenze.
"Ne, poslouchej," řekl Phathar. "Jestli se někdo pokusí otevřít šuplík, všechno se samo zničí. Automaticky."
Jano se zadíval do noci. "Člověče, teď lituju, že jsme to udělali."
"Přestaň takhle mluvit," zašeptal Phathar nelítostně. Na Janovo rameno dopadla kapička slin. V chlapcově tváři se objevil výraz odporu, ale přesto si kapku nesetřel. "Prostě jsme to udělali," pokračoval Phathar. "Udělali jsme to. Život už jí nevrátíme."
"Dathar to dokázal," zafňukal Jano.
"No, brečí se o tom snadno, ale vrátit to nemůžem."
"Skoro jsem se poblil."
Nad nimi se ozvalo zavrzání dveří. "Phile!" vyštěkl hluboký hlas. Oba chlapci ztuhli. "Phi-li-pe!" Baryton Philipova otce se prořezával nocí, jako když motor Dimenzemobilu naskakuje do antihmotového módu. "Kde, sakra, seš? Zítra máš školu."
Philip přemýšlel, zda se nyní nepozvrací sám. Dokonce i Phathar se třásl strachy.
"Máš deset minut, slyšíš mě? Jestli tě budu muset jít hledat, bude to s řemenem."
Jakmile se dveře na terasu zabouchly, Phathar prohlásil: "Musíš jít. Jestli tě tu najde, seřeže mě."
Jano se zadíval na spodní stranu terasy nad sebou a se slovy: "Tak zítra," tiše odešel. Phathar zvedl paži za jeho vzdalující se siluetou a sevřel prsty do pozdravu bojovníka Dimenze.
Ach, ta zápolila. Psala ten vzkaz snad dvanáctkrát a dbala na to, aby pokaženou verzi vždy pečlivě roztrhala a odhodila do odpadkového koše. Už jednou ho zklamala. Nehodlala situaci dále zhoršovat tím, že dopustí, aby se o něm dozvěděli máma s tátou.
Seděla za stolem, skláněla se nad neuchopitelnými písmeny a silou vůle tlačila pero, které se přesto pohybovalo opačným směrem. Nařídila peru, aby vyjelo nahoru a napsalo bříško písmene "b", jenže ono zamířilo dolů a vykroužilo "p". A taky si pletlo levou a pravou stranu.
Takhle se píše "s"? Ne. Ano.
Písmeno "s" Sára Cordeová nenáviděla.
Slyšela, jak cvrčci hrají v chladné noci na své drobné rozvrzané skřipky a jak se vítr otírá o stromy. S krkem a zády křečovitě zkroucenými napětím psala ještě půl hodiny a poté si prohlédla výsledné dílo.
Promiň. Nemůžu jít prič, oni mje nepustí a ráno nás příbe příjde hlídat policysta. Můžeš mi pomoct? Ty svoě peníze si můžeš vzít z pádky. Ty si Slunečínček, viť? Mohla pych tjě vydět?
Pečlivě se podepsala.

Na okamžik propadla panice v obavách, že Slunečníček možná nedokáže její vzkaz přečíst. Pak ovšem usoudila, že je to čaroděj, takže si nejspíš dokáže většinu věcí domyslet.
Složila papír a napsala na vnější stranu Slunečníčkovo jméno. Oblékla si bundu, ale pak se zarazila, znovu rozložila vzkaz a připsala nad dolní okraj několik slov.
Pro míň že nepyšu dobře. Opravbu promíň.
Načež se vykradla zadními dveřmi do větrné noci a běžela až ke kamennému kruhu.
Policista se objevil téměř na vteřinu přesně o půl deváté. Byl to dychtivý svalnatý holobrádek, u jehož pasu se houpal colt Python ráže 0.357 s patnácticentimetrovou perforovanou hlavní. Stručně řečeno to byl přesně typ, jaký si manžel přeje k ochraně své ženy a dětí.
"Dobré ráno, Tome." Corde zvedl z příjezdové cesty Register a podržel dveře policistovi.
"Dobré ráno, detektive. Máte hezký dům."
Corde představil hlídače rodině a Diane mu nabídla kávu. Policista lítostivě odmítl, jako by tím uštědřil políček jejímu kuchařskému umění.
Nato se uchýlil do pohodlí svého hlídkového vozu Dodge a rodina usedla ke snídani. Jamie s Diane se o čemsi vzrušeně bavili a jejich dialog hraničil s hádkou. Sára jen tiše seděla, ale v duchu byla nadmíru rozradostněna zprávou, že dnes nemusí do školy. ("Ale jenom dneska, jasné, jenom tenhle jeden den a pak nebudeš mít až do konce roku žádné absence, rozumíš, mladá dámo?" No jasně, kolikrát už mi říkali přesně totéž?)
Corde však manželku se synem neposlouchal a nesledoval ani dceřinu povznesenou náladu, poněvadž právě četl krátký článek v Registeru a byl šokován.
Z VRAŽDY STUDENTKY Z AUDENU PODEZŘELÁ SEKTA
Bill Corde odložil kávu na stůl a převrátil přitom sirup. Vůbec si nevšiml, že láhev spadla. Diane na něj zamračeně pohlédla a znovu láhev postavila.
…vyšetřovatelé z úřadu šerifa prověřují možnost, že se ve městě New Lebanon pohybuje rituální nebo nábožensky motivovaný vrah… Cordeovy oči klopýtaly přes článek.
…a že jeho motivem nebyla loupež. Jelikož byla studentka zavražděna v noc prvního čtvrtměsíce, vynořily se spekulace, podle nichž mohla být slečna Gebbenová obětí rituální vraždy, dost možná pouze jedné z celého řetězce podobných činů. Zdroje blízké úřadu šerifa nám rovněž prozradily, že se jeho pracovníci setkali s výhrůžkami smrtí…
S výhrůžkami v množném čísle?
…šerif Steve Ribbon však rozhodně konstatoval, že tyto hrozby v žádném případě nebudou mít vliv na probíhající vyšetřování. "Nenecháme se těmi lidmi zastrašit, ať je to kdo chce a ať je jakkoliv zvrácený," uvedl Ribbon. "Máme několik dobrých vodítek a momentálně se jim velmi intenzivně věnujeme."
"Ksakru," zamumlal Corde, čímž ukončil hádku u kuchyňského stolu i meditace o svobodě. Zvedl hlavu nad noviny a všiml si, že na něj celá rodina civí.
"Co je, miláčku?"
Podal manželce článek a řekl dětem, že o nic nejde. Jamie během četby nakoukl matce přes rameno.
"Sekta?" zeptal se.
Když Diane dočetla, sebral Jamie noviny a přečetl si článek celý.
"A co je na tom článku špatného?" zeptala se Diane Cordea. "Já to nechápu."
"Příliš mnoho publicity," zamumlal Corde. "Podle mě je nejlepší držet podobné případy pěkně pod pokličkou."
"To asi ano," prohlásila Diane a začala uklízet nádobí.
Corde se postavil, aby si došel pro opasek na služební zbraň, ale než odešel z kuchyně, znovu se zadíval na svou ženu. Byla zabrána do nádobí a zřejmě jí zcela unikla skutečnost, jež Cordea tolik znepokojovala - totiž že článek je pro vraha obrovskou cedulí, na níž je stylem Stevea Ribbona napsáno: Možná jsi Cordeovi trochu hrozil, ale to je fuk. On půjde dál plnou parou vpřed a na tvoje výhrůžky se může vykašlat. Klidně si proved to nejhorší, našeho Billa stejně nezastavíš.
Nezašli až tak daleko, že by jeden po druhém vyštěkávali: "Já byl na pánské jízdě," nebo: "Já měla v tu noc rande," případně: "Klidně se zeptejte, koho chcete, že já jsem ji tu noc vůbec neviděl," přestože přesně toto se jim nyní chtělo vyhrknout. Byli zaražení a byli vyděšení. Vyhýbali se Cordeovým chladným zeleným očím, přičemž chlapci uhýbali pohledem k jeho služební zbrani, dívky k podlaze. Někteří se tvářili otráveně, někteří měli na krajíčku slzy. Mnoho jich doopravdy plakalo.
Místnost číslo 121 patřící studentské unii nebyla ještě nikdy svědkem tak žalostné události.
Sál byl horší než kterákoliv vyšetřovací kóje na newlebanonském úřadu šerifa. Stěny byly natřeny béžovou barvou a interiér zapáchal adolescentními parfémy, vodami po holení, křídou, plakátovacím papírem, špatnou hořkou kávou a jídlem smaženým na přepáleném tuku. Corde seděl za lehkým kovovým stolem, který mohl zvednout na kolenou pouhým pohybem palců u nohou, a připadal si směšně. Lance Miller si hověl v opačném rohu místnosti.
Během celého dopoledne seznamovali studenti i zaměstnanci školy Billa Cordea se svou verzí slohové práce "Jennie Gebbénová, jak jsem ji znal(a)". Jednotlivá slova využívali nejrůznějšími způsoby: ospravedlňovali se, zdůrazňovali, jak je ztráta ranila, dosazovali své jméno do veřejných záznamů.
Někteří se mu dokonce snažili pomoci dopadnout pachatele.
Pouze za toto dopoledne popsal Corde celé dva balíky vyšetřovacích karet. V jednu hodinu si konečně udělali přestávku. Corde otevřel aktovku, aby vytáhl nový balík. Když trhal celofánový obal, nakoukl mu Miller do aktovky a všiml si, že Corde civí na fotografii upevněnou na vnitřní straně. Byl to snímek Jennie Gebbenové s obličejem lesklým potem. Corde si uvědomil, že ho Miller pozoruje, a opět aktovku zaklapl. Miller pak vyrazil do jídelny pro sendviče.
Po obědě vykoukl Miller z okna a řekl: "Propána, už sem zase jde." Corde zvedl hlavu a viděl, že se po chodníku blíží

Wynton Kresge. "Co ten člověk chce?" zeptal se.
Šéf bezpečnosti vešel do malé místnosti. V ruce nesl obálku.
"Zdravím vás, Wyntone," přivítal ho Corde. "Co si přejete?" Kresge položil obálku na Cordeův stůl. "Copak to je?" dotázal se detektiv.
"Já nevím. Byl jsem na radnici a viděl jsem tam detektiva Slocuma. Zmínil jsem se, že budu nedaleko od studentské unie, a on se mě zeptal, jestli bych vám to nemohl doručit. Řekl jsem, že s radostí." Rázně se zastavil a zatvářil se spokojeně, že dokázal tak elegantně podat vysvětlení. Na obálce stálo razítko: Pouze pro potřeby meziagenturní soudní laboratoře - Fredericksberg. "Na státním mají speciální oddělení, které hledá vodítka?" zeptal se Kresge Cordea.
"To je okresní laboratoř. Jim Slocum byl v kanceláři? Má přece prověřovat silnice a obchodní centrum;" odsekl Corde.
"Přejete si, abych to centrum proklepl?" zeptal se Kresge. "Udělám to s radostí."
"Ne." Corde byl naštvaný. Vyšel z místnosti 121 a zamířil k telefonnímu automatu zbrázděnému neškodnými vzkazy. Kresge zůstal v místnosti a chvíli nemotorně civěl na tabuli. Nakonec se odebral ven, prošel kolem Cordea a zamával mu na rozloučenou. Corde se sluchátkem pod bradou přikývl a díval se, jak se Kresgeho lichoběžníková záda na chodbě vzdalují. Jeden z policistů na úřadu šerifa Cordeovi sdělil, že Slocum tam není. Má mu ho prý sehnat? "Ne," odvětil Corde a vztekle zavěsil. Vrátil se do místnosti a nakoukl do obálky, kterou mu přinesl Kresge.
"Ale ne."
Miller se na něj zadíval.
"Unikl nám nůž."
"Na místě činu?"
"Jo." Corde se díval na nekvalitní fotokopii. Technik pouze položil zbraň na plochu kopírky. Okraje nože byly rozostřené a pozadí tvořila jediná černá šmouha. Jednalo se o krátkou sklápěcí dýku s tmavou rukojetí a tenkou čepelí, která vypadala asi deset centimetrů dlouhá - o pět centimetrů kratší, než kolik činila maximální délka státem povolených zbraní. Na rukojeti byl jakýsi motiv - nějaký zvláštní znak - ve tvaru zkřížených blesků. Trochu to připomíná nacistické insignie, pomyslel si Corde.
Přečetl si stručnou zprávu z Oddělení pro místa činu okresu Harrison. Nůž byl nalezen se zaklapnutou čepelí v květinách pod místem, kde ležela Jennie Gebbenová. Zbraň nebyla použita proti oběti - na čepeli se nenašly žádné stopy krve ani tkáně -, přestože s ní mohl být uřezán provaz, kterým pachatel svou obět uškrtil.
Steve Ribbon ke zprávě připojil ručně psanou poznámku. Bille - Obětní vražda? Rituální vražda? Další důkaz o rituálním podtextu. Měl bys tu stopu sledovat.
"Tohle je od nás hloupé, Lancei. Zatraceně hloupé, že nám uteklo něco takového. Přitom jsem to místo dvakrát ohledával. Já i Slocum." Cordea z tohoto opominutí pálila kůže. Vytáhl z obálky další zprávu - tentokrát o novinovém výstřižku a jeho výhrůžném sdělení. Na výstřižku se nenašly žádné otisky prstů. Červený inkoust, v němž rozbor odhalil několik vláken od fixu, pocházel z pera značky Flair, které se prodává v milionech prodejen po celé zemi.
Do formuláře Žádosti o analýzu, který Corde před rozborem vyplnil a jenž doprovázel výhrůžný výstřižek, připsal Corde dotaz: Co pachatel použil k vystřižení výstřižku z novin?
Technik mu na to odpověděl: Něco ostrého.
Obálka rovněž obsahovala povolení k prohlídce, které detektivy opravňovalo k prohledání Jermiiny poloviny pokoje na kolejích. Corde předal povolení Millerovi a řekl mu, ať tam vyrazí s ohledávacím týmem. Přitom náhodou zavadil pohledem o Millerovy poznámky a uvědomil si, že měl dávat větší pozor na to, co mladý policista dělá. "Ty sis tam zapsal i skóre zápasu, který navštívila?"
"To jsem neměl?"
"Ne."
"Aha. Já myslel, že chceš konkrétní údaje."
"A taky by ses měl zeptat děvčat na kolejích, kdy měla Jennie měsíčky," pokračoval Corde.
"Na takové věci se nemůžeš vyptávat."
"Zeptej se."
Miller zčervenal jako krocan. "A nedá se to někde vyhledat?"
"Zeptej se," vyštěkl Corde.
"Dobrá, dobrá."
Corde si přečetl jednu z Millerových poznámek: Spolubydlící a JG těsně před večeří v úterý večer. Měly diskusi - "Vážná" (Hádka?) Nedá se říct, co si říkaly. JG při odchodu nešťastná. Spolubydlící: Emily Rossiterová.
Corde poklepal na poznámku. "To je zajímavé. Chci, aby sis s Emily promluvil. Zajdi tam a přiveď ji."
7
Billa Cordea dráždila zářivka, která mu zběsile blikala nad hlavou, a vyčerpávalo ho mnohahodinové posuzování připitomělých a teatrálních postojů mladých lidí, kteří musí poprvé vystupovat sami za sebe. Přemýšlel, že si dá pro dnešek padla a vrátí se do kanceláře, když vtom se ve dveřích objevil asi pětadvacetiletý muž. Prameny kudrnatých černých vlasů měl staženy do copu, jeho obličej byl nesmírně úzký a pod vysoko vystouplými lícními kostmi mu rostl tmavý plnovous. Na sobě měl modré džínsy a černé tričko. "Vy jste detektiv Corde?"
"To jsem já. Pojďte dál."
"Dostal jsem vzkaz, že mě chcete vidět."
"Jak se jmenujete? Pojďte, posaďte se."
"Brian Okun. Týká se to Jennie Gebbenové?"
"Přesně tak." Corde začal listovat kartami a prohlížet si vlastní hranatý rukopis. Zvedl hlavu. "Jak jste ji přesně znal?"
"Byla ve třídě profesora Gilchrista. Psychologie a literatura. On dělá přednášky a já vedu diskusní seminář, do kterého

docházela."
"Vy působíte na fakultě?"
"Dělám si postgraduál. Doktorandský program."
"A co jste ve vašem semináři probírali?"
"Jak říkám, jsou to diskusní skupiny."
"A o čem diskutujete?"
Okun se zmateně zasmál. "Opravdu vás to zajímá?"
"Jsem zvědavý."
"Minulý týden jsme probírali otázku: ‚Jak by John Crowe Ransom a škola nové kritiky přistupovali k poezii napsané člověkem s bipolární depresí?' Víte, o co šlo hnutí nové kritiky, detektive?"
"Ne, nevím," odpověděl Corde. "Víte, jestli Jennie s někým chodila?"
",Chodila'. Co to znamená? To je mlhavý pojem."
"Měla někoho?"
Okun reagoval protiotázkou prodchnutou ironií: ",Měla někoho'? Myslíte, jestli měla milence?"
Cordeovi připadalo, že se chlapec nechová nepřátelsky. Vypadal doopravdy zmateně - jako by mu detektiv kladl otázky, které se nedají zodpovědět obyčejnou angličtinou. "Rád bych věděl o všech lidech, k nimž mohla mít Jennie více než jen zběžně přátelský vztah."
Okunovy oči se odrazily od Cordeových karet. "Předpokládám, že víte, že jsem si s ní párkrát vyšel i já."
"Na to jsem se vás chtěl právě zeptat," odvětil Corde, který to nevěděl. "To běžně chodíte se studentkami?"
"Tohle je univerzitní město. S kým jiným se tady dá chodit?" Okunovy oči se střetly s Cordeovými.
"Není trochu neobvyklé, aby profesor chodil se svými studentkami?"
"Já nejsem profesor. To jsem vám říkal. Jsem doktorand. Takže jsme vlastně oba studenti."
Corde přejel prstem po pěnovém kelímku se studenou kávou a otřásl se při jeho vrzavém zvuku. "Byl bych rád, kdybyste mi odpovídal na otázky přímo. Tahle záležitost je docela vážná. Jak dlouho jste s ní chodil?"
"Rozešli jsme se před několika měsíci. Chodili jsme spolu nepravidelně čtvrt roku."
"Proč jste se rozešli?"
"Do toho vám nic není."
"Možná ano, hochu."
"Podívejte, šerife, byli jsme spolu pětkrát nebo šestkrát. Nikdy jsem s ní nestrávil noc. Byla milá, ale nebyl to můj typ."
Corde mu chtěl položit další otázku, ale Okun dodal: "A nemám chuť se vám svěřovat, jaké holky jsou můj typ."
"Jaké byly okolnosti vašeho rozchodu?"
Okun cukl ramenem. "Ono se to nedá dost dobře označit za rozchod. Nic mezi náma nebylo, nic vážného. Ani jeden z nás prostě neviděl důvod, proč v tom pokračovat."
"Víte, s kým Jennie chodila po vás?"
"Vím, že s někým chodila. Ale nevím s kým."
Corde opět prolistoval popsané karty. "To je zajímavé. Několik jejích dalších přátel mi rovněž sdělilo, že si nejsou jistí, s kým v poslední době chodila."
Okun přimhouřil oči a dotkl se jazykem nepoddajného vousu. "Vida, pan Záhadný."
"Jaká to byla studentka?" dotázal se Corde.
"Lehce nadprůměrná, ale nestudovala srdcem. Necítila vášeň pro literaturu."
Poslední slovo Okun vyslovil jako litratura. "Měla k někomu ve třídě obzvláště blízko?" pokračoval Corde v dotazování. "Tedy kromě vás?"
"Nevím."
"Setkal jste se s ní za poslední měsíc osobně?"
Okun zamžoural. "Osobně?" zeptal se stropu. "Mám dojem, že jsem se s ní musel setkávat osobně, nemyslíte? Jak jinak se s člověkem můžete setkat? Nebo jste měl na mysli důvěrně? Nebo snad společensky?"
Corde si vzpomněl, jak se mu kdysi podařilo zneškodnit a spoutat George Kallowoského poté, co se tento chlapík deset minut oháněl polenem a v opilecké mlze se jím snažil rozdrtit Cordeovu lebku. O Kallowoském měl Corde mnohem lepší mínění než o tomto klukovi. "Myslel jsem mimo vyučování."
"Společensky jsem se s ní nesetkal celý měsíc. Předpokládám, že si pamatujete, jak jsem vám říkal, že intimně jsem se s ní nestýkal vůbec."
"Víte, jestli existoval někdo, s kým měla spor? Někdo, s kým by v poslední době bojovala?"
"Ne."
"Vycházela dobře se svou spolubydlící?"
"Asi ano. Tak dobře Emily neznám."
"Ale znal jste Jennii natolik, abyste věděl, že na koleji bydlela s Emily."
Okun se usmál. "Á, racionální uvažování! Znamená to, že mě máte v pasti?"
Corde rozprostřel karty jako lasvegaský hráč blackjacku. "Takže, Emily…" Zvedl hlavu a zamračil se. "Pokud vím, tak jste mi říkal, že jste v Jermiině pokoji nikdy nezůstal přes noc."
Okun, jenž sledoval vyšetřování z jiné úrovně, si povzdechl a uráčil se odpovědět: "Emily má velkou pusu… Když jsem mluvil o společně strávených nocích, myslel jsem to eufemisticky."
"Eufemisticky?"
"Jako že jsem to nemyslel doslovně," vysvětlil mu Okun. "Že jsem hovořil metaforicky."
"Já vím, co to je eufemisticky," prohlásil Corde, přestože to nevěděl.

"Chtěl jsem říct, že jsem s ní neudržoval sexuální vztah. Byli jsme dlouho vzhůru a bavili se o literatuře. To bylo všechno. Podle mě, detektive, je to nějaká forma osobní msty."
"Myslím, že v tom nemáte pravdu."
Okun vykoukl z malého okna jako hvězdopravec a řekl: "Nevím, jestli jste chodil na univerzitu, nebo ne, ale připadá mi, že k tomu, co dělám, nechováte moc velkou úctu."
Corde mlčel.
"Možná vypadám jako…, jak jste tomu říkali? Hipík? Tak se tomu za vás říkalo, že? Možná vypadám jako hipík. Jenže jsou to lidi jako já, kdo učí polovinu tohohle negramotného světa komunikovat. Myslím, že je to docela důležité. A proto se mi hnusí, když se mnou zacházíte jako s nějakým místním kriminálníkem."
"Poskytnete nám krevní vzorek?" zeptal se Corde.
"Krevní vzorek?"
"Na genetický test. Abychom ho porovnali se semenem nalezeným v těle Jennie Gebbenové."
"Jděte do hajzlu," řekl Brian Okun, vztyčil se a odešel z místnosti.
Doháníte svého muže k šílenství?
Diane Cordeová seděla ve dřevem obložené kanceláři a listovala časopisem Redbook.
Otázka č. 1: Jaké nejdivočejší věci jste se svým partnerem schopni?
Přihlásit se společně na parašutistický kurz.
Milovat se venku.
Koupat se bez plavek.
Přihlásit se na kurz společenského tance.
Diane se zde vůbec nelíbilo. Až příliš jí to zde připomínalo veterinární ošetřovnu, kde kastrovali štěňata a vydávali kapky proti hlístům. Byla to jen obyčejná čekárna s laciným obložením a posuvnými skleněnými dveřmi, za nimiž seděla recepční se žvýkačkou, která se jistě každou chvíli zeptá: "Přišla jste s Fifinkou na injekci proti psince, viďte?"
Diane nasucho polkla a vrátila se k časopisu.
Otázka č. 7: Nakolik by vašeho partnera překvapilo, kdybyste mu jednou odpoledne zavolala a řekla mu, aby za vámi po práci přišel do luxusního hotelového pokoje, kde by na něj čekalo šampaňské a kaviár?
Vůbec nepřekvapilo.
Poněkud překvapilo.
Velmi překvapilo.
Šokovalo.
Corde a Diane se seznámili na večeři pro nezadané, kterou před šestnácti lety pořádala v úschovně loděk na jezeře Seever metodistická církev. Corde se tam dostavil pouze s několika pytlíky bramborových hranolků a snažil se obrátit celou věc v žert ("Lepší pytel hranolků než večeře v pytli"). Přitom si všiml Diane Claudie Willmotové, která právě rovnala do misky nakládanou zeleninu, a zeptal se jí, jestli by se nechtěla projít. Diane odpověděla, že ano, ale že Corde musí nejprve počkat, až si dojde pro kabelku. Oba se pak procházeli po parku, až je zběsilá průtrž mračen díkybohu zahnala do malé kůlny, a zatímco se ostatní nezadaní krmili fazolemi, upřímnostmi a vtipy o čtyřiceti dnech a čtyřiceti nocích, Corde s Diane se v kůlně vlhce a vroucně líbali a Diane se rozhodla, že si tohoto muže vezme.
Ona byla o čtyři roky starší než on, což je velký věkový rozdíl pouze v jednom období lidského života - ve věku kolem pětadvacítky, v němž se oba shodou okolností právě nacházeli. Plačící Diane se tehdy Cordea zeptala: "A co uděláš, až mi bude třicet? To budeš ještě mladý." Na což Bill Corde, který si s věkovým rozdílem rovněž lámal hlavu (protože si myslel, že by ona mohla utéci jemu za starším mužem), odpověděl něco, co se nakonec ukázalo jako naprostá pravda: že v době, kdy se mu objeví první šediny, ještě ona podle něj zdaleka nebude přezrálá.
S jedním problémem ovšem nepočítal. Diane byla rozvedená - dva roky žila v manželském svazku s jedním obchodníkem z Fredericksbergu. Rozešli se ještě předtím, než se seznámila s Cordem, a když se mu k manželství doznala (v nervózním očekávání jeho reakce), prýštila z Cordea nenucenost. Ten si však později začal představovat Diane a Stuarta spolu a žaludek se mu přitom měnil - jak to sám formuloval - v mimoúrovňovou křižovatku. Diane se k němu zprvu chovala tolerantně, ale Cordeova nejistota jí postupně začala lézt na nervy. Nevěděla, jak si ho usmířit. Nepomáhalo, ani když mu znovu a znovu opakovala částečnou pravdu, že neměli se Stuartem dobrý pohlavní život. A přestože se na to sama neptala, předpokládala, že také Corde měl za svůj život hezkou řádku žen. Doufala přitom, že již na ně vyplýtval veškerou svou divokost. Cordea však netrápila otázka sexu, nýbrž něco choulostivějšího: žárlil na skutečnost, že žena, kterou si chce vzít, se svěřovala se svými tajemstvími jinému muži, že před ním plakala a utěšovala ho. V této umíněnosti si přitom Corde nedal říci a neustále projevoval ostýchavost a žal nad Dianinou retroaktivní zradou. "Jenže to bylo předtím, než jsem poznala tebe," spílala mu Diane a ukazovala mu svou energickou stránku. Corde se stále tvářil zadumaně, až to nakonec Diane nevydržela a přinutila ho odkrýt karty. "Jestli se chceš takhle soužit, tak si najdi nějakou pannu, která ti bude stát za všechen ten žal, co mi tady předvádíš."
Jejich svatbu, která se konala následující měsíc, přerušila průtrž mračen, plně srovnatelná s průtrží, již zažili v den svého seznámení. Oba to vzali jako dobré znamení a ukázalo se, že tato předpověď je do puntíku přesná. Když se po šestnácti letech manželství navzájem oslovili "miláčku", ve většině případů to tak doopravdy mysleli. Podle Dianina tvrzení byla klíčem k jejich úspěchu skutečnost, že mají vadné paměťové buňky a na většinu partnerových přestupků jednoduše zapomenou, než aby je museli odpouštět. Nejblíže k nevěře měli při milování po zhlédnutí vypůjčené kazety s filmem Bull Durham, kdy oba zhřešili nečistými myšlenkami na Susan Sarandonovou a Kevina Costnera.
Přestáli téměř uskutečněný bankrot, smrt Dianina otce a Cordeovy matky, mrtvici, po níž se stal Cordeův otec navždy cizím člověkem a následně zemřel, i další vážné problémy v době, kdy celá rodina bydlela v St. Louis.
V poslední době trávil Corde stále více času mimo domov vyšetřováním případů. Skličující pocit ohrožení však Diane

kupodivu nepřepadával v souvislosti s manželovou dlouhou pracovní dobou nebo těžkopádnou posedlostí prací. Místo toho měla Diane Cordeová z nějakého důvodu dojem, že je rozdělují potíže se Sárou. Vůbec tomu nerozuměla, ale zároveň cítila pohyb této rozevírající se propasti a v temnějších okamžicích vnímala i její nevyhnutelnost.
Podívala se na hodinky a pocítila nával roztrpčenosti, že ji nechávají čekat tak dlouho. Hleděla na recepční, která si převalovala žvýkačku v ústech tak dlouho, až pro ni našla pohodlný domov, a pokračovala ve vyřizování účtů.
Otázka č. 11: Má váš partner…
Dveře vnitřní kanceláře se otevřely a vyšla z nich žena před čtyřicítkou. Měla na sobě nádherné růžové šaty, zářivé a bohaté. Diane si je nejprve pořádně prohlédla a teprve pak pohlédla do ženina obličeje. Tohle je barva pro děvku. Žena se formálně usmála a řekla: "Dobrý den, já jsem doktorka Parkerová. Pojďte dál, prosím."
Proboha, vždyť je to podvodník! Obyčejná podomní obchodnice, která si už svoje vydělala a teď se snaží pozvednout na vyšší úroveň. Diane se postavila a úporně přemýšlela, jak odtud uprchnout. Veterinární ošetřovna, růžový kostým a v něm žena, jejímž jediným doporučením byl telefonní seznam. I přes zlé předtuchy však Diane Cordeová následovala psycholožku do kanceláře a posadila se do pohodlného křesílka. Doktorka Parkerová za nimi zavřela dveře. Malá místnost byla natřená nažluto a - další zádrhel - neobsahovala pohovku. Všechny psychiatrické ordinace přece obsahují pohovku. Tolik Diane věděla. Zde však byla pouze dvě křesla naproti prakticky prázdnému stolu, dva telefonní záznamníky, lampa a čistý popelník na podstavci. Plus krabička s papírovými kapesníky.
Když doktorka odšroubovala pero a vytáhla ze stolu zápisník, zacinkal o stůl její tlustý zlatý náramek.
Naproti tomu Parkerová úspěšně prošla nástěnným testem. Jedna strana místnosti byla totiž zaplněna střízlivými a tlustými knihami jako Psychodynamika v léčbě téměř zdravých pacientů nebo Základy psychofarmakologie. Na protější stěně pak visely diplomy. Doktorka Parkerová vystudovala s vyznamenáním Illinoiskou univerzitu a kromě ní absolvovala i Severozápadní lékařskou fakultu a Americkou psychiatrickou univerzitu. Tři školy! Diane, která proklimbala McCulloughovu pedagogickou fakultu s průměrem dvě minus, se chvíli dívala na hrdá konstatování plná latinských či řeckých frází, pečetí a razítek, a když se otočila, zjistila, že na ni doktorka tázavě zírá.
"Takže," řekla Diane a složila si potící se ruce do klína. Cítila, jak se kdesi uvnitř ní hromadí záplava slz. Otevřela ústa, aby se doktorce svěřila se Sárou, ale místo toho řekla: "Vy jste ve městě nová?"
"Praxi jsem si otevřela před rokem."
"Před rokem," přitakala Diane. "A není pro vás New Lebanon moc tichý?"
"Já mám maloměsta ráda."
"Maloměsta." Diane přikývla. Nastalo dlouhé mlčení. "No, vlastně to je maloměsto. To je fakt."
"Když jste mi volala," ujala se slova Parkerová, "zmiňovala jste se o své dceři. Co kdybyste mi o ní pověděla?"
Diane ztuhla. "No…"
Doktorčino pero se vzneslo do vzduchu a připravilo se k poskakování po papíře, při němž za sebou povleče osmnáctikarátový náramek.
"Naše Sára má nějaké problémy ve škole," vyhrkla Diane.
"Kolik jí je?"
"Devět."
"A kolik měsíců?"
"Ehm, šest."
"To je pátá třída?"
"Čtvrtá. Rok jsme ji nechali doma."
"Popište mi její problémy."
"Je to chytrá dívka. Opravdu ano. Kdybyste slyšela, co jí někdy vypadne z úst…" Veškeré příklady se Diane vykouřily z hlavy. "Jenže ten její přístup… A taky je líná. Nesnaží se. Nechce si dělat úkoly. Nezvládá písemky. Četla jsem takovou knížku. Vaše skryté dítě." Odmlčela se a čekala, až jí doktorka Parkerová brožovanou publikaci schválí. Psycholožka však jen tázavě zvedla obočí, což v Diane vyvolalo dojem, že nemá o knize valné mínění. "Píše se tam, že se děti někdy chovají špatně, protože si vynucují pozornost."
"Říkala jste, že je chytrá. Znáte její IQ?"
"Nevzpomínám si," odpověděla Diane a cukla sebou. Tenhle údaj si měla vyhledat. "Promiňte. Já…"
"Na tom nezáleží. Můžeme si ho vyžádat od školy."
"Ona se prostě chová nepřátelsky, chová se hloupě a má výbuchy prchlivosti. A víte, co se pak stane? Tu pozornost si doopravdy získá. Myslím, že její pomalost je dána do značné míry tímhle. Máme ještě jedno dítě - Sára je druhá -, takže si myslíme, že na bratra žárlí. Což je hloupost, poněvadž s ní trávíme spoustu času. Mnohem více než s Jamiem. Já už jí to nepromíjím. Nenechám si od ní líbit žádné hlouposti. Jenže ona mě už neposlouchá. Jako by mě přeladila na jinou stanici. Takže bych ráda, kdybyste si s ní promluvila. Když jí to řeknete vy…"
"Navštěvovala někdy s tímto problémem terapeuta nebo poradce?"
"Jenom poradce ve škole. V newlebanonské základní. Doporučil mi tu knihu. A pak jsem o tom mluvila s naším pediatrem. Doktor Sloving. Je to odborník na děti."
Doktorka Parkerová očividně neměla ve zvyku potvrzovat závěry rodičů. Příjemně se na Diane dívala a neříkala nic.
"Každopádně jsme šli za doktorem Slovingem a ten jí předepsal ritalin."
"Na nedostatek pozornosti?"
Diane pocítila vlnu úlevy z vědomí, že alespoň starý a vetchý Sloving diagnostikoval problém správně.
Doktorka Parkerová pokračovala: "Chovala se nějakým způsobem svévolně nebo přespříliš aktivně? Pozorujete u ní nutkavé chování - třeba že si často myje ruce?"
"No, neposedná je teda dost. A nervózní. Neustále pobíhá sem a tam. Rozptyluje mě to."

"Nechal jí doktor Sloving provést psychologické testy?"
"Ne. Vzal jí krev." Diane se červenala a nedívala se na doktorku. "Ale zná ji celý život… Totiž, připadalo mi, že to pokládá za nejlepší formu léčby."
"Dobře," pronesla přísně doktorka Parkerová. "Ale pokud je správnou diagnózou nedostatek pozornosti, tak co vás přivádí ke mně?"
"Myslím, že ty léky zabírají." Diane zaváhala. "Ale ne moc dobře. Abych byla upřímná, tak mám někdy dojem, že vlastně k ničemu nejsou. Sára je z nich někdy strašně, co já vím, strašně zmámená. Navíc jí to nedělá dobře na žaludek, takže je pak celá nervózní. Ona sama tomu říká, že se jí hádá bříško." Diane si pohlédla na ruce a ke svému úžasu zjistila, že má klouby bílé jako slonovinu. "Faktem je, že se její stav viditelně zhoršuje. Pořád má příšerné známky. Včera se pokusila utéct z domu. To ještě nikdy neudělala. A její výbuchy hněvu jsou taky čím dál prudší. Odmlouvá více než kdykoliv jindy. A taky mluví sama se sebou."
"Ráda bych se vás zeptala na pár věcí…"
Následovala lavina otázek. Diane se snažila pochopit, kam jimi doktorka míří, ale bylo to zbytečné: kdykoliv Diane začala mít pocit, že chápe, co má Parkerová na mysli, učinila doktorka obrat.
"Dívá se hodně na televizi?"
"Dvě hodiny večer, ale jen když má hotové úkoly. Nejvíce se jí líbí filmy. Většinu sitkomů a reklam pokládá za hloupé. Říká, že jsou fujtajbl."
Na doktorčině tváři se znovu objevil miniaturní úsměv. "K tomu bych se přikláněla i já. Pokračujte."
"Předstírá, že se neučí rychle… Ale já vím, že jenom - nechci to říkat - podvádí…" Diane si uvědomila, že to právě řekla. "Některé věci totiž pochytí tak rychle, že když se pak chová hloupě, vyznívá to falešně."
"A co je pro ni snadné?"
"Zapamatovat si filmy a pohádky, které jí čteme. A postavy v nich. Umí dokonale napodobovat jednotlivé scény. Pamatuje si dialogy. Jo, a taky dokáže odhadnout konec filmu. Chodí v převlecích. Převleky miluje. Jenže to jsou vždycky jen tyhlety věci - klamavé a nereálné. Všechno, co nějak souvisí se skutečným životem - škola, vaření, tělocvik, jízda na kole, hry, sport, šití… To všechno jako by bylo nad její schopnosti." Diane odhlédla od doktorčiných očí. "Onehdy se před celou třídou pomočila."
Parkerová semkla ústa a zavrtěla hlavou. Diane sledovala, jak si doktorka drobnými a chladnými pohyby pera zaznamenává skutečnost, jež bude její dceru zřejmě po zbytek života pronásledovat. Vytáhla papírový kapesník, chvíli předstírala smrkání a pak zkroutila buničinu mezi silnými prsty a pomalu ji roztrhala na cáry.
Následovaly další otázky. Tohle bylo tvrdé. Diane se snažila, to ano, ale zároveň měla podvědomě tendenci ukrývat rodinné problémy jako matčiny klenoty - všechny cennosti, všechny diamanty, všechno zlato se mělo vytahovat pouze při nejvzácnějších příležitostech. Musela vynaložit maximální úsilí, aby té úlisné, vymóděné cizince naproti ní sdělila potřebná fakta - o Billovi, o Jamiem, o prarodičích, o Sářině plachosti a lstivé manipulativnosti. Doktorka Parkerová se podívala na hodinky. Ona se nudí?
"Pila jste během těhotenství?" zeptala se psycholožka. "Nebo užívala nějaké léky?"
"Ne, nepila jsem. Příležitostně jsem si vzala tylenol. Ale to bylo jen párkrát. Věděla jsem, že to není správné."
"Jaký je váš vztah s manželem?"
"Výborný. Dobrý."
"Hádáte se otevřeně? Bavili jste se někdy o rozvodu?"
"Ne. Nikdy."
"Bere někdo z vás drogy nebo pije?"
"Pijeme pouze při společenských příležitostech," prohlásila uražená Diane. "Drogy nebereme vůbec. Chodíme do kostela."
Nastala odmlka, během níž doktorčina ruka běhala po popsané stránce. Diane se ujala slova: "Takže jsme si mysleli, že kdyby jí někdo jako vy, nějaký doktor, řekl, že by měla těch nesmyslů nechat a pustit se do práce, tak, tak…" Její hlas se vyšrouboval do výšky a zalkl.
Psycholožka se kousla do tenkého spodního rtu a odstranila z něj drobek rtěnky. Zašroubovala drahé pero, uvolnila ret a opřela se o koženou kancelářskou židli. "Už jsem s dětmi s narušeným učením pracovala…"
"Ale ona není narušená," namítla Diane rychle. "Vždyť vám říkám, její IQ…"
"Porucha učení není funkcí IQ," vysvětlila doktorka Parkerová. "Je to…"
"Doktorko," pokračovala Diane trpělivě, "Sára je bystrá, plachá dívenka. Naučila se ten…," Diane si vzpomněla na frázi z knihy Vaše skryté dítě, "…vzorec chování, aby upoutala pozornost mého muže, mě i svých učitelů. A my jsme jí na to skočili. Jenže teď potřebujeme odborníka, jako jste vy, aby jí řekl, že má konečně napnout svaly a zabrat. U nás už jí toho strašně moc prošlo. Zatímco vás poslechne. Proto jsem tady."
Doktorka Parkerová chvíli vyčkala a pak promluvila: "Chtěla bych vám něco říct a vy pak o tom můžete přemýšlet a probrat to se svým mužem. Tak za prvé bych vám měla sdělit, že podle toho, co jste mi řekla, si nejsem jista, že vaše dcera trpí poruchou deficitu pozornosti. Někteří psychiatři zastávají názor, že tato porucha se liší od běžné hyperaktivity. Já se na základě vlastního výzkumu domnívám, že obě diagnózy jsou navzájem propojené. Jestli tomu správně rozumím, Sára obecně nejeví přehnanou aktivitu - tedy to, čemu říkáme hyperkinetické chování. Její neposednost může být druhotného rázu; má jiné problémy, kvůli nimž se chová nervózně a úzkostně. Ritalin je v takovém případě přinejlepším dočasným opatřením."
"Ale doktor Sloving říkal, že jí to pomůže při učení a taky si lépe uchová v paměti, co se naučila."
"Já tomu rozumím a něco pravdy na tom je. Při vší úctě k vašemu pediatrovi se nicméně domnívám, že lékaři předepisují ritalin snad až příliš unáhleně. Mnozí rodiče se raději spokojí s hypotézou poruchy deficitu pozornosti, poněvadž se

lépe smiřují s fyziologickým než s psychologickým vysvětlením problémů svého dítěte."
"Sára není blázen," konstatovala Diane ledově.
"To v žádném případě," přitakala doktorka rozhodně. "Vývojová porucha je běžným a léčitelným problémem. Za našich dob se takové příznaky vykládaly jako stupidita, lenivost nebo svéhlavost. Profesionálové už o nich tímto způsobem neuvažují. Ale v mnoha lidech ještě takové myšlení přetrvává."
Diane cítila, jak z psycholožčiny poklidné tváře vyzařuje závan kritiky. "Jak to můžete tvrdit," prohlásila rázně. "Měla byste vidět, co všechno s ní Bill dělá. A já ji každý den naženu dolů a nutím ji dělat úkoly. Někdy s ní ještě před snídaní strávím celou hodinu."
"Jsem si jistá, že je to pro vás i vašeho manžela velmi těžké," řekla Parkerová konejšivě. "Ale hodně záleží na tom, abychom odložili stranou myšlenky, že je líná, hloupá nebo prostě umíněná."
"Pro mě bylo velmi těžké sem vůbec přijít," vyhrkla Diane vztekle. "Chci po vás jen, abyste jí řekla, že se má vzpamatovat a…"
Doktorka Parkerová se usmála. "Vím, že je to pro vás obtížné, paní Cordeová. Ráda byste měla na potíže své dcery nějaké rychlé řešení. Ovšem já se domnívám, že žádné nenajdeme. Pokud má Sára nějaký vývojový problém - a já si myslím, že ho má -, pak léčba vyžaduje, aby rodiče neočekávali od svého dítěte více, nýbrž méně. Je třeba snížit stres a tlaky, které na ni působí."
"Ale to je přesně to, co chce ona."
Doktorka Parkerová zvedla ruce, a přestože se usmívala, podle Diane její gesto znamenalo, že toto kolo vyhrála. V Diane bublal vztek, že žena naproti ní proměnila jejich schůzku v boj o osud její dcery. Neuklidnila se ani ve chvíli, kdy doktorka prohlásila: "Nejprve ale provedu sérii testů, abych stanovila přesnou povahu problémů."
No jasně, vidím ti až do žaludku, drahoušku. Chceš ze mě tahat dolary.
"Poté ke mně začne pravidelně docházet a budeme ji léčit - dost možná ve spolupráci se specialistou na učení."
"No," utrousila Diane chladně, stále otupělá z toho, co chápala jako mytí hlavy.
"Dohodneme si schůzku?" zeptala se doktorka Parkerová.
Diane nabrala dostatek zdvořilosti, aby formálně řekla: "Myslím, že bych to měla nejdřív probrat s Billem."
Vstala a dívala se, jak ta štětka v růžovém kostýmu rovněž vstává, teple se na ni usmívá, natahuje ruku a říká: "Těším se, že se mi ozvete. Bylo mi ctí."
Tobě možná. Smrtelně vážná Diane potřepala doktorce pravicí a vyšla ze dveří.
Na parkovišti před ordinací roztrhala psycholožčinu vizitku na čtyři kusy a vyhodila je do větru.
Corde s T. T. Ebbansem stáli nad stolem v hlavní místnosti úřadu šerifa a skláněli se nad počítačovou sjetinou, kterou si Ebbans vyžádal z okresní databáze. Sjetina nesla název Známí sexuální delikventi, usvědčení, podle typu přestupku. V posledních třech letech státní zástupce stíhal nebo obžaloval pachatele jedenácti znásilnění, čtyř sexuálně motivovaných přepadení, trojího zneužívání dětí a také tři exhibicionisty ("To jako odhrnovače kabátů, že jo?"), dva voyeury a tři mimořádně zahanbené občany, jejichž sexuální delikty souvisely s dobytkem.
"To tady máme poměrně neperverzní komunitu," poznamenal Ebbans v narážce na to, že výsledná čísla - tedy s výjimkou dobytka, konkrétně ovcí - zdaleka nedosahovala státního průměru na tisíc obyvatel.
Corde s Ebbansem se právě dozvěděli, že všichni násilníci a útočníci již byli prověřeni. Ebbans dodal, že ještě neformálně proklepne exhibicionisty a voyeury, z kteréžto vyhlídky nebyl nikterak nadšen.
"Vím, že to bude ztráta času," konstatoval Corde. "Ale musíme to udělat."
Do místnosti vstoupil Ribbon, zatahal se za ušní lalůček, prohlédl si seznam a uchechtl se. Krátce po něm vešel do kanceláře také Lance Miller, který se právě vrátil z koleje. Corde si všiml, že detektiv je nesmírně rozladěný.
"Tak co máš, Lancei?"
Mladý muž narazil klobouk na věšák vedle dveří, přejel si růžovými prsty ježka a zamířil k hloučku služebně starších policistů. Jeho oči těkaly po místnosti. "Takže já jsem, Bille, zašel na tu McReynoldsovu kolej s klukama z ohledávání, jak jsi mě žádal."
Corde mu netrpělivě pokynul rukou. "Dostaví se Emily k výslechu?"
"No, mluvil jsem s ní jenom minutku. Je fakt hezká."
"Kdo to je?" zeptal se Ribbon.
"Jenniina spolubydlící," odpověděl Corde.
"Byla pořádně rozrušená," pokračoval Miller. "Říkala, že se jí zřejmě někdo vloupal na pokoj a ukradl všechny Jenniiny dopisy. Byla…"
"Vida, vida, vida…," prohlásil šerif. "No to je zajímavé."
"Šla na vzpomínkovou bohoslužbu, kterou včera za Jennii pořádali v jednom kostele, a nechala odemčeno. Když se vrátila, někdo jí ukradl celou složku se všemi Jenniinými dopisy a důležitými písemnostmi."
Corde pokyvoval hlavou.
"Vyptával jsem se kolem, ale skoro všichni byli na té bohoslužbě a nikdo nenašel žádné stopy po vloupání."
"Možná to byli členové sekty," nadhodil Ribbon, zvedl obočí a pohlédl na Cordea.
"A to není všechno," pokračoval Miller. Jeho oči dopadly na stůl a zaměřily se na nadpis vytvořený zeleným počítačovým písmem: Dosavadní incidenty s násilným análním sexem.
"Emily mi dala několik věcí, které ten člověk neukradl."
"Dobře," pochválil ho Corde.
"Jednou z nich je kalendář z loňského roku." Miller si odkašlal.
"A?" zeptal se Ribbon.
"Takový kapesní kalendář. Ležel v Emilyině stole, a tak ho zloděj neukradl."

"A co je s ním, Lancei?" Corde začal být netrpělivý.
Miller jako by pocítil úlevu, že se nyní může spolehnout i na vizuální pomoc. Otevřel ošoupanou šedou knížečku na lednu loňského roku. V kolonce pro sobotní večer někdy ke konci měsíce stála slova: Bill Corde. 21.00. U mě.
8
"Vyšetřoval jsem ji."
"V rámci případu?"
"V rámci případu Biagottiové," řekl Corde. Jeho oči provrtávaly zmačkanou stránku posledního lednového týdne v Jenniině kalendáři. Ve čtvrtek musela vyzvednout věci z čistírny. V pátek se chystala do drogerie pro šampon, vložky a prášky na sinusitidu.
V sobotu se pak setkala s Billem Cordem. V devět večer. U ní.
Ani Ebbans vzhledem ke své slabosti pro Cordea, ani Miller vzhledem ke své nezkušenosti se v této věci nechtěli šťourat.
Ribbon se zadíval přímo do Cordeových očí, které se změnily ve dvě neklidné zelené tůně.
Vyšťoural ze svých myšlenek vzpomínky a prohlásil: "Jasně, to bylo po tom, co ses vrátil ze speciálního týmu. Což mohlo být zhruba koncem ledna." Zdálo se, že mu toto zjištění nesmírně ulevilo. "Jinak jsi ji neznal?"
"Ne."
Ribbonova tvář se opět zachmuřila a jeho oči dopadly na kalendář. "Říkala ti Bille. Co z toho vyvozuješ?"
Ebbans odkráčel ke svému dočasnému pracovnímu stolu a posadil se, aby vyřídil telefonát, ať už skutečný, nebo předstíraný.
"Když jsem Jennii volal, abych zjistil, kdy ji budu moct vyslechnout ohledně případu Biagottiové," prohlásil Corde klidně, "dali jsme se do řeči a zjistili jsme, že jsme v St. Louis bydleli nedaleko od sebe. A tak jsme o tom nějakou dobu klábosili. Na konci rozhovoru už jsem jí říkal Jennie. A tak si i ona nejspíš zapsala ‚Bill'."
"Vy jste se v St. Louis znali?"
"Kam přesně tím míříš?"
"Nikam, Bille. Vůbec nic tím nenaznačuju. Prostě jen musím na takové situace dohlížet."
"Na jaké situace?"
"Prostě chci mít všechny karty vyložené."
"Ale ony jsou vyložené."
"Dobře. Ovšem když už jsi tak jako tak naštvaný, zeptám se tě ještě na něco a potom už to odpískáme. Existuje ve spisu té Biagottiové záznam o tomhle tvém rozhovoru s Jennií?"
"Ne."
"Proč ne?"
"Nic jsem si nezapisoval. V tu sobotu jsem se prostě zastavil na kolejích. V devět hodin. Bavili jsme se s Jennií asi patnáct minut. Trochu tu Biagottiovou znala, ale nic víc. Byla jen jedním ze zhruba padesáti studentů, s nimiž jsem o tom případu mluvil."
"Ale s padesáti jsi nemluvil v sobotu večer."
"Ale s mnoha jsem v tuhle dobu mluvil. A taky v neděli ráno. A taky v neděli večer. A…"
"To je dobrá odpověď."
"To je pravdivá odpověď," odsekl Corde.
"Dobře, Bille, nerozčiluj se. Když se nezeptám já, moh by se zeptat někdo jiný. Zapomeňme na to."
Ribbon poklepal na stránku se sexuálními delikventy. "Tohle byl dobrej nápad, to s tím sexem. Ale taky bych proklepl okultní knihkupectví a podobné věci. Myslím, že jedno z nich je nedaleko od univerzity na Waverly Street nebo možná na Stinson. Ve dveřích mají vývěsku. Takže zjistěte, jestli neohlašují nějaké rituální… Co vlastně mají sekty? Bohoslužby, setkání nebo něco takového?"
"Nejspíš bohoslužby," přispěchal mu Miller na pomoc. "Teda jestli jsou náboženské."
"No, každopádně bych to prověřil." Ribbon se vrátil do kanceláře. Podlaha pod jeho ráznými kroky sténala.
Corde zjistil, že na něj Ebbans s Millerem civí a Ebbans zoufale vyťukává telefonní číslo. Corde podal Millerovi Jenniin kalendář. "Zapiš ho mezi důkazy, detektive. A vraťme se do práce."
Nějakou dobu po seznámení s děkankou Larrabyovou si profesor a proděkan Randolph Rutherford Sayles připadal jako generál George Thomas, který si v roce 1863 vysloužil přezdívku Chickamaugská skála, když zabránil tomu, aby protiútok Braxtona Bragga na hlavu porazil oddíly Unie. Stál tváří v tvář obrovské přesile a skláněl se pod tíhou ztrát, ale přesto zůstal nekonečně sebevědomý a silný.
Nyní však Saylesem prostupovalo zoufalství, ostré jako bajonet na mušketě. Již tři hodiny seděl na jednom místě, totiž v hotelu Holiday Inn, a kouřil svou třináctou odpolední cigaretu. Společnost mu dělali čtyři členové správní rady Audenovy univerzity z východního pobřeží. S jejich jednací agendou nebyl Sayles obeznámen, ale nakonec si o nich učinil jednoznačný závěr: tito lidé pokládají univerzitu za jakousi obchodní školu. Dva z nich byli právníci, jeden působil jako ředitel velké neziskové dobročinné organizace a poslední byl lékař. Jejich zájem o školu se odvozoval z polytechnické fakulty, obchodní fakulty a katedry biologie.
Pochopitelně si ani náhodou nepovšimli, že vůči nim Sayles cítí jakési blahosklonné pohrdání za jejich přízemní názor na vzdělání. Sayles si to ostatně ani nemohl dovolit: tito čtyři lidé totiž buďto osobně, nebo prostřednictvím příjmů z dobročinností zajišťovali univerzitě finance ve výši téměř jedenácti milionů dolarů ročně. A tak je sice Sayles-profesor dějepisu pokládal za zbohatlické hlupáky, ale Sayles-proděkan pro finanční pomoc se momentálně ochotně ráchal v bublajícím kotli a snažil se na ně učinit dojem, zatímco se čtveřice pánů nimrala ve špatném ovocném salátu.
Čas od času jako by profesor Sayles nicméně své chlebodárce unavil, takže jejich oči sklouzly k pětistránkovému

dokumentu, který profesor během dne zhotovil a na nějž se on sám díval způsobem, jakým se inspektoři úřadu pro letectví dívají na rozmetané trosky Boeingu 747.
"Pánové, Audenova univerzita je nezisková korporace, což ji podle paragrafu 503(c) federálního zákona o dani z příjmů zbavuje povinnosti platit federální daň z příjmů a podle stejného paragrafu státního zákona nemusí platit ani státní daň z příjmů. Skutečnost, že jde o neziskovou organizaci, však ještě neznamená, že může beztrestně prodělávat peníze." Ha ha ha. Sayles postupně fixuje očima všechny čtyři členy správní rady. "Takže přestože pojem ‚červená a černá čísla' pro nás nemá stejný význam jako třeba pro General Motors nebo IBM, vážně uvažujeme o změně školních barev z černé a zlaté na karmínovou…"
Sayles hovořil zapáleně a vtipně a bavil své hosty s nonšalancí profesionálního pronašeče přípitků, v kterémžto umění se zdokonalil během mnoha let přednášení dvacetiletým studentům s okázale zásadovými postoji. Tihle lidé z východního pobřeží však byli vůči jeho brilantnosti imunní, a dokonce se zdálo, že jim je za Saylese trapně. "Musíme začít myslet globálněji," prohlásil jeden z nich. "Zkusme založit právnickou fakultu nebo chytit za pačesy program MBA. Jednat více po whartonovsku."
"Hmm. To by vyžadovalo značné kapitálové náklady," nadhodil Sayles. Nějakých padesát milionů minimálně.
"A co takhle nekreditní program univerzity třetího věku?"
Sayles horlivě pokýval hlavou a přemýšlel. Ty pitomej debile. Farmáři a pokladní z Kmartu budou asi jen těžko platit za to, aby mohli po nocích studovat Heideggera. "Hmm. Na to je trh příliš malý," prohlásil.
Jeden člen správní rady, elegantní právník a golfista, který odmítl i ovocný salát jako příliš kalorický, se ujal slova: "Myslím, že bychom se neměli tak chvatně zříkat pomoci podle paragrafu 42(f). Podle státního zákona o vzdělávání se mohou o granty ucházet i soukromé univerzity, pokud přijmou dostatečný počet minoritních studentů, bez ohledu na jejich studijní výsledky."
Ostatní na něj zmateně vytřeštili oči. Alespoň na tomto poli má Sayles spojence. "Byl to jen takový nápad," hájil se advokát.
"Tři celé šest milionu," pronesl Sayles pomalu a diskuse se znovu začala točit v začarovaném kruhu.
Saylesovi pomalu svítalo. Tito čtyři lidé si předcházejí klienty, pacienty a výkonné ředitele, kteří jim běžně vypisují šeky na deset, dvacet, sto tisíc dolarů. Žijí s manželkami s melírem a plastickými operacemi a vozí se v limuzínách do muzeí umění, restaurací i vlastních kanceláří. A kromě půlročních schůzek na Audenově univerzitě, v Palm Springs a v Aspenu je západně od okresu Amish nikdy nikdo neuvidí. Sayles dospěl k závěru, že jejich zájem o alina mater je…, je prostě jen zájmem, ničím jiným. Profesorovi se již dělalo špatně z jejich návrhů, jež byly ubohoučké a, ba co hůř, očividné; byly to studentské slohové práce na téma "Jak zachránit Audenovu univerzitu".
Než ze svých ovocných salátů vysáli poslední kapičky sirupu, utápěl se již Randy Sayles v pocitu příšerné marnosti, že je v úsilí o udržení školy nad vodou úplně sám. Školy. A také vlastní kariéry. A možná i své svobody.
Mecenáši mu přislíbili, že budou o věci dále přemýšlet. Přislíbili, že posílí své osobní závazky. Přislíbili, že mezi svými souputníky na východním pobřeží rozpoutají kampaň. A pak potřásli Saylesovi pravicí, nastoupili do limuzíny (na účet univerzity, cena padesát šest dolarů za hodinu) a odjeli na letiště v okrese Harrison.
Saylese stravovalo příšerné zoufalství. Vrátil se do kanceláře a s pomocí jednoho z univerzitních právníků vyplnil formulář žádosti o naléhavou státní pomoc pro soukromou vzdělávací instituci podle paragrafu 34. Bylo to málo. Audenova univerzita mohla tímto způsobem získat maximálně šest set tisíc. Sayles však přesto naléhal na právníka, aby žádost podal a učinil tak faxem. V mlžném oparu pak přihlížel, jak právník odchází z jeho kanceláře, a přitom se mu zjevil živý obraz z jeho vlastní přednášky - nikoliv o Georgei H. Thomasovi, který burcuje jednotky ke krvavému vzdoru, nýbrž o unionistickém generálovi Irvinu McDowellovi, jenž na Manassaské křižovatce se zmateným úděsem přihlížel, jak se bojový duch mnoha jeho mužů rozplývá a míří k nebi pod šokujícím řinčením Jacksonových zbraní.
Zvláštní zpráva Registeru - Mrtvola nedávno zabité a stažené kozy se včera nalezla v učebně čtvrté třídy newlebanonské základní školy.
Mršinu, kterou do učebny očividně někdo umístil po půlnočním uzavření školy, objevil v šest hodin ráno školník. Vandal do objektu pronikl po rozbití okna toalety v přízemí. V té době se již ve škole nikdo nenacházel.
Na stěnách učebny bylo rozmazáno velké množství krve - pravděpodobně ze zabitého zvířete.
Místnost bude několik dní uzavřena pro úklid. Žáci čtvrté třídy se zatím budou učit ve školní herně.
Vyšetřovatelé se domnívají, že tento incident může souviset se znásilněním a vraždou studentky Audenovy univerzity, kterou v noci z 20. dubna spáchal takzvaný "Měsíční vrah". Představitelé školy uvedli, že vandal napsal krví na stěny učebny slova "Měsíční šílenec".
Představitelé Komise pro vzdělávání mezitím schválili vyčlenění mimořádných finančních prostředků na činnost ozbrojeného strážníka, který bude během vyučovacích hodin přítomen ve škole, a to až do konce školního roku.
Odborový svaz učitelů a představitelé rodičovského sdružení se obrátili na úřad harrisonského okresního inspektora Johna Treadlea se žádostí o vyhlášení nočního zákazu vycházení ve městě a policejní posily, jež by měly pomoci při vyšetřování zločinu. Jeden ze členů rodičovského sdružení, který si nepřál zveřejnit své jméno, uvedl, že pokud pachatel nebude v nejbližších dnech dopaden, měli by rodiče zvážit, zda raději nenechat děti doma.
Nejbližší úplněk nastane za pět dní, ve středu 28. dubna.
"Začíná se to vymykat z rukou," prohlásil Bill Corde.
Steve Ribbon jemně pohladil noviny. Zdálo se, že se rozhodl na Cordeovu zatrpklou poznámku nereagovat, a místo toho se zeptal: "Ta koza?"
"Takové věci…" Corde zavrtěl hlavou. "Tohle přece lidé čtou. Věří tomu…"
"Tisk kontrolovat nemůžeme, Bille. To přece víš. Co to bylo za rukopis? Myslím na té stěně v učebně?"
"Co to bylo za rukopis? Já nevím. Chceš, abych sehnal grafologa?"

',Měsíční šílenec'. To přece znamená…"
"Lidi už z té souvislosti s měsícem blázní," protestoval Corde. "Ve městě propukla nefalšovaná hysterie."
"Nemůžeš popírat fakta."
"Steve, vždyť to byli děti."
"Děti?"
"Byl to nějaký žert nebo něco takového. Mají to na svědomí středoškoláci."
"Když já nevím, Bille."
"A i kdyby to nakrásně udělal Jenniin vrah, tak jenom zanechal pár nápadných stop, aby to vypadalo, že ta vražda nějak souvisí s měsícem."
"No, když máš stopu, tak se jí chyť."
"Néé," odporoval Corde. "Udělal to, aby nás setřásl. Proč by zabíjel kozu? Proč ne další oběť?"
"Že nezabil člověka, to ještě nic neznamená. Možná měl k tomu menší příležitost, než jsem si myslel."
Corde chvíli uvažoval. "A není možné, Steve, že by se to vůbec nestalo, kdyby si ten člověk nepřečetl v Registeru ten článek o sektách?"
"Chceš říct moje interview."
Cordea nenapadla žádná kloudná odpověď, a tak jen pokrčil rameny. "U Jenniina těla jsme nenašli žádné důkazy o sektě nebo satanismu."
"A co ten nůž? Zapomínáš na ten nůž."
Corde se zatahal za ret. "Ten nůž si neumím vysvětlit, to je fakt."
Přesto neviděl žádný důvod, proč na toto téma pokračovat s Ribbonem v rozhovoru. "Chtěl bych udělat ještě něco," řekl. "Rád bych nechal zveřejnit inzerát, v němž požádáme svědky, aby se přihlásili. Ujistíme je, že všechno bude důvěrné."
"Co to bude stát?" zeptal se šerif.
"V Beaconu to nebude moc, ale mám dojem, že to budeme muset nechat otisknout i v Registeru. Přišlo by to zhruba na čtyři stovky týdně. Dostaneme slevu."
"Tolik v rozpočtu nemáme. Už tak nám ho naboural ten tvůj let do St. Louis."
"Myslím, že je to nutné," odpověděl Corde. "Zatím se nám nikdo nepřihlásil. Potřebujeme pomoc."
"V Beaconu pro mě za mě, ale Register si nemůžu dovolit," trval na svém Ribbon. "Ovšem mám jiný nápad. Měl by ses u všech psychiatrů v okrese informovat na jejich pacienty. A na všechna propuštění z Gundersonu za minulý měsíc. U několikanásobných vražd takhle postupuje spousta vyšetřovatelů."
"Z psychiatrické léčebny s nízkým stupněm ostrahy, která je tři sta kilometrů odtud?" zeptal se Corde.
"Gundersonem projde spousta bláznů."
"Navíc se všichni psychiatři odvolají na lékařské tajemství."
"To je mi docela fuk. Aspoň bude někde záznam, že jsme je žádali, a budem mít parádně krytá záda."
"Nemáme dost lidí ani na to, co děláme teď, natož abych někoho posílal do všech cvokáren v okresu."
Oba muži se na sebe navzájem dlouze dívali, až nakonec Corde rozhodně prohlásil: "Za to, jak ten případ vedu, ponesu zodpovědnost já."
Ribbon se pohladil odřeným kloubem ruky po odulé rudé tváři. "To přece nemusíš říkat, Bille." Usmál se. "Máš naprostou pravdu. Tohle je tvůj případ. A tvoje zodpovědnost. Dělej, co pokládáš za vhodné."
Nízké pozdně odpolední slunce dopadalo na stůl a na kus papíru, který před ní ležel. Sára se natáhla a hranatý sluneční paprsek jí začal ohřívat ruku. V jeho záplavě poletovala smítka prachu a Sáry se zmocnila následující myšlenka: Kdybych nebyla větší než malinké smítko, mohla bych odplout pryč, otevřeným oknem přímo ven. Nikdo by mě neviděl. Nikdo by se to nedozvěděl.
Nahrbila se a uhladila papír, který byl celý zmuchlaný a zplihlý. Sára pocítila jisté zklamání; vzkaz vypadal úplně jako obyčejný červený inkoust na kancelářském papíře. Ona přitom doufala, že jí Slunečníček bude nechávat vzkazy vyryté do kamene nebo napsané na velké archy ohořelého hnědého papíru.
Předklonila se a jazyk jí soustředěním olizoval koutek. Sára pokládala čtení za obtížnější než psaní, protože i když jí činilo strašlivé 'problémy zapamatovat si hláskování slov a pořadí jednotlivých písmen, při psaní alespoň o volbě slov rozhodovala sama. Při čtení tomu bylo opačně. Člověk si musel prohlížet slova, která vybral někdo jiný, a domýšlet si, co znamenají.
Tohle byla muka.
Sára si povzdechla, ztratila se v textu a musela začít znovu. Po dvaceti minutách byla konečně hotova. Přitom ji zalila vlna štěstí - nejen proto, že se jí podařilo text konečně rozšifrovat, ale i díky tomu, co samotný vzkaz znamenal.
Sáro,
dostal jsem tvůj vzkaz. Opravdu mě potěšil. S pravopisem si nelam hlavu. Mně je jedno, jak dobře píšeš. Sleduji tě a už velmi brzy k tobě přijdu na návštěvu. Zatím Ti nechám v garáži překvapení.
A máš pravdu, jsem opravdu…
Slunečníček
Byla šťastná, to ano, ale zároveň cítila lehké zklamání - Slunečníček jí ten vzkaz zanechal, když byla máma pryč, policista Tom si četl na přední terase a ona sama se dívala na jeden odpolední film.
Proč na mě Slunečníček nepočkal, přemýšlela, a nepředal mi ten dopis osobně, místo aby mi ho nechal tam, kde jsem ho nakonec našla - v posteli pod polštářem?
Fíha…
Diane Cordeová chodila po kuchyni.

"Byla to prvotřídní, dokonalá víš co."
"Fíha," řekl Corde. "Ne tak zhurta," dodal a otevřel si první ze dvou večerních piv. Tahle značka byla jeho oblíbená a on si dokonale vychutnával zvuk otvírané zátky. Dnes večer mu však tento rituál neskýtal žádné potěšení.
Diane zprudka otevřela dveře mrazničky, vytáhla dvoukilový sáček se zeleninou a hlasitě ho odhodila do dřezu. Námraza se rozletěla na všechny strany jako šrapnel. Corde ustoupil. "Jen jsem se ptal, jak to šlo."
"Šlo to tak, že nás ta ženská stála sto deset dolarů - jedno sto a deset dolarů! Měl jsi to vidět, doktorka v růžovém kostýmku, vlastně ne, dobře žes to neviděl, dobře žes neviděl, jak mi ta ženská vykládala o mé vlastní dceři. Vážně!"
"Tak už se uklidni a vylož mi, co ti říkala."
"Chovala jsem se naprosto civilně. Byla jsem zdvořilá. Dokonce jsem se pokusila o pár přátelských vtipů." Diane se otočila k manželovi. "Myslím, že pochází z východního pobřeží."
"Pověz mi, co říkala," zopakoval Corde trpělivě.
"Urazila doktora Slovinga a mluvila se mnou, jako bych Sáře upírala pomoc ze strachu, že si lidi řeknou, že je blázen."
Corde přimhouřil oči a snažil se její informace nějak vyhodnotit.
"Chci říct, že jí jde jenom o to, abychom jí platili sto deset dolarů - čestné slovo, sto deset dolarů - za hodinu jen za to, že…"
"Mám přece pojistku."
"…že Sáře udělá nějaké testy…" Diane zkřížila ruce na prsou a znovu se začala procházet. "V podstatě mi do očí tvrdila, že Sára trpí poruchou učení."
"A trpí?" zeptal se Corde a Diane na něj vytřeštila oči. "Myslím poruchou učení?" dodal Corde.
"No prima!" zahřímala Diane. "Tak ty jsi na její straně?! Jak chceš."
Corde si povzdechl. "Já nejsem na ničí straně." Odstoupil. "Člověk by řekl, že za sto deset dolarů dostane víc."
"To teda jo." Do dřezu vletěly dva brambory.
Ve dveřích se objevila Sára a Diane zpomalila krok. Holčička se na ni chvíli dívala a pak řekla: "Mami, musím užít prášek."
Na dřez se obloukem snesly dva další bramborové granáty. "Ne," prohlásila Diane. "Už je brát nebudeš. Dej mi tu ampulku."
"Nebudu?"
"Nebude?" zeptal se Corde.
"Ne."
"No fajn, stejně jsem je nesnášela. Chutnají jako blitky a hádá se mi po nich bříško."
"Vy si teď s tátou půjdete procvičovat pravopis na tu písemku příští týden a…"
"Já na žádný…
"Uděláš, co ti říkám, mladá dámo!" Diane vytáhla z lednice cibuli a žuch s ní do dřezu. "A v sobotu tě vezmu za paní Parkerovou. Je to milá paní a pomůže ti ve škole."
"Dobře," ustoupila Sára, neboť strach z písemné zkoušky měl vyšší specifickou hmotnost než strach z rozlícené matky.
"Tak utíkej do pokojíčku, puso," poručil jí Corde. "Za minutku jsem tam." Když dcera odešla, naklonil hlavu na stranu a řekl manželce: "Co prosím?"
Diane se tvářila rozhořčeně. "Co, co prosím?"
"Myslel jsem… Totiž, podle toho, cos říkala, se mi zdálo, že k ní Sáru nevezmeš."
"Sekanou?" zeptala se Diane.
"Ehm, jasně."
"Samozřejmě že ji tam vezmu." Diane namířila na manžela trs mrkví a vášnivě zašeptala: "Ta ženská je vyfintěná coura, a jestli mé dceři nepomůže, tak jí Bůh pomáhej."
Philip Halpern s papírovým pytlíkem v ruce si nervózně klestil cestu přes neuklizený dvorek k umaštěnému kotlíku na rožnění, v jehož útrobách se nacházela vrchovatá vrstva popela, spáleného stejku a kuřecích kostí. Položil pytlík na hromadu popela a propleskal si kapsy stažené svým obézním tělem. Nakonec vytáhl z kapsy od košile krabičku sirek. Činil tak s vážností člověka, který se neobává samotného ohně, nýbrž těžko odhadnutelných rizik, jež podle názoru ostatních oheň obnáší. Sirka se vzňala a rozptýlila do okolí pronikavý zápach síry. Philip zapálil pytlík, který bez problémů začal hořet. Přemýšlel, jestli tenhle kouř nemůže být jedovatý, a litoval, že o spálení pytlíku nepožádal přítele Jana…
Ach ne…
Opodál zaslechl kroky. Zvedl hlavu a spatřil v soumraku rozmazanou postavu otce, nakrátko ostříhaného podsaditého muže v modrých džínsách a tričku. Jediným poznávacím znakem na jeho hřmotné postavě byla červená tečka cigarety mezi prsty, jež držel podél těla. Philip cítil, jak se mu zastavuje srdce.
"Copak tady děláš, hochu?" zeptal se zdánlivě neškodný hlas.
"Nic."
"Ptal ses mě, jestli tu můžeš něco spálit?"
"Neptal, pane."
"Tu sirku jsi škrtl sám?"
"Jenom jsem tak blbnul."
"Blbnul jsi se sirkama?"
"Hodil jsem ji do kotlíku," bránil se Philip a dělal všechno možné, aby se mu neroztřásl hlas.
"Já vidím, že je v kotlíku. Ptal ses mě, jestli si můžeš zapálit sirku?"
"Ne, pane."

"Tak co to bylo?"
"He?"
"Co jsem ti říkal o takových odpovědích? Zapomněls snad na pravidla?"
"Promiň," řekl rychle Philip.
"Takže co je to? Co to tady pálíš?"
"Jenom nějaké noviny, co jsem našel."
"Zase ty časopisy?"
"Ne, pane." Prosím, prosím, prosím. Nech už mě na pokoji. Prosím. Philip cítil, jak mu po tváři kanou slzy. Byl vděčný za tmu, protože nejjistější cestou, jak dostat od otce umělce, byl pláč. "Jenom noviny."
"Kdes k těm časopisům přišel?"
"To nebyly časopisy."
Pytlík se náhle rozzářil, neboť jeho obsah konečně chytil plamenem. Philipovi se zdálo, že cítí příšerný zápach. Lidský zápach. Před očima se mu zjevil obrázek malého vesmírného mužíčka, jehož olizují plameny. Polkl. V komíhajícím světle zahlédl otcův obličej; zakaboněnost vrytou hluboko do jeho matné pleti.
"V úterý v noci jsi byl venku," prohlásil otec. "Díval jsem se k tobě do pokoje a byl jsi pryč."
Philipovi se zadrhl hlas. Srdce mu tepalo jako túrovaný motor a vhánělo mu veškerou krev z hrudníku do obličeje a spánků.
"Nebo snad ne?"
Philip přikývl.
"Muž odpovídá, ženská kýve," prohlásil otec.
"Ano, pane, byl jsem venku."
"Kde?"
"Šel jsem se jenom projít."
"Ehm," pronesl otec. "No dobrá. Dostaneš umělce."
"Prosím tě, táto…"
"Nefňukej."
"Já jenom… Moc mě to mrzí. Jenom jsem…"
Co jenom? Philip nevěděl, co říct. Nemohl otci sdělit pravdu o pytlíku a jeho obsahu. Přál si, aby sáček shořel v mlčenlivý popel, přál si, aby otec zemřel, přál si být štíhlý. Přál si přestat myslet na ňadra na holky na bláto…
"Prosím tě."
"Natáhni ruku."
"Prosím tě." Ale ještě než to dořekl, se jeho ruka automaticky zvedla. Věděl, že to bolí méně, když se na ruku dívá, a tak teď civěl na vlastní klouby.
"Dostaneš jednoho za ty sirky, jednoho za časopisy a jednoho za lhaní."
"Já jsem ne…"
"Dva za lhaní."
Otec zvedl pěst a udeřil jí tvrdě do hřbetu synovy ruky. Chlapec zasípal bolestí.
Philip dobře věděl, jak svého otce zabije. Nehodlal ho uškrtit, jako Hononi uškrtili princeznu Nanyu. Zabije ho pomocí nějaké zbraně. Přál si roztrhat otcovo tělo na kusy. Oddával se své představě ve chvíli, kdy se otcovy silné klouby prstů zvedaly a opět dopadaly - kost jako ocel, kost jako xaserová torpéda.
Znovu ta spalující bolest. Philip si představil, jak otec leží vedle silnice a z hlubokých ran mu prýští krev.
Plameny uvnitř kotlíku zamihotaly v chladném vánku a přestaly vyzařovat žár. Otcova ruka se naposledy napřáhla.
Philip si představil, jak otec leží vedle silnice.
Představil si, jak umírá v záhonu modrých květů, jak z něj v hromadě bláta vyprchává život.
Bill Corde se jedenkrát otřásl a probudil se. Byly dvě hodiny ráno.
Corde patřil k lidem, jejichž sny jsou zakotveny v logice. Vždy pevně věřil, že výjevy ve spánku jsou pouhým opakováním událostí z uplynulého týdne, stejně logickým a jistým jako činnost rozdělovače, jehož zapalovací svíčky fungují přesně podle množství dodané elektřiny. Sny nejsou žádné znamení potměšilých bohů, nejsou to inkoustově černé touhy, jež v člověku dávno pohasly.
Dnes v noci však Bill Corde ležel v bdělém stavu s třesoucím se srdcem a nohama tak zpocenýma, že na okamžik propadl úděsné nejistotě, zda nad sebou náhodou neztratil kontrolu, jak se jeho otci v posledních dvou měsících života stávalo každou noc. Natáhl ruku dolů a se slabou úlevou zjistil, že má mezi stehny pot.
Zdálo se mu toto:
Seděl na terase, kterou si pamatoval z dětství - až na to, že nyní již byl nejen dospělý, ale též šedivý jako nátěr na dubových podlahových prknech. Někde nastala strašlivá chyba, nedorozumění tak šokující, že Bill Corde křičel utrpením. "Já vím," odpověděl neviditelné osobě uvnitř domu, která mu tu zprávu právě sdělila, "já vím já vím já vím… Jenže jsem si celá léta myslel něco jiného. Věřil jsem něčemu jinému…"
Ach ne, ach ne…
Jak jsem se mohl takhle plést?
Nehmotný hlas mu totiž právě oznámil - a Corde to nakonec a s nádechem tragédie uznal -, že ačkoliv se vždy domníval, že má dvě děti, ve skutečnosti má pouze jedno, zatímco to druhé není ničím jiným než rancem pokosené trávy pohozeným na dvorku jeho domu.
Ve snu se rozvzlykal a vzápětí se probudil.
Nyní tedy ležel na posteli v promočeném pyžamu, naslouchal tikotu Dianina dechu a cítil, jak mu buší srdce.

Předpokládal, že samotný sen netrval déle než pět nebo deset vteřin, ale přesto měl dojem, že ho budou po zbytek života provázet vzpomínky na slzy, které v tom snu uronil za své ztracené dítě - a také za sebe, neboť plná polovina jeho rodinného štěstí v posledních letech byla pouhou iluzí.
Vínově červený Cadillac Eldorado vjel na parkoviště a zamířil do chlívku s černě natřeným nápisem: p. Gebben.
Řidič automobilu se na nápis chvíli díval a přemýšlel o parkovacím místě, které před chvílí opustil - o stání u Stolokowského pohřebního ústavu dále po silnici. Tamní cedule s nápisem Pozůstalí a hosté nebyla černá, nýbrž světle modrá. Richard Gebben si pomyslel, že je v tom smutná ironie: modrá cedule před pohřební službou měla totiž přesně stejný odstín jako firemní logo jeho společnosti.
Vystoupil z auta a sklesle zamířil do nízké budovy s fasádou z oblázků. Oblohu na okamžik zaplnilo burácení proudového letadla a na rozletové dráze na nedalekém Lambert Fieldu začal rolovat Boeing 747, Jakmile se za Gebbenem zavřely silné skleněné dveře, změnil se hluk v pouhé šumění. "Á," hlesla recepční a překvapeně na něj zaciměla. Když Gebben kráčel dál, nikdo ani nepípl.
Až v předpokoji Gebbena objala uslzená sekretářka. "Nemusel…," začala. "Chci říct, že jste sem dnes nemusel chodit, pane Gebbene."
"Ale musel," odvětil Gebben tiše a prchl do své svatyně. Posadil se do otočného křesla a vyhlédl z okna na zaplevelené parkoviště obklopené pletivovým plotem s ostnatým drátem nahoře a železniční vlečkou.
Gebben, urostlý muž s býčí šíjí, rodák ze Středozápadu s podobanou tváří, zakladatel akciové společnosti Gebben Pre-Formed, kterou vybudoval prakticky z ničeho, prostý člověk schopný rozhodovat, jako když práská bičem, se dnes cítil naprosto ochromený. Potřeboval pomoc a modlil se za ni.
Nyní se pomalu otáčel na židli a přihlížel, jak do dveří kanceláře vchází muž, který mu měl tuto pomoc poskytnout. Muž, jenž byl obezřetný a uctivý, ale zároveň neohrožený; muž, jehož fyzická přítomnost vynikala i mezi obdobně urostlými muži. Tento muž se nyní trpělivě postavil do dveří Gebbenovy pracovny a svěsil obrovitá ramena. Byl to jediný člověk na světě, jemuž byl Gebben ochoten svěřit stráž nad dceřinou památkou. Tento muž nyní vešel do kanceláře a na vyzvání se posadil do starého čalouněného křesla naproti Gebbenovu stolu.
"Moc mě to mrzí, pane Gebbene."
Richard Gebben sice nepochyboval o upřímnosti těchto slov, z mužových rtů však vyznívaly poněkud nepřípadně.
"Děkuji ti, Charlie."
Jednačtyřicetiletý Charles Mahoney měřil metr osmdesát sedm a vážil sto čtyřicet kilogramů. Třináct let působil jako policista v Chicagu. Před pěti lety pak v Mahoneyho zadržovací vazbě zemřel spoutaný muž podezřelý z vraždy, když mu dvě zlomená žebra prorazila plíci. Na hrudníku podezřelého se posléze našel dokonalý otisk pažby policejního revolveru. Mahoney nedokázal poskytnout žádné uspokojivé vysvětlení, jak k této prapodivné nehodě došlo, a raději ze sboru odešel, než aby riskoval možnost, že porota v okrese Cook jedno velice logické vysvětlení nalezne.
Dnes Mahoney působil jako šéf bezpečnostního oddělení firmy Gebben Pre-Formed. Působení v této funkci se mu zamlouvalo více než práce policajta. Když byli uvnitř zdejšího pletivového plotu nebo ve skladu nebo na parkovišti nalezeni lidé s otisky zbraně na hrudníku a se zlomenými žebry, nikdo po nich ani nevzdechl. Mahoney mohl lidem se zlomenými žebry dokonce z očí do očí říci, že mají držet hubu a být rádi, že to tentokrát odnesla jen jejich žebra. Lidé většinou rádi nebyli. Ale hubu drželi.
Richard Gebben, jemuž se šťastnou náhodou vyhnula vojenská služba, chicagskou historku o Mahoneym dobře znal, neboť šéf bezpečnostního oddělení byl jeho náhradním kamarádem z vojny. Příležitostně spolu popíjeli, vyměňovali si historky z kasáren a ze služebních cest, přestože to většinou vypadalo tak, že Mahoney blábolil a Gebben mu na to říkal: "To teda musely být setsakramentsky prima časy," případně: "To vážně musím taky zkusit." Účet pak platil výhradně Gebben.
Ten nyní Mahoneyho provrtával očima. "Hodlám tě požádat, abys pro mě něco udělal, Charlie."
"Jasně, já…"
"Nech mě to dořict, Charlie."
Mahoneyho zrak spočíval na maketě nákladního autíčka, kterou o Vánocích rozdávalo Gebbenovo oddělení pro lidské zdroje. Na boku návěsu se nacházelo modré podnikové logo. Mahoney neměl děti, takže nikdy žádné autíčko nedostal. Trochu ho to štvalo.
"Jestli slíbíš, že mi pomůžeš, zaplatím ti deset tisíc dolarů v hotovosti. Za předpokladu…"
"Deset tisíc?"
"Za předpokladu, že to, co ti teď řeknu, nikdy neopustí stěny téhle kanceláře."
9
Skládala v duchu jedno slovo za druhým. Nakonec je vyslovila: "Jak ctnostní lidé v pokoji odcházejí… a šeptají duším svým, že nastal čas…"
Ležela v jediné posteli na žluté erární univerzitní peřině a choulila se pod prošívanou přikrývkou, kterou jí matka koupila v diskontní prodejně. Lampičky v pokoji byly zhasnuté a do pokoje skrz závěsy prosakovaly světle modré paprsky připomínající olejnaté zplodiny z výfuku nákladního automobilu. Z očí jí unikaly slzy a na peřinu pod její hlavou dopadaly kapky jejích slin.
Vzpomněla si na poslední slova, která jí Jennie Gebbenová adresovala: "Ech, holka. Tak brzo ahoj."
Emily Rossiterová pokračovala v zoufalém šepotu: "Někteří z přátel se s tím smířit chtějí, jiným dech to bere zas."
Nefungovalo to. Slova byla bezmocná. Emily si chvíli držela knihu na čele a pak ji upustila na podlahu.
Jednadvacetiletá a nesmírně krásná Emily měla husté prameny kudrnatých tmavých vlasů, které si nyní posedle omotávala kolem prstů. Znovu začala recitovat báseň.
Když se ozvalo zaklepání na dveře, šokovaně zalapala po dechu.

"Emily Rossiterová?" ozval se mužský hlas. Dveře byly tenké. Emily cítila, jak jí klepání rezonuje v srdci. "Tady detektiv Miller. Už jsem tady byl. Říkali jsme si, jestli byste k nám nemohla přijít a nepromluvila si na chvíli s detektivem Cordem. Strašně vás chce vidět."
Zpoza dveří se ozval další hlas, tentokrát ženský. "Jste tam, Emily?" zeptala se správkyně kolejí. "Tenhle pán chce s vámi mluvit."
"Zavezu vás tam."
Emily slyšela, jak mezi sebou rozmlouvají, ale nedokázala jejich slova rozluštit. Byla…
Ach ne. Klíč! Správcová má klíč. Emily odhodila přikrývku, seskočila z postele a postavila se doprostřed pokoje s koleny u sebe jako zpanikařené dítě. Další zaklepání.
Emily se uchýlila do kumbálu a posadila se na podlahu posetou spadlými ramínky, chuchvalci prachu a sáčky z čistírny. Tiše stáhla z háčků nad sebou několik zimních kabátů a úplně se zakryla.
"Emily?"
Dýchej pomalu, dýchej pomalu. Tady tě nedostanou… Se mnou jsi v bezpečí, holka.
Ve dveřích však žádné klíče nezarachotily. Po chvíli Emily zaslechla, jak se kroky opět vzdalují a cinkot příšerné policejní výstroje postupně slábne. Vystoupit z kumbálu již bylo bezpečné, ale polehávání pod saténem a kašmírem v absolutní anonymitě připadalo Emily tak konejšivé, že cítila nutkání zůstat. "Taková budiž na mne i ty, kdož musíš… co druhá noha prchnout proradně…"
Ještě více se zachumlala do kabátů.
Vzali jí Jennii.
Vzali její dopisy.
A teď chtějí i mě…
Ach, holka… Emily si opřela hlavu o tlustou bouli tvídového saka. "Neměnností běhu mne skončit nutíš…, než začal jsem vůbec pořádně."
Malý zelený bicykl značky Schwinn stál vzpřímeně v garáži. Kolem jeho rámu byl omotán kabel s vánočními svíčkami, který zdobil i řídítka, blatníky a postranní kolečka. Svíčky svítily, a bicykl tak zářil jako město při pohledu z přistávajícího letadla.
Jejich třpyt se odrážel v hladině loužičky na podlaze garáže.
Sára stála ve dveřích a s úžasem se dívala na okouzlující výjev. Připomínal jí film E. T., který viděla pětkrát, konkrétně scénu, v níž mimozemšťan zařídí, aby bicykly létaly po obloze.
Sára prošla kolem bicyklu a fascinovaně prozkoumala jednotlivé svíčky. Bicykl ji děsil již od chvíle, kdy ho předloni dostala. Na matčino naléhání se na něm několikrát pokusila jet bez postranních koleček a vždy téměř upadla hlavou na beton příjezdové cesty. Seskočila tehdy a s panickým křikem utekla do domu. I s postranními kolečky se však jízdě na kole spíše vyhýbala, pokud ji při ní mohly zahlédnout ostatní děti nebo bratr Jamie, který jezdil strašlivě divoce na bicyklu s patnácti rychlostmi.
Předmět, na nějž se dívala nyní, ji ovšem neděsil. Byl to sice bicykl, ale zároveň to bylo i něco jiného. Něco víc. Něco krásného a tajemného. Takhle na svém kole pochopitelně jet nemohla, když od rozzářených svíček vedl do zdi elektrický kabel. Mohla se však na bicykl posadit a předstírat, že šlape - že se prohání po obloze.
Mohla odletět do chajdy Slunečníčka a poděkovat mu.
Mohla se stát královnou oblohy, jako by tahle žlutá světýlka byla hvězdami v jejím vlastním souhvězdí…
Vykročila do kaluže stojaté vody a natáhla se po řidítku.
"Sáro, co tu děláš?"
Ve dveřích stál Jamie a nasazoval si hnědé kožené cyklistické rukavice. Sundal si pěnovou ochrannou helmu a položil ji na pracovní stůl. Chvíli stál s rukama v bok a pak zamířil k sestřinu bicyklu.
"Nic." Sára ustoupila a sklopila oči.
"Tos udělala ty?"
Neodpověděla.
"Tohle je přece úplná pitomost."
"Já nejsem pitomá," prohlásila pokorně.
Jamie přistoupil k zásuvce, vytrhl kabel a začal svíčky odmotávat.
"Ne, nech toho!"
"Koukej!" vykřikl Jamie. "Koukej se na to!" Zvedl kus kabelu, který byl ovinut kolem rámu. Plastová izolace chyběla a obnažovala několik centimetrů holého měděného drátu, který byl omotán kolem jednoho pedálu. Jamie ukázal na podlahu pod bicyklem. "A tady je rozlitá voda."
"Neječ po mně."
"Když budeš dělat pitomosti, tak na tebe bude ječet každý."
"Přestaň! Přestaň!"
"Nezkoušej na mě ty svoje výlevy hněvu! Na mě to nefunguje," odsekl bratr.
Ovinul kolem obnaženého místa izolační pásku, pečlivě smotal kabel se svíčkami do kruhu a uložil ho zpět do krabice s nápisem Vánoční světla.
"Tak to jsi neměl," zamumlala Sára zlověstně.
Ve dveřích se objevila Diane. "Co se tady děje? Je vás slyšet až do ložnice."
"Sára si hrála s vánočními svíčkami," prohlásil Jamie.
"Je to pravda, Sáro?"
Holčička rozlíceně našpulila rty. "Říkal, že jsem pitomá."

Diane se otočila k synovi. "Jamie?"
"Ale ona se chovala pitomě. Vždyť si tady chystala elektrické křeslo."
"Bylo to hezké a on to zničil."
"Mami," žadonil nanejvýš rozhořčený Jamie.
Diane se obrátila k dceři. "Dobře víš, že nemáš na vánoční ozdoby sahat. Kdybys něco rozbila, strhli bychom ti to z kapesného."
"Já nic neudělala!" zaječela Sára a vyrazila z garáže.
Jamie sňal vlastní bicykl z kolíků zaražených do zdi garáže a postavil ho na zem. Diane k němu přistoupila a výhrůžně zašeptala: "Kolikrát jsem ti říkala, abys jí nenadával do pitomců?"
"Vždyť si hrála s…"
"Mně je fuk, co dělala. Tohle je pro ni ta nejhorší věc na světě. Nedělej to."
"Mami."
"Prostě to nedělej."
"To to nechá…"
"Slyšels mě?"
Jamie silnýma rukama stiskl brzdové páčky. Diane zopakovala otázku. "Ano," zamumlal škrobeně.
Dianin hlas změkl. "Jestli ji ještě někdy uvidíš dělat něco podobného, přijď mi to říct. Tvoje sestra teď prochází velmi těžkým obdobím. I drobnosti na ni strašně doléhají."
"Říkám, že jo."
Jamie vztekle popojížděl bicyklem tam a zpátky.
Diane si otřela ruce do sukně. "Promiň, že jsem ztratila nervy."
"Dobrý," zamumlal syn. "Nic se neděje."
"Ty máš večer ten zápas, viď?"
"Jo."
"Přijdeme tam."
"Ty a Sára."
"Táta bude v práci. Ten případ je strašně důležitý."
Jamie vyskočil na vysoký bicykl a vyrazil na příjezdovou cestu.
"Byla bych ráda, kdyby ses nechal tím detektivem vozit do školy i ty. Táta si nepřeje, abyste kamkoliv chodili sami."
Jamie pokrčil rameny.
"Jamie!" vykřikla Diane, když pohlédla na stůl vedle sebe. "Počkej! Ještě helmu…"
Jenže chlapec ji už zřejmě neslyšel. Ostře se naklonil do zatáčky a vyřítil se z příjezdové cesty na silnici.
# # #
Zdálo se mu, že je to lebka, ale nebyl si jistý.
"Vy jste Watkins?"
"To jsem."
Néé, todle nemůže bejt lebka. Jim Slocum vstoupil do malé kanceláře bez oken ve státní budově v Higginsu a představil se. Prostředí na něj rozhodně neudělalo dojem; jeho vlastní kancelář na úřadu šerifa v New Lebanonu byla větší a navíc nepostrádala okno. Tahle špeluňka naopak páchla cibulí a byla přecpaná knihami, faxy a fotokopiemi nejrůznějších lejster. Slocum pohlédl na pár knih a představil si, jak jsou asi nudné. Měsíční demografická zpráva o vraždách ministerstva spravedlnosti. Přehled domácího násilí - edice Středozápad.
Slocum přimhouřil oči a zadíval se do prosklené knihovny za Watkinsem. Ne, to je jen grapefruit, který tam tenhle chlápek šoupnul a pak na něj zapomněl. Nebo možná pštrosí vejce.
Earl Watkins byl malý a zakulacený a měl na sobě upnutou modrou košili na knoflíky. Na nose mu visely kulaté brýle s kovovými obroučkami. Jeho ústa připomínala nafouknuté písmeno "o" nad hluboce rozštěpenou bradou. "Vezměte místo."
Slocum se usadil na tvrdou dubovou židli. "Poslyšte, co to je?"
Watkins sledoval detektivův prst. "Tohle? To je lebka. Vidíte ten otvor po kulce?" Watkins, jehož postava připomínala rotundu na Capitol Hillu a jehož podpaží zdobily propocené mapy, působil jako zvláštní agent Oddělení pro násilné trestné činy při státní policii.
"Doufali jsme," přešel Slocum k tématu, "že byste mohl vrhnout nějaké světlo na situaci, do které jsme se dostali. A pomohl nám s profilem pachatele. Řeknu vám, že jsou do toho zamotaný dost strašidelný věci."
"Strašidelné?" zeptal se Watkins pomalu.
Slocum ho v kostce informoval o vraždě Jennie Gebbenové a dodal: "Stalo se to v noci, kdy byl půlměsíc, a kromě toho se u ní našel tenhle rituální nůž." Podal Watkinsovi fotokopii.
Rozložitý muž se na ni krátce a nevzrušeně zadíval. "E-he. Kdy měla narozeniny?"
Slocum zamžoural. Otevřel svůj téměř prázdný kufřík, pohlédl do něj, opět ho zavřel a vybavil si přesné místo na pracovním stole, kde zapomněl zbytek spisu. "Ehm, někdo tyhle věci teprve dává dohromady. Opatřím vám kopii."
"Takže několikanásobní pachatelé?" zeptal se Watkins.
"Nevím. Kolem byla spousta otisků bot. Vesměs chlapských. Pořídil jsem jejich fotky. Jestli chcete, pošlu vám kopie."
"Né." Watkins si prohlédl fotokopii nože. "Ehe, ehe. Pořezal ji?"
"Ne. Uškrtil."
"Tyhle insignie mi nic neříkají," podotkl vědec. "Máte tušení, co znamenají?"
"Vypadají trochu německy. Jako nacistické symboly, že jo."

"Ale svastika to není."
"Ne," přitakal Slocum. "To jsem nemyslel. Ale viděl jsem jeden film a tam mělo podobné odznaky gestapo…"
"Gestapo ne," namítl Watkins. "Ale SS. Schutzstaffel."
"Přesně tak, jo. Blesky."
"Jenže jejich blesky byly rovnoběžné. Zatímco tyhle jsou zkřížené." Watkins zamával fotokopií. "Má ten nůž nějakého výrobce?"
"Ne. Akorát na konci je vyraženo ‚Korea'."
"Myslíte přezku," opravil ho Watkins. "Když ji pachatel znásilnil, kolik zanechal na místě spermatu?"
Slocum začal hledat odpověď na stropě kanceláře. Zdálo se mu, že se Watkins vyptává příliš dychtivě, a napadlo ho, jestli tenhleten člověk, který neměl na ruce snubní prsten, není náhodou homosexuál. "Soudní patolog to odhadl na devadesát mililitrů."
"E-he," konstatoval Watkins. Sepjal prsty, dal si ruce za hlavu a zahrnul Slocuma desítkami otázek: zda pachatel použil nějaký druh pout, zda oběť náhodně potkal, nebo ji sledoval, zda se na místě činu našly stopy alkoholu, v jaké poloze Jenniino tělo přesně leželo, zda jí pachatel zasunul do konečníku nebo pochvy nějaké cizorodé předměty, nakolik byla atraktivní, zda se někde nenašly otisky rtů nebo další důkazy, že pachatel pil její krev nebo moč.
"To je teda fakt hnusný," prohlásil Slocum, jehož poslední otázka urazila.
"Našly se nějaké otisky prstů?"
"Jo, na tom noži. A mraky dalších na jiných místech. Nechám je někoho porovnat s otisky známých sexuálních delikventů."
"To je dobrý začátek."
"Já se totiž setsakra dobře starám, aby tahleta situace nenastala znovu," prohlásil Slocum s neúprosnou upřímností.
"Opravdu?" Státní detektiv se zatvářil pobaveně. Škrábl nehtem o fotokopii a pak nepřítomně civěl na tiskařskou čerň, která mu ulpěla na palci. Když mu Slocum začal vyprávět o koze nalezené na půdě základní školy, Watkins ho přerušil.
"Řekněte mi o té druhé."
"Já slyšel jenom o jedné koze."
"Myslím o druhé oběti."
"Žádnou druhou oběť nemáme. Jenom tu Gebbenovou."
"Když jste mi volal," vysvětlil mu Watkins a zkoumavě si prohlížel útržek papíru, "použil jste výraz vraždy."
"Fakticky? My máme jen jednu. Ale bojíme se, že se to bude příští týden opakovat. Příští týden je totiž úplněk."
"Vaším šerifem je Steve Ribbon, viďte?"
"Jo, to teda je."
"A v okrese Harrison dělá šerifa Hammerback Ellison? Pokud vím, příští rok na podzim se budou oba ucházet o znovuzvolení."
Dělicí čára mezi tím, co by měl říct, a co už ne, byla u Jima Slocuma vždy poněkud rozostřená. "Jo. Myslím, že jo. Ale nejsem si jistej, jestli budou kandidovat."
Watkins si setřel z čela vrstvu potu. Tak tohle je ten smrad, uvědomil si Slocum. Pot. Ne cibule. Watkins se zašklebil. "Spousta lidí tvrdí, že bubliny, které Steven Ribbon vypouští, jsou trochu šišaté."
Slocumovy oči sklouzly od Watkinse ke hřbetu knihy s názvem Moderní sociopatologie. "O tom nic nevím."
"Né, to se dalo předpokládat." Watkins se usmál, jako by trefil do černého. "Každopádně z toho chcete udělat větší případ, než ve skutečnosti je…"
"Hej…"
"Vlastně o to jde vám všem." Úsměv z jeho tváře vymizel. "Jenže já vám v tom nepomůžu. Při známých skutečnostech je zatím předčasné dělat jakékoliv závěry, oč se vlastně jedná. Potřebujete více informací."
"A nemůžete nám dát aspoň nějaký tip, když budeme vycházet z předpokladu, že je to rituální vražda?"
"Jestli chcete, mohu vám poskytnout učebnicový profil klasického rituálního vraha. Ale nemějte ho za bernou minci. Nemám tušení, jestli se dá na tento případ aplikovat, nebo ne."
"Rozumím. jasně."
"Takže chcete, abych pokračoval?"
"Spusťte." Slocum se napřímil a otevřel zápisník. Přitom ještě jednou pohlédl na lebku a hlavou mu bleskla pomíjivá myšlenka. Kde člověk k takové věcičce přijde?
# # #
"Zatraceně," ulevil si Amos Trout. "Proč se to muselo stát zrovna teď?"
"Takhle je to vždycky. Měl byste…"
"Na novou nemám. Musím na ni šoupnout záplatu."
Trout stál spolu s mechanikem v levém výklenku oakwoodského autoservisu a díval se na vanu s tak špinavou vodou, že mohla klidně pocházet z dolního toku Higgins Creeku pod starou papírnou. Ve vaně ležela duše značky Goodyear, z jejíhož boku unikal neutuchající proud mazlavých bublin.
Čtyřiačtyřicetiletý Trout měl na sobě tmavé kalhoty a bílou košili s krátkými rukávy. Řídnoucí vlasy nosil ostříhané nakrátko a vyčesané dozadu. V pouzdře v jeho náprsní kapse vězela tři pera, drobná kalkulačka a tabulka pro výpočet daně z obratu. Trout prodával koberce ve Floors for All. Nyní však smutně hleděl na bubliny. "Kolik bude stát záplata?"
"Pět sedmdesát pět."
"Kdybych byl doma, moh bych si to udělat sám," podotkl Trout.
"Jenže doma nejste."

"Mám dojem, že ten vzduch uniká docela pomalu, když jsem se ráno dostal až sem. Mohl bych ji jednoduše nafoukat a prostě to risknout."
"To byste mohl. Ale jestli nemáte dobrou rezervu, tak bych to radši nezkoušel. To je můj názor."
Trouta by prasklá pneumatika tolik netrápila, kdyby zrovna dneska po práci neměli s manželkou vyrazit nahoru do Minnesoty lovit velké lenivé štiky, posedávat v zahradních křesílcích a popíjet koktejly z kufru jejich béžového kombíku. A kdyby se neměl k akrylovým kobercům za třináct devadesát pět barva dle vašeho výběru předložka zdarma pokud koupíte ještě dnes vrátit až za celé čtyři týdny.
"Šoupněte na ni záplatu," řekl. "A dejte si záležet. Tenhle buick má před sebou ještě kus cesty."
Čtyři požehnané týdny, děkuji, Pane, a omlouvám se, že manželka je až na druhém místě.
Automechanik se pustil do práce. Po chvíli zvedl do vzduchu velký kus skla jako lékař z Dodge City, který právě vytáhl z pistolníkovy paže kulku. "Tady je, mrška. Kdybyste měl ocelovou výstelku, ani by vám ji nepoškrábala."
Trout si prohlédl střep. "Já věděl, že jsem něco nabral. Když jsem se v úterý večer vracel po tři sta dvojce. Znáte tu zatáčku u rybníka? Blackfoot Pond? Jak tam všichni rybaří?"
Mechanik nanesl na záplatu lepidlo a přiložil ji na prasklé místo. "Ehn."
"V úterý jsem tou zatáčkou projížděl, když vtom mi přímo do cesty vběhl takovej chlápek."
"Možná máte rozhozený světla. Můžu se vám na ně…"
"Nic jim není, akorát jedno dálkové trochu blbne."
"Mohl bych…"
"To je dobrý. A tak jsem sjel ze silnice, abych ho nenabral. Prostě jsem si to kodrcal příkopem. On úplně ztuhl. A někde jsem tam najel na láhev od piva. Znáte to, ti rybáři tam vyhazují nejrůznější krámy. V Minnesotě to nedělají."
"V Minnesotě ne?"
"Málem jsem se podělal strachy, když jsem tam toho chlapa zahlídl," pokračoval Trout. "A on vypadal stejně zděšeně jako já."
"Nedivte se mu. Taky bych nechtěl bejt potravou pro buicka."
"No jasně." Trout se podíval na hodinky. Byly dvě odpoledne. Uhradil záplatu a zeptal se: "Prodáváte propanbutan?"
"No, jestli jezdíte na plyn, tak stanice je tamhle."
"Ne, já myslím na vařič."
"To né, to musíte do tábornických potřeb."
"Asi tam zajdu. Že jsem dneska tu obědovou pauzu přetáhl. Ále co, vždyť už jsem skoro na dovolené."
Zvuk přehazovačky byl ve větru, který mu svištěl kolem uší, sotva slyšet.
Jamie Corde vystoupal na kopec na Old Farm Road a přehodil na těžší převod. Asi kilometr a půl pod ním stála v mlžném oparu škola - budovy s dehtovými střechami se krčily mezi několika akry parkovišť a brčálově zelených trávníků.
Toto byl jeho oblíbený úsek silnice: ostré klesání po kvalitním asfaltu, na kterém - pokud jste trefili správnou denní dobu - nebyl měř žádný provoz. A přestože Jamie nyní uháněl na italském silničním kole s patnácti převody, často na tento pahorek jezdíval na starém schwinnu, který měl sice jen tři kolečka, ale zato byl vybaven tachometrem. Jednou v létě, když mu pláště nadouval horkem roztažený vzduch, zde dosáhl rychlosti osmdesáti kilometrů v hodině, než musel začít brzdit, aby bezpečně dorazil na křižovatku Old Farm Road a silnici 116.
Spustil se z kopce.
Jamie Corde k smrti rád běhával a byl proklatě dobrým běžcem, ale zároveň věděl, že se nic nevyrovná pocitu rychlosti, jíž člověk nemůže dosáhnout bez pomoci - třeba když se řítíte ze zasněženého svahu v Coloradu nebo když bez námahy uháníte ze svahu, jako je tento, a pod nohama zaklíněnýma v klipsnách vám řehtají převody. Jako by vás přírodní síly unášely na místo, na němž se sami o sobě nedokážete ocitnout.
Bicykl se pod Jamieho silnýma rukama choval způsobně a přerušovaná čára uprostřed silnice se brzy změnila v jedinou souvislou šmouhu. Jamie se předklonil, aby snížil odpor vzduchu, a nesoustředil se na nic jiného než na objíždění úseků pokrytých oblázky. Nemyslel na matku ani na sestru, nemyslel na otce. S výjimkou několika záběrů Grega LeMonda z Tour de France myslel Jamie Corde pouze a výlučně na rychlost.
Zhruba v polovině klesání předjel ke své neskonalé bujarosti automobil. Jasně, byl to sice jen starý dieselový volkswagen, za jehož volantem seděl kdosi, kdo připomínal paní Keeningovou, jeho starosvětskou učitelku latiny. Nicméně to byl automobil a jemu se ho podařilo předjet. Jamie Corde cítil bezmeznou rozjařenost, když zahlédl, jak se hlava řidičky otáčí jeho směrem a vrhá na něj pohled plný pohoršeného úžasu.
Na úpatí kopce asi osm set metrů před ním se rozkládala křižovatka. Jamie si zklamaně uvědomil, že svůj útok na kopec nenačasoval správně. Kdyby byl nahoře počkal asi tři nebo čtyři minuty a zahájil sešup v okamžiku, kdy na semaforu naskočila červená, mohl na křižovatku dorazit právě ve chvíli, kdy by svítila zelená, a hladce se skrz ni prohnat. Jenže takhle právě naskakovala oranžová. Silnice 116 byla velmi frekventovaná a většinou na ní svítila zelená, takže řidiči na Old Farm Road museli dlouhé minuty netrpělivě čekat.
Jamie pomalu zmáčkl zadní brzdu. Pink. Náhle cosi ucítil. Jako by ho něco udeřilo do pravého lýtka. Pomyslel si, že zřejmě najel na nějaké malé zvíře - třeba na myš nebo na veverku - a syčící přední kolo mu je odhodilo na nohu. Téměř současně se mu však ruka na brzdové páčce propadla dolů. Jamie pohlédl na řidítka a uvědomil si, že se již páčka dotýká trubky.
Ohlédl se na zadní kolo. Tím, co ho udeřilo do nohy, nebylo zvíře. Byl to gumový špalík zadní brzdy, který vyletěl z očka. Brzdová čelist byla lehce ohnutá a Jamie si s hrůzou uvědomil, že když včera večer zvedal kolo v garáži na kolíky, musel o ně špalíkem zavadit a uvolnit ho z očka. Otec ho nesčetněkrát varoval, aby si při věšení bicyklu dával pozor, ale on jeho radu ustavičně sabotoval.

Nyní se Jamie nacházel dvě stě metrů od křižovatky a stále zrychloval - jeho rychlost se blížila pětasedmdesátce či osmdesátce. Bicykl začal vibrovat. Jamie sevřel rozechvělými pěstmi řídítka a dál kodrcal přes kamení a větvičky; kolo již jelo příliš rychle, než aby se jim dokázal vyhýbat. Na krku a v podpaží mu vyrazil panický pot. Zároveň cítil ledový mráz, neboť veškerá vlhkost se z jeho těla v aerodynamickém proudu okamžitě vypařovala. Jemně stiskl přední brzdu. Žádná změna. Stiskl ji o něco více a zadní kolo se zčistajasna nadzvedlo a téměř ho vyhodilo hlavou napřed přes řídítka. Křižovatka již byla pouhých sto metrů před ním. Jamie tiskl přední brzdu, co nejvíce se odvážil, ale bicykl přesto stále nabíral rychlost.
Zorným polem mu proběhla skupinka vysokých dubů a opět zmizela. A pak nákladní automobil zaparkovaný vedle silnice a několik sloupků plotu. Krajnice zde byla úzká a rovnoběžně s jeho zběsilou jízdou se navíc táhl plot s ostnatým drátem, který by ho roztrhal, kdyby se Jamie pokusil položit kolo do štěrku vedle silnice.
Jamie Corde, který to má ve fyzice mezi jedničkou a dvojkou, ví, že konečná rychlost člověka v zemské atmosféře činí přibližně sto osmdesát kilometrů za hodinu a že lidské orgány nevydrží okamžité zpomalení z rychlosti převyšující zhruba osmdesátku. Zvedá hlavu a dívá se na provoz na silnici 116, na šňůru osobních i nákladních automobilů, které mu sviští před očima. Z jeho přimhouřených pálících očí vyrážejí slzy - slzy z větru i slzy z paniky - a mizejí mu ve vlasech. Jamie zvedá trup, aby zvýšil odpor větru. Vybavuje si jednu modlitbu z nedělní školy. Přikládá nohy k asfaltu, ale nylonové špičky tenisek se mu rychle odírají na cáry. Opět tedy pokládá nohy na pedály a bicykl znovu vyráží kupředu.
10
Sedmdesát metrů…
Klesání dosáhlo dna, ale bicykl stále trhal silnici rychlostí blížící se stovce. Svist kol a řetězu nyní již zcela přehlušovalo hučení aerodynamického proudu. Několik kusů hmyzu zahynulo s ostrým štípnutím na Jamieho obličeji a odlehčený rám bicyklu se s každým kamínkem bolestivě otřásal.
Jamie zamířil na středovou čáru Old Farm Road, kde bylo nečistot méně. Střep lahve nebo i obyčejná olejová skvrna by ho teď mohly zabít.
Padesát metrů od křižovatky…
Jamiemu se zdálo, že za sebou slyší klakson - možná se ho řidička volkswagenu snažila varovat.
Čtyřicet metrů…
Muž v autě čekajícím u semaforu na zelenou se podíval do zpětného zrcátka a Jamie spatřil v obdélníkovém odrazu jeho očí úžas.
Třicet…
Po silnici 116 pádily severním směrem dvě japonská auta a jeden buick. Na jih si to pak šinul náklaďák s cisternou.
A Jamie Corde začal šlapat.
Věděl, že nedokáže zastavit včas. To bylo zřejmé. Buď se mu tedy podaří protáhnout se mezi auty, anebo ho některé z nich srazí. Přikrčil se do nejlepšího aerodynamického posedu, přeřadil na nejtěžší převod, pustil přední brzdu a začal šlapat tak jako ještě nikdy předtím. Cítil, jak se jej zmocňuje podivně teplý klid. Auta jako by se nacházela v jiné rovině. Vítr, ostnatý drát i silnice jakbysmet. A taky jeho bicykl. Veškerý strach z něj vyprchal, Jamie se nad to vše pozvedl. Žena s modrým přelivem za volantem volkswagenu, řidič s očima vytřeštěnýma do zrcátka, stromy, rozprchnuvší se ptáci vyděšení Jamieho rychlostí - nic z toho teď nemělo sebemenší význam. Jamie se usmál a šlapal tak rychle, aby stačil vlastním trylkujícím kolům, která ho unášela stále rychleji a rychleji.
Patnáct metrů…
Auto čekající na zelenou byl nissan s poznávací značkou DRT 345.
Deset…
Přes oba pruhy se táhla stará stopa po smyku ve tvaru sinusoidy.
Šlapej šlapej šlapej šlapej…!
Vedle silnice ležela rozbitá dřevěná bedna s broskvemi z Rock Islandu; modré papírové výstelky se vpíjely do země.
…rychleji než světlo…
Stejšn taurus směřující zhruba stokilometrovou rychlostí na jih začal prudce brzdit deset metrů před místem, kde Jamieho kolo vplulo do křižovatky. Šedá záď auta ustřelila nalevo a zablokovaná kola zaskučela. Řidič zkušeně strhl řízení ve směru smyku, čímž ovšem nasměroval auto do protisměru a namířil jeho přední masku přesně do bodu, v němž měl uhánějící bicykl za pár zlomků vteřiny protnout silnici.
Spolujezdkyně sklopila hlavu pod palubní desku.
Poctivý detroitský klakson zatroubil sytým barytonem.
Řidič si zakryl rukou oči.
Pink.
Když Jamie Corde projel před stejšnem, zdálo se mu, že mu vedle hlavy luskly čísi prsty. Přední nárazník neminul jeho zadní pneumatiku o více než patnáct centimetrů.
Uši mu zahltilo houkání a nekonečné kvílení zablokovaných kol. A pak už byl za silnicí 116 a kodrcal po jinak riskantním úseku Old Farm Road plném kamínků a oleje z převodovky tak sebevědomě, jako by to byla hladká závodní dráha s mantinely. Konečně uvolnil strnulé nohy a nechal kolo jet. Za ním vyly klaksony a on si uvědomoval, že ho teď nejméně v jednom stejšnu plném lidí proklínají.
Jenže co mohl dělat jiného než pokračovat v jízdě a nechat tohle všechno daleko, daleko za sebou?
Jamie Corde začal znovu zběsile šlapat, aby udržel rychlost. Teprve když se přiblížil ke školní budově, postavil se na pedálech, upřel oči k obloze, zhluboka nabral do plic rozpálený vzduch, zamával pěstí nad hlavou, zasmál se a začal výskat jako kovboj trpící úpalem.

Jim Slocum si otevřel čokoládovou tyčinku, kousl si a přitiskl si sousto na horní patro. Teprve poté hodil na pult dolar.
"Hned jsem u vás, detektive," řekla mladá žena na protější straně pultu.
"Nemusíte spěchat."
Opřel se o pult cukrárny v oakwoodském nákupním centru a znovu si kousl Milky Way, která byla stále jeho nejoblíbenější čokoládovou tyčinkou. Vždycky byla a vždycky bude. Vtom se dveře cukrárny otevřely a Slocum sledoval, jak dovnitř vchází dospívající chlapec. Tlusťoch. V umazaných šatech. S dlouhými světlými vlasy ztuženými sprejem nebo gelem. Slocum v něm poznal Philipa Halperna a ten se na něj zadíval s neskrývaným překvapením. Nato se odšoural ke zdi se skleněnými nádobami obsahujícími levné laskominy na váhu a začal si plnit pytlík.
Slocum byl naštvaný. Cítil za chlapce vztek kvůli jeho váze a nedostatku vůle. Chtěl mu říct: "Jestli se budeš dál takhle krmit, hochu, tak dostaneš ve dvaceti mrtvici." Jenže pak si nechal tyto myšlenky pro sebe. Stejně jako všichni detektivové z New Lebanonu musel i Slocum v minulosti reagovat na hlášení o domácím násilí ve zchátralém bungalovu Cretha Halperna. Z Philipova otce šel někdy strach - z jeho přízračných pomatených očí i z jeho prchlivé povahy. Detektivové pak tohoto bývalého námořníka nezřídka nalezli rozvaleného na pohovce, jak se tahá za kus kůže, který se mu při úderech sedřel z kloubů pravé pěsti, a usmívá se na krvavé šmouhy táhnoucí se po oprýskaných dveřích lednice.
Jeho žena nasáklá džinem, která si přidržovala led na pohledném obličeji, pak při příjezdu policie zvedla hlavu a s opileckou upřímností prohlásila: "My tu jenom tak trochu blbneme." Philip, jenž občas míval také podlitiny, se obvykle ukryl v koupelně. Rodina měla ještě dceru. Slocum by se vsadil, že ji čeká podobně pistolnické manželství, až ji v šestnácti někdo zbouchne.
Chlapče, jestli zůstaneš takhle vypasený, nevezmou tě do armády a co si potom počneš? Jim Slocum byl přesvědčen, že veškeré citové problémy lze vyřešit účastí v univerzitním fotbalovém týmu, případně základním vojenským výcvikem.
Malý zákazník odešel z prodejny.
"Slečno," oslovil Slocum pokladní, "ptám se ve všech obchodech tady v centru, jestli měli v úterý večer otevřeno."
"Má to co dělat s tou zabitou studentkou?"
"Jo, jasně že jo."
"A jde ten člověk…, ehm…" Na čele mladé ženy se objevily znepokojené vrásky.
"Copak?"
Pokladní se dotkla svých silně natupírovaných hnědých vlasů.
"Slyšela jsem, teda Debbie Lippová mi říkala, že ten chlápek, co za tím je…, že jde po brunetách. Včera jsem si koupila nějaký clairol. Mám čerstvě nabarvené vlasy, a kdybych se nechala odbarvit, tak by to bylo všecko v tahu, ale…"
Slocum přihlížel, jak se jí v oku vytváří slza a překuluje se přes okraj víčka podtrženého oční linkou.
"To bych nedělal, slečno. Pokud je nám známo, tak po brunetách nejde. A vaše vlasy vypadají takhle moc hezky." Usmál se. "A taky sexy."
"Já mám strach, detektive." Její křehký hlas zapraskal. "Musím jet večer sama domů a Earl, to je můj manžel, dělá až do jedenácti. Takže sedím tři hodiny v karavanu! Úplně sama… Nemůžu se dívat na telku kvůli hluku zvenčí. Nemůžu si číst. Prostě sedím. Jsem tak zmatená, že nedokážu ani plést, takže určitě nestihnu dodělat neteři tu vestu k narozeninám, co jsem jí slíbila." Pokladní na okamžik propukla ve sklíčený tichý pláč.
"Děláme, co je v našich silách, abychom toho výtečníka dopadli. Ale ptal jsem se vás na úterý."
"Bohužel vám nepomůžu. V úterý zavíráme v sedm."
Vidíš, a máš to. Slepá ulička. "Víte co, dejte mi patnáct deka těch želatinových bonbonů. Co to je za příchuť?"
"Myslíte ty melounové?"
"Jo." Slocum zaplatil, vzal si peníze nazpátek a koketně se na pokladní usmál. "Občas tudy projíždím. Zastavím se za váma, abych zjistil, jak se vám daří."
Pokladní polkla a setřela slzu cípem rukávu. "Radši kdybyste byl venku a chytal ho."
"No, to děláme taky," pravil Slocum ledově, sebral bonbony a zamířil ke dveřím, kde pohlédl na malého Halperna. "Jestli chceš něco na zub, tak jez jablka," pokáral jej.
Takto postupně procházel recesí stižené prodejny obchodního centra, až dospěl k poslední položce na seznamu. Floors for All. Uvnitř seděl za stolem elegantně ostříhaný mladík a cosi pečlivě zapisoval do knihy objednávek. "Hezké odpoledne," pozdravil ho Slocum.
"Zdravíčko, detektive, o jaký koberec máte zájem dneska? Měli bychom tu speciální…"
"Má tahle prodejna otevřeno v úterky večer?"
"Ano, pane. Spousta prodejen koberců zavírá během týdne brzy, ale my jsme jedničkou mezi koberci a jedničkou ve službách. Mít večer otevřeno je důležité. Chodí nám sem muži, kteří večer cestou z práce přijedou zkontrolovat, jaký koberec panička během dne vybrala."
"Byl jste tady minulé úterý?"
"Ne, pane, to tady byl pan Trout. Amos Trout."
"Přijde sem dneska?"
"Totiž, on je v práci. Akorát tady momentálně není, protože má nějaké problémy s autem. Takže si protáhl polední pauzu. Každou chvíli by se měl vrátit."
"Stavím se tu později."
Slocum vyšel z prodejny a ve dveřích málem narazil do Adeline Kraskowové. "Vida, vida, vida." Zatarasil jí cestu.
"Ahoj, Jime," řekla Adeline chraplavým hlasem. Byla mladá a mohla by být i hezká, kdyby dokázala zkrotit své špinavě blonďaté vlasy. Jejich prameny připomínaly Slocumovi elektrický kabel. Kromě toho by jí prospěl částečný přesun

váhy z prsou do nohou, které se podobala dvěma párátkům (Slocuma by v životě nenapadlo, že by mohl někdy ženě doporučit podobnou úpravu). Addie měla suchou pokožku, vysoko postavené lícní kosti a jen malý nános líčidla. Slocumovi to prozradilo, že zoufale hledá muže.
"Tak co je nového?" zeptal se.
"Zrovna píšu článek o dopadech té rituální vraždy na obchod."
"Je to zlý?"
"Jo. Lidi mají strach. Zůstávají doma a neutrácejí. Co ty tady děláš?"
"O tom mluvit nemůžu."
Chvíli oba mlčky stáli. Slocumovi proběhl hlavou rychlý sled myšlenek: že sliboval manželce, že ji vezme sem do nákupního centra, že by to mohl udělat v neděli a během jejího nakupování si promluvit s tím Amosem Troutem z prodejny koberců. "Mám teď na chvilku pauzu. Nešla bys někam na skleničku?"
"No jasně, proč ne?" odpověděla Adeline Kraskowová. Nacpala si zápisník do obrovské kabelky a společně vyrazili skrz nákupní centrum.
Znali se přesně jeden rok, od doby, kdy Adeline začala psát do harrisonského Registeru o policejní problematice. Kyprá slečna Kraskowová netušila, že s ní má Slocum pravidelně akrobatické pohlavní styky a že mu již nesčetněkrát poskytla orální sex - ve všech případech pochopitelně jen ve Slocumově fantazii značky Technicolor během podstatně fádnější sexuální aktivity s jeho manželkou či s pravou rukou. Slocum nepochyboval, že kdyby Addie ve skutečném životě někdy típla svou nepostradatelnou cigaretu a rozepnula mu poklopec, zvadl by jako měsíční rebarbora, ale přesto ho bavilo sedět s kolenem jakoby mimoděk přitisknutým na její stehno, zatímco mu ona kladla všudypřítomné novinářské otázky. Dnes se mu ji podařilo vmanévrovat do tmavé rohové kóje T. K. Hoolihan's, jediné plnokrevné restaurace v nákupním centru.
"Jsi ve službě?" zeptala se.
"Jsem tajný agent. Můžu pít."
"Máš na sobě uniformu. Jak můžeš být tajný?"
"No, v tom je právě to utajení." Slocum se zasmál, aby dal najevo, že to byl vtip. Addie se usmála s koketním pohrdáním. Objednali si dvě čisté skotské a Slocum zaplatil.
"Díky." Addie si zapálila cigaretu, vdechla kouř a vyfoukla ho na plastovou lampu od Tiffanyho, přizdobenou motivy drozdů. "Takže máte už nějaké stopy?"
"Říkal jsem ti…"
"Souvisí ten případ s vraždou Susan Biagottiové?"
"Bill by nechtěl, abych o tom mluvil."
"To by jistě nechtěl. Jenže já se nemůžu ptát jenom na to, co se ostatním líbí. Vražda Biagottiové nebyla nikdy vyřešena. Steve Ribbon už sice túruje motor na znovuzvolení, jenže tenhle případ škaredě zmrvil. A teď mu zabili druhou holku."
"Addie."
"Ty ani netušíš, jak dokážu být neodbytná," prohlásila novinářka. "Řekni mi něco. Cokoliv. Slibuju, že se tvoje jméno nikde v článku neobjeví."
Slocum si povzdechl.
Addie se strategicky předklonila a zašeptala: "Na mou duši."
Vřelost, již odepírala rodičům, si vynahrazovala na dětech.
Alespoň toto musela Diane Cordeová psycholožce přiznat.
"Ahoj, Sáro," řekla doktorka nadšeně. "Já jsem doktorka Parkerová. Jakpak se dneska máš?"
Do ticha, jež se v čekárně veterinární ošetřovny rozhostilo, promluvila jako první Diane: "Vždyť přece umíš odpovědět, broučku."
"Žádnou písemku z pravopisu psát nebudu," prohlásila Sára zarputilým hádavým hlasem. "A do školy už se nevrátím."
"Víš co, Sáro?" odpověděla doktorka bodře. "Dnes si budeme povídat úplně o něčem jiném. Zkusme dnes na tu písemku nemyslet, ano?"
"Sáro," vyštěkla Diane, "takhle se chovat nebudeš."
Doktorka Parkerová se mezi matku a dceru nevměšovala; jednoduše si ponechala na tváři úsměv a natáhla ruku. Sára jí rázně potřásla, odstoupila a zatvářila se - alespoň v Dianiných očích - jako čítankový spratek, jímž se ostatně stávala.
"Pojď dál," vyzvala ji psycholožka. "Ráda bych ti ukázala pár věcí." Uvedla dívku do ordinace. Diane nakoukla do dveří a všimla si řady zelených krabic s natištěnými písmeny WISC-R na doktorčině stole.
Nato si prohlédla samotnou doktorku Parkerovou, aby zhodnotila její dnešní módní volbu. Těsně padnoucí šaty z červeného hedvábí. S tmavými punčochami. V New Lebanonu! Neměla na sobě červené šaty šlapka jednoho proslulého gangstera, když ho šla udat?
Diane vyrazila za Sárou, ale doktorka Parkerová zavrtěla hlavou a kývla na pohovku v čekárně. "Dnes jenom Sára a já."
"Aha. Jistě."
Diane se s pocitem trestaného člověka uchýlila na pohovku a dívala se, jak recepční otevírá balíček se žvýkačkami a strká si jednu do úst. Když si recepční jejího pohledu všimla, zvedla balíček do vzduchu.
"Já nežvýkám, děkuji."
Než se dveře ordinace zavřely, zachytila Diane letmo svou dceru, jež právě bojácně zírala na krabice. Západka cvakla.
Diane si povzdechla a bezcílně se začala prohrabovat košíkem s ohmatanými časopisy. S velkým úsilím si položila jeden na klín a jala se obracet stránky.
O pár minut později nepřečtený časopis opět zavřela a s pocitem nevýslovného pokoření se rozvalila na pohovce.

Pokořil ji manžel, v jehož přítomnosti se Sára vždy uvolnila a začala se smát - manžel, jenž dokázal hovořit Sářiným pokrouceným ošidným jazykem, zatímco Diane nikoliv.
Pokořila ji samotná Sára, jež na ní uplatňovala zlovolnou taktiku slz a paniky.
Pokořila ji tahle coura převlečená za psycholožku, která ji s takovou dychtivostí obírala o těžce vydělané peníze.
A pokořil ji i vlastní pocit viny.
Diane Cordeová civěla zaslepenýma očima na lesklý časopis opepřený rozpustilými fotografiemi modelek a nohy se jí třásly příšernými obavami z odplaty. Diane Cordeovou, docela dobrou metodistku, vždy učili, že má věřit v božskou spravedlnost a mít víru, že případná odplata bude spravedlivá a očistná. Jenže tomu tak není. Protože člověkem, který nyní platí požadovanou cenu za její hříchy, není ona sama, nýbrž její dcera.
Pila jste během těhotenství?
Ne. Samozřejmě že ne.
Taková otázka! Nikdo přece během těhotenství nepije. Nikdo nebere prášky na spaní. Nikdo nebere ani pitomý aspirin. Proboha, vždyť si stačí přečíst přílohu o zdraví v Post-Dispatchi, Registeru nebo třeba i v Reader's Digestu a člověk hned ví, jak se má v těhotenství chovat.
Pití alkoholu? Žádná příčetná těhotná žena by přece nepila.
Leda, leda…
Leda že by se například váš milovaný člověk dopustil něčeho moc strašného. Například váš manžel. A že by se - jakmile se to rozkřikne, v tomto případě v novinách - na vás sousedi začali dívat divně anebo vůbec ne. Že by vám lidé začali volat pozdě v noci a vždy jen chvíli mlčky čekali a pak zavěsili, jako by je zajímalo, jestli je váš dech zrůdnější než jejich.
Leda že by ona osoba, například váš manžel, nedělala nic a neříkala nic nic nic až do doby, kdy vám dojdou peníze a jediným řešením je odstěhovat se z hezkého jaksepatří předměstí do malého unaveného městečka v nějakém Zapadákově a začít úplně nový život.
Jeho život.
A jen tak mimoděk i váš.
Takže i když jste těhotná, není to dostatečný důvod se tu a tam napít? Zabít mlčení muže, který nic nedělá, zabít to nejtíživější ticho, jaké existuje? Tu a tam prášek a pár dalších skleniček. A ještě pár dalších… Prolomit truchlivou pavučinu, která se v sedm hodin ráno snáší na stůl se snídaní. Pomoci si usnout, i když se člověk každé druhé ráno probouzí s úporným tlakem v týlu? V těhotenství přece nepije nikdo.
Ach, Sáro…
Diane Cordeová se podívala na laciné dveře, které ji oddělovaly od poškozené dcery, a znovu se pokusila začíst se do časopisu. Nakonec přečetla článek o výletě na lodi po Loiře do posledního slova, jako by ji z něj měl někdo druhý den ráno zkoušet.
"Nemám ji ráda," oznámila Sára cestou domů v autě.
"Proč ne?"
"Dávala mi samé blbé úkoly. Musela jsem kreslit obrázky a odpovídat na otázky. To už jsem dělala ve škole."
"Copak na tebe nebyla milá?"
"Paní Beiderbugová…"
"Beidersonová."
"Paní Beidersonová je na mě taky milá, a přitom se mi z ní dělá špatně. A když jsem dělala ty testy v ordinaci doktorky Parkerové, bylo mi špatně úplně stejně."
"Snaží se ti pomoct."
"Nesnáším ji!"
"Nemluv takhle, Sáro."
"Bude mě chtít přinutit, abych šla do školy na tu písemku. Viděla jsem, jak s ní potom mluvíš. Bavily jste se o tom, že jo?"
Ano, bavily. Diane zaváhala a řekla: "Doktorka Parkerová chce, abys pokračovala v učení. Až za ní příště přijdeš, ukáže ti pár triků, jak písemky zvládnout."
"Já se do školy nevrátím."
Dianina trpělivost byla téměř u konce. Neřekla nic.
"Nenávidím to tam. Připadám si ve škole pitomá. Slunečníček…" Sára se zajíkla.
"Nikdo z nás do školy nechodil rád. Vždyť ti to s tátou říkáme pořád. Je to u všech stejné," prohlásila Diane skrz pevně zaťaté zuby. "Vzpomínáš, jak se ti na jaře povedlo to vyprávění? To o těch ptáčcích."
Sára napsala jedinou stránku a dostala za ni tři plus, svou zatím nejlepší známku z angličtiny. Ostatní žáci popsali čtyři až pět stran.
"Já na tu písemku nechci," zakňourala Sára. "Nenuť mě!"
"Dneska spolu projdeme ta slova. A pak vyrazíme na Jamieho zápas."
"Ne," odporovala Sára. "Chci, aby mi s tím pomohl táta."
"Táta bude dlouho v práci." Diane odbočila na příjezdovou cestu a mávla na policistu, který seděl ve služebním autě před domem. Ten její pozdrav opětoval a vrátil se ke čtení novin. Diane vztekle zabrzdila.
"Táta je v práci pořád," stěžovala si Sára.
Vystoupily z auta a prošly přes garáž k zadnímu vchodu.
"Ale není. Vždyť s tebou tráví spoustu času. A dnes večer nepřijde ani na Jamieho zápas."
"Zápasení je blbost."

"Nekritizuj bratra! Tomu to aspoň ve škole jde…" Diane se nad svými slovy zhrozila. Kradmo pohlédla na dceru, ale Sára si nezamýšlené přezíravosti nevšimla. "Mami, koukej, tamhle na schodech něco leží."
Diane spatřila malou bílou obálku. Sára ji horlivě sebrala a pohlédla na ni. Zamračila se, podala obálku matce a obě vešly do domu. Diane se na chodbě zastavila. Otevřenými dveřmi proudilo dovnitř slunce, dopadalo jí na ruce a barvilo je do krvava. "Běž nahoru a přines si knížky." Dívka si táhle povzdechla a začala klopýtat do schodů.
Obálka byla adresována slovy Detektiv Corde. Červený inkoust, nedbalé písmo. Diane obálku roztrhla a vytáhla obsah.
"Co to je?" zaječela Sára.
Diane vyskočila úlekem. "Nic, miláčku."
Zasunula lesklou čtvercovou fotografii z polaroidu zpátky do obálky, strčila si ji do kapsy a zavolala na úřad šerifa. Ve sluchátku se ozvala spojovatelka. "Emmo, tady je Diane Cordeová. Najděte ho a řekněte mu, aby přijel domů. Vyřiďte mu, že jsme v pořádku, ale že ho potřebuju, a to ihned."
Zavěsila a vyrazila k hlavním dveřím, aby přivolala policistu. Stačila však dojít jen do obývacího pokoje, kde se zastavila, opřela se o zeď a poddala se slzám.

11
Bill Corde se nenuceně krčil před Sárou. Nejprve zvážil každé slovo a poté řekl: "Teď se tě musím na něco zeptat, miláčku. Odpovíš mi svatosvatou pravdu?"
"Jasně, tati." Dívka obezřetně opětovala otcův pohled. "Provedla jsem něco? Promiň."
"Ne, ne, drahoušku." Cordeovi plakalo srdce, když se díval do dceřiných kajícných očí. "Jenom bych chtěl něco vědět. Nefotil tě někdo v posledních dnech?"
"Nefotil? Ne."
"A nezeptal se tě třeba, jestli si tě může vyfotografovat? Nějaký cizí člověk cestou ze školy?"
"Ne."
"Víš to jistě?"
"Provedla jsem něco?" Sára začala natahovat moldánky.
"Ne, nic. Všechno je v pořádku. Vůbec nic jsi neprovedla. Byl jsem jenom zvědavý. Běž si umýt ruce k večeři."
Corde se vrátil k Steveu Ribbonovi s Tomem, kteří pomalými kroky obcházeli plot ohraničující jeho pozemek. "Níc, Bille," řekl Ribbon. "Ani stopa."
"Je tu suchá tráva. Cos čekal?"
"Já tu celé odpoledne hlídal," hájil se omluvně policista. "Ale nemůžu být současně vepředu i vzadu."
"Já tě z ničeho neobviňuju, Tome."
Ribbon si zastínil oči jako indiánský válečník a upřel zrak do lesa. "Bydlí někdo tímhle směrem?"
Corde se opřel o pokřivený a termity prožraný sloupek plotu a přimhouřil oči před večerním sluncem. "Díváš se na pět set akrů lesa, většinou soukromého. Stojí tam pár domů. Za nimi teče řeka a na opačné straně je obora, univerzita a pak už centrum. Mohl přijít odkudkoliv. Mohl zaparkovat u mostu na tři sta dvojce a zbytek dojít pěšky. Žádný ze sousedů nic neviděl."
Corde si znovu prohlédl fotografii skrz igelitový sáček, v němž nyní spočívala. Zachycovala dívku zhruba Sářina věku - do obličeje jí nebylo vidět -, jak leží v trávě. Sukni měla vyhrnutou až do pasu a uprostřed snímku se skvěly její bílé kalhotky ve tvaru písmene "v".
Na zadní straně někdo červeným fixem napsal: MOC PRACUJETE, DETEKTIVE
"Sakra." Corde se zašklebil, jako by mu sdělení způsobovalo fyzickou bolest. "Myslím, že to není ona. Tvrdí, že ji nikdo v poslední době nefotil, a já vím, že mně by nelhala. Ale stejně…"
"Měli bychom provést analýzu rukopisu," prohlásil Ribbon. "Z toho novinového výstřižku u rybníka a z tohohle."
"Určitě je to stejné písmo," podotkl Corde. "Dokonce i já tu podobnost vidím."
"A jinak nikdo nic neviděl? Tvůj syn?"
"Ne. Nikdo tady nebyl."
"Todle mě teda strašně mrzí, Bille," nadhodil Ribbon.
"Mrzí?" zamumlal Corde a vešel dovnitř.
Diane seděla se sepnutýma rukama na gauči. Corde se posadil vedle ní a vzal její ruce do dlaní. "Mohl to být obyčejný žert, třeba to s tím případem vůbec nesouvisí."
"Žert? Vždyť je tam naše dcera!" zašeptala Diane rozvášněně.
"To nevíme jistě. Může to být kdokoliv. Ona mi tvrdí, že ji nikdo nefotil."
"Tak ona ti tvrdí? Ale Bille, vždyť Sáru znáš. Polovinu života tráví ve vlastním světě."
"Někdo se mě jen snaží zastrašit, nic víc. Hele, kdyby na té fotce opravdu byla Sára a on jí chtěl ublížit, proč to rovnou neudělal?"
Diane semkla oči. Na tváři jí vykvetly vrásky, takže na okamžik vypadala o deset let starší.
"Jestli někomu hrozí nebezpečí, tak jsem to já," dodal Corde.
"No to se vážně hned cítím líp," odsekla Diane.
"Ten člověk není hloupý, miláčku. Dobře ví, že za vraždu představitele zákona může dostat trest smrti."
"Opravdu to ví?" vyhrkla Cordeova choť.
"Diane."
Ta se však sebrala a utekla do kuchyně.
Nic víc se dělat nedalo. Corde se vrátil ven, aby promluvil s Ribbonem. O deset minut později vystrčila Diane hlavu ze dveří a zlověstně monotónním hlasem mu oznámila, že večeře je na stole. Corde se zeptal Ribbona s policistou, zda se

nechtějí najíst s nimi, ale oni nemohli nebo spíš nechtěli a raději odjeli domů. Corde vešel do jídelny, o chvíli později se k nim připojili i Jamie se Sárou a celá rodina usedla k večeři.
Corde dětem jemnými slovy oznámil, že možná existují lidé, kterým se vůbec nelíbí, co pro vyřešení případu dělá, takže bude lepší, když nebudou samy nikam chodit a raději se nebudou vzdalovat od domu. Kromě toho nemají hovořit s cizími lidmi. Nato Corde kdesi sebral sílu navodit veselejší téma a začal mluvit o jedné kazetě se sportovními kiksy, kterou nedávno viděl. Sklíčená atmosféra v místnosti zavládla pouze jednou, když si Corde uvědomil, že se zarazil uprostřed věty a civí ze zčernalého okna do zahrady. Rychle se postavil a zatáhl závěsy. Všichni přítomní se na něj dívali. Corde se vzápětí posadil a spořádal vrchovatý třetí přídavek fazolí, který sice nechtěl, ale připadalo mu to jako komický prvek, díky čemuž se večer vrátil víceméně do normálu.
T. T. Ebbans měl ve zvyku vyslýchat lidi večer doma. Vždy se snažil nevést rozhovory se svědky během pracovní doby v kancelářích, kdy je člověk podvědomě ve střehu a jeho mysl si instinktivně vymýšlí lži a výmluvy - s ohledem na nadřízené, na kolegy, na klienty i na věřitele.
Tento večer se navíc Ebbansovi shodou okolností líbil. Připomínal mu totiž zcela odlišnou éru jeho života, kterou zažíval před mnoha lety. Olejovou vůni noci, nehybnost, vybělené syté barvy dne i jeho vlastní zrychlující se tep, jenž býval předehrou k pětičlenným nočním misím ve stylu "vypátrej a znič", které tvořily vrchol i dno jeho života.
O půl jedenácté dospěl k poslednímu domu, koloniální budově na jednoakrovém pozemku svažujícím se k Blackfoot Pondu. V tuto večerní hodinu již obyvatelé New Lebanonu ve věku pod patnáct a nad třicet let obvykle spali. V oknech tohoto domu se však ještě svítilo. Ebbans zabušil na dveře mosazným klepátkem ve tvaru lví hlavy a dveře se téměř okamžitě rozletěly. Manželský pár na něj již čekal. Komunikace mezi majiteli domů kolem Blackfoot Pondu očividně fungovala.
Všichni se navzájem představili s formálností nedělních farníků. Vysoký, břichatý a kudrnatý Hank se poté ujal slova: "Pojďte dál, detektive. Dáte si něco?"
"Možná kdybych vás mohl poprosit o sklenici vody."
"Jistě." Lisa, stále oděná v bílé halence a elegantní červené sukni realitní makléřky, zmizela jako vyplašená myš.
Hank uvedl Ebbanse do obývacího pokoje, který byl sterilní jako operační sál. Plyšový bílý koberec, krémová pohovka překrytá čirým igelitem. U starožitného nábytku převládala bílá a zlatá barva. Lisa vešla do pokoje a podala Ebbansovi sklenici vody. Oba manželé pak přihlíželi, jak ji detektiv vypil až do dna. Ebbans zas takovou žízeň neměl, ale nevěděl, kam by měl sklenici odložit. Nakonec ji podal Lise. "Děkuji vám." O chvíli později se Lisa vrátila a všichni se posadili. Igelit hlasitě zavrzal.
"Vy jste přišel kvůli té vraždě," začal Hank.
"Ptám se všech lidí v okolí, jestli přibližně v době vraždy něco ne, obvyklého neviděli nebo neslyšeli. To znamená kolem deseti hodin večer."
"Myslíte v úterý, že?" zeptala se Lisa a začala opisovat prstem kružnice, jako by obracela listy v neviditelném kalendáři.
"Nic," prohlásil Hank. "Nic jsme neviděli."
"Ne," přizvukovala mu Lisa. "Vůbec nic. Je nám líto, že vám nemůžeme pomoci." Hank dodal, že by moc rád, ale jářku, však to Ebbans zná.
Detektiv je chvíli nechal dusit v tíživém tichu a pak se obrátil na Lisu. "Ale rozumím tomu správně, že jste si jindy něčeho všimla?"
Lisiny roztěkané ruce se na okamžik oddělily. Ebbansovi neuniklo, že její dlaně zanechaly na karmínové sukni zpocené mapy. "Co prosím?"
"My jsme nic…," vložil se do věci Hank.
Ebbans však věnoval pozornost jeho ženě. "Ptala jste se, jestli to bylo v úterý. Tak jsem si říkal, jestli to náhodou neznamená, že jste některý jiný den něco zahlédla."
Lisa na něj chvíli civěla a pak propukla v nucený smích. "Aha, už vám rozumím. Ne. Ptala jsem se, jestli to bylo v úterý, jenom proto, abych se zorientovala. Kvůli Seanovi. On…" Zamžourala. Hank k ní pomalu otočil hlavu. Ebbanse napadlo, že celý večer debatovali, zda si své tajemství nechat pro sebe. Lisa se roztřásla. Ebbans přemýšlel, jak hlasitá diskuse se mezi oběma po jeho odchodu rozpoutá.
"Sean je…?" vybídl Lisu.
"Náš syn," zamumlal Hank.
"Ten tady v úterý byl," dodala Lisa. "To je fakt. Na to jsem zapomněla." Ztěžka polkla a Ebbans uvažoval, jestli se rozpláče. "Přijel docela pozdě ze střeleckého klubu."
"V kolik hodin to asi bylo?"
Lisa pohlédla na chotě a rozhodla se, že nebude lhát. "Asi v deset."
"Je Sean teď tady?" zeptal se Ebbans.
"No, je," připustil Hank. "Ale pochybuju, že vám nějak pomůže."
"Byla už docela tma," konstatovala Lisa. "Myslím, že toho moc neviděl."
"Všechno, co mi povíte, je důvěrné. Nikdo se nedozví, že nám poskytl jakékoliv informace."
Hank přešel ke schodišti a zavolal na syna. Za minutku se dostavil vysoký chlapec v džínsách a tričku. Tvářil se sebejistě, usmíval se a civěl Ebbansovi přímo do očí. Ebbanse, který měl dvě dcery a nikdy toho ani na minutu nezalitoval, v tu chvíli napadlo, že by měl syna, jako je Sean, k smrti rád. "Slyšel jste asi o té dívce, kterou zabili u rybníka."
"Ano, pane. Dozvěděli jsme se o tom hned druhý den."
"Prý jste dorazil domů kolem desáté. Ze střeleckého klubu. Z jaké zbraně střílíte?"
"Z winchesterovky pětasedmdesát. Terčovnice."

"To je dobrá zbraň. V jaké kategorii?"
"Ostrostřelec. Ze všech pozic."
Uchvácený Ebbans sklapl čelist a dotázal se: "Byl jste v úterý kolem desáté venku?"
"Když jsem vynesl odpadkové pytle do popelnice, zahlédl jsem mývala a pronásledoval jsem ho až k rybníku. Všiml jsem si, že na protějším břehu sedí dva lidé."
"Co tam dělali?"
"Jestli to nevíš, neboj se říct, že to nevíš," připomněla synovi Lisa.
"Zdálo se mi, že mají nějaké náčiní, ale klidně to mohly být věci do tělocvičny nebo něco takového. Každopádně tam nerybařili."
"Dokázal byste je popsat?"
"Je mi líto, pane. Moc dobře ne." Ledabyle kývl směrem, kterým se zřejmě nacházel rybník. "Je to docela kus cesty. Viděl jsem jenom jejich obrysy. Siluety."
"Můžete mi aspoň říct, jestli to byli muži, nebo ženy? Anebo kluci? Běloši, černoši?"
"No, měl jsem dojem, že jsou to chlapi. Teda spíš kluci ze školy." Sean se odmlčel a formálně dodal. "Podle mého nešlo o Afroameričany."
"Co jste je viděl dělat?"
"Po pár minutách se postavili, sebrali to, co měli s sebou, a přešli k rybníku. Jednomu se v ruce něco zablesklo. Zdálo se mi, že je to nůž. Podle toho, jak tu věc držel."
"A nemohla to být třeba láhev nebo plechovka od sodovky?" zeptal se Ebbans.
"Ano, pane, to mohla. Seděli nějakou dobu na hrázi a pak jsem viděl, jak jeden z nich na něco ukázal, oba se přikrčili a utekli do křoví. Myslel jsem, že by to mohli být nějací magoři, a tak…"
"Magoři?"
"Anebo nějací chmatáci. Tak jsem šel a uklidil kola do garáže."
"A pak už jste je neviděl?"
"Ne, pane. Ale viděl jsem někoho, kdo procházel těsně kolem nich. Byl to takový starý muž. Rybařil tam. Řekl bych, že mu mohlo být kolem šedesátky. Byl zhruba ve věku mýho dědy. Házel třpytky, ale přitom měl na hlavě klobouk s muškama. Červený."
"Od té doby jste ho neviděl?"
"Ne, pane. Ale jestli chcete, abych se na něj zaměřil, s radostí to udělám."
"Ne, chlapče," vložila se do hovoru Lisa. "Už jsi toho udělal dost."
Hank si autoritativním hlasem manažera na středním stupni řízení přisadil: "Tohle není naše práce, hochu."
"Nepoužijete jeho jméno, že ne?" zeptala se Lisa. "Nebudete mluvit s reportéry."
"Veškerá jména zůstanou v tajnosti. To vám slibuju." Ebbans se podíval na hodinky, prohlásil, že už musí jít, a poděkoval Lise za vodu a Hankovi za čas. Nakonec se obrátil k chlapci: "Moc si cením vaší pomoci. Bylo to od vás statečné. A ocenil bych i všechno ostatní, co pro nás můžete udělat."
Ve dveřích podal ruku pouze Seanovi.
# # #
Bavili se ve tmě.
"Přemýšlej o tom, co říkáš," radil Brian Okun. "To, co nazýváš melancholií, byl ve skutečnosti cynismus."
Mladá žena chvíli uvažovala a pak řekla: "Ne, já myslím, že ne."
"Kolik jsi toho od Wallacea Stevense přečetla?"
Nacházeli se v Okunově bytě v centru New Lebanonu, asi tři čtvrtě kilometru od areálu univerzity. Toto byla jediná zástavba s nájemními byty v celém městě a skládala se z jednoho bloku osmdesát let starého třípodlažního domu bez výtahu.
"Dost na to, abych věděla, že byl smutný," bránila se Dahlia.
"Smutní lidé nepíšou takovou poezii. Tyhle věci píšou skeptici. Stevens má v sobě jistou moc."
"A co ‚Nedělní ráno'?" zeptala se Dahlia. "Tomu říkáš moc? V té ženské není žádná energie. Je téměř ochromena myšlenkou, že Bůh neexistuje."
"‚Nedělní ráno' je jeho…" Okun hledal slovo, které by obsahovalo pohrdání, "…nejpřístupnější báseň. Ta se nepočítá. Ale když už jsi ji zmínila, tak tvrdím, že jenom cynik mohl vůbec vytvořit takový básnický obraz."
Dahlia pocházela z Wichity, ale měla východoindické předky. Byla malá a požitkářská - Okun ji na počest Dickensovi označoval za "buclatou". Litoval, že toho o moderních básnících neví více. "Zapomínáš," přihodil další argument, "že Stevens pracoval jako právník v pojišťovně. Byl to byznysmen. Počkej! Počkej…"
Brian Okun, který ležel nahý mezi Dahliinými hladkými tmavými stehny, se na okamžik vzepjal, vytáhl ze studentky penis a vydatně vyvrcholil na černou kožešinu jejího pubického ochlupení. Nato se k Dahlii přitiskl a zůstal nehybně ležet.
Po chvíli jí políbil ňadro a řekl: "Seš v pohodě?"
Čímž měl na mysli, jestlipak měla Dahlia orgasmus. Když studentka váhavě odpověděla: "Jsem v klidu," svalil se z ní a jal se zpaměti recitovat Stevensovu báseň "Poznámky k nejvyšší smyšlence".
Oba mladí lidé měli za sebou již rok nepravidelných schůzek, když se Okun zamiloval do Jennie Gebbenové. Po rozchodu s ní se Okun s Dahlií opět začal příležitostně vídat, tu a tam i za účelem letargického sexu. Nikdy mezi nimi nepadlo ani slovo o manželství, monogamii či jakýchkoliv bytech i volnějších závazcích.
A přestože se Okun choval k Dahlii upřímněji než ke komukoliv jinému na Audenově univerzitě, dnes večer se studentka nevědomky stala účastnicí experimentu, který Okun těsně předtím zahájil.

Rozsvítil v pokoji světlo a zapálil si cigaretu. Chvíli civěl na odchlípnutý kus omítky na stropě, který v něm vždy z nějakého důvodu vyvolával myšlenky na uříznutý kus ucha Vincenta van Gogha. "Dneska jsem byl v kanceláři Leona Gilchrista."
"On je někde pryč, že jo?"
"V San Francisku. Na konferenci o poezii v Berkeley."
"Mně teda jako kalifornský univerzitní týpek moc nepřipadá."
"Já nemám tušení, jaký je to týpek. Když, tak podivnej týpek."
"Je geniální," zasnila se Dahlia.
"Konstatací očividného se shazuješ," použil Okun podomácku spíchnutý aforismus, kterým se často ohánět.
"Je hezkej," dodala studentka.
"Hezkej? Nesmysl."
"No já nevím. Třeba se pletu. Ale je v něm něco intenzivního. Dělá mi potíže si ho představit. Je neuchopitelný."
"Vždyť je to protimluv. Jak může být intenzivní a zároveň neuchopitelný?"
Dahlia si otřela černý rozkrok do Okunova povlečení. "Já nevím."
"Měl ve stole koncept mého hodnocení pro fakultní výbor."
"Ty ses mu hrabal ve stole?"
"A víš, co tam napsal?"
"Jak ses mu mohl vloupat do stolu?" zeptala se Dahlia.
"Napsal tam, že se mnou příští semestr nechce pracovat. A doporučil, aby se můj školitel bedlivě zaměřil na mou disertační práci."
Dahlia byla šokována. "Cože?"
"Napsal, že jsem arogantní a postrádám potřebnou hloubku, aby ze mě byl talentovaný profesor. Napsal, že pokud škola bude trvat na mém přijetí po udělení diplomu, pak pouze do funkce knihovníka."
Toto vše byla pravda. Když si Okun poprvé přečetl obsah Gilchristova hodnotícího formuláře na svou osobu, udělalo se mu fyzicky nevolno. Nyní se již dokázal dívat na celou věc s odstupem, ale při připomínce profesorovy spalující kritiky se mu ruce stále třásly hněvem.
"Briane! A proč to napsal?"
"Protože je to pomstychtivý hajzl. Já jsem stejně chytrý jako on, mám větší sociální inteligenci a jdu mu po místu. A on si to spočítal."
"Proč ses mu hrabal ve stole?"
"Jsem jeho postgraduální asistent," vyštěkl Okun. "Jestli nesmím mít přístup do jeho stolu já, tak kdo už jiný?" Odmlčel se a plaše dodal: "Umíš držet jazyk za zuby?"
"Briane."
"Zápasím s tím už drahnou dobu. Musím se s tím někomu svěřit. Týká se to jeho. Gilchrista."
"Umíráš touhou mi to říct."
"Ale neměl bych."
"Jen to vyklop."
"Vědělas, že on a Jennie Gebbenová spolu měli románek?"
"Ta holka, co ji zabili? Proboha!"
"Skoro už od prvního zářijového týdne."
"Ne!"
"On je na sado-maso."
"Tak to jsem věděla," prohlásila Dahlia, čímž Okuna překvapila, neboť ten si zmíněný detail vymyslel - ostatně jako celou historku o profesorově milostném vzplanutí. Zeptal se jí tedy, kde se to doslechla, a Dahlia zavrtěla hlavou.
"Nevím."
"Vždycky ji svázal a bičoval ji přes bradavky," pokračoval Okun. "Jo, a taky na ni čůral. A myslím, že i ona čůrala na něj."
"Bože."
Její oči vytřeštěné šokem byly dokonalou lahůdkou. Okun se usmál a pak se tiše rozchechtal. Dahlia se na něj přes polštář zamračila, zašklebila se a plácla ho přes paži. "Vždyť si to vymýšlíš, blboune."
Okun se skotácky rozřehtal. "Pochybuju, že by Gilchrist rozeznal Jennii od díry ve zdi. Ale spolklas mi to i s navijákem."
"Blbečku. Takže hodláš tuhle pomluvu rozšířit, jo?"
"Nenechám se od něj potopit kvůli špatnému hodnocení," prohlásil Okun. "To si vybral nesprávného člověka."
"Vždyť by ho mohli zatknout!"
"Odpoutej se od prostoduchosti, miláčku… V době její vraždy byl v San Francisku. Policie na to záhy přijde. Já nechci, aby šel do vězení. Já jenom chci, aby se potil."
"Víš, co si myslím?"
"Že jsem mstivý a nízký?" dotázal se Okun zvědavě.
"Myslím, že bys měl vynechat tu pasáž o močení. Je to tak zvrhlé, že se to ani nedá dost dobře popsat. Tady by ti to nikdo nezbaštil."
"Dobrá poznámka," konstatoval Okun, který vždy ochotně přijímal dobré rady. "I malá úchylka dokáže velké věci. Dej mi pusu."
"Ne."
"Proč ne?"

"Protože mě děsíš, Briane."
"Já?"
"Ano, ty."
"Dej mi pusu."
"Ne."
"Ano," poručil jí Okun. A ona poslechla.
Bezpečnostní strážník provedl Cordea a Ebbanse kumbálem na odpadky k nouzovému východu z Jenniiny koleje. Bylo časné ráno a vlhký vzduch byl prosycen vůní šeříků, svídy a dehtu od pokrývačů patnáct metrů nad jejich hlavami.
Corde s Ebbansem se vrátili na kolej, aby se znovu pokusili kontaktovat Emily. Corde doufal, že se jim ji podaří zastihnout, než z pokoje odejde. Emily se však zde již nevyskytovala, přestože postel byla rozestlaná a kostka mýdla v krémovém držáku byla ještě vlhká. Detektivové čekali v jejím pokoji téměř dvacet minut, ale Emily se již nevrátila. Právě když si nervózní strážník chtěl začít stěžovat, vyhlédl Corde z okna na parkoviště.
"Hmm."
Napsal Emily na jednu ze svých vizitek vzkaz a položil ho na stůl. Otočil se k Ebbansovi. "Pojď za mnou."
Ebbans poslechl a strážník - muž s obrovským oteklým nosem protkaným žilkami, který se na detektivy za celé ráno neusmál - vyrazil za nimi.
Dole se Bill Corde opřel do zrezivělého madla šedých požárních dveří a vyšel na parkoviště za kolejí. Všichni tři muži pak vyrazili po malém zatravněném pásu, který odděloval budovu od parkovací plochy. Rostla zde tráva i plevel a povalovaly se zde zelenobíle natřené plechové sudy. "To jsou školní barvy?" zeptal se Corde strážníka.
"Ne. Školní barvy jsou černá a zlatá."
"To je ošklivé," podotkl Ebbans.
"Člověk jim akorát vzdává poctu, nenosí je," zabručel dozorce. "Aspoň já je nenosím."
Detektivům nicméně neuniklo, že ne všechny sudy jsou zelenobílé.
Jeden byl černý.
"Oheň?" zeptal se Corde, když k němu došel.
"Kanadské žertíky." Strážník se podrbal na obrovitém šrafovaném nose a zamumlal: "Tihle studenti jsou prostě takoví. Myslí si, že jim patří svět, jestli mi rozumíte. Pořád všechno jenom ničí."
Corde nakoukl do sudu.
"Pojďme ho položit. Ale pomalu."
Společně strhli těžký sud na zem. Z jeho útrob se přitom vznesla malá lavina popele a utvořila šedivý mrak. Corde s Ebbansem poklekli a začali obsah sudu opatrně zkoumat, aby neporušili tenké kousky popele. Rozeznali dvě zčernalé spirály, které tvořily hřbet zápisníků s kroužkovou vazbou. Zbytek byl jen neidentifikovatelnou hromadou popele a kousků roztaveného plastu.
Corde nicméně objevil několik zbytků neshořelého bílého papíru. Bohužel na nich nebylo nic napsáno, a tak je odložil stranou. Po chvíli nalezl půl archu zeleného účetního papíru posetého čísly.
"Co to je?"
Ebbans pokrčil rameny. "Kriminalitu bílých límečků nedělám."
Corde uložil arch do igelitového sáčku.
Ebbans mezitím vysunul ze švýcarského nože kleštičky, předklonil se a jemně zvedl kus zmuchlaného fialového papíru, z něhož zbyl jen horní levý roh.
14. březen 1
Jennie Ge
McReyn
Aude
New
"Její dopisy," prohlásil Ebbans. V jeho hlase se ozýval vítězoslavný tón. "A máme to, Bille."
"Vždyť je to jen hromada popele."
Ebbans často pracoval jako pes větřící stopu. "Možná ano, možná ne. Zkusme pokračovat a uvidíme, co ještě najdeme."
Oba muži se přikrčili a dali se znovu do hledání. Když o hodinu později skončili, nemohli se vykázat ničím jiným než útržky papíru, které našli hned napoprvé, a dvěma uniformami umazanými tak, že se snad již ani nedaly zachránit.
I z dálky v nich vidí strach - v jejich očích, v držení těla, v obezřetné chůzi.
Bill Corde projíždí zkratkou po Cress Street k úřadu šerifa a pozoruje lidi na newlebanonských chodnících. Žaluzie zůstaly zatažené. Více než obvyklý počet prodejen zatím nemá otevřeno, přestože je nádherný jarní den a toto město si za sto padesát let navyklo vstávat brzy.
Lidé se chovají bázlivě. Jako dobytek za bouřky. Corde bubnuje prsty na volant a je mu líto, že přirovnává spořádané občany k vykrmovaným jatečním zvířatům.
Ace Hardware, Lamston's, Long's Variety, Webb's Lingerie and Foundations… Prodejny nebo identické kopie prodejen, které zde stály odjakživa. Prodejny, kolem nichž sám Corde celé roky chodíval, v nichž nakupoval a v nichž odpovídal na tísňová volání, prodejny, s jejichž majiteli se vídal na schůzkách rodičovského sdružení. Když však dnes pomalu projíždí prodlouženými ranními stíny, sotva tuto ulici i její obyvatele poznává. Cítí se jako voják v okupovaném zahraničním městě. Vybavují se mu vzpomínky na vlastní službu v uniformě - na to, jak se jednou ztratil v jedné staré berlínské čtvrti.

Zastavuje před semaforem na Main Street.
Náhle se ozývá klepání na okénko a Corde vyskakuje úlekem.
Gail Lynn Holcombová - Cordeova spolužačka ze střední školy klepe znovu zarudlými klouby. Corde stahuje okénko a dívá se do jejího zamračeného, přespříliš napudrovaného obličeje.
"Bille, jak ta věc pokračuje?" Není potřeba být konkrétnější. "Mám přestat posílat Courtney do školy?" pokračuje Gail.
"Já myslím, že bych měla."
Corde se usmívá, aby ji uklidnil, a odpovídá, že se není třeba strachovat.
Zároveň však vidí, že jeho slova jsou zbytečná. Ona se strachuje. Je přímo zděšená.
A když jí Corde říká, že vražda Jennie Gebbenové je podle jeho názoru ojedinělým incidentem, všímá si i něčeho jiného. Vidí, že Gail má na něj vztek.
Corde je policistou na malém městě již devět let, což je zhruba o osm let déle, než je potřeba, aby člověk pochopil dvousečné postavení policistů ve městech, jako je New Lebanon. Zdejší lidé ho respektují, poněvadž tak byli vychováni a poněvadž vše, co se lidé na maloměstě naučí v mládí, jim již zůstane navždy. Klepou mu na okno vypasenýma nervózníma rukama, žádají ho o radu, zvou ho na obědy klubu rotariánů, kupují si od něj buráky na podzimních dobročinných akcích rodičovského sdružení. Vtipkují s ním, přitakávají mu, třesou si s ním rukou a pláčou mu na pevném rameně.
Přesto však mezi nimi a jím existuje velký odstup, který je reálný a nikdy se nezmenší. Protože pokud Bill Corde něco symbolizuje, pak je to rozhodně skutečnost, že dlouhé rameno zla již dosáhlo až do centra tohoto bezpečného městečka, kam nikdy nepatřilo. New Lebanon si nezaslouží stejný osud jako východní St. Louis, jižní strana Chicaga nebo Bronx, avšak Bill Corde je uniformovaným důkazem, že se osud tohoto městečka liší od výše zmíněných již pouze kvantitativně.
A tím, co Corde nyní vidí na rozjitřeném nakynutém bochánku jménem Gail Lynn, která ztloustla z bramborových lupínků, po kole a cukrovinkách balených do celofánu, která neumí ani zacházet s pudrovacím štětcem, ale která je dobrou manželkou a matkou, je přesně tato zahořklost.
Ó, jak ta ho nenávidí!
Protože teď musí za zvukové kulisy mýdlových oper a sitkomů svádět den co den boje s manželem a dcerou, aby zamykali dveře, zajišťovali okna, chodili na rande s doprovodem a hlásili, kterou trasou pojedou do práce, do nákupního centra či do školy a zpět.
Protože se hned zítra ráno může stát, že Courtney, dívka s tlustým zápěstím a světle modrými očními stíny, nic netušíc vkráčí na dívčí toaletu střední školy, v jejíž kabince bude čekat muž s tenkým drátem určeným pro její hrdlo…
Protože pro Gail Lynn Holcombovou se život již nyní skládá z neúprosné řady břemen a ona rozhodně nemá zapotřebí k nim přidávat ještě toto: vrnění nevýslovného strachu, které sílí s každým dalším dnem, během něhož se Billu Cordeovi, poklidně usazenému ve svém bezpečném a zajištěném černobílém policejním voze, nedaří toho šílence dopadnout.
"Děláme, co můžeme," shrnuje situaci Corde.
Na semaforu naskakuje zelená.
"Nemusíš se bát," dodává Corde a vyjíždí do křižovatky. Gail omezuje svou reakci na semknutí nepravidelných rtů a upřené sledování policejního vozu, jenž odbočuje na Main Street.
12
Zvláštní zpráva Registeru - Podle informací našeho listu sestavili vyšetřovatelé z úřadu šerifa New Lebanonu a Harrisonu profil takzvaného "Měsíčního vraha", který 20. dubna znásilnil a zavraždil dvacetiletou studentku Audenovy univerzity.
Odborníci na kriminální chování uvedli, že pachatel, jehož motivem mohlo být dívčino obětování v rámci nějakého kultovního rituálu, je pravděpodobně ve věku mezi osmnácti a třiadvaceti lety a jde o bělocha žijícího v okruhu patnácti kilometrů od místa vraždy.
Tento muž by mohl být posedlý okultní literaturou, jejíž povaha bude z velké části pornografická. V minulosti měl možná sexuální problémy a stejně tak je možné, že se stal v útlém dětství obětí pohlavního zneužívání.
Zřejmě pochází z rozvráceného manželství, v němž byl nejméně jeden rodič nepřátelsky naladěným pedantským tyranem. Trpí osamělostí.
V současné době není známo žádné náboženství ani sekta, které by dnes či v minulosti praktikovaly obětování lidí měsíci. To znamená; že si "Měsíční vrah" dost možná vytvořil vlastní "náboženství", jak tomu bylo v případě Charlese Mansona nebo Jima Jonese. Měsíc zde může hrát významnou roli, poněvadž v bájesloví a u některých náboženství symbolizuje ženu - a právě žen se pachatel obává a zároveň je nenávidí.
Vyšetřovatelé prověřují možnost, že vražda nějakým způsobem souvisí s loňským ubitím další studentky Audenovy univerzity, jednadvacetileté Susan Biagottiové z Indianapolisu.
Všeobecně se předpokládá, že vrah by mohl znovu udeřit během příštího úplňku, který nastane ve středu 28. dubna. Policie i ostraha areálu Audenovy univerzity již zintenzivnily hlídky a naléhavě vyzývají mladé ženy, aby nechodily samotné ven.
Corde hodil Register Jimu Slocumovi na stůl a řekl: "Jak se to stalo?"
Slocum se podrbal na tváři. "Tak tos mě dostal. Stevea napadlo, že mě pošle do Higginsu, abych si promluvil s klukama od státní policie. Bylo to takové náhlé vnuknutí."
"Tys neověřil silnice a nákupní centrum, jak jsem ti říkal?"
"To jsem udělal taky. Najel jsem skoro tři sta padesát kiláků. Ale nezjistil jsem ani prd."
"A mluvils s nějakým reportérem?"
"Proč bych měl mluvit s reportérem?" Slocum se zamračil a plácl do novin. "Trochu neopatrný jsem byl snad jenom v

tom, že jsem po rozhovoru se státní policií sepsal zprávu a rozeslal ji všem lidem, co na tom případu dělají. Leží ti v koši. Tys ji neviděl? Já se vsadím, že to prosáklo od někoho ze státních."
Corde měl vztek. "Žádní reportéři!" zaječel přes celou kancelář. "Do novin se nedostane nic, co byste nejdřív neprobrali se mnou. Je to jasné?" Čtyři policisté přikývli a tváře měli upjaté nespravedlivým obviněním.
"Jenže Bille," řekl Slocum, "tady už do sebe zapadá spousta věcí. Jen se koukni na tu souvislost s měsícem. Ten vzkaz o měsíčním šílenci, ten nůž…"
"Pitomá náhoda," odsekl Corde.
"Každý ví, jak to s tím úplňkem je. Vzpomínáš na Eda Wembkieho?"
"Jenže tenhle pachatel není pošuk, kterému propadla hypotéka na farmu, takže z toho zcvokl."
"Ed toho bankéře zavraždil v noci, kdy byl úplněk."
"Jo, a taky to bylo ve stejný den, kdy mu soudní doručovatel předal oznámení o aukci. A co ta pasáž o Biagottiové? Kdo jim to naservíroval?"
Slocum pokrčil rameny. "Ale my to přece prověřujeme. Nebo jsi aspoň říkal, že to prověřovat budem."
"Jime, mně je fuk, že je ta informace přesná," řekl Corde hlubokým hlasem. "Ale není mi fuk, že se přetřásá v novinách."
Zabodl do novin prst. "Ted už s tím nic nenaděláme. Ale do budoucna…"
"Do budoucna už nebudu těm klukům ze státní věřit," prohlásil Slocum vážně. "To je teda jistý."
Corde chvíli civěl na článek a pak mlaskl jazykem. "No jo, co se stalo, stalo se. A teď bych byl rád, kdybys vyrazil na odpočivadla pro kamiony na stošestnáctce a vyvěsil tam plakáty, že sháníme svědky. Pro ty, co jedou z Hallburtonu, je to výpadovka na mezistátní dálnici."
"Tohle město je skoro mrtvé, Bille. Pochybuju, že tam budou nějaké kamiony."
"Ale stejně to proved. Ty plakáty dostaneš ještě během dneška."
"Ehm," řekl Slocum.
Corde vešel do své kanceláře a pootevřel okno. Než se však stačil posadit, přistoupil k jeho stolu T. T. Ebbans s vlastním výtiskem Registeru.
"Vypadá to, že nám odněkud unikají informace," řekl nasupeně.
Corde si odfrkl a zprudka zavřel dveře. "Když to nevadí šerifovi, tak to žádný únik není." Sáhl do své přihrádky a vytáhl Slocumovu zprávu. Na horní okraj Slocum naškrábal slova: Námět k přemýšlení. Corde podal zprávu Ebbansovi, který si ji přečetl a poznamenal: "Watkins ví, co dělá, ale na takové profily je ještě zatraceně brzo. To mu mohlo dojít."
Corde kývl směrem k Ribbonově kanceláři. "Jenže chápej, Týtý," zašeptal. "Steve by pak vypadal jako génius, který zastavil rituálního vraha, rozumíš? Zvlášť kdyby mu dokázal přišít i tu vraždu Biagottiové."
"To asi jo," připustil Ebbans, "ale kvůli něčemu takovému by snad nezvoral celý tenhle případ."
Corde pokrčil rameny. "Jestli toho chlápka chytíme, tak se s tebou vsadím o pět dolarů, že se Ribbon na stejné tiskové konferenci zmíní i o Biagottiové. Navíc v případě těch informací o Měsíčním vrahovi odvádí pozornost od školy, protože si ji tam nepřeje mít."
"Proč ne?"
"Ty nežiješ v New Lebanonu, Týtý. Vždyť ta škola se nám stará skoro o všechny platy. Jestli půjde Auden ke dnu, jací plátci daní nám zůstanou? Skoro žádní. Nějaké farmy. Pár prodejen. Pojišťovna."
Corde hodil Register do odpadkového koše. Začal pomalu přecházet po místnosti a pak se náhle zastavil. "Já to ale nemůžu nechat plavat."
Ebbans na něj tázavě pohlédl.
"Dneska mě oslovila jedna ženská a byla parádně vystrašená, jako by už měla vraha v patách. Takže se může stát, že nějaký kolportér nebo mlíkař přijde někomu před dveře a on ho zastřelí. A kdo se nám asi tak přihlásí s důkazy, když si lidi myslí, že je pak vykuchá nějaký vlkodlak?"
"Jenže ty články už vyšly, Bille," namítl Ebbans. "Teď už s tím nic nenaděláš."
"Jo, to je fakt."
Corde zvedl telefon a zavolal do Registeru a poté do redakce WRAL, lokální televizní stanice se sídlem v Higginsu. Zeptal se, kdy mají uzávěrku a zda by neměli zájem o vyjádření hlavního vyšetřovatele v případu zabité studentky Audenovy univerzity. Zapsal si několik informací a zavěsil. Ebbans mrkl k Ribbonově kanceláři a zvedl obočí. "Tohle se mu nebude líbit," zahlaholil.
Corde pokrčil rameny a ponořil se do půlhodinového trýznivého sepisování zprávy. Po zhruba dvanácti revizích přistrčil papír Ebbansovi.
Vyšetřovatelé z úřadu šerifa v New Lebanonu sledují v případu znásilnění a vraždy studentky Audenovy univerzity několik stop. Přestože se objevily náznaky, že vražda měla rituální nebo obětní charakter, vyšetřovatelé konstatují, že jde pouze o jednu z hypotéz, a prověřují také možnost, že je do případu zapleten přítel nebo známý oběti z Audenovy univerzity. Zároveň vyzývají všechny, kdo disponují nějakými informacemi, aby se neprodleně obrátili na úřad šerifa v New Lebanonu, kde jim bude zajištěna naprostá diskrétnost.
"Slovo ‚obětní' jsi napsal špatně a taky to moc nezní jako novinový článek. Oni píšou věci jinak. Tak nějak uhlazeněji."
"To je mi fuk. Oni už to učešou. Ale co si myslíš o obsahu?"
Ebbans si článek znovu přečetl a pokrčil rameny. "Myslím, žes to zaonačil docela dobře - aspoň tak, aby to s Ribbonem moc nešvihlo. Ale měl by sis uvědomit jednu věc, Bille. Jestli to dál budem hrát na to, že je to rituální vrah, tak bude mít skutečný pachatel sklon si myslet, že mu nic nehrozí. A potom pravděpodobně neuskuteční ty výhrůžky vůči tobě. Ale jestli zveřejníš tohle, tak po tobě možná půjde."
Na to Corde nepomyslel. Přejel rukou přes tiskové prohlášení. "Máš pravdu, tohle riziko existuje. Ale je to moje riziko a myslím, že mi nezbývá než ho podstoupit. Musíme sehnat nějaké svědky."

# # #
Když se Corde vracel z polední přestávky, zaparkoval na parkovišti před radnicí a všiml si, že Steve Ribbon právě vystupuje z policejního auta.
Šerif se tupě usmál, pokynul mu a Corde přešel k jeho autu. Oba muži se opřeli o nárazník.
"Zdravíčko, Steve."
Šerif pokýval hlavou. Do jeho tváře se opíralo slunce a odhalovalo zarudlé skvrny na jeho lících. Cordeovi to připomnělo, že se Ribbon vždy o Vánocích dobrovolně převlékal za Santu Clause a pak se čvachtavě brodil ve sněhu a blátě po východním cípu New Lebanonu a navštěvoval karavany a polorozbořené bungalovy, v nichž žili převážně rozvedení rodiče s dětmi.
Kdykoliv si tedy Corde udělal na Stevea Ribbona názor podobný tomu, o nějž se dnes dopoledne podělil s T. T. Ebbansem, snažil se ho zmírnit pomyšlením, jak jeho nadřízený tráví 24. prosinec.
"Poslyš, Bille, nastala taková situace, o které musíš vědět." Pod šerifovou pevnou paží trčel svinutý výtisk Registeru.
"Povídej."
"Byl jsem na okrese. Konkrétně u Hammerbacka. Včera večer mu volala děkanka Larrabyová z univerzity. Znáš ji, že jo?"
Corde souhlasně zabručel.
"Věci se maj tak," řekl Ribbon a odkašlal si. "Viděl jsem tu zprávu o spálených dopisech. O dopisech té Gebbenové."
"Jo."
Ribbon si zhluboka vydechl skrz zaťaté zuby a zhruba každou vteřinu přitom přerušil výdech jazykem, takže z jeho hrdla vyšlo přerývané t-t-t-t… Když si konečně vyprázdnil plíce, znovu se nadechl a řekl: "V ten den, kdy se ztratily, tě někdo viděl vycházet z jejího pokoje."
Corde sklopil oči na kamenitý asfalt.
"Ve středu odpoledne," dodal Ribbon. "Den po její vraždě."
"Jo, ve středu jsem tam byl. Chtěl jsem mluvit s Jenniinou spolubydlící."
"No, ale o tomhle jsi nic neříkal. Když nám Lance sdělil, že se ty dopisy ztratily a…"
"Já tam byl bez povolení k prohlídce, Steve. Dveře byly odemčené a lidi věděli, že ta holka je mrtvá. Bál jsem se, že se začnou ztrácet důkazy. A tak jsem se rychle porozhlédl po pokoji a to bylo všechno."
"A viděl jsi…"
"Ty dopisy tam nebyly, ne."
"Prokristapána, Bille." Ribbon se rozhodl nezmiňovat o nejzávažnějším prohřešku, který mu nyní zaplňoval dobrých devadesát procent myšlenek - totiž že Corde zničil ty dopisy sám. Místo toho řekl: "Nic z věcí, které jsi tam sebral, by soud jako důkaz nepřipustil. A celý případ by šel do kytek."
"Kdybych tam byl něco našel, zavolal bych pro soudní příkaz a pak bych tam dřepěl, dokud by se s ním Lance nebo T. T. neobjevili. Strachoval jsem se jen o to, že se nějaké důkazy ztratí."
"Což se ovšem stejně stalo."
"Jo, stalo."
Ribbonovy oči se pohupovaly jako pomalé kyvadlo mezi radnicí a jakýmsi chevroletem. "Myslím, že to nebude problém. Zatím ne. Hammerback má důležitější věci na práci a děkanka ví houbeles o nějakých soudních příkazech a takových věcech. Akorát je našňupnutá, protože se jí vůbec nelíbí, jak jedeme po její škole a neinformujeme ji, co máme za lubem. Ale proboha, Bille, jestli si nedáme pozor, tak se tenhle případ může celý obrátit a kousnout nás do prdele."
Corde se na Ribbona upřeně zadíval. "Já ty dopisy nespálil, Steve."
"To rozhodně ne. Já vím, žes je nespálil. Tahle myšlenka mě vůbec nenapadla. Jenom ti říkám, co by si mohli myslet lidi, kteří tě neznají tak dobře jako já: Takže radši bud ve střehu, jestli mi rozumíš. Prima. A co kdybysme se teď vrátili k práci?"
Hlavní dveře úřadu šerifa se rozletěly a do místnosti vstoupil Wynton Kresge. Corde měl šéfa bezpečnosti zafixovaného, jak někam vchází přesně tímto kymácivým způsobem a nese přitom hnědou obálku. Pomalu se z toho stávalo klišé. Kresge položil obálku na stůl a postavil se jako hrdý retrívr, který právě složil zastřelenou křepelku dva centimetry od lovcovy boty.
"Díky, Wyntone." Corde se posadil na židli za neobsazeným stolem a otevřel obálku. Šerifova slova v něm stále vyvolávala zmatek. "To je všechno," dodal.
Kresge se během necelé vteřiny proměnil z mopslíka v pitbula. Ebbans poznal, co přijde, a instinktivně ucukl. Pouze Corde tak zůstal naprosto nepřipraven.
"Víte, co by mě docela zajímalo, detektive?" pravil Kresge hlasitým barytonem Jamese Earla Jonese.
Corde zvedl hlavu. "Co prosím?"
"Jak byste chtěl, abych si říkal?"
"Jak to myslíte?"
"Doufal jsem, že mi to trochu objasníte. Měl bych si říkat Poslíček?"
"Kristepane," zamumlal Ebbans.
"Anebo snad Podržtaška?"
"Kristepane," zopakoval Ebbans.
Corde zamžoural. "O čem to mluvíte?"
"Mluvím o tom, že já pro vás nepracuju. Nedostávám z městského rozpočtu ani centák, takže všechno, co pro vás dělám, dělám úplně gratis, a vy se ke mně přesto chováte, jako bych vám doručoval pizzu."
Corde zvedl hlavu, aby u Ebbanse vyhledal pomoc, ale detektivův obličej se změnil v kamennou masku. Corde se

obrátil zpátky ke Kresgemu. "Co jste…"
"Někdo zabije tu holku a já vám říkám: ‚Pomůžu vám vyslýchat lidi.' Říkám vám: ‚Pomůžu vám hledat stopy.' Nebo vám říkám: ‚Pomůžu vám vylepovat plakáty.' A vy se ke mně chováte jako k nějakému poskokovi. Tvrdíte…"
"Já jsem…"
Kresge se rozkřikl. "Tvrdíte: ‚Kdepak, Wyntone, děkujeme, ale vy jste černoch! Vaši pomoc nepotřebuju.'"
"Kristepane," podotkl opět Ebbans.
"Vy jste se zbláznil!" zaječel Corde.
"Nevšiml jsem si, že by pro vás pracovalo nějak zvlášť hodně lidí. Nevšiml jsem si, že by se vám tu řadilo tolik podezřelých, že byste je mohli převážet autobusem. Já vám nabízím pomoc, a co mi na to řeknete vy? Řeknete: ‚To je všechno. Můžete si jít po svých. Zavolám vás, až zas budu potřebovat nějaký dů-le-ži-tý pa-pí-ry.'" Na Kresgeho čele se zračila hrozba.
Celé oddělení přestalo pracovat. Dokonce i dispečerka tísňového volání přešla ke dveřím své kanceláře a naklonila se, co nejdál to šlo, poněvadž jí hlavu držela zapojená sluchátka.
Brunátný Corde se postavil. "Tohle nemusím poslouchat."
"Jenom by mě zajímalo, co proti mně máte."
"Nemám proti vám nic."
"Nemáte o moji pomoc zájem, protože jsem černý."
Corde vztekle mávl rukou. "Nemám o vaši pomoc zájem, protože nevíte, co děláte."
"Jak to můžete vědět? Vždyť jste si mě ani nevyzkoušel."
"Neptal jste se mě, jestli nám můžete pomoct."
"Houby jsem se neptal!" Kresge pohlédl na Ebbanse. "Ptal jsem se, jestli můžu pomoct? Nabízel jsem se?"
Ebbans se otočil ke Cordeovi. "On se fakt ptal, Bille."
Z Cordea šlehaly blesky.
"Přeju vám hodně štěstí, detektive. Jestli budete ještě někdy potřebovat pomoc bezpečnostního oddělení univerzity, zajděte za některým strážníkem. Berou sedm pětadvacet na hodinu. S radostí vám tu a tam něco vyzvednou. Jestli chcete, můžete jim dokonce dát i tuzéra."
Ebbans s Cordem přimhouřili oči, protože čekali, že se zrnitá skleněná výplň dveří rozsype, až jimi Kresge bouchne. Ten je však jen jemně zavřel a vyrazil po klikatém chodníku k příjezdové cestě.
Ebbans se dal do smíchu, ale vztekem stále brunátný Corde se k němu otočil. "Tohle není legrace, sakra."
"To víš, že je."
"Co to do něj vjelo? Co jsem mu provedl?"
"Nevyučují se tam u nich vztahy mezi komunitami?" přisadil si Ebbans.
"To fakt není sranda." Zvenku se ozvalo zakvílení pneumatik. "Zatraceně!" řekl Corde. "Vůbec nechápu, co jsem provedl."
"Mohl by se nám hodit," poznamenal Ebbans. "Co kdyby ses mu omluvil?"
"Omluvil?" zahřímal Corde. "Za co?"
"Nebral jsi ho vážně."
"Vždyť je to bezpečnostní strážník."
"Přesto jsi ho nebral vážně."
"Mně je úplně fuk, jestli je černý," bránil se Corde. "Jak ho to vůbec napadlo?"
"Nebuď tak naježený."
"Hajzl jeden."
"Mohl by tě žalovat," vysvětlil mu Ebbans. "Za diskriminaci."
Cordeovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že Ebbans žertuje. "Běž někam."
"Všechno ostatní vážně bereš. Ale jeho ne."
Corde vztekle zavrtěl hlavou a postavil se. Odešel k automatu na kávu, a když se za minutku vrátil, usrkával nápoj chutnající po spálenině. Konečně sebral obálku, kterou mu Kresge doručil. Několik minut civěl na šest životopisů, aniž by je viděl, a poté prohlásil: "Doufám, že mě zažaluje. Aspoň bych měl u soudu příležitost říct mu pár věcí."
"Bille," uklidňoval ho Ebbans, "dej už si pohov."
Corde začal pročítat životopisy. O chvíli později zvedl hlavu a chystal se něco říct, ale pak zavřel ústa a vrátil se ke čtení. Teprve po půl hodině se konečně uklidnil. Obrátil se k Ebbansovi. "Na těch papírech stojí ‚CV'. Co to znamená?"
"Já nevím. Kde to vidíš?"
"Tady nahoře. Počkej, tadyhle je to i rozepsané. Curriculurn Vitae. Co to je?"
"Možná řecký výraz pro životopis."
"Tihle profesoři…," prohodil Corde a vrátil se k četbě.
Jakmile skončil, přečetl si životopisy ještě jednou a opět se otočil k Ebbansovi. "Možná tu něco mám. Tohle je zajímavé."
"Co?"
Corde mu podal kopii životopisu Randolpha Saylese. "Co ti to říká?"
Ebbans si výtah pozorně přečetl. "Tos mě teda dostal."
"Tohle je jeden z Jenniiných vyučujících. V posledních dvanácti letech působil jako hostující profesor na třech dalších školách. Ve dvou případech šlo o jednoroční angažmá. Ale z téhle školy, Loyola v Ohiu, odešel po třech měsících."
"No a?"
"Podle toho, co se tu píše, strávil po odchodu z Loyoly devět měsíců výzkumem a psaním knihy, než se znovu objevil

na Audenu. Devět měsíců. Když odečteš toho čtvrt roku, tak je to přesně zbytek jednoletého angažmá."
"No, tihle profesoři hodně cestují, ne?" namítl Ebbans. "Třeba si vzal volno."
"Ale od doby, co se vrátil z Loyoly, mu nevyšla žádná kniha. To bylo před čtyřmi lety."
"Možná mu nějaká teprve vyjde."
"Pojďme si trochu zaspekulovat. Není možné, že ho, řekněme, vyhodili z Loyoly a on se sem nechtěl okamžitě vracet? Vypadalo by to totiž divně. Musel by vysvětlovat, proč ho vykopli."
"To je trefa, Bille."
Corde zvedl telefon, vytočil meziměstskou ústřednu a poté číslo, které mu tam dali. "Ale nevím," pokračoval Ebbans. "To, že ho vyhodili, z něj ještě nedělá podezřelého, nebo jo?"
Dělá, pokud ho vyhodili za to, že spal se studentkou a pak ji napadl, protože mu hrozila, že to ohlásí.
Děkan Loyolské univerzity v Columbusu ve státě Ohio se nechal chvíli přesvědčovat, než Cordeovi tuto skutečnost potvrdil, a i pak to učinil teprve poté, co se nechal přepojit na školního právníka a ten mu poradil, na které otázky smí odpovědět (což byly shodou okolností všechny).
Corde zavěsil a obrátil se k Ebbansovi. "Obvinění z fyzického napadení bylo staženo. Nakonec se to ututlalo, ale Sayles souhlasil, že odstoupí. Tak co si myslíš teď?"
"Myslím, že je tu ještě něco jiného." Ebbans ukázal na životopis. "Randy Sayles působí jako proděkan zodpovědný za finanční pomoc."
"To mi něco říká."
"Jennie Gebbenová pro něj pracovala."
Seděli na dvorku a nechávali se ovívat střídavými návaly chladného a teplého vzduchu. Corde se tiskl k Diane na dece a vzpomínal, jak tento přírodní úkaz pozorovali v dospívání. Říkali mu tehdy horkostudy. Vlny teplého vánku se za soumraku střídaly s vinami chladného vzduchu, který se prohánět po polích kolem newlebanonské střední školy. Jeden spolužák pro to měl pádné vysvětlení: když to spolu dělají chlap se ženskou, vzduch kolem nich se zahřívá a zůstane horký ještě několik hodin; takže to, co hoši právě cítí, je prý důkazem, že někde proti větru dostali chlapi do postele pár holek.
Corde s Diane si udělali venku piknik, aby pozorovali ohlášenou meteoritickou bouři. Vzhledem k oné děsivé fotografii si dal Corde velmi záležet, aby přijel z práce brzy a zůstal pak celý večer doma. Všiml si článku o meteoritech v novinách, a jakmile Sára s Jamiem odešli spát, zeptal se překvapené manželky, jestli by si s ním nechtěla dát dostaveníčko vzadu na zahradě. Diane tedy roztáhla deku a oba manželé nyní seděli těsně u sebe a s propletenými prsty a poloprázdnou lahví vína vedle sebe poslouchali cvrčky a sovy a vychutnávali na sobě vlny horkostudů.
Obloha byla jasná a vévodil jí měsíc dostupující téměř do úplňku. Za patnáct minut sice zahlédli pouze jeden meteorit, ale ten stál rozhodně za to - dlouhá, čistě bílá šmouha zaplnila polovinu oblohy a její obraz jim zůstal na sítnicích ještě dlouho poté, co se hořící kámen rozpadl v atmosféře.
"Přeješ si při nich něco?" zeptala se Diane.
"Myslím, že si můžeš něco přát ty. Já nevím."
"Já taky nevím; co si přát."
"Jestli se pro něco rozhodneš," připomněl Corde, "tak to nesmíš říkat nahlas. Meteority jsou něco jako narozeninové svíčky nebo ptačí kosti."
Diane ho políbila a sevřela mu ret zuby. Leželi na rosou pokryté dece a téměř pět minut se vášnivě a někdy i brutálně líbali. Jeho ruka jí vklouzla za svetr a pak do podprsenky. Cítil, jak Diane okamžitě ztvrdla bradavka.
"Vášeň," zašeptal a zašklebil se.
"Zima," řekla Diane a uchechtla se. "Znám jedno místo, kde je tepleji."
"Já taky," přitakal Corde a jeho ruka vyrazila k jejím džínsům. Diane mu ji však oběma rukama zadržela. "Pojď za mnou."
Postavila se a odtáhla ho k domu.
"Souvisí to nějak s tím tvým přáním?" zeptal se Corde.
Leželi ve stejné poloze jako na dvorku. Nyní však byli nazí a pod nimi nebyla deka, nýbrž přikrývka s šestiúhelníkovým vzorem, kterou Dianina matka začala šít v roce přepadení americké ambasády v Íránu a dokončila ji v roce havárie raketoplánu Challenger. Regulovatelná lampa tlumeně svítila. Corde právě slízl poslední zbytek Dianiny rtěnky a překulil manželku na záda.
"Počkej minutku," řekla Diane a vyskočila. "Připravím se."
Slíbená minutka uplynula. A pak několik dalších. Corde zaslechl tekoucí vodu a zvuk zubního kartáčku. Převalil se na záda, chytil si penis a zmáčkl ho, aby zůstal tvrdý.
Uslyšel spláchnutí toalety a stiskl penis ještě pevněji.
Slyšel, jak se otevírá a zavírá skříňka s hygienickými potřebami. Přestal se tisknout; byl tvrdý jako mladík.
Asi tak deset vteřin.
"Óóóóó, Bille…"
Ten sklíčený vzlyk, to hluboké zalkání Dianina hlasu znělo nesmírně zbědovaně. Pouhý výkřik by působil mnohem méně trýznivě. Corde se vymrštil a vyrazil do koupelny, přičemž ho teprve tam napadlo, že měl nejprve odemknout noční stolek a vytáhnout ze zásuvky pistoli.
U Dianiných nohou ležela modrá krabička od pesaru. Samotný gumový disk pak spočíval na umyvadle jako světle žlutý puchýř.
Vzlykající Diane se objímala pažemi a zakrývala svou nahotu i před vlastním chotěm.
Na podlaze u jejích nohou zahlédl Bill malý bílý čtvereček. Zvedl ho, zatímco Diane strhla ze zadní strany dveří červený froté župan, oblékla si ho a pevně si uvázala pásek. "Bylo to uvnitř," zašeptala, odmotala z role dlouhý kus toaletního

papíru a zvedla jím pesar. Odnesla ho jako rozmáčknutou vosu k odpadkovému koši a hodila ho do něj. Totéž provedla s plastovou krabičkou a nakonec si začala drhnout ruce mýdlem a horkou vodou.
Tato fotografie z polaroidu byla pořízena ve stejnou dobu jako fotka na schodech. Zachycovala Sáru, případně nějakou jinou dívku, jak leží v trávě se sukní stále vyhrnutou do pasu. Rovněž úhel i osvětlení vypadaly přibližně stejně. Rozdíly zde byly v podstatě jen dva. Za prvé se nyní fotograf nacházel mnohem blíže - pouhých pár decimetrů od dívky.
A za druhé se změnil vzkaz napsaný červeným fixem na zadní straně. Nyní zde stálo:
UŽ SE BLÍŽÍM.
13
Corde odemkl skříň se zbraněmi a vytáhl dlouhou otlučenou remingtonku. Zasunul do hlavně tři nábojnice a vytáhl ze zásuvky stolu cylindrický chromovaný uzávěr. Oddělil ho, přiložil obě části ke krytu spouště a s tichým řehtavým zvukem je přitiskl k sobě. Jeden klíč si nasadil na kroužek, zatímco druhý odnesl spolu s brokovnicí do obývacího pokoje, kde seděla Diane a civěla do země. Její ústa se změnila v tenkou čárku.
"Jak to dělá?" Dianin hlas se zlomil sklíčeností.
"Já nevím, miláčku."
"Jak se dostal přes toho policistu?"
"Myslím, že tu ten vzkaz mohl nechat ve stejnou dobu jako ten první. Teď už je nejspíš dávno pryč."
"Mohl…, nejspíš… Copak o tom člověku nikdo nic neví?"
Corde nepřítomně žmoulal klíč. Ne, nevíme. Nevíme o něm vůbec nic.
Chvíli mlčel a pak konečně řekl: "Zítra promluvím s Tomem. Nechám ho chodit kolem domu a taky do lesa."
Odložil brokovnici do kouta. "Nevsunul jsem nábojnici do komory. Budeš muset jednou zapumpovat. Je odjištěná. Jenom zapumpuješ a zmáčkneš. Však to znáš. A mír nízko." Podal jí klíč, Diane se postavila a strčila si ho do kabelky. Když viděla zbraň jako symbol určité kontroly, působila o něco klidněji.
"Počkej ještě," řekl Corde. Vytáhl jí klíč opět z kabelky a vešel do ložnice. O chvíli později se vrátil s tlustým zlatým řetízkem. Navlékl na něj klíč, zapnul ho manželce na šíji a políbil ji na čelo.
"Tenhle řetízek jsi mi dal společně se školním prstenem," poznamenala Diane.
"Říkal jsem si, že má správnou délku, aby každý věděl, že má od něj dát pracky pryč." Klíč spočíval ve stínu Dianina výstřihu.
Diane se usmála, objala ho a znovu se rozeštkala.
"Je pozlacený, víš," řekl Corde. "Myslím ten řetízek."
"Holka, která nerozezná pozlacený řetízek od zlatého, je vlastně mrtvá. Ale mě nejvíc zajímal ten prsten."
Corde ji chytil za bradu a pohlédl na ni. "Uvidíš, že to zvládneme. Tobě ani dětem se nic nestane. Dělá to jen proto, aby mě vystrašil. Máš moje slovo."
Diane si osušila oči a zamířila k ložnici. "Bože, dej mi sílu," pronesla cestou.
Zpočátku tomu nikdo ve městě nevěnoval mnoho pozornosti; většinou se jednalo o detaily. Například když vyšel Register, obvykle si ho koupilo víc lidí než obvykle: A ti pak ze všeho nejdříve otočili na stránku s výročími, kde byly natištěny fáze měsíce pro příštích třicet dní.
Prodej nábojů do brokovnic a pušek dosáhl dvojnásobku obvyklého množství pro toto roční období (sezona se ještě ani zdaleka neblížila). Oddělení sportovních potřeb Searsu, které v tomto měsíci normálně prodávalo tuny baseballového vybavení s Tedem Williamsem, nyní dosahovalo nejvyššího obratu na levných dvaadvacítkách, třicítkách, a dokonce i na vzduchových pistolích Crossman na oxid uhličitý.
Obrat v univerzitních prodejnách, restauracích a cukrárnách naopak klesl téměř k nule, neboť rodiče odmítali svým dcerám dovolit, aby po setmění chodily na rande. Průměrný prospěch na Audenově univerzitě se zlepšil, poněvadž studenti, kteří by si za normálních okolností zajížděli venku rukama pod šaty nebo si přísahali za dlouhých večerů věrnost, nyní zůstávali doma a ládovali do sebe knihy. Řada z nich si zkrátila ročník a vrátila se domů o tři týdny dříve.
Spousta psů ve městě nedostávala pořádně najíst.
Cordeovo nemotorně formulované tiskové prohlášení, které mělo občany New Lebanonu uklidnit, nemělo na všeobecnou hysterii stručně řečeno žádný vliv.
Bob Siebert se jednoho dne vrátil do svého karavanu u silnice 302 o něco později. Otevřel dveře a zjistil, že se v přítmí kuchyně dívá na svého pětiletého syna, který mu drží víceméně před srdcem loveckou pušku Ruger ráže 0.225. Siebert zůstal strnule stát v siluetě měsíce a strach mu bránil promluvit. Teprve po krátkém cvaknutí spouště začal znovu dýchat. Uchopil pušku, šíleně se rozesmál a v duchu děkoval Bohu, že jeho syn netuší, jak se zbraň nabíjí. Úsměv mu z tváře vymizel v okamžiku, kdy otevřel záběr a z komory se vykutálela špatně odpálená nábojnice. Siebertovi se podlomily nohy, pomočil se a se vzlykáním padl na podlahu. "Myslel jsem, že jsi ten Měsíčňan, tati," zakončil celou epizodu chlapec.
V úterý, den před úplňkem, se pak objevilo první graffiti.
Nikdo při jeho kreslení nikoho nepřistihl a zpočátku je ani téměř nikdo nerozpoznal. Až když se Clara a Harry Botwellovi vraceli po večeru stráveném nad krevetovým salátem ve Wrangleru, přičemž Clara jakožto méně podroušená seděla za volantem Buicku Electra z roku 1976, ukázal Harry na zeď První newlebanonské banky a řekl: "Koukej, tady na tu stěnu někdo nakreslil velké gumové želé." Načež si Clara výtvor prohlédla a odvětila: "Ale proč stojí na špičce? A vůbec, proč by měl někdo malovat gumové želé?"
Vtom se dovtípila. "Panenkomarjá," ulevila si, "to není želé, to je půlměsíc." V panice zatúrovala, projela na červenou a vrazila z boku do Toyoty Celica. Manželé vyvázli bez zranění, ale řidiče toyoty museli odvézt do nemocnice se zlomenou rukou.

Banka však nebyla jediným místem ozdobeným půlměsícem. Ještě v tutéž noc vyťukaly číslo 911 tři stovky občanů (většina z nich poprvé v životě), aby ohlásily výskyt celkem šesti graffiti s měsíčním motivem. Všichni volající přitom byli notně otřeseni; místo barvy totiž malíř použil krev.
Randolph Sayles, profesor a proděkan, student ekonomických vztahů Unie a obhájce vznešených států Konfederace, seděl dnes večer na zahradě, kouřil a díval se na večerní oblohu prozářenou měsíčním světlem. V ruce držel povadlý fax. Odklepal popel na zem před sebe a prohlédl si ho. Vedle jeho zablácených bot trčel z půdy kořen jakéhosi stromu a o pár centimetrů dál se opět vracel pod zem, jako by toto krátké nahlédnutí do světa pro něj bylo nesnesitelné. Sayles zaslechl kroky, které dobře znal.
Joan Saylesová byla kostnatá žena s krátkými světlými vlasy, strohými boky a dlouhými ňadry. Dnes večer měla na sobě bílou halenku staženou vepředu na způsob Lany Turnerové a krátké pytlovité šortky. Posadila se vedle manžela. Její nohy jako by tvořily dva válce bílého poďobaného masa.
Profesorka sociologie na Audenově univerzitě Joan Saylesová byla o rok starší než manžel a měla o dva body vyšší IQ, přestože oba profesoři spadali do skupiny nejvyšších dvou procent. Když se v posledním ročníku vysoké školy (této vysoké školy) seznámili, jeden z nich ještě neokusil pohlavní styk, a Joan to nebyla. Už jako postgraduální asistentka v sobě měla Joan profesorský šmrnc a instinktivní cit pro akademickou politiku. Randy její nadání oceňoval, ačkoliv si až příliš pozdě uvědomil, že je Joan využívá nejen za účelem zajištění funkce, ale i jeho samého. Nakonec byla úspěšná na obou frontách; vzali se den po jeho ústní doktorské zkoušce. A i když vůči ní Sayles nikdy ani na okamžik nepocítil žádnou palčivou vášeň - a po pravdě řečeno ani nic, co by se třeba jen blížilo pocitu, který zažíval, když stál za řečnickým pultem -, vůbec mu to nevadilo. Miloval ji (aspoň si to myslel) a navíc potřeboval manželku (tím si byl jist), stabilitu a inteligentní protějšek - tři pilíře úspěchu na univerzitách amerického Středozápadu.
"Co tady děláš?" zeptala se a přimhouřila oči do nachového měsíčního svitu. Koutky úst se jí přitom zvedly do vlhkého groteskního úsměvu, na který se Randy Sayles nechtěl dívat. Všimla si malé zablácené lopatky vedle něj a její pohled sklouzl k jeho botám. "Zahradničíš při měsíčku?"
Sayles si domýšlel, že její otázka, kterou na první pohled vyvolala obyčejná zvědavost, je ve skutečnosti prošpikována posměchem.
Co asi ví? pomyslel si.
"Chtěl jsem se nalokat čerstvého vzduchu," odpověděl. "Mělas dneska schůzku?"
"Už jsem hotová." Joan držela hromádku bílých papírů sepnutých gumičkou. Na první stranu horního papíru si udělala mnoho poznámek a značek. Sayles si všiml číslic 3/3+. Na známkování byla jeho žena pes.
"Co tu děláš?" zopakovala otázku, a když neodpověděl, zeptala se: "Ignoruješ mě z nějakého důvodu?"
Sayles se jí omluvil s upřímností, která překvapila oba, a pak jí podal fax. Stát zamítl žádost Audenovy univerzity o nouzový úvěr.
"Á." Joan mu fax vrátila a zapálila si. Cigareta jí visela z koutku úst, která tak vypadala ještě nedbaleji a neforemněji. Joan vdechla kouř, přiložila si dlouhý prst na jazyk a odstranila si z něj jakési smítko. "To mě mrzí."
Sayles jí místo odpovědi stiskl koleno. "Víš, co napsal jeden můj student?" zeptala se ho choť. "Téma znělo, zda má populační centrum jako New Lebanon nějaké vnitřní město. On napsal, že nemá. Ale místo toho že prý má nesprávnou stranu kolejí. Dala jsem mu jedna minus, už jenom za to."
"Chytré," připustil Sayles.
"Víš, kdybych měla to všechno absolvovat znovu, vybrala bych si něco povrchního. Románské jazyky nebo oceňování umění. Ne, už vím. Ruskou literaturu."
Znovu se zkusmo dotkla boku jazyka, jako by se chtěla ujistit, že ho nemá necitlivý.
"Chce se mnou mluvit policie," řekl Randolph Sayles.
"Kvůli té holce z tvé třídy? Té zavražděné?"
Sayles přikývl.
"Ty jsi s ní spal?"
Jako by to ani nebyla otázka. Takže to ví.
Jeho mlčení bylo odpovědí, v níž se dalo číst. "Vychutnával sis to?"
"Čas od času."
"Ale oni si nemyslí, že s tím máš něco společného, že ne?"
"Samozřejmě že ne."
Jak to, že to ví?
Joan dokouřila cigaretu, odhodila ji na zem, ale nešlápla na ni. Po chvíli zašustila papíry ve své ruce a prohlásila: "Víš, někdy nevycházím z úžasu, jak je možné, že studenti druhého ročníku univerzity nedokážou sestavit kloudnou větu." A vyrazila k domu po úzkém chodníčku posetém červenými a fialovými plody ze skupiny moruší.
T. T. Ebbans si přál být přesně na místě muže, s nímž právě hovořil: na místě muže, který se opíral o ohnutou větev vedle rozbahněného břehu Des Plaines a jenž byl spojen s háčkem vnořeným do kalné vody pomocí šestimetrového rybářského vlasce na udici ze Searsu.
"Tomuhle říkám mušky," poznamenal Ebbans a kývl na mužův klobouk.
"To ano."
Ebbans se předklonil a zadíval se do plastového kbelíku, v němž nehybně vzplývali tři vybledlí sumci. "Copak muškaře nenudí, když musí krmit sumce návnadou?"
"Já nemuškařím. Mám jen takový klobouk. Je to dárek od ženy." Muž se odmlčel a po chvíli dodal: "Já mám lístek. Akorát jsem ho nechal doma."
"E-he," přitakal Ebbans. "Nerybařil jste náhodou v úterý večer dole u Blackfoot Pondu?"

"Tohle je pro mě večer."
"Jak to myslíte?" zeptal se Ebbans.
"Dělám noční v továrně na přepravky. Směna mi končí v sedm ráno. Zalehnu, pak se najím, jdu na ryby a pak do práce. To je můj život. Co je pro vás večer, to je pro mě den."
"Jeden člověk tam zahlédl někoho, kdo odpovídá vašemu popisu."
Rybář cosi zabručel.
"V úterý tam zavraždili jednu dívku," dodal Ebbans.
"To bylo tam? Doprdele práce. To jsem nevěděl. Jo, v úterý jsem tam byl."
"A kdy jste odešel?"
"Muselo to být někdy kolem půl desáté nebo desíti. Kvůli té bouřce jsem přijel pozdě."
"Viděl jste tam někoho?"
"Když jsem odcházel, všiml jsem si, že se tam objevili dva kluci. Měli naviják, ale ryby nechytali. Napadlo mě, že možná mají baterii a chystají se vylákat pár červů."
"Říkal jste, že to byli kluci?"
"Připadali mi jako nějací výrostci."
"Znáte je?"
"Takhle zblízka jsem je neviděl. Byli dole u úpatí hráze a směřovali k vodě. Jeden z nich byl vypasený, takže šli pomalu. Ten tlusťoch měl na sobě něco tmavého. Druhý byl naopak štíhlý a měl na sobě bundu, která mohla být šedá."
"Jak přesně byli staří?"
"Mohli chodit na střední školu. Já nevím."
"Běloši?" dotázal se Ebbans.
"Co jiného tady?"
"Rád bych si s těmi hochy promluvil, nebo aspoň s jedním z nich. Jestli je ještě někdy uvidíte, byl bych moc rád, kdybyste nám dal vědět."
"Na to vemte jed."
"Jestli nám pomůžete, zapomenu se na rybářském a loveckém svazu zmínit o tom lístku, který jste nechal doma."
"Ale já si ho vážně chtěl opatřit," řekl muž. "Jenže víte, jak to je. Pěkně jedno po druhém."
První metodistická církev v New Lebanonu dnes oznámila, že výuka v nedělní škole se až do odvolání ruší vzhledem k vandalským projevům, jichž se na škole dopustil člověk, kterého úřady označují za "Měsíčního vraha".
"Úřady" označují?
Na dveřích dívčí učebny v přízemí budovy nedělní školy na Maple Street 223 vedle kostela někdo namaloval krví půlměsíc.
Použitá krev se přitom shodovala se vzorkem krve z kozy, jejíž mrtvola se našla před několika dny v newlebanonské základní škole.
Jak to vědí? Já jsem to nevěděl.
Docházka do městských škol dramatieky poklesla od chvíle, kdy Měsíční vrah začal obcházet ulicemi New Lebanonu…
"Obcházet" ulicemi?
Dnes nastane první úplněk od vraždy oné studentky Audenovy univerzity…
Jennie. Jmenuje se Jennie Gebbenová.
…a obyvatelům města se silně doporučuje, aby od západu do východu slunce zůstali ve svých domovech…
Bill Corde seděl v místnosti 121 studentské unie a pět minut upřeně civěl na ranní výtisk Registeru, než ho konečně hodil do koše. Otevřel obálku, kterou si cestou sem vyzvedl v kanceláři. Obsahovala zprávu okresní laboratoře o shodě mezi krví z nalezené kozy a krví použité na graffiti.
Jak to věděli? Já to nevěděl.
Ve dveřích se objevil muž a Corde na něj pohlédl.
"Promiňte. Jsem profesor Sayles. Chtěl jste se mnou mluvit?"
"Pojďte dál. A posaďte se." Corde odsunul laboratorní zprávu a ukázal dlaní na židli naproti miniaturnímu stolu.
Sayles se posadil, pomalu složil pod stůl své dlouhé nohy a odsunul židličku dozadu. "Určitě to souvisí s vraždou Jennifer Gebbenové, že?"
"Ona byla ve vaší třídě?" zeptal se Corde.
"Ano, byla." Sayles se podíval na hodinky. Z modrého saka mu vykoukla zmuchlaná a roztřepená manžeta a zůstala už venku. "A taky pro mě pracovala. Na částečný úvazek v oddělení pro finanční pomoc."
"Znal jste ji dobře?"
"Snažím se znát všechny svoje studenty."
"Ale ji jste znal lépe než ostatní," odtušil Corde.
"Její třída je hodně velká. Předmět ‚Od občanské války po stoleté jubileum' je velice oblíbený. Snažím se poznat, co nejvíce studentů mohu. Pokládám to za důležité. Jakýkoliv osobní vztah ve třídě může být velice inspirující. Copak už si na to nevzpomínáte?"
Corde, který se většinu školních let snažil vyhýbat pozornosti učitelů, pokračoval v dotazování: "Proč pro vás pracovala? Předpokládám, že peníze nepotřebovala."
"Proč to předpokládáte?" zeptal se Sayles sveřepě.
"Nebyla zařazena do programu studia při zaměstnání a neměla žádné studentské půjčky ani stipendia. A mám dojem, že by se člověk logicky nejdříve pokusil nějaké stipendium získat, než by přijal práci na částečný úvazek za pět dolarů deset na hodinu."

"Na přidělování peněz potřebným studentům je něco nesmírně altruistického. Jennie pomáhala organizovat loňský chodecký maraton na podporu boje proti AIDS. A taky působila jako dobrovolnice v pojízdné vývařovně."
"Měsíc nebo dva," podotkl Corde.
"Měsíc nebo dva."
"Ale jak se dostala k práci pro vás?"
"Nějak jsme se dali do řeči, jak je zvláštní, že právě já - profesor historie - jsem dostal na zodpovědnost finanční pomoc, a ona se mě zeptala, jestli by mi nemohla pomáhat."
"Jaké byly okolnosti toho rozhovoru?"
"Detektive." Sayles se rozohnil. "Na to si už nevzpomínám."
"Udržovala s někým ve třídě mimořádně přátelský vztah?" Sayles pokrčil rameny.
"Ne."
"Jak často jste spolu pracovali?"
"Několikrát týdně."
"Udržoval jste s ní společenské styky?"
"Ne, společenské ne. Párkrát jsme šli po práci na večeři. Často i s dalšími lidmi. Nic víc."
"A tomu vy neříkáte společenský styk?"
"Ne, tomu ne."
Corde sledoval profesorovy tmavé oči, které si na oplátku prohlížely tři špinavé nehty na jeho pravé ruce.
"Profesore, požádala vás univerzita v Loyole, abyste tam přestal učit?"
Sayles se chtěl chytit za kravatu s červenomodrými pruhy, ale pak se zarazil, lehce naklonil hlavu a utlumil tok svého rozhořčení. "Ano, požádala."
"Bylo to proto, že jste se zapletl s některou studentkou?"
"Zapletl? Ano."
"A že jste ji napadl?"
"To ne. Měli jsme spolu vztah. Já ho ukončil. Jí se to nelíbilo, a tak zavolala na policii a oznámila, že jsem ji napadl. Byla to lež."
"Měl jste stejný vztah také s Jermií Gebbenovou?"
"Ne. A myslím, že se mi vaše dotazování oškliví."
"Musím dělat svou práci," řekl Corde unaveně.
"A jestli si myslíte, že má s její smrtí co do činění někdo z univerzity, tak…" Saylesův hlas začal znít chraplavě. "…tak se šeredně pletete. Už tak koluje o té vraždě spousta nepodložených báchorek. V této atmosféře je dost těžké provozovat školu, vybírat na ni peníze, a přitom nevyplašit rodiče a dárce. Přečtěte si noviny. To váš úřad to označil za démonickou vraždu."
"Musíme prověřit všechny eventuality."
Sayles se znovu zasmušile podíval na hodinky. "Za pět minut mám přednášku."
"Kde jste byl v noc té vraždy, profesore?"
Sayles se zasmál. "To myslíte vážně?" Corde zvedl obočí a Sayles dodal: "Byl jsem doma."
"Existuje někdo, kdo vám to může potvrdit?" Corde pohlédl na úzký zlatý prsten. "Třeba vaše manželka?"
Profesorův hlas změkl vztekem. "Byl jsem sám. Moje manželka pracovala až do půlnoci na výzkumném projektu v knihovně."
"Slyšel jsem, že se s Jennií stýkal Brian Okun."
"Stýkal? To bych řekl, že se s ní stýkal. On s ní přímo spal."
Corde načmáral na jednu z karet několik klikyháků poznámek. "Můžete mi říci, od koho jste se to doslechl?"
"Už si nevzpomínám."
"Jaký na něj máte názor?"
"Na Briana? Nemůžete ho podezírat, že by Jennii ublížil."
"Váš názor?"
"Je geniální. Ale potřebuje svou inteligenci poněkud krotit. Ke své škodě je taky trochu arogantní. Ale Jennii by nikdy neublížil." Sayles sledoval, jak si Corde znovu cosi pomalu zapisuje. "Mohu už jít?"
Corde popsal celou kartu a vzhlédl. "Já…"
"Podívejte, já vám pomoci nemůžu. Nemám, co bych vám ještě řekl." Profesor se postavil a jeho nevrlost jako by dostoupila vrcholu.
Zdálo se, že jeho zloba je v naprostém nepoměru k okolnostem výslechu. Zpočátku to jen zvýšilo Cordeovu podezíravost vůči tomuto muži. Jediný pohled do Saylesovy tváře mu však prozradil něco zcela jiného. Zdrojem profesorovy rozhořčenosti bylo totiž opovržení. Opovržení nad sebou samým, že miloval Jennii Gebbenovou, Ať už byl její talent v posteli jakýkoliv - a Corde odhadoval, že musel být nesmírný, když kvůli němu Sayles i Okun riskovali místo -, nebyla Jennie ničím více než průměrnou studentkou, předměstskou holkou s tučným podhrdlím, dcerkou drobného podnikatele, dobrovolnicí v pojízdné vývařovně, zkrátka velice obyčejnou mladou ženou.
A tak se teď Randolph Sayles, Ph. D. smažil ve vlastním ponížení za to, že této obyčejné mladé ženě věnoval svou lásku.
Corde ho propustil a profesor se jako dotčený kocour, který konečně unikl z pánova náručí, vyplížil z místnosti 121 - ze dveří přitom nevyšel ani příliš loudavě, ani příliš rychle, neboť jej plně pohlcovala snaha zapomenout na předchozí okamžiky trýznivého zajetí.
Po návratu do kanceláře našel Corde na Slocumově stole hromadu nakopírovaných plakátů, které měly být co

nejhustěji vylepeny podél silnice 116. Slocum samotný na stanici nebyl, neboť údajně prověřoval zprávy o pohřešovaných kozách.
Teprve nyní na Cordea dolehla včerejší těžká noc - nález druhé fotografie, výčitky svědomí, že mu dnes večer unikne další Jamieho zápas, bouřlivý sen, který ho v jednu hodinu probudil. Corde již nedokázal znovu usnout, a tak dvě hodiny seděl v zadní koupelně s brokovnicí na klíně a pátral v lese po stopách přítomnosti vetřelce. Jednou, když byl skálopevně přesvědčen, že v dálce zahlédl obličej hledící na dům, zašel dokonce tak daleko, že natáhl brokovnici a vyrazil ven, kde se mu roztřásly ruce očekáváním a nočním chladem. Když se ovšem postavil bosý na dlážděnou zadní terasu, změnil se obličej v pouhou změť stromů a listí prozářenou měsíčním světlem.
Vrátil se tedy do domu, kde ho k smrti vystrašila Sára, která se právě řítila ze schodů. Oba na sebe chvíli civěli - Corde šokovaně a Sára především zklamaně. Očividně měla namířeno k zadním dveřím a Cordea na okamžik napadlo, že je náměsíčná. Jenže ona se prý jen šla napít. "A to se nemůžeš napít v koupelně?" zeptal se Corde a cválavé bušení srdce se konečně zpomalilo. Sára vypila sklenici vody a civěla z okna tak dlouho, až ji Corde netrpělivě zahnal zpátky do postele.
Usnout se mu podařilo až v pět hodin ráno.
U snídaně se pak strhla hádka. Sára totiž s jekotem odmítla matčin požadavek, aby se před odchodem do školy ještě chvíli učila. Corde tedy musel utěšit manželku a uklidnit dceru. Snažil se nikomu nestranit, takže na něj nakonec byly naštvané obě.
Když nyní za sebou zavřel dveře kanceláře, deset minut jen tak seděl za stolem a zkoušel roztřídit vysoké hromádky popsaných karet, které již neustálým šoupáním změkly a zvláčněly. Nakonec je rozprostřel tak, že mu zabíraly celý stůl. V dlani se mu objevil ohmataný výroční čtvrtdolar a on si ho začal přehazovat po hřbetě ruky. Upřeně se zadíval na karty a po několika minutách přestal být přítomen na úřadu šerifa, ale přesunul se do areálu Audenovy univerzity, kde dnešní den nebyl dnešním dnem, nýbrž úterkem 20. dubna. Půl páté odpoledne.
Představil si, jak Jennie Gebbenová odchází z přednášky profesora Saylese a kráčí k univerzitnímu knihkupectví o tři bloky dále, aby si zde nechala proplatit šek na pětatřicet dolarů. Její návštěva neunikla bezpečnostní kameře u pokladny, která ji zachytila v bílé halence se zapínáním na knoflíky. Pramínek rovných tmavých vlasů padá Jennii do čela. Na dalším snímku ji kamera zachycuje s napůl zavřenými víčky. V dolním rohu stojí údaj o čase: 16.43.03. Z knihkupectví jde Jennie na kolej, kam doráží zhruba kolem páté. Spolu s Emily Rossiterovou pak zůstávají asi hodinu na pokoji za zavřenými dveřmi. Ostatní na patře vycítí, že se obě dívky hádají, přestože žádná ze sousedek toho neslyší tolik, aby rozpoznala podstatu jejich diskuse.
Millerova zpráva o telefonních hovorech dokládá, že během dnešního Jenniina pobytu na koleji nikdo nevolal ze zdejšího automatu meziměsto a většina místních hovorů byla adresována nevinným lidem. Jediný místní hovor, jehož adresáta nelze ověřit, směřuje na Audenovu fakultu umění a věd - telefonní společnost nedokáže stanovit, na kterou ze čtyřiašedesáti linek byl hovor přepojen. Mezi oněch čtyřiašedesát patří linky Randyho Saylese i Briana Okuna, jakož i linka Emily Rossiterové, která pracuje jako asistentka na katedře sociologie.
Přibližně ve čtvrt na sedm se Jennie sprchuje a s ještě mokrými vlasy vyráží v doprovodu dalších tří dívek do jídelny. Dívky se ptají Emily, jestli půjde s nimi, ale ta mrzutě odmítá. Všechny čtyři dívky u večeře konverzují. Jennie sní svou porci rychle a odchází dříve. I ona je mrzutá. Její společnice se vracejí na kolej o půl osmé a třicet minut se dívají na televizní soutěž. Jennie vchází do společenské místnosti, několik minut sleduje pořad s nimi a pak se dívá na hodinky. Působí roztěkaným, nabroušeným dojmem. Kolem čtvrt na devět ze společenské místnosti odchází a sděluje jedné z dívek, že se vrátí do půlnoci.
Další informace o Jennii Gebbenové pocházejí z deseti hodin a dvaapadesáti minut. To už je znásilněna a uškrcena a její tělo leží v záhonu hyacintů na rozbahněném úpatí hráze Blackfoot Pondu.
Na místě její smrti se nachází: devatenáct otisků střevíců a bot roztroušených kolem těla, přičemž jde vesměs o pánskou nebo chlapeckou obuv. Jeden pick-up značky Ford posetý pěti sty třiceti částečnými a sto čtyřiceti plnými otisky prstů. Útržky běžného, prakticky nevystopovatelného kancelářského papíru. Celofánové obaly od několika různých pochoutek, které se prodávají ve Wise, Frito-Lay a Nabisku. Cigaretové oharky, láhve a plechovky od piva a minerálky, jeden kondom, jehož obsah neodpovídá vzorku semene nalezeného v oběti.
A pak ten nůž (jehož zdroj nedokázala identifikovat ani FBI, přestože jí přitom pomáhala soulská policejní prefektura a žádost o odbornou pomoc obdrželo faxem celkem dvanáct profesorů v oboru náboženství, kriminalistiky a parapsychologie z celé země).
Žádný z otisků nalezených na místě činu neodpovídá otiskům v databázi okresu Harrison. Otiskové karty se nyní nacházejí v Higginsu a ve Washingtonu, kde je porovnávají se státní, respektive federální databází. Snímání otisků v pokoji na kolejích přineslo dalších sto čtyřiaosmdesát částečných i úplných otisků, z nichž dvaašedesát patřilo Jennii a dalším studentkám na patře. Ostatní zatím nebyly identifikovány.
Po ohlášení krádeže Jenniiných dopisů přestala Emily Rossiterová spolupracovat. V místnosti 121 se ještě neobjevila a nereagovala ani na Cordeovy telefonáty.
Corde ještě jednou pozorně prošel spis o vraždě Susan Biagottiové - její případ ho s Jennií Gebbenovou seznámil. Patnáctého ledna loňského roku ubil neznámý pachatel Susan Biagottiovou kladivem během vloupání do jejího bytu mimo univerzitní areál. Jak Corde sdělil Ribbonovi, Jenniina výpověď nevnesla do případu nové světlo. Obě dívky se sice znaly, ale jen povrchně. Susan bydlela dvě budovy od bytu Briana Okuna, ale žádnou jinou spojitost mezi nimi Corde neobjevil. Pokud jde o fázi měsíce, pak 15. leden byl třetí den po novu.
Ohořelé zbytky nalezené u sudu za Jenniinou kolejí obsahovaly tři různé druhy papíru. Recyklovaný bílý kancelářský papír značky Hammermill, žebrovaný dopisní papír značky Crane's s fialovým nádechem a perforovaný zelenobílý počítačový papír, jehož výrobce nebyl identifikován. Ninhydrinová analýza odhalila na dopisním papíru dva částečné

otisky a jeden úplný otisk na papíru počítačovém. Všechny tři patřily Jennii. Podle zprávy okresní laboratoře odpovídalo množství popele v sudu přibližně padesáti až pětasedmdesáti archům papíru formátu A4. Samotný popel byl natolik poškozený, že se z něj nedaly rozpoznat žádné skryté vodoznaky, písmo či další otisky prstů.
Na počítačovém papíru byly nicméně natištěny dolarové částky v rozmezí od 2670 do 6800 dolarů. Údaje byly vytištěny na devítibodové jehličkové tiskárně. Mimořádná vybledlost písma naznačovala, že tiskárna pracovala ve vysokorychlostním modu, případně v ní byla stará páska. Technici z okresního i státního úřadu vyšetřování uvedli, že papír i inkoust jsou příliš běžné, než aby mohly poskytnout další vodítka, dokud nebude nalezen srovnávací vzorek.
Jennie zemřela na traumatické udušení. Vrah ji uškrtil rukama a pak se pomocí provazu či šňůry ujistil, že je opravdu mrtvá. Vzhledem k rychlosti její smrti se hypotéza, že škrcení skýtalo pachateli sexuální rozkoš, jevila jako nepravděpodobná. Obět nezemřela vstoje; zadní strany jejích bot vyryly do bláta hluboké rýhy, než se jí konečně vyzuly, a její chodidla zůstala čistá. Semeno v jejím těle a na její kůži pocházelo od jediného muže s krevní skupinou B plus. Její tělo jevilo známky vaginálního i análního styku.
Vražedný provaz nikdo nenašel, přestože si jeden technik všiml čerstvého řezu na krátkém kusu umělou hmotou obalené prádelní šňůry, která volně visela provlečená přes naviječí hák opuštěného automobilu. Soudní patolog dospěl k závěru, že zraněni na krku oběti odpovídá tomuto typu šňůry. Rituální nůž sice neobsahoval žádné stopy po šňůře, což však nelze pokládat za průkazné vyvrácení zmíněné hypotézy. Čepel nože byla navíc velice ostrá a podle zprávy okresní soudní laboratoře byla prádelní šňůra nalezená na fordu přeřezána ostrým nástrojem. Na dýce se rovněž našlo bavlněné vlákno odpovídající Jenniiným kalhotkám.
O samotné Jennii Gebbenové věděl Corde toto:
Často chodila na schůzky, přestože se nejednalo o typická rande v podobě návštěvy laciné restaurace a následného kina. Jednoduše se večer vytratila a mnohdy pak byla pryč i celý víkend. O svých společnících na těchto záletech hovořila jen velmi zřídka, ale i to, co kamarádkám prozradila, vyvolávalo značný rozruch. Jejím oblíbeným tématem byl sex. Ne chlapci, ne romantické schůzky nebo snubní prstýnky. Sex. Nesčetněkrát byla přistižena při masturbaci na umývárně a zjevně jí to nevadilo. Navíc si libovala v obhroublé mluvě ("Jednou jsme byly s Jennií ve studovně, víte? Bylo tam úplné ticho a ona najednou zvedla hlavu a povídá: ‚Nechala sis to někdy dělat do zadku?' A já na to: ‚Proboha, to jsem se snad přeslechla!'").
Její neochota hovořit o jejích milencích podněcovala zvěsti, že spí s profesory. V loňském roce se s jedním z nich údajně stýkala většinu letního semestru. Oba drželi svůj vztah v nejpřísnější tajnosti, ale předpokládalo se, že on působí na fakultě umění a věd a oba uvažují o sňatku.
Řada studentek označila Jenniino sexuální chování za hanebné, ale za jejich průhledným pohoršením se zřetelně rýsovala závist. Mnoho studentů uvedlo, že ji pokládali za nespokojenou a nešťastnou experimentátorku. Několik jich pak vylíčilo svou verzi téhož incidentu: Jednou pozdě večer seděla Jennie sama na schodišti koleje. Plakala a ozvěna jejího hlasu se mezi betonovými stěnami měnila v příšerné tklivé skučení. "Já jsem tak sama…," vybavila si jedna studentka Jenniin monolog. Další o patro níže zaslechla slova: "Kéž bych ho tak měla…"
Jennie Gebbenová nebyla pobožná a nikdy nenavštívila žádný newlebanonský kostel. Měla sice několik nahrávek New Age a pár náhrdelníků s kamínky, ale o spiritualismus či okultismus jevila jen pramalý zájem. O jejím vztahu s rodiči vypovídali studenti rozporuplně. Vůči matce prý byla chladná, její vztah s otcem byl naopak bouřlivý. Do telefonu mu údajně několikrát podivně rozvášněnými slovy sdělovala, že se jí po něm stýská a že ho miluje. Jindy mu naopak praštila se sluchátkem a prohlásila: "To je ale kretén."
Bill Corde položil čtvrtdolar na stůl, sesbíral karty, zamyslel se nad všemi těmito skutečnostmi a pokusil se v duchu vykreslit pachatele. Výsledný obrázek však byl žalostně neúplný. Viděl toho mnohem, mnohem méně než autor profilu v Registeru (který ho rozběsnil částečně i proto, že on sám pochyboval, zda by někdy dokázal vytvořit tak barvitý obraz zločince). Cordeova profilovací metoda převzatá z Národního centra pro analýzu násilných trestných činů stále visela připíchnutá na korkové nástěnce nad jeho stolem. Zažloutlý kus papíru popisoval zdlouhavý proces doplňování obsáhlých skutečností, jejich sestavování do modelů, odhadování podstaty zločinu a nakonec tvorby a dolaďování profilu pachatele. (Corde zároveň věděl, že procedura NCANTC zahrnuje také optimistický šestý a závěrečný krok, totiž zatčení pachatele, kterážto fáze mu v tuto chvíli - osm dlouhých dní po nálezu nehybného těla Jennie Gebbenové v záhonu zablácených hyacintů vedle bezútěšně poklidného rybníka - připadala zoufale nedosažitelná.)
Corde znal o Jennii Gebbenové mnoho podrobností. Věděl, že mu Brian Okun lhal a profesor Sayles možná také. Věděl, že se u hráze krátce před dívčinou smrtí pohybovali dva chlapci a jeden z nich měl možná u sebe nůž. Stopa však rychle chladla a bylo potřeba se dozvědět mnohem více. Absolvovat další rozhovory, odhalit další fakta… Současně s tím si však Corde potají kladl otázku: nepřešlapuji prostě jen tak na místě v naději, že mi obrázek pachatele sešle samo nebe a že bude ostrý jako Jenniina fotografie přilepená uvnitř mého kufříku?
Bill Corde prolistoval karty.
Domnívá se mnohé, ale ví toho málo. V rukou třímá hromadu informací, ale pravda se ukrývá někde mezi těmito fakty, v mezerách jeho vědomostí, je jako stín mezi plaňkami plotu. Corde zatím vidí jen temnotu, kalnou jako voda v Blackfoot Pondu. Nevidí hlouběji než za odraz měsíce v očích zemřelé dívky.
Bill Corde doufá v prudké vyjasnění a zároveň se obává, že se ho dočká až za velmi, velmi dlouho.
14
Potíže nastaly u prvního nesouměrného dílu.
Resa Parkerová prolistovala zelenou brožurku, na jejíž obálce stálo velkými černými písmeny VMI, Vývojový test vizuálně-motorické integrace, a poznamenala si místo, kde schopnosti Sáry Cordeové ztroskotaly: kresbu nepravidelného čtyřúhelníku.
Odložila brožurku, vzala do ruky revidované vydání Wechslerovy inteligenční stupnice pro děti a začala zkoumat

hadovité schéma verbálních a performančních testů v profilovacích blocích. Časově ohraničený revidovaný Grayův test čtení prokázal, že žákyně čtvrtého ročníku Sára čte na úrovni první třídy. Bez stresové zátěže v podobě měření času si vedla o něco lépe.
Výsledky byly horší, než psycholožka čekala.
Sára nyní seděla před ní a zápolila s poslední diagnostickou zkouškou - s Neformálním testem vyjadřování psaným jazykem. Doktorka Parkerová viděla její úzkostlivé chování, těkající oči, rozechvělá kolena i studený pot. Přestože se kdysi analýze denně věnovala plných šest let, musela nyní ustavičně zápasit s vlastní zlobou, nejistotou a pocitem chladu, kterým se tyto její emoce projevovaly. Usilovně se snažila dodat dítěti klid. "Nikam nespěchej, Sáro." Zeširoka se usmála. "Času máme dost."
Povšimla si procesu internalizace. Sára si neznámá nebo obtížná slova nepředříkávala. Místo toho na ně zírala s nehybnými rty tak dlouho, až se jí na ně podařilo aplikovat vlastní fonetické schopnosti, a teprve pak je neumělými písmeny pomalu zapsala. Seděla předkloněná, usilovně se mračila a pokoušela se jednotlivé výrazy vykouzlit. Muka z opakovaného narážení na hranice vlastních schopností byla v jejích očích velmi dobře patrná.
U dětí policistů existuje vyšší procento poruch učení než u dětí ostatních rodičů a doktorka Parkerová se přistihla, že vůči Billu Cordeovi cítí špetku zášti. Tuto zahořklost by sice nikdy nedala najevo, ale zároveň by se Corde musel velmi snažit, aby ji v jejích očích rozptýlil. Diane Cordeová prosévala velkou část všeho, co řekla, skrz spletitou řadu filtrů a doktorka Parkerová přemýšlela, nakolik Bill Corde skutečně své dceři pomáhá - bez ohledu na to, co si jeho žena myslí či myslet chce.
Zároveň si psycholožka uvědomila něco jiného: totiž že se dívčin stav nakonec zlepší jen nepatrně a že si i tento malý pokrok vyžádá nesmírné úsilí a náklady.
"Bohužel ti vypršel čas," řekla a vzala dívce zápisník. Sára byla celá zpocená a téměř nemohla popadnout dech. Parkerová si prohlédla její žalostný pokus sepsat příběh k jednoduché ilustraci chlapce s baseballovým míčkem, která se nacházela v testovací brožurce. Sára začala: Jemnoval se Freddie. A on chchtěl hrát bsebale, baseball, jenže… Rukopis byl strašlivý. Příběh byl dlouhý na půl stránky, přičemž průměrné dítě by za stejnou dobu hravě popsalo tři nebo čtyři strany. "Dobrá, Sáro, vedla sis dobře. Tohle byl poslední z našich testů."
Sára truchlivě přihlížela, jak doktorka strká písemný test do spisu. "Prošla jsem?"
"Tyto testy se takto nehodnotí. Pouze mi o tobě něco prozrazují, abych ti mohla pomoci lépe zvládat školu."
"Já se do školy vrátit nechci."
"To chápu, Sáro, ale myslím, že není dobrý nápad, aby ses o další rok opozdila. Nechceš přece, aby všichni tvoji spolužáci postoupili o třídu výš a ty zůstala pozadu, že ne?"
"Ano," odpověděla Sára bez váhání. "Přesně to bych chtěla."
Doktorka Parkerová se rozesmála. "Poslyš, a co kdybych zavolala paní Beidersonové a přesvědčila ji, abys mohla písemky dělat ústně? To by se ti líbilo?"
"Jako že bych nemusela odpovědi psát?"
"Přesně tak."
"Ona by s tím souhlasila?"
"Určitě ano." Doktorka již totiž Beidersonové volala.
"A co ty testy hláskování? Z hláskování mám strach." Sářin hlas změkl. Manipulativně, povšimla si psycholožka. Sára již tuto metodu zjevně s úspěchem odzkoušela.
"Ráda bych, aby ses jich účastnila. Uděláš to pro mě?"
"Budu přede všemi stát a oni se mi budou smát."
"Ne, můžeš je dělat o samotě. Jen před paní Beidersonovou. Před nikým jiným."
Sářin instinktivní vyjednávací talent rozpoznal, že ničeho více nedosáhne. Pohlédla na doktorku Parkerovou a nejistě přikývla. "No tak jo."
"Dobře. A teď…"
"Můžu ten příběh dopsat doma?"
"Příběh?"
"Ten o Freddiem a baseballovém míčku." Sára kývla na brožurku.
"Je mi líto, Sáro, ale už nám vypršel čas."
Dívčina tvář se zkroutila nesmírným zklamáním. "Ale já se vůbec nedostala k nejlepší pasáži."
"Ne?" zeptala se doktorka Parkerová. "A jaká je ta nejlepší pasáž?"
Sára zvedla hlavu a zadívala se na stejné diplomy, které - jak doktorce neuniklo - si minulý týden tak zoufale prohlížela Diane Cordeová. Nato se dívka otočila zpátky, pohlédla doktorce do očí a řekla: "Freddie odpálil míček na ulici a ten se kutálel po chodníku, až se dokutálel do krámku. V tom krámku seděl pan Pillsit…" Sáře se rozšířily oči. "A ten pan Pillsit hrával za Chicago Eagles. To byl jeden baseballový tým, který používal opravdické orly, kteří se vždycky snesli na hřiště, sebrali míček, vyletěli nad tribuny a všechny zápasy vyhráli. A pan Pillsit povídá Freddiemu…"
Doktorka Parkerová zvedla ruku. "Tys ten příběh někde četla, Sáro?"
Dívka zavrtěla hlavou. "Ne, ten jsem si vymyslela, jak jste to chtěla. Jak jsem si myslela, že to chcete. Promiňte…"
Teatrálně sklopila oči. "Provedla jsem něco špatně?"
"Ne, vůbec ne. Pokračuj."
"A ten pan Pillsit povídá Freddiemu: ‚Jestli chceš doopravdy hrát baseball, můžu z tebe udělat nejlepšího hráče, jaký kdy chodil po světě, ale nejdřív musíš najít nejvyšší strom v orlím lese a vyšplhat až na vršek. Jsi dost statečný, abys to dokázal?'"
Freddie si samozřejmě na ten úkol troufl a Sára dál nadšeně líčila jeho následná dobrodružství, přičemž si vůbec

nevšimla, jak se doktorčina ruka s náramky natáhla, nenuceně zvedla zlaté pero a začala rychlými šikmými tahy zaznamenávat Freddieho pátrání po kouzelném baseballovém míčku: jak bojoval s Hugem Drápem, nejhorším orlem, jakého kdy svět poznal, jak vybudoval novou klubovnu pro tým, když původní klubovna shořela, jak utekl z domu a bydlel ve velkém hnízdě s rodinkou nádherných zlatých orlů. Domů se už Freddie nevrátil, ale i tak se z něj stal slavný baseballista. Když Sára skončila, měla doktorka Parkerová hustě popsáno deset stran. "To je velice zajímavý příběh, Sáro."
"Není," namítla Sára tónem televizní recenzentky. "Jenže na tom obrázku byl Freddie a baseballový míček, takže mě nic lepšího nenapadlo."
Doktorka pomalu prolistovala zápisník a řekla: "No dobrá, ale teď už si musím prohlédnout všechnu tu práci, kterou jsi pro mě udělala, a ty se zase musíš jít učit na zkoušky."
"Chci, aby mi přitom pomáhal táta."
Po chvíli zvedla Parkerová hlavu. "Promiň, Sáro. Co jsi říkala?"
"Chci, aby mi s učením pomáhal táta. Nevadí to?"
"To vůbec nevadí," odvětila Resa Parkerová nepřítomně. Její myšlenky nyní zcela zaměstnával chlapec, baseballový míček a mluvící orel.
"Tohle je moje federální licence k držení střelné zbraně a tohle je moje licence soukromého vyšetřovatele, vydaná státem Missouri."
Šerif Steve Ribbon si prohlédl dva laminované čtverečky v mužově náprsní tašce. Ještě nikdy neviděl federální zbrojní pas. Ani missourskou licenci soukromého očka.
"Zdá se, že jsou v pořádku," prohodil.
Charlie Mahoney si zastrčil náprsní tašku zpátky do kapsy. Měl na sobě oblek z jemné kostkované látky, která vypadala šedě, ale při pohledu zblízka se na ní daly rozpoznat růžové a modré nitě. Ribbonovi se ten oblek moc líbil. Uvedl muže na židli a přitom mu neuniklo, že z návštěvníka vyzařuje hned dvojí sebejistota: institucionalizovaná autorita dlouholetého policisty a tichá sebedůvěra člověka, jenž zabil někoho jiného.
Mahoney si přehodil drahý a těžký hnědý plášť přes prázdnou židli a posadil se naproti Ribbonovi. Bez známek povýšenosti či zaujetí se rozhovořil o nádherném jarním počasí, o obtížném leteckém spojení do New Lebanonu, o venkovském rázu městečka. Poté zmlkl, podíval se za Ribbona a začal studovat obrovskou topografickou mapu okresu.
Ribbon během jeho prohlídky mimořádně znejistěl. "A co přesně si přejete?" dotázal se.
"Jsem tady jako konzultant."
"Konzultant."
"Zastupují pozůstalost Jennie Gebbenové. Pracoval jsem jako detektiv na oddělení vražd v Chicagu a mám spoustu zkušeností s vyšetřováním. Přišel jsem vám nabídnout své služby. Bezplatně."
"Problém je…"
"Zatkl jsem či pomáhal při zatčení více než dvou set lidí podezřelých z vraždy."
"Totiž, chtěl jsem říct, víte, problém je, že jste, jako, civilista."
"To je fakt," připustil Mahoney. "Budu upřímný. Neumíte si představit, jak strašlivě pana Gebbena rozrušilo vše, co se stalo. To nijak nesouvisí s vaší schopností zatknout pachatele, šerife. Vyslal mě sem, protože cítil, že to musí udělat. Jennie byla jeho jediné dítě."
Ribbon sebou škubl a pocítil v srdci ryzí zármutek. "Chápu, čím teď musí procházet. Sám mám také děti. Ale znáte to, máme nějaké předpisy. V Chicagu jste je určitě měli taky."
"Jistě, spoustu." Mahoney se zadíval na ruměnec v Ribbonově obličeji a přidal na důrazu v hlase. "Malý rozhovor nemůže uškodit. Ten přece nemůže nikomu uškodit, že ne?"
"Ne, to asi ne."
"Vy máte ten případ pod palcem?"
"No, v konečném důsledku jo," řekl Ribbon. "Ale máme tu jednoho staršího detektiva, který vyřizuje většinu pochůzek. Bill Corde. Dobrej chlap."
"Bill Corde. Dělá už tyhle věci aspoň pár let?"
"Ano, pane, to ano."
"A jaký přístup zvolil?"
"No, myslí si, že to udělal někdo, kdo ji znal. S největší pravděpodobností ze školy."
Mahoney pokýval hlavou způsobem, jenž Ribbonovi prozradil, že návštěvník je znepokojen. "Hraje to na náhodu."
"Co prosím?"
"Zvolil opatrný přístup. Statisticky je nejvíc lidí zavražděno někým…"
"…kdo je znal."
"Přesně tak. Ale podle toho, co jsem o tomhle případu četl, je o něco zamotanější. Je v něm spousta zápletek, jestli mi rozumíte."
"Mluvíte mi z duše." Ribbon ztišil hlas. "Samotného mě dost trápí, co se tady děje. Celá ta věc má určitý rituální podtón."
"Rituální." Mahoney znovu kýval hlavou, tentokrát však souhlasně. "Jako že ta dívka byla rituální obětí nebo tak něco. Jasně. Ty kozy a ta krev. Ten měsíc a všechno kolem. Člověk, který si to poskládal dohromady, odvedl dobrou policejní práci."
Ribbonova obezřetnost postupně opadala, ale přesto řekl: "Pořád mi ještě dělá potíže vás do toho zapojit, pane Mahoney. Já…"
"Charlie," opravil ho Mahoney. "Charlie." Zvedl silné ruce a

obrátil zažloutlé ukazováčky k nebesům. "Tak si aspoň nešlapte po štěstí a poslechněte si o té odměně."
"O odměně."
"Pan Gebben je velmi zámožný muž. Za zatčení pachatele nabízí dvacet pět tisíc dolarů."
Ribbon se zevnitř kousl do líce, aby udržel na uzdě divoký úšklebek. "No, to, to je štědré… Ale jistě si dovedete představit, že takové odměny vyvolávají bezuzdnou honbu za penězi. Spousta lidí v tomhle okrese vlastní zbraň a může ji legálně nosit."
Mahoney se zamračil a opravil se. "Chtěl jsem říct, že ta odměna je pouze pro profesionály. Pro představitele zákona. V takovém případě nehrozí, že lidé, kteří nevědí, co dělají, přijdou nechtěně k úrazu."
"Pane Mahoney."
"Já jsem polda, vy jste polda…"
"Charlie. Charlie, to by možná nevypadalo dobře vzhledem… Totiž, z politického hlediska by nepůsobilo dobře, kdybysme tu měli někoho zvenčí. Mohlo by to vypadat, jako že sami nevíme, co si počít."
"Ale taky by to mohlo vypadat, že si své občany považujete natolik, že jste kvůli nim prozíravě vyhledal speciální pomoc." Mahoney se nenuceně a zdlouhavě zadíval na hodinky. "No. Tak jsem vám to vyložil. Jestli chcete, můžete mě odsud zítra vykopnout. Ale přinejmenším tady zůstanu přes noc a nikoho ve městě neznám. Co kdybysme si zašli někam na panáka a vyměnili si válečné historky? V tomhle městě se stejně nic jiného ani dělat nedá, viďte?"
Ribbon málem poznamenal, že jednou z dalších kratochvílí je znásilňovat při měsíčku studentky, avšak včas se zarazil.
"Ale dá," řekl, "jenže s výjimkou rybaření není nic tak zábavného jako pití."
# # #
Třesoucí se rukou zvedla bílou obdélníkovou vizitku ze stolu a zadívala se na ni. Navštívenka byla tuhá a rohy měla velice ostré. Jeden se jí bolestivě zařízl do palce s okousaným nehtem a zůstala na něm krvavá šmouha.
Emily Rossiterová si právě začala sedat na postel, ale pak ji napadlo, že na ní možná seděli oni. Pravděpodobně se dívali i mezi matraci a péra. Prohmatali polštář. Přejížděli rukama po stejném povlečení, na kterém ona ležela se svým milencem. Emily upustila vizitku, a než papírový obdélníček přistál v odpadkovém koši, na jeho zadní straně při převracení několikrát probleskla slova: Zavolejte mi, prosím… Det. William Corde. Emily přemýšlela, jestli jí znásilnili i odpadkový koš. Vyšla na chodbu a zamířila k řadě telefonních automatů.
Vytočila číslo a lehce ztuhla, když se jí někdo ozval. "Tady Emily… Musím se s tebou sejít. Ne, hned." Chvíli poslouchala vehementní protesty a pak vzdorovitě odvětila: "Týká se to Jennie." Hlas na druhém konci linky zmlkl.
"A já povídám, ty seš teda vedle, tak co ti teda vadí, a Donna na to, jo, jenže on je taky jako totálně vedle, vždyť mu ta nadrženost úplně kouká z očí, a já povídám…"
Philip Halpern si pomyslel: Zavři. Hubu.
V pokoji, o který se dělil se čtrnáctiletou sestrou, byl jeden telefon. Většinou ho používala ona.
Oknem proudil do pokoje chladný dubnový večerní vánek a vlnil zelené prostěradlo, které oddělovalo Philipovu půlku od sestřiny. Na špatně nabílených stěnách visely desítky zmačkaných plakátů, které se všívají doprostřed puberťáckých časopisů. Vítr na chvíli nadzvedl prostěradlo z Kmartu s motivem drobných červených květů, takže se Luke Perry a Madonna na krátký okamžik dívali do očí Road Warriorovi a Schwarzeneggerovu Terminátorovi.
Ve Philipově polovině zatuchlého pokoje se nacházely: hromady komiksů, sci-fi romány, kreslicí tablety, plastové figurky komiksových hrdinů a padouchů. K tomu stovky časopisů Fangoria, CineGore a Heavy Metal, z nichž u mnoha chyběly obálky. Philip na ně totiž neměl, a tak pravidelně kradl neprodané výtisky bez obálek z odpadkových košů za newlebanonskými stánky. Na jeho prádelníku a psacím stole stály důmyslné plastové modely kosmických lodí, dokonale slepené, ale pokryté prachem. V rohu se pak pod částečně dokončeným věšákem na klobouky do pracovní výchovy ukrýval mohutný chuchvalec prachu.
Pokoji nicméně vévodila obrovská ručně psaná cedule. Prapodivně vyumělkovaná písmena dávala dohromady nápis Vstup zakázán, jejž obklopovaly desítky písmen runové abecedy a miniaturní kresby oblud a draků.
Philip si hověl na posteli s proleželou matrací, která byla právě nyní suchá, ale jinak ji pokrývala dobrá stovka starých skvrn po moči. Večer řekl rodičům, že se musí učit na písemku, a odebral se do pokoje. Jeho otec dal při této zprávě najevo známky příjemného překvapení a pak si pustil Kolo štěstí. Philip se nicméně neučil. Četl si Heinleina, četl si Asimova, četl si Philipa K. Dicka (někdy věřil, že ho posedl Dickův duch), ležel na posteli, civěl na květiny a v duchu vyvíjel laser, dokud do pokoje nepřišla jeho sestra a nezačala telefonovat s kamarádkou.
Zavři. Kurva. Hubu.
Zničehonic otevřel dveře pokoje otec a řekl: "Polož to a zhasnout. Hned." Jeho ruka hmátla po vypínači a dveře se zavřely.
"…né, to jenom fotřík… Hele, musím končit. Jo, zítra."
Philip obrátil laser na místo, kde stál před chvílí otec, aby zjistil, jestli funguje. Fungoval přímo nádherně. Philip vynalézal velice účinné zbraně.
Jeho hlas zasyčel, když vystřelil znovu.
"Blbeček," ulevila si Rosy.
"Zkus mu to říct do očí."
"Já mluvím o tobě," upřesnila sestra. Philip zaslechl zip jejích džínsů. Přemýšlel, co si na sebe vezme do postele.
"Seš běhna."
"To by se ti líbilo," odpověděla.
"Krávo."
"Buzno."
Péra sestřiny matrace zavrzala, když Rosy skočila do postele. V civilu oblečený Philip deset minut nehybně ležel, až

konečně zaslechl její pravidelný dech. Posadil se a cítil, jak ho omývá chladný vzduch z otevřeného okna. Vylezl z něj, a když dopadl na vlahou zem, jako by se zároveň vnořil do Ztracené dimenze. Náhle byl bojovníkem Phatharem, který se na kraťoučký okamžik zapotácel, ale vzápětí se napřímil a sebevědomě vyrazil z dvorku zalitého měsíčním světlem.

15

Profesor Randolph Sayles přemýšlel, proč neslyší žádné cvrčky ani cikády. Znovu se zaposlouchal. Byl konec dubna. Že by na ně bylo ještě brzy? V entomologii se nevyznal. S přírodními vědami odjakživa zápolil a biologie byla předmětem, který mu na vyšší střední škole zkazil vyznamenání. I po šestadvaceti letech to Sayles nesl velmi nelibě.

Deset minut stál na hřbitově pro válečné veterány, než se konečně objevila ona. Sayles pokládal Emily Rossiterovou za jednu z nejkrásnějších mladých žen, které v životě potkal. Měla kudrnaté hnědé vlasy a velmi bledý obličej s italskými či řeckými rysy. Už kvůli její kráse by s ní dokázal do smrti žít a být přitom dostatečně šťastný a dostatečně zamilovaný.

To, co uviděl, když se k němu nyní přiblížila - pod korunou rašících javorů, do jejichž mladých listů se vzdorovitě opírala záplava měsíčního světla -, ho však dokonale šokovalo. Emily vypadala jako bezdomovec: byla neupravená, měla napuchlou tvář, rozcuchané a neumyté vlasy, svěšená ústa a špinavé šaty. Její oči byly rozostřeně a její chabý úsměv poblázněný.

I přes její nepříčetné chování, i přes jeho vztek na ni a i přes jeho strach z ní si Randy Sayles nic nepřál více než se s ní pomilovat. Okamžitě, tady na trávě, tady v té hlíně, dvě horká těla v moři chladného jarního vzduchu… Chtěl ji strhnout k zemi a tisknout se na ni, silněji, silněji… Chtěl odzkoušet její zranitelnost. Chtěl cítit mezi zuby její slanou, nemytou kůži…

Kdysi se ji pokusil svést, kterýžto incident nedošel naplnění a nebezpečně se blížil pokusu o znásilnění. Emily ho nakonec odehnala políčkem, po němž se mu spustila krev. Sayles se jí omluvil a od té doby se k ní nepřiblížil. Tato odrazující vzpomínka však nyní kupodivu exponenciálně zvyšovala jeho touhu po ní.

Schlíple stál s rukama v kapsách, až se Emily zastavila půl metru před ním. Nacházeli se pod pouliční lampou, jejíž světlo působilo kalněji a přízračněji než svit úplňku. "Emily."

"Ty víš, co se jí stalo, že ano?" Slova jako by jí klopýtala z úst.

"Co ode mě chceš?"

"Myslím Jennii. Víš, co se jí stalo?"

Náhle se dala Emily do kroku, jako by se právě rozpomněla na jakousi schůzku. Sayles ji následoval a držel se těsně za ní. Takto společně kráčeli pět minut, načež odbočili severně na stezku vedoucí ke kruhové cihlové zdi lemované betonovými lavičkami, za nimiž se táhl vysoký živý plot. Kdyby se za ním někdo objevil, měli by tři až čtyři minuty na reakci.

Kdykoliv Sayles hovořil se studentkami, automaticky myslel na únikovou trasu.

"Kde teď bydlíš?" zeptal se Emily. "V tom pokoji?"

"Ach, holka," zašeptala Emily nikomu.

"Zvaž, jestli bys neměla odjet domů. Přeložit si zkoušky na příští rok. Jestli chceš, zařídím ti to."

"Holka."

"Co ses mi to snažila říct do telefonu? Moc souvisle jsi nemluvila."

"Netušila jsem, že to bude tak těžké. Bez ní je to strašně těžké."

"Co chceš?"

Měsíční světlo dopadalo Emily na tvář ve dvou pruzích vedoucích od očí k ústům. Sayles postával s rukama stále zastrčenýma v kapsách, zatímco Emily si zkřížila ruce na prsou, která on nikdy neviděl. "Tys ji v noc její smrti viděl, že ano?" Hovořila z okraje jakési propasti, jejíž povahu Sayles nedokázal odhalit: bylo to odhodlání, nebo odevzdanost?

"Ne," odpověděl.

"Nevěřím ti."

Nacházeli se v malém parku za univerzitním areálem - na místě, kde si milenci po celá léta rozepínali knoflíky a zipy nejrůznějších tvarů a módních trendů a poté dováděli na provoněné trávě Středozápadu. Dnes večer byl park opuštěný, nebo tak alespoň vypadal. "Ty víš, co se jí stalo, že jo?" pokračovala Emily.

"Proč se mě na to ptáš?" reagoval Sayles po chvíli otázkou.

"Ach, holka," zamumlala Emily. "Ach, holka, holka, holka…"

"Co to drmolíš?" zašeptal vztekle Sayles. "Co víš?" Lomcovaly jím emoce, takže se nedokázal ovládnout, když ji jeho silné ruce popadly za ramena.

Emily jako by náhle ochabla, odstoupila, zavrtěla hlavou a rozplakala se. "Ubližuješ mi…"

"Hej, je tam někdo?" zeptal se chraplavý hlas a za nimi se ozvaly kroky. Kdosi měl namířeno do nedalekého lesa a od Saylese s Emily ho oddělovaly živý plot. Emily se odtrhla, Sayles vyrazil za ní a ona divoce mávla rukou, jako by zaháněla rozzuřenou včelu.

"Řekni mi to!" zašeptal Sayles hrozivě.

Emily rychle kráčela po stezce. Profesor vyrazil za ní, ale vetřelec - bezpečnostní strážník - posvítil jejich směrem baterkou. Oba se jí vyhnuli a Emily se dala do běhu.

"Počkej!" zašeptal Sayles, vstoupil do křoví, aby ho strážník neviděl, a pospíchal temnotou ve směru, kterým podle jeho odhadu odešla Emily.

Phathar pomalu klusal po pěšině a lapal po dechu. Pohyb mu připomněl zítřejší nenáviděnou hodinu tělocviku, v níž měli běžet patnáctistovku - pro Phathara nejčistší formu hononského mučení. Představil si, jak se plouží po dráze, na těle se mu třese tuk a ostatní kteří do jednoho závod dokončí - na něj hlasitě pokřikují a smějí se. "Ještě kousek, Phile! Makej, Phile! Makej!"

Vyrazil z lesa a ušel asi patnáct metrů, než konečně ucítil vodu a bahno. Ocitl se na úpatí hráze Blackfoot Pond. Cítil dráždění ve slabinách a s bolestí si přiznal, že i přes hrůzy úterní noci si Phathar ve své dimenzionální duši přeje, aby mohl půlhodinku, kterou zde minulý týden strávil, prožít ještě jednou.
Světla. Zvuk uhánějícího auta. Phathar se přikrčil a odběhl do nízké trávy. Kužely světla mu přejely nad hlavou jako pátrací reflektory v zajateckém táboře a auto se syčením pneumatik, které zesiloval vlhký vzduch, opět zmizelo. Phathar sestoupil na rozbahněný pás půdy a začal hledat nůž, který zde ke své hrůze oné noci ztratil. Dráždila ho neopatrnost, která se k Phatharovi ani trochu nehodila (leč která byla typická pro vypaseného a neohrabaného studenta prvního ročníku střední školy). Šmejdil sem a tam malou baterkou opatřenou stínítkem z černé izolační pásky a pátral po ztracené dýce.
Pomalu se začal uklidňovat. Vdechoval vůni bláta a vody a poslouchal skřehotání žab, které mu připomínalo hodiny biologie - jeho parádního předmětu. Vzpomněl si, jak jednou v noci pomáhal učiteli sbírat žáby z břehů Des Plaines a on mu za to druhý den poděkoval před celou třídou. Philipův obličej tehdy planul zřídkakdy pociťovanou pýchou. Cítil se natolik smělý, že se spolužákům dobrovolně nabídl, že pokud někdo nechce, usmrtí jim žáby sám. Toho dne zapíchl sondu do hlaviček dvanácti žab. Jedna spolužačka mu poděkovala a prohlásila, že je statečný. Philip na ni tehdy užasle zíral.
Po půlhodině marného hledání nože v blátě to Phathar vzdal. Nemohl se zde déle zdržovat; otec mohl kdykoliv podniknout nečekaný nájezd na dětský pokoj. Phathar právě vyrazil na pěšinu, když vtom zaslechl kroky. Ztuhl. Na čele mu vyrazil pot a krk se mu zježil panickou hrůzou. Opět ustoupil do trávy. Kroky se přiblížily a on se přikrčil za husté šlahouny. Vyklonil hlavu a podíval se na pěšinu.
Nějaká holka!
Philip se okamžitě uklidnil a jeho otylým tělem projela vlna vzrušení.
Vypadalo to na další holku z univerzity, zhruba stejně starou jako ta první. Akorát byla hezčí. A míň skotácká. Philip znovu pocítil tlak ve slabinách. Bezmála planoucí chvění. Dívka byla sama. Philip přemýšlel, jak asi vypadají její bradavky ukryté pod hustým svetrem. Volná sukně jí povlávala ve větru. Philip ucítil bolestnou erekci. Dívka prošla přímo kolem bolehlavů, v nichž se ukrýval, a postavila se doprostřed mýtiny.
Chvíli chodila sem a tam a zabodávala oči do země, až narazila na záhon s modrými květinami. Padla na kolena a umazala si sukni od bláta. Philip neviděl, co předkloněná dívka dělá. Pouze slyšel, jak si sama pro sebe cosi mumlá.
"Emily!" ozval se od silnice zadýchaný mužský hlas.
Philipova erekce vymizela. Přikrčil se pod strom. Dívka se sklonila ještě více a splynula s květinami. O deset metrů dál klusal po silnici 302 muž. Zastavil se a zadíval se na rybník. V očích se mu lesklo měsíční světlo a Philip viděl, jak je muž mhouří. Díval se přímo na místo, kde se dívka ukrývala, ale přesto ji neviděl. Ještě jednou na ni zavolal a pak vyrazil zpět k silnici. Zanedlouho byl pryč.
Dívka se posadila. Po chvíli Philip zaslechl šustění listí, jak se dívka škrábala na nohy. Opodál zahoukala sova. Philip sklonil jednu větvičku, aby na dívku lépe viděl. Přemýšlel, jak asi vypadá její zadek. Uvažoval, jestli její ňadra voní stejně jako ňadra té druhé holky jako koření do dýňového koláče. Přemýšlel, jestli má mezi nohama světlé, nebo tmavé chlupy. Erekce se mezitím vrátila a drsně ho tlačila do upnutých džínsů.
Nádherná holka se pomalu postavila a vyrazila po stezce. Philip si všiml, že si v záhonu zapomněla kabelku. Pustil větvičku, která se vymrštila vzhůru a zaclonila mu výhled na dívku. Odstoupil od stromu a zamířil na mýtinu, kde sebral kabelku a zavřenou si ji přiložil k obličeji. Ucítil vůni citronového parfému, kůže a líčidla. Zastrčil si kabelku za košili a vyrazil za dívkou.
Vysoko nad New Lebanonem svítí úplněk.
Většina mužů je v loveckých maskáčích téměř neviditelná, ale tu a tam se dá zahlédnout záblesk jejich pečetních prstenů nebo nablýskaných modročerných hlavní a závěrů. Ukrývají se za skupinkami keřů, vyhýbají se trnům a je jim větší zima, než je podle nich zdrávo, když už je vlastně skoro květen. Kráčejí po pečlivě udržovaných ulicích v dvoučlenných až tříčlenných hloučcích. Projíždějí je v autech. Někteří ostřílení veteráni si dokonce začernili líce a nechávají se pohltit chtíčem, který necítili již pětadvacet let.
Řada mužů si klestí cestu poli, kde podle jejich názoru není vysoká pravděpodobnost výskytu jakýchkoliv zabijáků, ale kde by jim měsíc v podobném případě hezky posvítil na cíl. Jejich zbraně jsou nabité solí kamennou nebo loveckou municí, a někteří pronásledovatelé dokonce kulky navrtali, vyplnili rtutí a opět zacelili voskem, aby měli jistotu, že se už vrah nepostaví, i kdyby se o něj kulka pouze otřela.
Někteří vyrážejí do terénu vybaveni pivem a pečenými kuřaty a rozdělávají ohně v naději, že již pouhá jejich přítomnost zabijáka odradí. Jiní berou poslání ochránce vážněji a upřímně věří, že budoucnost celého New Lebanonu závisí jen na jejich bdělosti. A na jejich mušce. Členy jedné takové skupiny jsou i Jim Slocum a Lance Miller, pochopitelně zbaveni veškerých známek příslušnosti k policii.
Výstřely se neozývají až do osmi hodin večer - téměř přesně do okamžiku, kdy Bill Corde odbočuje na silnici 302 a míří domů. Není nikterak překvapivé, že hned první výstřel směřuje z brokovnice jednoho lovce do těla druhého. Naštěstí má střelec špatně zúžený vývrt hlavně, a tak oběť zasahuje jen pět nebo šest broků. Druhou obětí se stává kočka a třetí filmový plakát s Tomem Cruisem, který někdo mohl i nemusel vylepit úmyslně.
Před devátou hodinou večer pak Waylon Sinks, obtěžkán litrovou lahví budweiseru a browningem šestnáct, zapomíná při přelézání plotu zajistit zbraň a nehezky se zabíjí. Newlebanonský úřad šerifa, stejně jako dispečer okresního úřadu šerifa a operátoři na lince 911 ve velké části okresu Harrison vyřizují desítky telefonátů. Většinou jde o pozorování přítomnosti Měsíčního vraha, který má někdy u sebe dlouhý nůž a jindy provaz. Obvykle přitom stojí na zadním dvorku a dívá se do oken, přestože někdy bývá zahlédnut též při přelézání zdí nebo sprintu po střechách. Policisté toho příliš mnoho nenadělají. Obejdou okolí a podezřelé stíny před jejich baterkami dočista mizejí.

Do města New Lebanon se opírá měsíční světlo.
Opírá se do něj tak prudce, že lidé jako by téměř slyšeli bzučení podobné vysokowattové žárovce nebo kolotání krve v uších, když člověk strachy tají dech. Měsíc se opírá do ulic, po celém městě jsou vidět neklidné obličeje v oknech a všude se rozléhá vytí psů - ti ovšem tentokrát nevyjí na bělostné oko měsíce, nýbrž na postavy neúnavně slídících ochránců, kteří jsou v přízračném měsíčním světle bílí, a přesto podivně černí.
Corde dorazil domů o půl deváté a poslal policistu Toma zpět k neklidné manželce a dětem. Diane s Jamiem byli na středoškolském zápasnickém utkání, jehož se Corde tolik chtěl zúčastnit také. Vešel do domu a přemýšlel, jestli by neměl Tomovi dát nějaké spropitné; srdečný mladík byl v posledních několika dnech spíše pečovatelem než obyčejným dozorcem.
Corde si zul zablácené boty a objal se se Sárou. V kuchyni si umyl ruce a obličej, nalil Sáře kolu bez kofeinu a sobě minerálku. Ve skříni měli čisté pouze sklenice od Warner Brothers a Corde si vybral motiv Road Runnera. Sára dostala prasátko Porky.
Pustili se do práce.
Sára dnes byla mimořádně roztěkaná. Učení probíhalo špatně už od začátku. Sára často propadala panice, plácala nesmysly, vtipkovala a ošívala se. Cordeovi to docela zkazilo náladu, protože mu Diane sdělila, že paní Beidersonová bude Sáru zkoušet ve zvláštním režimu, a současná Sářina nepozornost tak pro něj byla výrazem nevděku.
Seděli v obývacím pokoji na gauči a kolem nich ležela hromada papírů. Sára se uprostřed toho nepořádku zdála tak malá, že Corde papíry sebral a urovnal je do jediné hromádky. Byly to Sářiny pokusy o cvičný test z hláskování. Jejím nejlepším výsledkem ze dvanácti pokusů zatím bylo dvaadvacet bodů z padesáti. Procházelo se od třiatřiceti.
Corde toho dne vypsal doktorce Parkerové šek na 880 dolarů, což byl přesně dvojnásobek ceny, kterou zaplatil za novou izolaci do celého podkroví.
"Zkusíme to znovu," rozhodl.
"Já už ten test dělat nechci, tati. Prosím! Necítím se dobře."
"Musíme ještě zapracovat na pár dalších slovech, broučku. Vždyť jsme teprve u ‚em'."
"Jsem unavená."
Jestli však Cordeova neposedná malá dcera něco nebyla, pak rozhodně unavená. Po chvíli tahanic opět zasedli k seznamu slov k hláskování.
"Dobře, takže slova na ‚em'," řekl Corde a zavtipkoval: "‚Em' jako ‚mrňous'."
"Já ten pitomý test dělat nechci," odsekla Sára sveřepě.
"Neklej mi tady."
"Je úplně posranej! Já ho…"
"Opovaž se to slovo ještě jednou použít, Sáro."
"…nechci dělat! Doktorku Parkerovou nesnáším."
"Jen slova na ‚em'."
"Jsem unavená," zakňourala dcera.
"Sáro. Hláskuj slovo ‚mramor'."
Sára přimhouřila oči, napřímila se, kousla se do rtu a řekla: "M-R-A-M-O-R."
"Moc dobře, miláčku. Výborně." Corde byl ohromen.
Za "mramor" dostala Sára bod, stejně jako za "mýdlo", "Marka", "mouchu" a "mléko". Menší štěstí pak měla se slovy "moučník", "mňoukat", "mýval", "mráček", "meloun" a "mixér". Doktorka Parkerová sice nic takového nedoporučila, ale Corde vždy vedle probíraného výrazu nakreslil jeho obrázek. Připadalo mu to chytré, ale vůbec to nepomohlo.
Sářina nálada se postupně zhoršovala. Začala kopat nohou a zuřivě sepínala prsty.
"A teď hláskuj ‚matku'."
Sára se dala do pláče.
Corde se celý zpotil. Podobnou scénu již absolvoval mnohokrát a Sářinu porážku vždy kladl za vinu sobě. Chtěl ji popadnout a zatřást s ní. Chtěl ji chytit za ramena, nasměrovat ji na Jamieho a říct: "Vždyť jste oba z jedné krve. Není mezi vámi žádný rozdíl. Copak to nechápeš? Tak se snaž! Snaž se! Proč se nesnažíš?" Chtěl zavolat psycholožce a říct jí, aby zvedla ten svůj vyfintěný zadek a okamžitě sem naklusala. Místo toho vyčerpaným hlasem řekl: "Jde ti to hezky. Mnohem líp, než když jsme dneska začali."
"Ne, nejde!" odsekla Sára a postavila se.
"Sedni si, mladá dámo. Už jsi to slovo hláskovala. Tak to zkus znovu. ‚Matka'."
"M-A…"
Corde poznal, že je dcera na pokraji překysličení, a na okamžik si vzpomněl na Dianiny dlouhé porodní bolesti, když Sára přicházela na svět. Dýchej, dýchej, dýchej…
"Potom K-A. Ne, počkej. M-A-T… Teď jsem se ztratila. Počkej, počkej…"
Corde položil papír na stůl k ostatním nezdařeným pokusům, sebral čistý arch a začal psát: "M-A-T-K…"
"Ne!" zaječela Sára.
Corde překvapeně zamžoural nad intenzitou nářku a hrůzou v něm obsaženou. "Sáro!"
"Já to nevím! Já to nevím!" Sára doslova vyla. Corde se vztyčil tak rychle, že před sebou odmrštil židli. Měl dojem, že dceru přepadl záchvat.
"Sáro!" křikl znovu a chlupy na krku se mu zježily hrůzou.
Popadl Sáru za ramena. "Sáro, přestaň!"
Dcera zaječela znovu a její stav sklouzával do hysterie.
Corde jí zprudka otřásl, takže jí vlasy létaly kolem hlavy jako zlatý kouř, Sklenice se převrhla a na koberec se vylila

hnědá kola. Sára se mu vykroutila, vyrazila po schodech do svého pokoje a zabouchla za sebou tak silně, až se dům otřásl v základech.
Corde právě třesoucíma se rukama utíral rozlitou kolu do papírových kapesníků, když vtom zazvonil zvonek.
"Co je zas, propána?"
Steve Ribbon se opíral o zárubeň a ohlížel se na trávník. "Můžu s tebou na minutku mluvit, Bille?"
Corde pohlédl k Sářině ložnici a otočil se zpátky k šerifovi. "Pojď dál."
Ribbon se ani nepohnul. "Máš doma rodinu?"
"Jenom Sáru. Jamie s Diane jsou na jedné akci. Každou chvíli by se měli vrátit."
Ribbon minutku mlčel. "Nemůžeš jít na chvíli ven?"
Corde zavrtěl hlavou. "Nechci se moc vzdalovat. Sára se necítí dobře." Vystoupil na terasu a setřepal si z prstů rozlitou kolu. Ribbon za ním zavřel dveře. Na příjezdové cestě parkovalo šerifovo služební auto, za jehož volantem si hověl Jim Slocum. Vzadu pak seděl světlovlasý podsaditý muž se zbrázděným obličejem a očima zabodnutýma do hlavové opěrky před sebou.
Ribbonovy oči prošmejdily měsícem osvětlený pozemek a prohlédly si pečlivě zastřiženou trávu. "Bille," řekl šerif, "musím s tebou mluvit. Našli Jenniinu spolubydlící. Emily Rossiterovou."
Corde zkřížil ruce na prsou.
Našli… Ne našli jsme. Corde ten rozdíl chápal.
Nyní to byl on, kdo upřel zrak na úhledně udržovaný trávník. Z jeho místa měla parcela tvar geometrického obrazce, jehož název si Corde nemohl vybavit - obdélníku naraženého na stranu.
"Někdo ji udeřil do hlavy a pak ji hodil přímo u hráze do Blackfoot Pondu. Utopila se. Kromě toho jí provedl ještě další pěkně nepříjemnou věc." Ribbon se odmlčel. "Otisky bot, které se v jejím okolí našly, zhruba odpovídají otiskům u hráze v noc vraždy Jennie Gebbenové. Já vím, co si o tom myslíš, Bille, ale zdá se, že to byl doopravdy rituální vrah."

DÍL II
FYZICKÉ DŮKAZY

1
Soudní patolog byl pěkně namíchnutý. Již podruhé za poslední dva týdny se v noci brodil v blátě vedle tohoto temného rybníka. Jeho obvyklé chování veselého televizního lékaře bylo totam.
Stále nádherná Emily Rossiterová se šmouhami na tváři a zablácenými vlasy nalepenými na čele na způsob "přehazovačky" plešatých mužů ležela na zádech na dece. Na jednom spánku jí zela ošklivá černá jizva. Uprostřed upraveného proužku tmavého pubického ochlupení jí vězel hluboce zabodnutý velký rybářský háček. Z toho pak vedl dlouhý kus desetikilogramového vlasce, který držel Emilyinu sukni vykasanou mezi nohama.
Na okraji místa činu - svažujícím se zatravněném pásu, který hraničil s Blackfoot Pondem - postával hlouček místních občanů a reportérů.
"Úder tupým nepravidelným předmětem do pravého spánku," konstatoval soudní patolog, štíhlý muž kolem padesátky, směrem k T. T. Ebbansovi. "Smrt nastala utonutím."
"Byla znásilněna?"
"Tentokrát ne."
"A co ten háček?" zeptal se Ebbans. "Ten přišel až posmrtně?"
"Vsadím se, že ano."
Jim Slocum se obrátil k Ebbansovi. "Takže tu máme posmrtný piercing. Ten je u rituálních vražd běžný."
Ebbans se protlačil kolem reportérů, sdělil jim, že šerif Ribbon uspořádá za deset minut tiskovou konferenci, a připojil se k Billu Cordeovi nahoře na silnici.
"Detektive Corde!" Addie Kraskowová zběsile mávala na detektiva a zatavená novinářská legitimace Registeru jí přitom poskakovala na prsou. "Vy jste se domníval, že se o rituálního vraha nejedná. Změnil jste teď názor?"
Corde si jí nevšímal a Ebbans zopakoval: "Za deset minut. Na tiskové konferenci."
Adddie však na odpovědi netrvala; vycítila šanci na barvitý snímek a vyslala fotografa, aby zachytil, jak zřízenci zapínají pytel s tělem a odnášejí ho k pohřebnímu vozu zaparkovanému na příjezdové cestě jednoho z okolních domů vedle růžovobílé trojkolky. Fotoreportéři se hemžili jako vyplašení švábové, aby dostali trojkolku a pytel s tělem do stejného záběru.
Mezitím dorazili potápěči z okresního záchranného týmu a převlékli se. Jeden z nich se zadíval na rybník a zabručel: "Zpíčená práce."
Corde ho důrazně upozornil, aby se choval profesionálně.
Na pozadí toho všeho se Wynton Kresge opíral o starý béžový Dodge Aspen s modře blikajícím majáčkem. Na dveřích se skvěl znak Audenovy univerzity spolu s názvem školy a slovy Veritas et Integritas. Ebbans kývl Kresgeho směrem, ale Corde si šéfa bezpečnosti nevšímal a on jeho nezájem opětoval.
"Chceš říct, že jsem na sebe ušil pěknou past?" zeptal se Corde Ebbanse.
"Musíš to sehrát tak, jak to cítíš, Bille. Nic jiného dělat nemůžeš." "Měl někdo vůbec možnost to tu ohledat, než tady všichni začali dusat?"
"Místo činu bylo netknuté. Našli jsme prakticky jen ty otisky bot, ale bylo netknuté."
Corde pohlédl na hlouček policistů vedle rybníka. Mezi nimi postával i světlovlasý muž, jenž před chvílí seděl na zadním sedadle Ribbonova auta.
Ebbans sledoval jeho pohled. "To je Charlie Mahoney."

"Co tady dělá?"
"Zastupuje rodinu."
"E-hn. Jakou rodinu?"
"Pracuje pro Jenniina otce."
"A dál?"
"Mě se neptej."
"No tak se podívejme, oč tady krátí." Corde vyrazil k vodě.
"Počkej chvilku, Bille."
Corde se zastavil, Ebbans k němu přistoupil, a když promluvil, téměř šeptal, takže k němu musel Corde přistrčit ucho.
"Chtěl jsem jenom, abys o tom věděl," začal Ebbans a zaváhal. "Vím, že je to hovadina, nic jiného…"
Corde užasl. Ještě nikdy neslyšel Ebbanse mluvit takto obhrouble. "Co, Týtý?"
Jejich zraky se upíraly do rýhy v trávě - zanechala ji zde nosítka, na nichž bylo Emilyino tělo převáženo k pohřebnímu vozu.
"Existoval mezi tebou a Jennii nějaký vztah?"
Corde zvedl hlavu a zadíval se na pohřební vůz. "Pokračuj. Co mi chceš říct?"
"Na okrese se povídá - jen povídá -, žes ty dopisy spálil ty sám, protože jsi, no však víš…"
"Co že jsem?"
"Že jsi s ní ‚chodil', tak to někdo říkal. A žes proto možná chtěl stopit důkazy. Já ale nevěřím, že…"
"Já to neudělal, Týtý."
"Já to vím. Akorát ti říkám, co jsem slyšel. Je to jenom drb, ale zároveň je to jeden z těch drbů, které se člověka nepustí."
Corde pracoval pro město dost dlouho, aby věděl, že existují dva důvody, proč se drby člověka nepustí. Buď je to proto, že si to někdo nepřeje.
Anebo proto, že se zakládají na pravdě.
"Kdo za tím stojí?" zeptal se.
"Nevím. Hammerback je, myslím, na tvé straně. Ale vzhledem k blížícím se volbám si dává dobrý pozor, komu projeví podporu, a jestli se ukáže, že jsi pro něj zátěž, během vteřiny tě potopí. Kdo jiný by v tom mohl mít prsty, to prostě nevím."
Světlo baterky se zachytilo v krůpějích rosy na Cordeových nohou, takže se zatřpytily jako stovka miniaturních vánočních žároviček. "Díky, žes mi to řekl, Týtý."
Ebbans odešel k pohřebnímu vozu a Corde zamířil k rybníku, jehož vzedmutou hladinu narušovaly bubliny potápěčů, kteří na dně pátrali po stopách vraždy této nádherné mladé ženy - ženy, jejíž příběh i tajemství teď byly nenávratně ztraceny a nikdy se již v psané podobě nedostanou na některou z Cordeových úhledně seřazených karet.
Corde ještě dlouho stál s rozkročenýma nohama v pásu ztvrdlého bláta a díval se na vodu. Nakonec se přistihl, že vůbec nemyslí na otisky prstů, na zbraně, na otisky bot či na stopy vláken, ale že přemýšlí o životech dvou dívek zavražděných na tomto ponurém místě a klade si otázku, jakou lekci jejich smrt nakonec přinese.
# # #
"Teď už je klidná." Diane Cordeová mluvila v ordinaci s doktorkou Parkerovou, "Ale ještě nikdy jsem u ní nezažila takový záchvat. Bill ji prý jen požádal, aby hláskovala jedno slovo, a ona začala třeštit."
Matka. Toto slovo měla Sára hláskovat. Což ovšem Diane upjaté psycholožce neřekla. Stejně jako jí neřekla, jak příšerně ji dopálila manželova bezcitnost, s níž ji oznámil, které slovo Sáru tolik vyvedlo z míry.
"Škoda že jste mi nezavolali," zalitovala doktorka Parkerová. "Mohla jsem jí dát něco na uklidnění. Prožila panický záchvat. A ty jsou u dětí velmi nebezpečné."
Ačkoliv se psycholožka vyjadřovala jemně, Diane v jejích slovech znovu ucítila kritický osten. "Byla jsem mimo domov," řekla nedůtklivým tónem, "a manželovi právě oznámili špatnou zprávu. Nedokázali jsme se s tím vším najednou vyrovnat."
"Od toho jsem tu přece já."
"Promiňte," řekla Diane a vzápětí na sebe dostala vztek. Proč bych se me'1a cítit provinile? "Neposlala jsem ji do…"
"Já vím," přerušila ji doktorka Parkerová. "Když jste se mi ozvala, volala jsem do školy."
"Vážně?" zeptala se Diane.
"Samozřejmě. Sára je moje pacientka. Za ten incident nesu zodpovědnost já." Otevřené přiznání Diane překvapilo, ale zároveň vycítila, že se jí doktorka neomlouvá; jednoduše jen konstatuje fakta. "Špatně jsem odhadla její sílu. Sára nasazuje přesvědčivou masku odolnosti. Myslela jsem si, že se bude se stresem vyrovnávat lépe. Ale zřejmě jsem se pletla. Chci, aby se v tomto školním roce už do školy nevracela. Musíme ji citově stabilizovat."
Psycholožka dnes měla na sobě tmavě zelený kostým se stojáčkem. Diane ho při příchodu do ordinace zhodnotila příznivě, a dokonce přemýšlela, že ho doktorce pochválí. Nakonec si to rozmyslela.
Parkerová otevřela tlustou složku. Uvnitř se nacházelo asi šest brožurek, na některých z nich byl jasně patrný Sářin pastovitý rukopis. "Už jsem dokončila diagnózu a ráda bych vás s ní seznámila. Tak za prvé jsem měla pravdu, když jsem jí vysadila ten ritalin."
Ty máš určitě pravdu vždycky.
"Sára obecně nevykazuje žádnou hyperkinetickou aktivitu, a pokud není vystavena stresu, chová se velice vyrovnaně. Jak jsem si povšimla, její nepokojnost a nepozornost jsou spíše příznakem její primární poruchy."
"Říkala jste, že by to tak mohlo být," prohodila Diane.
"Ano, zmínila jsem to."

To víš, že jo.
"Absolvovala jsem s ní Wechslerův inteligenční test pro děti, Grayův test čtení, Benderův vizuálně-motorický test, test širokorozsahové výkonnosti a neformální test vyjadřování psaným jazykem. Výsledky ukazují, že vaše dcera trpí těžkou retardací čtení…"
"Říkejte si, co chcete," vyhrkla Diane, "ale Sára není retardovaná."
"To neznamená, že je retardovaná ona, paní Cordeová. Jedná se o primární retardaci čtení. Taky se tomu říká vývojová dyslexie."
"Dyslexie? To je to, když obracíte písmenka?"
"To je jen jeden aspekt. Dyslektikům dělá problémy slovní útok - tedy způsob, jakým přistupujeme ke slovu, které jsme ještě nikdy neviděli - a také skládání jednotlivých slov nebo vět. Mají potíže s psaním a projevuje se u nich neochota k nácviku. Kromě toho trpí Sára dysortografií neboli hláskovacím deficitem."
No tak, diplomy, nechte si ta nabubřelá slova a dělejte, zač vás platím.
"A také trpí matematickým protějškem dyslexie - tedy vývojovou dyskalkulií. Jejím problémem je však především čtení a hláskování. V kombinovaném testu verbálního a výkonnostního IQ dosáhla nadprůměrného výsledku. Přesněji řečeno se zařadila mezi horních pět procent populace. Její skóre je mimochodem vyšší než u průměrného studenta medicíny."
"Sára?" zašeptala Diane.
"Kromě toho je o šest bodů vyšší než u vašeho syna. Ověřila jsem si to ve škole."
Diane se zamračila. To nemůže být pravda. Náhle začala znovu pochybovat o psycholožčině odbornosti.
"Ve čtení je asi tři roky za svým chronologickým věkem a obvykle to bývá tak, že se toto zpoždění zvětšuje. Bez speciálního vzdělávání bude v patnácti letech psát zhruba jako jedenáctiletá a hláskovat jako devíti či desetiletá."
"A co se s tím dá dělat?"
"Domácí příprava a speciální vzdělávání. Bezodkladně. Dyslexie je nepříjemná u kteréhokoliv žáka, ale u člověka se Sářinou inteligencí a tvořivostí jde o mimořádně závažný problém…"
"Řekla jste tvořivostí?" Diane nedokázala potlačit smích. Vždyť tahle doktorka si popletla Sářinu kartu s jiným pacientem. "Ale ona není tvořivá ani v nejmenším. Nikdy nic nenamalovala. Nezapamatuje si melodii. Neumí ani zadrnkat na kytaru. Vždyť ani neumí psát…"
"Paní Cordeová, Sára je jedním z nejtvořivějších pacientů, jaké jsem kdy měla. Všechny ty činnosti, které jste zmínila, by pravděpodobně zvládla. Jenže má zábrany je vyzkoušet, protože ji odrazuje jejich mechanika. Je předurčena k selhání. A její sebeúcta je velice nízká."
"Ale vždyť ji pořád povzbuzujeme."
"Paní Cordeová, rodiče často povzbuzují své problémové děti v činnostech, které ostatní žáci snadno zvládají. Jenže Sára není jako ostatní děti. Takové povzbuzování je jedním ze způsobů, jak jí dopomoci k neúspěchu."
"No," řekla Diane škrobeně, "vy rozhodně nemáte zábrany říkat všechno, jak to vidíte, doktorko."
Doktorka Parkerová nasadila úsměv, který podle Diane vůbec nic neobsahoval. Diane byla ráda, že psycholožka navodila na těchto schůzkách ledovou atmosféru. Alespoň jí nečinilo potíže vyhrknout: "To je všecko moc pěkné, doktorko, ale jak mé dceři hodláte, ksakru, pomoct?"
"Chci, abyste jí našli domácího učitele. Jsou sice drazí, ale vy ho rozhodně potřebujete, a navíc potřebujete dobrého. Doporučuji vám, abyste se obrátili na Audenovu cvičnou školu."
"A proč jí nemůžeme pomoct sami? Bill a já?"
"Sára potřebuje specialistu."
"Ale…"
"Je důležité, aby k ní docházel někdo, kdo ví, co dělá."
Diane napadlo, jak je pozoruhodné, že člověk dokáže někoho obdivovat a současně nenávidět.
"Za druhé bych s ní ráda pracovala i já. Dokud u ní nevybudujeme důvěru v sebe samu, její stav se nikdy nezlepší. Její sebeúcta byla velmi vážně poškozena."
"Co s ní můžete dělat jiného než my? Jasně, možná jsme se ji snažili učit nesprávným způsobem. Ale nezapomínejte, že jsme ji vždycky podporovali. Pořád jí říkáme, jak je dobrá. Jak je talentovaná."
"Ale ona vám nevěří. A jak by taky mohla? Nutíte ji pracovat usilovněji a k ničemu to nevede. Říkáte jí, že je dobrá, ale ona dobrá není, když ve škole propadá. Říkáte jí, že je chytrá, ale ona podle vnějších projevů chytrá není. Paní Cordeová, vy jste ve svém jednání vedena nejlepšími motivy, ale vaše úsilí vyznívá kontraproduktivně. My musíme Sáru povzbuzovat k činnostem, ve kterých je dobrá doopravdy."
"Ale copak jste mě před chvílí neposlouchala? Ona není dobrá v ničem. Vždyť se jí ani nechce pomáhat mi s vařením nebo s šitím. Pořád jen hraje sama se sebou hry, chodí do kina a dívá se na televizi."
"Vidíte. Přesně tak." Doktorka Parkerová se usmála jako šachista, který ohlašuje mat.
Diane zamžourala. Co jsem řekla?
"Ráda bych Sáru co nejdříve opět viděla. Takže kdybyste se mohly s Ruth dohodnout na termínu schůzky." Tajemné oči, tak nadané v odmítání cizích názorů, pohlédly na jiný spis.
"Dobře, jistě." Diane se postavila.
Pak ovšem zaváhala a znovu se posadila. "Poslyšte, doktorko…"
"Ano?"
"Odkud se to vůbec vzalo?" vyhrkla Diane. "Ta dyslexie?"
"Promiňte, měla jsem to s vámi probrat." Psycholožka zavřela druhý spis a upřela pozornost plně na Diane. "Zatím to přesně nevíme. Kdysi ji spousta lékařů přisuzovala fyzickým problémům například paměťovým poruchám mezi oběma

mozkovými hemisférami. Tato hypotéza již byla vyvrácena, přestože zrakové a sluchové problémy skutečně mohou být významnými faktory. Já osobně se domnívám, že stejně jako mnoho jiných vývojových poruch je také dyslexie podmíněna dědičností i výchovou. Podstata poruchy je z velké části genetická a kritickou roli zde hraje prenatální období. Důležitý je však i způsob, jak na dítě reagují rodiče a učitelé."
"Prenatální?" zeptala se Diane a ledabyle dodala: "Takže když třeba někdo v těhotenství kouřil, pil alkohol nebo bral léky, mohl tím u dítěte tu dyslexii vyvolat?"
"Do jisté míry ano, i když pak poruchu obvykle doprovází příslušný pokles IQ…" Doktorka Parkerová přimhouřila oči a začala listovat v kartě. "Ale vy jste mi, myslím, říkala, že jste v době těhotenství víceméně abstinovala."
"No, to je pravda," řekla Diane. "Jenom mě to zajímá… Chápete, když má někdo, kdo je vám blízký, problém, chcete se o něm dozvědět všechno." Postavila se a cítila, jak si ji doktorka Parkerová zkoumavě prohlíží. "Tak já si dohodnu tu schůzku."
"Počkejte ještě, prosím." Psycholožka zašroubovala pero. "Víte, paní Cordeová, jedním ze základních motivů mého přístupu k terapii je předpoklad, že skutečně jsme rodiči." Diane se zdálo, že se Parkerová poprvé od začátku jejich vzájemné spolupráce srdečně usmívá. "Nazývám rodiče doslova ‚primárními poskytovateli, a to nejen v pozitivním smyslu. Mezi to, co nám dávají a co pro nás - a nám - dělají, patří i některé nepříjemné věci. Ale stejně tak tam patří spousta dobrého."
Diane se na ni zadívala a snažila se udržet si v obličeji nezúčastněný výraz. Docela se jí to dařilo, a to i ve chvíli, kdy psycholožka pokračovala: "Viděla jsem už zde spoustu rodičů a viděla jsem zde taky spoustu lidí kvůli svým rodičům. Ať už vás trápí cokoliv, paní Cordeová, nebuďte na sebe příliš tvrdá. Podle mého názoru má Sára veliké štěstí."
Z technického hlediska to bylo narušení soukromého vlastnictví. Jenže hranice na venkově jsou jiné než ve městě. Tady se můžete téměř na jakémkoliv cizím pozemku procházet, lovit a rybařit na míle daleko. Pokud pak cizí pozemek opustíte v dobrém stavu a pokud je tento postoj vzájemný, nikdo z toho nedělá vědu.
Corde se protáhl pod pletivem a vklouzl do neudržovaného lesa za svým pozemkem. Po chvíli chůze odbočil na mýtinu, uprostřed níž se nacházela obrovská skála, kterou zde zřejmě zanechal nějaký ledovec - šest metrů vysoká a hladká jako pstruží kůže. Corde se na ni vyškrábal a posadil se na jednu z říms na západní straně.
Jennie Gebbenová má na sobě tyrkysový svetr bez výstřihu, který jí zpola zakrývá masité hrdlo.
Na jihu se rýsovala šedivá střecha, která jako by byla připevněna ke skupině mladých borovic, přestože ve skutečnosti zakrývala jeho vlastní dům. Corde si všiml vybledlého pásu nedaleko komína, kde loni v létě musel vyměnit šindele.
"Takže vy jste žil v St. Louis, jo?" klade mu otázku Jennie Gebbenová.
Ach, jak ta je krásná! Dlouhé rovné vlasy. Bujná ňadra ukrytá pod jemnou látkou. Průsvitné bílé punčochy pod černými džínsy. Má vyzuté boty a Corde vidí přes tenký nylon její výjimečně dlouhé, červeně nalakované nehty.
"No, žil," odpovídá. "Vlastně ano." Odkašlává si. Cítí blízkost pokoje na kolejích. Cítí kadidlo. Cítí kořenitý parfém.
"Já byla tehdy malá, ale nebyl jste někdy ve zprávách? Tak před osmi, devíti lety?"
"Všichni poldové se tu a tam dostanou do vysílání. Kvůli tiskovkám a tak. Nebo kvůli drogovým raziím."
Je sobota večer, leden loňského roku a za oknem pokoje se chvějí větve stromů. Bill Corde sedí na židli, zatímco Jennie Gebbenová si zasunuje chodidla v bílých punčochách pod zadek a lehá si zpátky na postel.
"Myslím, že to bylo víc než jen tohle," říká. "Víc než jenom tiskovka. Moment. Už si vzpomínám. Bylo to…"
Přestává mluvit.
Bill Corde seděl na vyhlazené skále v tichém městečku New Lebanon a díval se, jak za hustou clonou z keřů, bolehlavů a mladých dubů klesá k obzoru slunce, aby co nevidět zahynulo v temnotě.
Výstřely! Výstřely! Deset třiatřicet. Hlaste se, jednotko…
S každým dalším zapadlým centimetrem, s každou tisícovkou kilometrů, o něž se tato část zeměkoule odvrátila od slunce, cítil Corde, jak se les probouzí a současně s tím se zvýrazňují i vůně a pachy: prsť, mech, rozkládající se listí, hořká kůra, pižmo, zvířecí výkaly.
…tuto schůzi komise pro vyšetřování střelby při Policejním oddělení St. Louis. Incident číslo 84-403. Detektiv-seržant William Corde z oddělení velkých krádeží, až do výsledku tohoto slyšení postaven mimo službu…
Corde byl přesvědčen, že by mohl šťastně žít jako lovec. Líbil by se mu život na počátku 19. století. Jasně, na americkém Středozápadu na konci 20. století se mu taky líbila a přitahovala ho spousta věcí. Jmenovitě automobily, televizní přenosy Cardinals proti Cubs, pizza, počítače a nekorozivní střelný prach. Ovšem kdybyste ho požádali, aby byl upřímný, odpověděl by, že by se toho všeho klidně vzdal, jen aby se mohl jednou ráno probudit a zastihnout Diane před obrovským krbem, jak peče kukuřičné placky v troubě ve tvaru včelího úlu, aby se mohl s Jamiem posilnit a vyrazit na celodenní lov nebo kladení pastí do mnohakilometrových lesů, jako je tento.
C: Totiž, pachatelé…
O: Věděli jste, že jsou vyzbrojeni útočnými puškami?
C: Že zrovna puškami, to ne, ale věděli jsme, že jsou ozbrojeni… Pachatelé sebrali hotovost i šperky a stále se nacházeli v prodejně. Poslal jsem své muže do boční uličky za prodejnou. Měl jsem v plánu proniknout dovnitř bočními dveřmi a překvapit je.
Corde se zaposlouchal do šustění jakéhosi neviditelného živočicha, který si klestil cestu lesem. Pomyslel si, jak je zvláštní, že nějaký tvor probíhá snad jen pár decimetrů od něj, a přesto necítí žádné nebezpečí. On sám pociťoval jakousi netečnost okolí, jako by jej příroda ignorovala jako cosi bezvýznamného, čemu nestojí za to uškodit.
O: Seržante Corde, můžete nám říci, co se stalo pak?
C: Ano, pane. Z různých prodejen vedla do té boční uličky celá řada zadních dveří. Neuváženě jsem svým mužům nařídil, aby vtrhli do dveří 143.
O: Neuváženě?

C: Byla to chyba. Dveře vedoucí do toho klenotnictví měly číslo 134. Já…
O: Vy jste si spletl čísla?
C: Ano, pane. Protipožární technik mi při rozhovoru sdělil správné číslo dveří. Zapsal jsem si ho. Ale když jsem pak volal vysílačkou svým mužům, do kterých dveří mají vtrhnout, přečetl jsem to číslo obráceně.
O: Takže muži vpadli do nákupního střediska špatnými dveřmi.
C: Ne, pouze se o to pokusili. Jenže ty dveře byly zamčené. A když se je pak snažili otevřít v domnění, že jde o správné dveře, pachatelé vběhli do uličky a začali na policisty pálit. Byli k nim otočeni zády…
O: Kdo ke komu?
C: Policisté byli otočeni zády k pachatelům. Dva moji lidé byli zastřeleni a dva utrpěli zranění.
O: Byli pachatelé zadrženi?
C: K dnešnímu dni byl zadržen jeden. Ostatní ne.
Postavili ho na šest měsíců mimo službu s polovičním platem a týden před návratem do služby Corde ze sboru odešel. Seděl ve svém domě na předměstí St. Louis, myslel na zastřelené kolegy, uvažoval, jakou práci by si měl najít, a v duchu si nejprve stokrát a pak nejméně tisíckrát přehrál osudný incident. Přestal chodit do kostela a neměl ani sklon udělat si svůj osobní kostel z baru nebo z lahve. Trávil čas u televize, bral zakázky jako člen ostrahy, vypomáhal na stavbě. Hypoteční splátky na elegantní předměstský dům nakonec převýšily rodinné úspory a se Sárou na cestě manželům Cordeovým nezbývalo než se vrátit do New Lebanonu.
Práce na poli a na statku, hoblování a řezání, vyučování… Dlouhé, předlouhé dny. A pak si Corde všiml v novinách inzerátu na místo policisty na úřadu šerifa a přihlásil se.
Když se Bill s Diane přestěhovali zpátky do New Lebanonu, do otcovy mrtvice zbývalo pět let. Pět let příležitostí promluvit si s otcem, co se stalo na Fairway Mall. Jenže místo toho strávili oba muži tato léta v bažantnici, v kinech, nad karburátory a nad vzpomínkami na jejich manželku a matku.
Jednoho dne, pouhý měsíc předtím, než krevní sraženina učinila z jasné a komplikované mysli mysl nekonečně jednoduchou, dřepěl Corde v otcově garáži a brousil čepel sekačky. Vtom zaslechl kroky, a když zvedl hlavu, stál nad ním shrbený pobledlý otec a olizoval víčko od jogurtu. "Je načase, abysme už vyřídili St. Louis, co říkáš?" Corde se chtěl vymrštit, ale louplo mu v koleně, takže se jen žalostně pomalu postavil. Otočil se čelem k otci a odkašlal si. Corde starší mezitím vážně pokračoval: "Vsadím deset babek, že s New Yorkem rupnou." Bill si tehdy setřel z rukou kousky trávy, zalovil v kapse a vytáhl bankovku. "Platí," řekl. Otec se odšoural zpátky na zahradu a Corde se s bezmeznými výčitkami svědomí vrátil k ocelové čepeli.
O: Kdyby to číslo dveří přečetl policistům v boční uličce někdo jiný, k tomu neštěstí by možná nedošlo. Případně kdybyste si dal načas a přečetl to číslo pomalu. Je to tak?
C: (zkomoleno)
O: Mohl byste to zopakovat, prosím?
C: Ne, k tomu neštěstí by pravděpodobně nedošlo.
V New Lebanonu se o tom nikdy nikomu nezmínil. Ta fakta tu však stále byla, ukrytá kdesi v jeho spisu v St. Louis. Kdyby si Steve Ribbon, Hammerback Ellison, Jim Slocum nebo Addie Kraskowová z Registeru dali tu práci spis vyhledat, všechno by se z něj dozvěděli.
Zaměstnanci newlebanonského úřadu šerifa si však jen přečetli jeho životopis a uvěřili pravdivému konstatování, že důvodem ukončení jeho posledního pracovního poměru byla skutečnost, že odešel. Dokonce uvěřili i jeho vysvětlení, že už ho unavovalo bojovat s bující zločinností ve městě a chtěl se vrátit do poklidného rodného městečka. Koneckonců měl šestiletého syna a další dítě na cestě.
Kdo by se vůbec díval dál?
Opodál se ozvalo další prasknutí. Corde se otočil a viděl, že živočich se zhmotnil. Byl to jelen a nedaleko od něj stály dvě laně. Bill Corde tato zvířata k smrti rád sledoval. Jejich pohyby byly sice elegantní, ale když se zastavila - což vždy činila způsobem, jako by spěchala za něčím životně důležitým, takže jim zbývá čas pouze na nejzběžnější pohled -, vypadala naprosto skvostně. Corde litoval, že není básníkem. Zoufale si přál přetavit do slov, co momentálně cítil.
Vědomost v jeleních očích.
Topící se slunce.
Neviditelný pohyb lesa za soumraku.
Nevýslovný žal, když člověk nedosáhne na metu, kterou mu Bůh očividně vytyčil.
Stačilo jediné prasknutí vlhkého dřeva a zvířata byla pryč. Bill Corde seskočil ze skály a pomalu se vrátil do svého domu z dvacátého století, ke svému automobilu, televizoru a rodině.
2
Zvláštní zpráva Registeru - Dva dny po zavraždění druhé studentky Audenovy univerzity pachatelem známým jako "Měsíční vrah" nařídil harrisonský okresní inspektor John Treadle zaměstnancům úřadu šerifa, aby posílili noční hlídky v okolí New Lebanonu.
"Nemusím snad však zdůrazňovat," prohlásil Treadle, "že dívky by až do dopadení pachatele neměly po setmění samy cestovat." Tělo studentky Emily Rossiterové ze St. Louis bylo nalezeno v rybníce Blackfoot Pond v noci, kdy byl úplněk. Pachatel ji udeřil do hlavy a nechal utonout. Podle zpráv bylo její tělo zohaveno.
"Vyřešení těchto rituálních vražd věnujeme sto deset procent našeho času," uvedl včera večer newlebanonský šerif Steven Ribbon. Šerif dodal, že podstoupil neobvyklý krok a požádal o pomoc při vyšetřování externího konzultanta. "Tento člověk má mnohaleté zkušenosti s vyšetřováním vražd v policejním oddělení velkého města a již nyní nám poskytl několik opravdu užitečných postřehů ohledně způsobu pachatelova uvažování."
Šerif Ribbon neuvedl s odkazem na bezpečnost žádné detaily o totožnosti tohoto konzultanta ani o jeho přesné roli v

případu.
Obchodní komora odhaduje, že série vražd již město stála jeden milion dolarů na ztracených příjmech.
Ze všeho nejvíce se Sára obává, že táta Slunečníčka nějakým způsobem zaplašil.
Jsou to už dva dny za sebou, co vstal pozdě, nasnídal se s nimi a pak se ještě před večeří vrátil domů. Horší ovšem je, že se vydal na dlouhé procházky do lesa za domem - do stejného lesa, ve kterém bydlí Slunečníček. Sára se pokládá za odborníka na čaroděje a dobře ví, že čarodějové nesnášejí lidi, kteří v ně nevěří. Její táta přitom takovým člověkem určitě je.
Sára se sice na čaroděje zdlouhavě vyptávala Redforda T., ale méďa zůstal němý. Nechala tedy Slunečníčkovi v magickém kruhu několik dárků a s nevýslovným utrpením mu napsala i pár vzkazů, jenže on si je nevyzvedl a ani se neozval.
Sára teď přemýšlí, že znovu uteče. Protože však máma souhlasila s doktorkou Parkerovou, že bude lepší neposílat ji nějakou dobu do školy, je Sára ochotna své plány na útěk odložit. Poslouchá příběhy na kazetách, prohlíží si obrázkové knížky, dívá se na televizi, hraje si s plyšovými hračkami.
V noci Sára sedí a dívá se z okna. Když jednou ustupující měsíc svítil dost jasně, zdálo se jí, že v lese vidí kráčejícího muže. Zabliká na něj lampičkou z nočního stolku a zamává mu. Ale ať už je tam venku kdokoliv, jen se zastaví, podívá se na dům a neodpoví. Pak jako by se rozplynul. Sára na něj civí, dokud se stromy nezačnou kymácet a noční nebe se nepromění v nádhernou přehlídku hvězd, planet, obrů a zvířátek, a teprve pak si zaleze pod peřinu. V ruce přitom pevně svírá kus kouzelného křemene a s vědomím, že Slunečníček tam někde možná je, mu v duchu posílá vzkaz.
Sára si přeje, aby táta znovu začal chodit z práce pozdě. A stačí pouhé dva dny a její přání se jí doopravdy splní. Táta vstává a odjíždí ještě před snídaní a vrací se až dlouho poté, co jde Sára do postele. Jednou ráno, když už se s ní neviděl dva dny, jí na odchodu nechává na stole vzkaz, který však vyznívá strašně škrobeně. Sáru se smutkem napadá, že Slunečníček je mnohem chytřejší než její otec.
Doufá, že se čaroděj vrátí a udělá chytrou i ji. Věří, že se mu to podaří. Zároveň však ví, že je to velmi těžké přání, a tak samu sebe nabádá k trpělivosti. Je jí jasné, že bude muset ještě chvilku počkat.
Philip zavřel dveře ložnice a okamžitě se z nich opět stali bojovníci - vysocí, důstojní a vždy spravedliví bojovníci, kteří se snaží pochopit tuto prapodivnou dimenzi.
Jano se rozhlédl po pokoji. "Máš tady ségru?"
"Ne."
Chlapci, kteří Philipovu sestru znali - a že jich byla hezká řádka -, jí neříkali "Rose" nebo "Rosy"; říkali jí "Halpernová", což o ní podle Philipova názoru vyjadřovalo naprosto vše.
"Tak co?" zašeptal Jano naléhavě.
"Co co?" Phathar si nabral z dvoulitrového pytle popkornů vrchovatou hrst a strčil si ji do úst.
"Udělals to?" zašeptal Jano. Oči měl zarudlé a pod nosem se mu zřejmě táhl proužek zaschlého hlenu. Phathar si kladl otázku, zda jeho přítel plakal (až dosud totiž předpokládal, že jediným středoškolákem, který ještě pláče, je on).
"Ta holka u rybníka," zopakoval Jano. "Ta Emily něco. Udělals to ty?"
Phathar si nabral další hrst popkornů. "Ne."
"Já ti nevěřím," zašeptal Jano.
"Já to nebyl, kámo."
"Chtěl jsi ji opíchat, tak jsi ji zabil."
"Nezabil." Phathar vztyčil zavalitý prst a vydloubl si jím slupku, která se mu zachytila mezi řezákem a dásní.
"Já jsem teda úplně vyděšenej. Co budem dělat?"
"Dej si popkorn."
"Ty seš fakt magor, člověče. Ona je mrtvá a ty si tu…"
"A co má bejt? Viděl jsi, jak Hononi kosili Valany. Jednoduše tam naběhli s xaserama a totálně je vykončili. Ženský, děti, všechny."
"Jenže to je film."
"Já ji nezabil," zopakoval Phathar trpělivě.
"A našels ten nůž?"
"Možná bych ho našel, kdybych nebyl sám."
"Nevyšlo mi to. Už jsem ti to říkal. Třebas ho tam vůbec neztratil."
"Ztratil."
"Musíme se toho všeho zbavit, člověče," upozornil ho Jano.
"Už jsem ti říkal, že jsem k těm papírům strčil destruktor. Je fakt skvělej. Hele." Phathar přistoupil k zamčenému kovovému regálu, odemkl ho a vysunul jednu zásuvku. Uvnitř ležely hromady diagramů, kreseb a složek, na nichž spočívala cívka z teplometu. "Koukej, tohle je spínač, který jsem si udělal podle Populární mechaniky pro děti. Je skvělej. Když otevřeš skříň bez toho, že bys nejdřív ten spínač vypnul, tak…" Natáhl se do skříně a ukázal na dva dřevěné špalíčky ovinuté drátem, které se vzájemně dotýkaly jako kolíček na prádlo. "Někdo otevře zásuvku a uzavře tím obvod. Cívka se za pár vteřin rozpálí do běla a všechno shoří."
"No to je fakt excelentní," řekl Jano obdivně. "A co když vyhoří celej barák?"
Phathar neodpověděl. Za zavřenými dveřmi slyšeli, jak si Philipův otec zpívá starou píseň "Strangers in the Night".
Jano nakoukl do spodní zásuvky skříně. "Co to je?" zeptal se a vytáhl hnědou kabelku umazanou od bláta.
Phathar ztuhl. Ocitl se v choulostivé situaci. Jano byl jeho jediným kamarádem na celé střední škole, takže se vůči němu Phathar nemohl zachovat, jak by si přál - tedy začít na něj ječet, aby kabelku vrátil na místo. Nakonec prostě řekl: "Ta je její."

Jano kabelku s cvaknutím otevřel. "Od té holky? Od té druhé! Tys to udělal!"
Phathar se natáhl a opět kabelku zavřel. "Mohl by ses uklidnit? Viděl jsem ji, ale…"
"Nechápu, proč to popíráš."
"…ale já ji nezabil."
"Tak proč si tu kabelku necháváš?"
"Já nevím." Phathar si po pravdě řečeno sám tuto otázku několikrát položil. "Hezky voní."
"A rozdal sis to s ní taky?" Jano přestal vypadat šokovaně a zatvářil se zvědavě.
"Seš snad hluchej? Seš snad totálně hluchej?"
"No tak, Phathare, já se ti svěřuju se vším. Jaký to bylo?"
"Ty seš vážně cvok. Chvíli jsem ji sledoval a pak jsem se ztratil. Poflakoval se tam ňákej chlápek."
"Kdo?"
"Co já vím?"
"Našli ji v tom rybníce. Fuj. Jestlis to s ní dělal, tak ti z té vody nejspíš upadne pták. Co má v té kabelce?"
"Já nevím. Já ji neotvíral." Phathar se postavil, sebral příteli kabelku, uložil ji do zásuvky a překryl ji další cívkou z teplometu. Nakonec zásuvku zavřel.
"Myslím, že tohle pro ni není vhodný místo," namítl Jano.
"Jak to?"
"I když tam máš destruktor, tak chvíli potrvá, než ta kůže chytne plamenem."
Phathar usoudil, že na tom něco je. Vytáhl kabelku a podal ji Janovi. "Vezmi si ji. A někde ji zahoď."
"Ani nápad. Nechci, aby mě s ní načapali. Proč ji prostě nespálíš?"
"Nemůžu. Táta by mi zas nařezal. Možná ji schovám pod terasu a spálím ji, až půjde hrát večer karty."
V obývacím pokoji se ozval příšerný rachot třístícího se skla. Chlapci vytřeštili oči na umazanou zeď, skrz niž k nim zvuk dolehl. Philip hodil kabelku do prázdného pytlíku od popkornů, který spolu s dalšími odpadky napěchoval do zeleného plastového odpadkového koše v rohu. Oba pak vyšli do předsíně.
Philipova matka klečela na čtyřech na podlaze. Kolena měla roztažená a sukni vyhrnutou až k útlému pasu. Oči v pohledné tváři měla téměř zavřené, hlava jí bezvládně visela a její hladké paže se zoufale bránily pádu na podlahu. Pan Halpern stál nad ní, držel ji za potřísněnou oranžovou halenku a zoufale opakoval. "To bude dobrý, to bude dobrý. Ne, ne, bude to dobrý."
Ona pak opakovala hlasitějším a ječivějším sopránem: "Nechměnapokoji, nechměnapokoji!" V ruce držela bílý chomáč látky a na ušpiněném koberci pod ní čpěla čerstvá skvrna po zvratcích. Ve vzduchu se vznášel hustý zápach kyselého džinu. Philip se dal do pláče.
"Paní Halpernová," zašeptal Jano.
Philipův otec vzhlédl. "Vypadněte odsud, kurva. Oba dva."
"Ale jí je špatně," namítl Jano.
"Není jí špatně," řekl Philip kňouravě.
"Zmizte, kurva, odsud!" zahřímal jeho otec. "Oba dva. Ven ven ven!" A dupnul nohou, jako by odháněl psy.
"Prosím tě," řekl Philip Janovi.
"Ale…"
"Prosím tě," zopakoval Philip a jeho přítel uprchl ven. Philip se podíval z okna a zaslechl šoupání matčiných bot. Otec ji zvedl do křesla a cosi jí šeptal. Philip prošel kolem rodičů, vyšel zadními dveřmi ven a vklouzl pod terasu.
Pytlík s kabelkou ukryl pod hromádku měkké černé hlíny. Když byl hotov, ještě chvíli dřepěl v zaprášeném listí a kolébal se sem a tam.
Bože, jak je unavený.
Unavovala ho spousta věcí. Jeho otec nosil otrhaná trička a dával mu výprask. Matka mu k obědu balila umaštěné sendviče - pokud mu k obědu vůbec něco připravila - a zapomínala mu prát. Kam se člověk podíval, všude byli nepřátelé. Jeho sestra byla běhna a on byl tlusťoch. Ona byla Halpernová a on Philip. "Philip jí líp". Měl čtyřku z tělocviku a dvojku z biologie, a zatímco se kdesi v domě nad ním sypalo další sklo, jemu se v hlavě uhnízdila jedna jediná myšlenka - obrázek plaché mladé dívky opírající se o laboratorní stůl a sdělující mu, jak je statečný, zatímco on zapichuje jehlu hluboko do žabího mozku, pára žábě břicho a sleduje, jak její vlhké neforemné srdce tluče dál a dál.
Bill Corde seděl v nechvalně proslulé místnosti 121 studentské unie. Byl sám, obklopen nyní již dobře známými vůněmi tlustého masa a spálené kávy.
Další studenti, další popsané karty. Dnešní otázky se podobaly dotazům z minulého týdne, ale nebyly totožné.
Dnes se vyptával na dvě oběti.
Zapisoval si poznámky, mačkal vedle sebe hranatá písmena, ale několikahodinové snažení bylo víceméně bezvýsledné: slyšel mnoho variací na to, co už věděl, anebo bezcenné obskurní detaily. "Emily hodně nosila takové šaty se sedlem, ale pak jí je jednou ukradli z prádelny. Stalo se to těsně předtím, než ji zabili. Vlastně jenom o den dříve." Corde pokýval hlavou a zaznamenal si sdělenou skutečnost, přestože si nebyl jist, co by mohla znamenat nebo jak s ní naložit, avšak zároveň měl strach ponechat ji bez povšimnutí. Tomuto pocitu propadal často.
Během rozhovorů se mu do mysli vkrádala řada myšlenek, v neposlední řadě jakýsi mlhavý neklid ze záhadného konzultanta Charlieho Mahoneyho. Ribbon je sice seznámil, ale Mahoney toho Cordeovi řekl jen velice málo a spěšně odešel z kanceláře. Od té doby ho Corde neviděl.
Když se v narážce na šerifovu citaci v Registeru Ribbona zeptal, jaké "opravdu užitečné postřehy" mu již Mahoney poskytl, zareagoval šerif vyhýbavě - přesně jak Corde čekal. "Mahoney je tu jako pozorovatel, nic víc. To, co jsem řekl, bylo spíš jen pro média. Snažím se lidi trochu uklidnit."

Jo, a kdo je, ksakru, v první řadě zneklidnil všemi těmi řečmi o Měsíčním vrahovi?
"Nepřeji si, aby na tom případu pracoval civilista," konstatoval Corde.
"Já vím, že ty si to nepřeješ," odvětil Ribbon tajemně a vrátil se do své kanceláře.
Corde se teď v místnosti 121 podíval na hodinky. Čtyři odpoledne. Odešel do bufetu, koupil si ledovou kávu a třemi loky ji vypil. Nemohl se dočkat, až odjede domů. Téměř to již učinil, ale pak se jeho odhodlání zmenšilo - anebo převládla disciplína - a on znovu vešel do dveří, mávnutím pozval dovnitř poslední studentku a řekl ostatním, aby přišli zítra.
Udělal velmi dobře, že nakonec neodjel. Právě tato poslední studentka mu totiž prozradila tajemství Jennie Gebbenové. Studentka byla zaoblená, měla silná zápěstí a trápila ji dvojitá brada, protože během celého rozhovoru držela hlavu vztyčenou. Díky tomuto držení těla a drahým květovaným šatům vypadala jako nějaká povýšená princezna z východního pobřeží.
Lenivý jižanský přízvuk však Cordea tohoto pocitu velmi rychle zbavil. "Fakticky doufám, že vám budu moct nějak pomoct, detektive. Je to příšerná věc, to co se stalo."
Znala některou ze zavražděných dívek? Prý jenom Jennii. Jak dlouho jí znala? Dva roky. Ano, chodily spolu na některé předměty. Ne, nikdy neměly rande ve čtyřech.
"Znáte profesora Saylese nebo Briana Okuna?"
"Je mi líto."
"Víte, s kým mohla Jennie chodit?"
Studentka se dotkla masitého krku.
Cordeovi to nutkavě připomnělo Jenniino hrdlo. Odtrhl oči od bílého masa zpět k ještě bělejšímu papíru napůl popsané karty.
"No, bavíme se tu o mužích, se kterýma chodila?"
"O studentech, o profesorech, o komkoliv."
"I o holkách?"
Špička Cordeova pera přistála na kartě.
"Pokračujte, prosím."
Dívka si nervózně pohrávala s důmyslným krajkovým tylem na lemu šatů. "No, víte přece o Jenniině aféře s tou holkou, nebo ne?"
Corde chvíli nereagoval, načež si pečlivými písmeny napsal na kartu heslo "Bisexuálka?" a vyzval studentku, aby pokračovala.
Dívka si olízla okrouhlý růžový ret a provedla důkladnou prohlídku Cordeova obličeje. "Jsou to jenom drby. Víte, jak to bejvá." Buclatá ústa se zavřela.
"Prosím vás."
"Říká se," začala konečně studentka, "že nějaké holky na koleji na druhé straně areálu jednou zahlídly Jennii v posteli s jinou holkou."
Její pleť již nebyla bledá, ale žhnula zápalem.
"Kdo byla ta druhá dívka?"
"Z toho, co jsem vyrozuměla, tak jejich… poloha v posteli byla taková, že jí nebylo moc dobře vidět do tváře. Jestli mi rozumíte."
"Co to bylo za dívky, které je viděly?"
"Netuším. Předpokládala jsem, že o tom všechno víte." Studentka se zamračila, ale na její dokonalé pokožce se neobjevila jediná vráska. "Ale o té hádce jste určitě slyšel."
"Povídejte."
"Bylo to v neděli před její smrtí. Jennie strašně dlouho telefonovala. Bylo už pozdě, a tak hodně šeptala, ale měla jsem dojem, že mluví s někým, komu dala kopačky. Znáte ten tón. Jako že musíte být protivnější, než byste sám chtěl, protože váš protějšek odpověď ‚ne' jednoduše nepřijímá. Docela se to rozléhalo a můj pokoj je přímo vedle telefonu, takže jsem se chystala jít ven a říct jí, ať se ztiší, když vtom jsem ji zaslechla říkat: ‚Ale já miluju ji, a ne tebe, takže se dál není o čem bavit.' A potom prásk a zavěsila."
"Že miluje ‚jí'?"
"Jo. Tím jsem si jistá."
"Tomu člověku volala ona, nebo on jí?"
"On jí."
Takže se hovor nedá vysledovat. "Byl to muž, nebo žena?"
"Vypadalo to, že mluví s mužem, ale možná jen podle sebe soudím ji. V jejím případě to asi mohlo být obojí. Víc toho nevím."
"Nikdo jiný se mi o tom nezmínil."
Studentka pokrčila rameny. "A ptal jste se na to?"
"Ne."
"Tím se to do značné míry vysvětluje, nemyslíte?"
Když studentka odešla, složil Corde karty na hromádku a hodil si je do kufříku. Všiml si, že telefonní budka na chodbě je volná, a rychle k ní zamířil. Když čekal, až mu někdo zvedne telefon, prošli kolem něj dva mladíci zabraní do hlasité debaty. "Ty mě neposloucháš. Já tvrdím, že existuje vnímání a pak existuje realita. Obojí je platné. Já ti to dokážu. Vidíš třeba tamhle toho policajta…?" V tom okamžiku však T. T. Ebbans konečně řekl "haló" a Corde se již konec diskuse nedozvěděl.

# # #
Toužil po ní.
Co to bylo za úkaz! Brianu Okunovi doslova tekly sliny, nozdry se mu rozšiřovaly, jako by ji cítil, a ze všeho nejvíce si přál svléknout ji z té bílé halenky a strčit si do úst její vztyčené ňadro.
Brian Okun řekl Victorii Feinsteinové: "Přemýšlím, že připravím seminář o genderové identitě v období romantismu. Neměla bys zájem sedět mezi diskutujícími?"
"Zajímavý nápad," odpověděla Victoria a překřížila nohy uvězněné v přiléhavých černých džínsách.
Seděli v jídelně na fakultě umění a věd a před sebou měli dvě kávy. Victoria byla Okunova nejgeniálnější studentka. Univerzitu vzala útokem přímo z rohu Central Park West a Dvaasedmdesáté ulice. Okun četl její první semestrální práci "Gynokritika a stará nová levice" a dospěl k závěru, že v kombinaci s pevně vztyčenými prsy a tvrdými hýžděmi má tato dívka vše, co mívala Jennie Gebbenová, a ještě mnohem více.
Bohužel se ukázalo, že je to pravda až příliš a Okun si musel s hořkostí přiznat, že určité aspekty jejích vědomostí - například semiotika nebo jihoameričtí spisovatelé (v současnosti módní téma Asociace moderních jazyků) - vysoce převyšují ty jeho, kteroužto nesrovnalost stavěla Victoria rozjařeně na odiv. Okunovy zadržované naděje se pak vypařily zcela, když si jednoho dne všiml, jak Victoria Feinsteinová líbá před jeho učebnou na rty jinou ženu. Přesto Okun Victorii nesmírně obdivoval a často s ní rozmlouval.
Trápilo ho, že využívá tak geniální mysl tak nízkým způsobem.
"Proč chceš dělat romantiky?" zeptala se Victoria. "Proč ne klasiky?"
"To už tu bylo," odbyl ji Okun.
"Možná," zamyslela se dívka, "bys to mohl pojmout intersticiálně - novoklasické období vetknuté do romantismu. Umíš latinsky, že jo?"
"Umím, mirabile dictu. Ale už mám nástin programu hotov. Doufám, že o tom budeš přemýšlet. Byl bych rád, kdyby bylo složení diskutujících heterosexuální, homosexuální, transvestitivní i transsexuální."
"Aha," přitakala Victoria, "ty to chceš pojmout průřezově."
Okun se zachechtal. Proč proboha proč si mi nemůžeš sednout na ptáka a drtit mi ho?
Victoria byla natolik zdvořilá, že otázku položila dříve, než ji na ni musel navést sám. "Má to být ke Gilchristovým přednáškám?"
"K Leonovým? Ne, to je můj vlastní nápad. On je teď v San Francisku. Vrátí se až za pár dní." Gilchrist ve skutečnosti Okunovi předešlého večera telefonoval - sdělil mu, že se vrátí za tři dny, a nařídil mu, aby vypracoval koncept závěrečné zkoušky. Okunovi neuniklo, že mu ten hajzlík volal přesně ve chvíli, kdy jiný profesor suploval na Gilchristově přednášce. Gilchrist se tedy chtěl ujistit, že Okun nepředstoupil před jeho studenty.
"A co tam dělá?" zeptala se Victoria.
"Nejspíš si líže rány."
"Jak to myslíš?"
"Však víš. Kvůli té holce."
"Holce?"
Okun se zatvářil zmateně. "Vždyť jsi mi to říkala ty, nebo ne?"
"Nevím, o čem mluvíš."
"Jak se to jen jmenovala. Ta první, kterou zabili. Jennie něco. Myslel jsem, žes mi to říkala ty. O nich dvou."
"Gilchrist a Jennie Gebbenová," dotázala se Victoria užasle, "spolu šoustali?"
"Copak jsi mi to neřekla ty?"
"Ne."
"Tak kdo to byl?" Okun pohlédl ke stropu. "Už si nevzpomínám. Ale každopádně jsem slyšel, že byli sčuchnutí."
"Chudák holka," pronesla Victoria a zamračila se. "Tak s Gilchristem, jo? To bych do nich neřekla. Slyšela jsem, že on byl na sado-maso."
Okun vědoucně přikývl a potlačil rozmrzelost nad zjištěním, že Victoria je již druhým člověkem, který podle všeho ví o jeho vlastním profesorovi něco, čeho si on sám až dosud nebyl vědom.
"Ta záliba v kůži mě u něj překvapuje," pokračovala Victoria. "Myslela jsem si, že Gilchrist bude spíš klasický poválečný britský pederast. Podle mě by měli násilníky kastrovat."
Okun se na chvíli zamyslel. "To by mohl být další seminář. ‚Zohavení a kastrace jako metafora v západní literatuře'."
Victorii se rozjasnily oči. "No vidíš, to je nápad."
3
Diane Cordeová netušila, odkud se berou ty vibrace. Snad z diferenciálu. Nebo má prázdné kolo.
Cestou domů z Audenovy univerzity si všimla, že se jí volant podivně třese; zásnubní prstýnek jí hlučně ťukal o hnědý plast. Pak si ovšem uvědomila, že auto je úplně v pořádku, ale zato se jí silně chvěje ruka - poprvé v životě v ní rozhovor o penězích vyvolal třes.
Diane se právě vracela ze schůzky s ředitelkou přijímacího oddělení Audenovy cvičné školy. Žena, která působila rázným a profesionálním dojmem (žádná smyslně růžová, žádné cinkající náramky, žádné necudné líčení), jí vysvětlila veškeré procedury. Sářin spis, který již doktorka Parkerová zaslala do školy, posoudí přijímací komise pro zvláštní vzdělávání. Ta poté doporučí Sářino přijetí do některé ze třídy, anebo jí zajistí soukromou výuku.
"Nepochybuji ovšem," prohlásila ředitelka, "že vaše dcera bude přijata."
Dianu ta zpráva dojala k slzám.
Ředitelka se pak zadívala do jakéhosi papíru. "Takže… Školné pro třídu zvláštního vzdělávání na Sářině úrovni činí osm tisíc čtyři sta. My teď…"

"Ročně?" přerušila ji Diane šokovaně.
Žena se usmála. "Ne, žádný strach. Není to za semestr. Ta částka je na celý rok."
Ne, žádný strach.
Osm tisíc čtyři sta.
Tato částka převyšovala Dianin roční příjem v době, kdy pracovala jako recepční pro doktora Bullena, nejstaršího žijícího gynekologa v New Lebanonu. "Je to hrazeno z pojištění?"
"Myslíte zdravotního? Ne."
"To je trochu přemrštěné."
"Audenova cvičná škola patří k nejlepším v zemi."
"Právě jsme si koupili novou ledničku."
"Mno."
Diane přerušila nastalé mlčení. "Doktorka Parkerová se zmiňovala, že jednou z možností je i soukromý lektor. Říkala třikrát týdně. Na kolik by přišlo tohle?"
Ředitelka zvesela opáčila, že celkový poplatek za lektora by činil dvě stě sedmdesát dolarů týdně.
Ne, žádný strach.
Diane si uhladila tmavě modrou sukni a zadívala se na zmačkanou linii v látce. Cítila naprostou strnulost; možná jsou špatné zprávy nejlepším anestetikem.
"Takže vidíte," dodala ředitelka s úsměvem, "že škola je nakonec výhodná investice."
Diane Cordeová však nic takového ani trochu neviděla. Výhodná investice? Diane viděla jen to, že se každý snaží problémů její malé dcerky využít - úplně každý, od té běhny doktorky Parkerové přes tuhle nestoudnou přijímací ředitelku, jako vystřiženou ze seriálů o vypečených losangeleských právnících, až po afektované lektory, kteří neměli za úkol nic jiného než dostat Sářin mozek zpátky na úroveň, na níž ho Bůh od prvopočátku mít chtěl.
"No, budu si o tom muset promluvit s manželem."
"Ráda bych jen poznamenala, paní Cordeová, že podle mého názoru dokážeme vaší dceři opravdu pomoci. Sára trpí takovým typem deficitu, na který naše vyučovací metoda velmi dobře zabírá."
Hele, slečinko, tak z toho jsem vážně na větvi.
"Mám začít zpracovávat Sářinu přihlášku? Podání přihlášky je bezplatné."
Ale né, almužna!
"Proč ne?" odvětila naprosto odrazená Diane.
Nyní zamířila na příjezdovou cestu k domu a zamávala do růžova vymydlenému Tomovi, který stál vedle svého služebního vozu z harrisonského úřadu šerifa. Po dvou výhrůžných fotografiích a druhé vraždě začal Tom v nepravidelných intervalech a v různou denní dobu obcházet zadní dvorek. Navíc byl vyzbrojen divadelním kukátkem, které - jak vysvětlil - zakoupila jeho manželka, když spolu jeli do kabaretu v Plymouthu. Pomocí kukátka pak často sledoval les a hledal v něm nepřátelské oči. Jeho snažení působilo poněkud hloupě - svalnatý růžolící mladík drží křehký triedr z umělé perleti -, ale Diane byla za jeho ochotu vděčná. Žádné výhrůžky nenásledovaly a její pocit ohrožení již téměř vymizel.
"Dáte si kávu, Tome?"
Strážník díkybohu odmítl a otočil se zpátky k lesu.
Z domu vyšel Jamie a natáhl si na štíhlé svalnaté tělo tričko. Byl ztělesněním elegance a Diane s rozkoší přihlížela, jak nasedá na kolo a balancuje na něm, přičemž si současně natahuje na ruce cyklistické rukavice bez prstů.
"Kam máš namířeno?"
"Na trénink."
"A kdy máš zápas?"
"V sobotu."
"Co dělá ruka?"
"Docela dobrý. Bez problémů."
"Ta garáž vypadá hezky."
"Díky. Umyl jsem okna. Byly úplně hnusný."
"Tys umyl okna?" zeptala se Diane s předstíraným úžasem.
"Moc vtipný. A taky jsem našel starý házecí talíř."
"Tak to si spolu večer zahrajem."
"Jo, dobře. Ale to jsme si měli koupit fosforeskující. Už musím jet." Bez držení odrazil kolo od obrubníku a projel příjezdovou cestu, přičemž si zapínal suché zipy na rukavicích. Diane se dívala, jak se poté její syn předklání a jeho svalnaté nohy začínají šlapat. Bude z něj lamač dívčích srdcí.
Sára si doma hrála s jakýmsi plyšovým zvířetem. Když jí Diane oznámila, že škola pro ni letos skončila, rozzářila se holčička vánočním štěstím. Diane to znepokojilo, neboť v jejím obličeji spatřila výraz rozmazleného dítěte, které konečně dosáhlo svého.
"Slunečníček… On se vrátil."
"Ano?" zeptala se Diane nepřítomně. "Uchránil mě před paní Beiderburgovou."
"Sáro. Co jsem ti říkala?"
"Beidersonovou," opravila se Sára, vyskočila a utíkala do kuchyně.
Diane si pověsila sako. "Kdo že je to ten Slunečníček? Kterýpak to je?"
"Mami." Sára se tvářila rozhořčeně. "Slunečníček je čaroděj, který žije v lesích. Dneska jsem ho viděla znovu. Myslela jsem, že odešel, ale on se vrátil. A začaroval paní Beider…" Zašklebila se v nesmělém vzdoru. "…Beidersonovou.

Takže už nemusím zpátky do školy."
"To platí jen pro tento školní rok. Ne navždycky."
Ačkoliv Sářino sveřepé přesvědčení, že její kouzelné postavičky jsou skutečné, Diane obvykle dráždilo, dnes zalitovala, že také nemá nějakého Slunečníčka, který by jí stál za zády. Nebo který by aspoň mávl kouzelným proutkem a vyklopil pár dolarů na školné. Zatímco probírala poštu, zeptala se Sáry: "Táta nevolal?"
"Né."
Diane zamířila do kuchyně a vytáhla z ledničky čtyři velké vepřové kotlety. Nakrájela houby, obalila je ve strouhance s oreganem, osmahla je a během chladnutí nádivky vykrojila do kotlet kapsy.
"Určitě táta nevolal? Třeba mu to vzal Jamie."
"Mami. Tamhle je tabule. Vidíš na ní nějaké vzkazy?"
"Můžeš mi odpovědět slušně," osopila se na ni Diane.
"Prostě nevolal."
Diane pečlivě rozřízla poslední kotletu.
"Já už se do školy nikdy nevrátím," oznámila Sára.
"Sáro, říkala jsem ti, že je to jen…"
Dívka vyrazila po schodech nahoru a zvesela si pobrukovala: "Už nikdy, nikdy… Slunečníček, Slunečníček…"
To jsou prostě děti. Někdy…
"Domnívám se, že to byl Leon Gilchrist," řekla štíhlá mladá žena.
Cynthia Abramsová byla studentkou druhého ročníku, bystrou, rozumnou a skromnou. Cordeovi se líbila. Měla dlouhé a lesklé tmavé vlasy, sebevědomé oči a náušnice ve tvaru afrických bůžků. Byla vedoucí studijní skupiny a ředitelkou univerzitní pobočky organizace pro boj s AIDS. Seděla předkloněná v místnosti studentské unie, opírala se lokty o nízký stolek a během odpovědí držela cigaretu zdvořile co nejdál od Cordea.
Ten nyní sklopil oči a vyhledal na jedné z kartiček profesorovo jméno. Podle jeho informací pobýval Leon Gilchrist v době první vraždy v San Francisku a před třemi dny se ještě nevrátil. Přesto detektiv napsal vedle jeho jména otazník.
"A vy si myslíte, že spolu něco měli?"
"Jistě to nevím. Slyšela jsem několik drbů, že Jennie chodila v posledních dvou letech s profesory. S jedním nebo dvěma to bylo docela vážné. A pak jsem nedávno zaslechla jméno profesora Gilchrista."
"Od koho jste to zaslechla?"
"Už si nevzpomínám."
"Víte, jestli mezi nimi existovaly nějaké zjitřené city?"
"Ne. Já o nich nevím vůbec nic. Říkám vám jen, co jsem slyšela." Corde pohlédl na svůj otevřený kufřík a zahlédl fotografii Jennie Gebbenové. "Víte o komkoliv, kdo by chtěl Jennii nebo její spolubydlící ublížit?"
"Ne, to určitě ne. Ale chtěla bych říct ještě něco jiného. Vy vypadáte jako rozumný člověk a já doufám, že s vámi můžu mluvit na rovinu."
"Povídejte."
"Homosexuální komunita z Audenovy univerzity není v New Lebanonu příliš oblíbená."
Pro Billa Cordea to nebyla žádná novinka, neboť osobně zasedal v komisi, která doporučila státnímu zákonodárnému shromáždění, aby vypustilo z trestního zákona ustanovení, podle něhož byla oboustranně dobrovolná homosexuální aktivita trestným činem - jednak se domníval, že do této věci s výjimkou obou partnerů nikomu nic není, a jednak kriminalizace homosexuality zkreslovala statistiky a komplikovala vyšetřování. To se ovšem se zlou potázal - ještě nikdy neslyšel takovou sprškou sprostých slov, jaká se snesla během panelové diskuse ve veřejném sále okresního úřadu v Harrisonu.
"Vy víte, že Jennie byla bisexuálka?" pokračovala Cynthia Abramsová.
"Ano, vím."
"Tato skutečnost se v tisku zatím neobjevila, ale pokud se tak stane, mám obavu, že se začne směšovat s těmi rituálními nebo satanistickými aspekty vraždy. A já se hrozím spojování homosexuality s násilím."
"Nevidím důvod, proč by měl někdo takovou spojitost vyvodit," řekl Corde. "Z mého oddělení rozhodně nic takového nevzejde." Kdesi v Cordeově mysli se ozvalo tiché zaklepání a na povrch vyplavala překvapivá myšlenka.
"Byla Emily…" Jak se to správně říká? Detektiv si připadal jako slon v porcelánu. "Byla to lesba?"
"To já nevím. Moc dobře jsem ji neznala."
"Mohl na Jennii někdo zaútočit, protože byla bisexuální?"
"Myslíte zločin z předpojatosti?"
"Takové zákony tady nemáme."
Cynthia nesměle zvedla obočí. "Za dva roky skládám závěrečné zkoušky. Doufám, že se to do té doby změní."
"Mně jde spíš o to, abyste mi pomohla najít motiv."
"Připouštím. Možnost homofobně motivovaného násilí vždycky existuje, zvláště v oblastech, které jsou méně…" Nyní lehce klopýtla ona. "…osvícené než jiné."
Corde se nad touto hypotézou zamyslel, ale nedokázal ji rozvést dostatečně daleko. Chtěl si vrýt do paměti všechny karty před sebou. Chtěl si přečíst, co mu řekli ostatní studenti a profesoři. Chtěl získat více informací o Emily.
"Velmi jste mi pomohla," řekl místo toho. "Napadá vás ještě něco?"
"Ráda bych řekla ještě jednu věc."
"Prosím."
"Moje spolubydlící Victoria a já jsme včera večer měly takový rozhovor."
"Ano?"

"A ona přišla s nápadem chirurgicky kastrovat všechny sexuální delikventy. Nechtěl byste podepsat petici, kterou chceme poslat státnímu parlamentu?"
"Raději ne," odpověděl Corde. "Na úřadu šerifa bychom neměli být příliš, ehm, političtí."
Nevzpomínal si, kdy si naposledy připadal tak nevítaný.
"Detektive, myslím, že je naprosto jasné, že máte co do činění s nějakým typem šílence. S psychopatem. Není to student a očividně to není profesor. Všichni lidé na této fakultě mají nejlepší doporučení a naprosto bezúhonnou minulost. Ta vaše šeptanda je opovrženíhodná."
"Jistě, paní," odvětil Corde děkance Catherine Larrabyové. "Ale já se ptal na Leona Gilchrista. A vy jste mi neodpověděla na otázku."
"Snad nechcete naznačit, že by mohl mít se smrtí těch dvou dívek cokoliv společného?"
"Měl někdy nějaké potíže se studenty? Tady nebo na některé jiné škole?"
"Nehodlám tento dotaz legitimizovat odpovědí," zašeptala děkanka. "Leon Gilchrist je vynikající vědec. Můžeme mluvit o štěstí, že ho máme mezi sebou…"
"Slyšel jsem z řady různých zdrojů, že Jennie udržovala vztah nejméně s jedním profesorem. A jeden z lidí, které jsem vyslechl, se domnívá, že oním profesorem by mohl být Gilchrist."
"Profesoři Audenovy univerzity mají zakázáno scházet se intimně se studenty. Porušení zakládá důvod k výpovědi. Kdo vám to řekl?"
"Slíbil jsem té dívce, že zachovám diskrétnost."
Děkanka chvíli hledala způsob, jak z Cordea informaci vypáčit. Když žádný nenašla, prohlásila: "To není možné. Je to ošklivá pověra. Leon není příliš oblíbený a…"
"Ne?" Na bílou kartičku přibyla další poznámka.
"Nevyvozujte z toho žádné závěry," odsekla Larrabyová. "Profesoři dokážou být jako děti. Leon má v sobě jisté infantilní rysy, jejichž zvládnutí mu činí potíže. Dělá si nepřátele. Tak geniální lidé jako on jsou vždycky terčem pověr. Ale neodpověděl jste mi na otázku. Je podezřelý?"
"Ne."
"V době těch vražd přednášel svou studii na konferenci o poezii pořádané univerzitou v Berkeley," podotkla děkanka.
"Věděla jste to už předtím, nebo až potom?"
"Co prosím?" zeptala se Larrabyová obezřetně.
"Zajímá mě, jestli jste po Jenniině vraždě náhodou nepojala na profesora Gilchrista podezření a neověřila si jeho alibi na tuto dobu."
Děkančiny oči zchladly jako ocel. "Nemám, co bych vám dále řekla, detektive."
"Kdybyste mohla…"
"Zabil ji psychopat!" Děkančin pronikavý hlas prořízl místnost. "Tentýž psychopat, který se dopustil toho vandalství v základní škole a kostelích. Tentýž, který zavraždil Emily. Kdybyste toho psychopata brali vážně a nerýpali se v banálních univerzitních zkazkách, Emily by dnes byla naživu."
"Musíme prošetřit všechna hlediska, děkanko."
"Ručím vám za to, že Leon neudržoval s Jennií žádný vztah a neměl nic společného ani s jejím, ani s Emilyiným úmrtím. A teď kdybyste mě omluvil, právě absolvuji jednání o nouzovém programu financování, které se mimochodem stalo nezbytností do značné míry i kvůli tomu, že jste vy nedopadli toho šílence."
Jakmile Corde odešel z kanceláře, popadla děkanka Larrabyová telefon a vyštěkla na sekretářku: "Už se Gilchrist vrátil ze San Franciska? A kdy se má vrátit…? Kdo mu dělá vyučujícího asistenta?" Během čekání zlostně poklepávala nohou o zem. "Kdo, Okun? Sežeňte ho a vyřiďte mu, že s ním chci mluvit. A řekněte, že je to naléhavé."
Charlieho Mahoneyho už New Lebanon notně unavoval. Incidentem, který ho v tomto názoru utvrdil, bylo mizerné jídlo v bistru Ewell's - mimořádně špatná sekaná (z chrupavek), extrémně špatná bramborová kaše (lepivé bláto) a průměrně špatný bourbon (mazlavý). Po tomto kulinářském zážitku následoval časný večer v motelovém pokoji, kde si nyní Mahoney hověl před malým televizorem bez kabelové přípojky. Okamžik, kdy jeho znuděnost přerostla ve zhnusení, nastal přesně ve chvíli, kdy na Kanálu 7 naběhla reklamní přestávka - čtyři nekonečné minuty otravných reklam na výrobky jako krmivo pro prasata, pluhy, ojetá auta a petrolej.
Kdo si, doprdele, kupuje petrolej podle televizní reklamy?
Mahoney se natáhl na proleželou postel a zadíval se do štukovaného stropu. Štukovaného. Kdo tyhle štukatury vynalezl? A proč je někdo dává na strop, kde se na ně musí člověk celou noc koukat, protože nic jiného se tady dělat nedá? Kolik univerzitních štětek už leželo na týhle posteli s nohama ve vzduchu, civělo do stropu a říkalo si, kdo tyhle štukatury, proboha, vynalezl a kdy už se ten pitomec konečně udělá…?
Jakmile Mahoneyho přestaly bavit myšlenky na výzdobu interiérů ? la Středozápad, zvolna se přesunuly k Richardu Gebbenovi.
Charlie Mahoney rozhodně nebyl člověkem, z něhož by prýštily city vůči komukoliv, natož pak vůči zaměstnavateli, ale přesto se neubránil zmateným, leč ryzím sympatiím, když před pár dny v St. Louis sledoval, jak Richad Gebben nepřítomně popojíždí po stole maketou nákladáku.
Gebben Pre-Formed. Utváříme svět.
"Nevím, kdy se z toho manželka dostane, Charlie. Možná nikdy. Už nepláče. Nedělá nic, ale někdy má takové, co já vím, snad návaly energie. Leží v posteli a najednou vyskočí a musí jít leštit stříbro. Stříbro, Charlie. Prokristapána, vždyť máme služebnou."
Proudové letadlo zahájilo start a béžovou kancelář zaplnilo vysoké burácení. Když Gebben znovu promluvil, byla již DC-desítka vysoko nad Illinoisem.

"Jennie," řekl tehdy, avšak jeho slova nepatřila duchu jeho dcery, nýbrž Mahoneymu.
Následně se rozhovořil o reputaci. O médiích, o nedorozuměních. Hovořil o znepokojivých odhaleních. Poté se odmlčel, přestal popojíždět maketou sem a tam, zadíval se z okna na vysoký šedý hangár firmy McDonnell-Douglas a začal mluvit o té couře, totiž své dceři.
Mahoneymu, který již v životě viděl stopy prakticky všech sexuálních aktivit, na jaké lidstvo dokázalo přijít, nepřipadala skutečnost, že Jennie spala se ženami i s muži, nijak zvlášť pozoruhodná. Poněkud zneklidňující, alespoň ve věku AIDS, byl naproti tomu samotný počet mužů a žen, které měla dcera Richarda Gebbena mezi nohama.
"Charlie, mně je jedno, co budeš muset udělat. Tenhleten Corde se chystá její život rozebrat do šroubku. Už teď se pídí po denících a dopisech. Tohle nemůžu připustit, Charlie. Víš, co se u takových vyšetřování děje. Zaměřují se na každý detail lidského života. A pak si o lidech vymýšlejí historky. Noviny tyhle kecy přímo zbožňují. Ty to přece víš, Charlie. Děje se to pořád. Sám jsi to zažil."
Ne, Mahoney to nikdy nezažil. Mahoney naproti tomu zažil, jak Ismalah R. namíchl Devona Jefferiese, který si zajel do svého kutlochu na South Halsted pro MAC-desítku, vrátil se a zasypal milého Ismalaha čtyřiceti nebo padesáti ranami, takže ten parchant na místě umřel a nikdo kvůli němu nehnul ani prstem.
Tohleto Mahoney zažil.
Zatímco teď měl před sebou rozeštkaného Richarda Gebbena s pomačkaným obličejem a vlhkýma očima, který se zoufale snažil uchránit i to málo, co z jeho dcery zbylo.
Tímto způsobem tedy Gebben Mahoneymu vysvětlil jeho misi do New Lebanonu a za deset tisíc dolarů si současně zakoupil jistotu, že ji Mahoney bez mrknutí oka přijme a navrch přihodí i velkorysý počet povzbudivých pokývání hlavy a mumlavých projevů soustrasti.
Přesto Mahoney věděl, že je v tom něco dalšího.
Gebben absolvoval bezpočet služebních cest i do míst, kde byl podíl firmy Gebben Pre-Formed na trhu s ocelovými plechy nepatrný, pokud vůbec nějaký. Zbytečné služební cesty. Do Acapulka, do Aspenu, do Puerto Vallarta, do Palm Beach. Vždy ho přitom doprovázela temperamentní světlovlasá sekretářka, mladá marketinková asistentka nebo písařka. Takový příklad dával své dceři. Jennie si jeho chování osvojila natolik dobře, že to dost možná přivodilo i její pád.
A kdo ví? Možná i sám Gebben chodíval pozdě večer do Jenniina pokoje, když už maminka spala…
Mahoney zažil jako policista slušnou dávku emocionální bolesti. Vzpomínal si, jak jednou musel vystoupat tři křídla schodů v činžovním domě zapáchajícím výkaly, zaklepat na dveře a oznámit jakousi zprávu jisté mladé ženě. Ta jen poslouchala a horlivě přikyvovala. V náručí přitom držela dceru, která měla do vlasů vpleteny malé plastové hračky - drobné vláčky, lahve od limonády, psíky, panenky. Žena neustále opakovala: "Rozumím, rozumím," až si Mahoney pomyslel: Jasně že rozumíš, chudinko. Vždyť na tom vlastně není vůbec nic složitého. Tvýho starouše právě rozstřílela drogová mafie…
Mahoney tehdy pochopitelně věděl, že to ve skutečnosti složité je. Dokonce tak složité, že tomu ta žena nikdy neporozumí. Stejně složité jako důvody Gebbenova přání, aby tajemství jeho dcery navždy zůstalo ukryto. Důvody, které Charlie Mahoney, toho času rozvalený na nerovné posteli před blikající reklamou na psí granule, nikdy tak docela nerozluští.
Ostatně to ani nebylo potřeba. Měl v kapse deset tisíc dolarů a měl konkrétní zakázku.
Která se právě v tom okamžiku zhmotnila v podobě Stevea Ribbona, jenž zaklepal na dveře a zvolal: "Hej, Charlie? Omlouvám se, že jdu trochu pozdě. Jste tam, Charlie?"
"Hned jsem u vás."
Mahoney nechal šerifa čekat celou minutu, načež se protáhl, postavil se a otevřel dveře.
Ribbon se nesměle šklebil jako policejní kadet u závěrečných zkoušek. I přes deset let náskoku na Mahoneyho vypadal jako mladík a Mahoney si pomyslel: Sakra, tahle maloměsta člověka pěkně dobře konzervují.
"Steve," řekl bodře na uvítanou, "jak se vám vede?"
Podali si ruce, Ribbon vešel dovnitř a řekl: "To se mi líbí. To, jak máte ruku pořád v kapse saka, když otevíráte dveře."
"Zvyk."
"Připadáte mi docela v pohodě. Onehdy jste říkal, že jste působil v chudinských čtvrtích. Ve válečné zóně. Přinesl jsem vám dárek. Dáte si panáka?"
"Jasně."
Ribbon nalil skotskou do plastových hotelových kelímků. Společně si přiťukli a usrkli trochu alkoholu. Ribbon byl v uniformě, a když se mu Mahoney podíval na hlavu, sundal si šerif klobouk a položil ho na prádelník.
"Neunavuje vás naše malé městečko, že ne?"
"Neunavuje?" zabručel Mahoney. "Vždyť je to nebe na zemi." Svlékl si sako, pověsil ho a nalil si další kelímek nakyslé skotské.
Ribbonovy oči sklouzly k velké tmavě šedé automatické pistoli, která se houpala vysoko na Mahoneyho pravém boku.
"Steve, dnes jsem shodou okolností mluvil o tom případu s detektivem Ebbansem, Jimem Slocumem a několika dalšími hochy. Vyslechl jsem si, jak pokračuje vyšetřování." Mahoneyho oči se zavrtaly do Ribbonových, které chvíli těkaly, poté na okamžik odrazily vyšetřovatelův pohled a opět začaly těkat po místnosti. Bylo to zvláštní. Přesně takto Mahoney shlížel na pachatele a dodnes mu to chybělo. "Musím si s vámi promluvit o pár věcech."
Ribbon reagoval stejně jako kdysi pachatelé - úporně si začal prohlížet dění za Mahoneym, jako by si chtěl vrýt do paměti stěnu, okno nebo dveře.
"Ale nejdřív mám pro vás dobrou zprávu. Právě jsem mluvil s panem Gebbenem."
"Opravdu?"

"A víte, jak jsem se zmiňoval o té odměně?"
"O odměně?" Ribbon se zamračil a poté přikývl. "Jasně, jo, vzpomínám si, že jste něco říkal."
"Tak pan Gebben mě pověřil, abych část té odměny vyplatil."
"Jenže my jsme ještě nikoho nechytili, Charlie." Ribbon se chraplavě zasmál.
"Ale já mu řekl, že děláte dobrou práci, a on vám chce vyjádřit svou podporu."
"To je od něj opravdu laskavé, Charlie."
"Je to šlechetný muž. Ale obávám se, že spolu nejprve musíme něco prodiskutovat. Je to taková nepříjemná situace."
"Nepříjemná."
Ribbon olízl okraj kelímku a Mahoney ho nechal smažit ještě celou rozkošnou minutu, než konečně dodal: "Ale znovu připomínám, že vám nechci vnucovat svou vůli. Vy jste tady šéf, Steve."
"Já si vašeho názoru cením. Bezpochyby jste větší odborník než kdokoliv z nás." Ribbon působil nejistě a útočiště nalezl v další skotské. Dlouze se napil a nalil si další dávku.
"Strašně nerad to říkám…"
"Ále co, jen spusťte, Charlie."
"Totiž, týká se to toho Billa Cordea."
Corde odbočil na příjezdovou cestu k radnici a všiml si tří policistů, kteří postávali před novým čtyřkolovým Nissanem Pathfinder. Automobil byl nádherný. Corde ho upřímně obdivoval. Na nákupech zahraničního zboží neviděl nic špatného, pokud mělo vyšší kvalitu než americké. Zato měl drobný problém za zahraniční značky platit; v Pathfinderu se svezl při jedné zkušební jízdě, takže věděl, že se právě dívá na více než dvacet tisíc dolarů.
Upřel pozornost od auta zpět k sádelnaté postavě Dodda Humphriese, jemuž pomohl vystoupit ze služebního vozu a doprovodil ho přes parkoviště. Když procházel kolem nissanu, dotázal se kolegů: "Kdo je hrdým otcem?"
"Toho koupil Steve."
Corde se zasmál upřímným překvapením. "Steve Ribbon?"
"No jasně. Dneska ráno šel do autosalonu a rovnou ho koupil."
"Neříkejte. Myslel jsem, že bude jezdit s tím dodgem, dokud se mu nerozpadne." Corde se zadíval na nablýskaný chrom a vínově červený lak a prohodil směrem k Lancemu Millerovi: "Vytvořil špatný precedent. Teď budou všichni chtít, aby i jim jelo auto na všecky válce."
Vstoupili do křídla, kde sídlil úřad šerifa. Polovina zaměstnanců byla venku a obhlížela šerifův nový bourák. Jim Slocum si právě prohlížel hrst dopisů. Corde předpokládal, že je to další porce bezcenných doznání a tipů, které doprovázejí jakékoliv veřejně známé vyšetřování.
"Tohle prostě nemůžete dělat, Dodde," řekl Corde svému zajatci.
"Co jako?" zeptal se muž otupěle.
Toyota Dodda Humphriese strhla na silnici 116 nohu billboardu s reklamou na krmivo pro dobytek, přičemž jí na černobílý zadek spadla dvacetimetrová maketa krávy. Miller odvedl Dodda do cely v zadní části budovy. Když se vrátil, odtrhl Corde oči od zatýkací zprávy.
"Dvě celé čtyři. To je nad zákonnou mez. Z právního hlediska je mrtvý."
"Jo," přisadil si Miller, "a taky z právního hlediska zvrací a z bot mu padají kousky čelního skla. Je jich plná podlaha."
"Dej mu pár papírových ručníků a ať to po sobě uklidí," řekl Corde. "Ve všední den dopoledne by nikdo neměl takhle pít."
"Tentokrát už přijde o řidičák," podotkl Miller.
"Na tom ani moc nezáleží," odvětil Corde. "Tohle bylo jeho poslední auto."
Ve dveřích se objevil Steve Ribbon a pohlédl na Cordea. "Můžeš na minutku, Bille?"
Corde ho následoval do kanceláře a šerif za sebou zavřel dveře. Ribbon se posadil, nafoukl tváře jako křeček a začal si o jednu z nich klepat tužkou. Corde usoudil, že tento rozhovor by mohl být dlouhý, a posadil se na židli naproti šerifovu stolu.
"Bille…" Tužka přestala být paličkou bubnu a proměnila se v raketu Flashe Gordona, která se zřítila na stůl. "K čertu s touhletou byrokracií, Bille."
Corde vyčkával.
"Na okrese, na státě, všude."
"Dobře, tak co se děje, Steve?"
"Zrovna mi volal Ellison."
"E-he."
"Bille, říká se mi to zpropadeně těžko."
Corde se bez úsměvu zasmál. "Tak to prostě vyklop."
"Případy Gebbenová a Rossiterová přebírá okres," prohlásil šerif.
Cordeovi několik vteřin trvalo, než mu zaplály tváře. "Okres."
"Vyšetřování povede Týtý."
"No, Steve, podle zákona okres asi může převzít kterékoliv vyšetřování vraždy, které se mu zamane. Ale jde o to, že ještě nikdy…
"Bille."
"Jde o to, že se to ještě nikdy nestalo. No jasně. To jsem teda naštvaný, jak asi sám slyšíš. Myslím, že jsme Ellisonovi nezavdali žádnou příčinu, aby se k nám stavěl takhle."
"Šlo o tu situaci na kolejích."
"O jakou situaci?"

Ribbon si prohlédl místo havárie tužky-rakety. "Myslí si, žes ty její dopisy a diář spálil ty, Bille."
Corde mlčel.
"Připadá jim divné, žes tak brzy po vraždě letěl do St. Louis. A když jsi nic nenašel tam, prý ses vrátil do jejího pokoje na kolejích, sebral ty dopisy a všechny je spálil. Nekoukej na mě tak, Bille. Oni si zkrátka myslí, že ses snažil zamést pod koberec něco, co mezi váma dvěma bylo. Příští měsíc se to bude přešetřovat, a než se všecko vyjasní, jsi odvolán z případu."
4
Prapraprapradědeček Wyntona Kresgeho, který se jmenoval Charles Monroe, byl jedním ze dvou otroků na malé farmě nedaleko Fort Henry ve státě Tennessee. Traduje se, že když 1. ledna 1863 vstoupilo v platnost Prohlášení o osvobození otroků, předstoupil Monroe před svého pána a řekl: "Nerad vám to sděluji, pane Walkere, ale podle ustanovení nového zákona už nemůžete vlastnit otroky, tedy včetně nás."
"To vymysleli v Nashvillu?" zeptal se Walker.
"Ne, pane," odpověděl Monroe, "to vymysleli v hlavním městě, to jest ve Washingtonu."
"Ať jdou k čertu," ulevil si Walker a dodal, že se na to bude muset podívat. Protože však byl stejně jako jeho manželka negramotný, musel někoho požádat, aby mu o novém zákonu sdělil něco bližšího. Jeho okouzlující bezelstnost snad nejlépe dokládá fakt, že si k potvrzení Monroeovy informace vybral druhou otrokyni. Ta Monroeova slova potvrdila tím, že mu přečetla Prohlášení o osvobození z jednoho otevřeně proosvobozeneckého plátku, přičemž však opominula nehodící se diskusi, zda má Lincoln právo osvobozovat otroky na území Konfederace.
"U sta hromů, on má pravdu," řekl Walker. Nato popřál Monroeovi mnoho štěstí a zeptal se ho, zda by náhodou neměl zájem u něj setrvat za mzdu, na což Monroe odpověděl, že s radostí, dohodli se na platu, ubytování a stravě, takže Monroe dál pracoval na Walkerově farmě až do doby, kdy se oženil s Abigail. Walkerovi jim vystrojili svatbu a Monroe dal prvnímu synovi jméno Walker.
Rodinná historie.
Pravděpodobně stejně přikrášlená a polopravdivá jako všechny ostatní. Wyntonu Kresgemu však připadalo ze všeho nejzajímavější, jak na tuto historku reagovaly jeho děti. Jeho nejstarší syn, osmnáctiletý Darryl, byl naprosto zděšen, že je potomkem otroků, a vyjádřil přání, aby se mu o této skutečnosti už nikdo nikdy nezmiňoval. Kresge neměl z chlapcova zahanbení dobrý pocit a zamumlal, že nechápe, proč by měla někoho šokovat skutečnost, že je černý a nevyrostl na Pobřeží slonoviny, nýbrž ve Spojených státech.
Kresgeho nejstarší dcera, šestnáctiletá Sephana, naopak hovořila o Monroeově údělu často. Přesně tak tomu říkala. Úděl. Nenáviděla Monroea za to, že pokračoval v práci pro Walkera. Nenáviděla ho, protože neprohnal pánovi hlavu kulí a nezapálil farmu. Sephana měla na stěně plakáty Spikea Leeho a Wesleyho Snipese. Byla nádherná. Kresge nechal veškeré vážné rozhovory s ní na pár let u ledu.
Kresgeho páté dítě dostalo jméno po výše zmíněném předkovi a jeho historku milovalo. Osmiletý Charles chtěl dokonce celý příběh sehrávat a trval na tom, aby Kresge ztvárnil roli pana Walkera, zatímco on se stane ztělesněním svého jmenovce, s nímž měl pravděpodobně mnoho společného. Kresge často přemýšlel, co na svého předka řekne nejmladší, dvouletý syn Nelson, až si historku vyslechne.
Právě tyto myšlenky se Kresgemu neustále vkrádaly na mysl, když nyní seděl na mohutné otočné židli a snažil se číst. Cítil se přidušený a lomcovala jím jakási nervózní energie, a tak se raději postavil a přešel k oknu v protějším rohu kanceláře. Vyklonil se, položil si ruce na římsu, udělal dvanáct lenivých polokliků, po nich dalších dvanáct a pak ještě jednou, až přes košili ucítil pot.
Z okna se nenabízel výhled na univerzitní areál, nýbrž na pás obchodního centra New Lebanonu s výkladními skříněmi, blýskavými cedulemi a kusem satelitní paraboly na restauraci Tavern. Kresge cítil úzkost a svaly se mu třásly nesprávným používáním: ve změkčilé kanceláři na změkčilé univerzitě, na změkčilé bělošské univerzitě, kde člověk musel ovládat svůj temperament a všechno zdůvodňovat, zatímco všichni ti fracci byli prý jen hodnými a pilnými studentíky, kteří pouze trochu dovádějí.
Kresge se posadil na římsu a svěsil obrovitá ramena.
Vzpomínky na předka (snad proto, že Monroe nakonec svou svobodu získal) mu připomněly jeho základní problém: totiž že nebyl tím, čím si být přál.
Tedy policistou.
Dělal by policistu v Des Moines. Dělal by policistu v Cape Girardeau ve státě Missouri. Nebo v Sandwichi ve státě Illinois. Klidně by i vybíral mýtné na mezistátní dálnici, jen kdyby mu kromě toho občas dovolili jezdit ve vyfešákovaném čtyřválcovém dodgei, pokutovat řidiče za rychlou jízdu, honit prznitele dětí a stavět opilce.
Paradoxní - či spíše hořce pikantní - na tom všem bylo, že Kresgemu den co den přicházely životopisy od policistů z celé země. Od skutečných POLICISTŮ, kteří chtěli pracovat pro něj! Vážený pane, jako policejní důstojník s desetiletou praxí hledám uplatnění v oblasti veřejné ostrahy a rád bych se ucházel o jakékoliv místo, které se Vám v budoucnu uvolní…
No to mě podržte. To už je příliš!
Kresge by nejraději padl na svá mohutná kolena fotbalového zadáka, políbil kterémukoliv z uchazečů absolventský prsten policejní akademie a okamžitě si s ním vyměnil místo. Detektivové, vyšetřovatelé hospodářské kriminality, koordinátoři operací, pochůzkaři, specialisté na ohledávání místa činu. Ti všichni toužili sedět na Kresgeho rozpraskané kožené židli, otáčet se sem a tam a trávit tři hodiny mezi začátkem pracovní doby a obědem uvažováním, jak nejlépe rozestavit dozorce při domácím zápase univerzitního týmu.
A co chtěl Wynton Kresge dělat kromě šlapání rajonu?
Chtěl jezdit ve VMP (což, jak zjistil, byla zkratka pro vzdálenou mobilní patrolu, které ovšem nikdo neříkal jinak než

policejní vůz), chtěl rozkopávat dveře do bytů osob podezřelých z vraždy, chtěl tisknout drogové dealery na opryskané cihlové zdi a řvát na ně: KDE JE VEJVAR? (Takhle tomu říkali, že ano? Kresge se toho naučil spoustu, ale spoustu se toho ještě nenaučil.)
Kromě toho všeho měl Wynton Kresge jeden další zásadní problém. Pokud bylo jeho hlavním životním cílem stát se policistou, pak druhým životním cílem bylo zajistit, aby jeho plat přesahoval jeho věk. Momentálně si vydělal třiapadesát tisíc dolarů ročně (a ve čtyřiceti dvou letech byl na tento úspěch patřičně hrdý). To ovšem znamenalo, že se ocitl v začarovaném kruhu. Ve slepé uličce. V pasti. Současný Kresgeho plat totiž nebyl nedosažitelný pro služebně starší detektivy nebo policejní úředníky ve velkých městech, avšak nováček si o něm mohl nechat jen zdát. Pokud se Kresge opravdu chtěl stát policistou, musel by nejprve nastoupit do školy zcela bez platu a i poté by s vyplazeným jazykem vydělal dvacet, s přesčasy snad pětadvacet tisíc dolarů ročně. Samotný Kresge by se s tak drastickým skokem v kariéře dokázal vyrovnat, ženatý Kresge možná také.
Ženatý Wynton Kresge se sedmi dětmi však rozhodně nikoliv. Zbožňoval sice práci policisty, ale stejně tak zbožňoval roli vzorného otce. Uvažoval, že děti převychová. Uvažoval, že svolá rodinnou konferenci a oznámí jim, že si budou muset utáhnout opasky. Táta teď bude brát poloviční plat a stane se policajtem. (Jářku, Kresge už nyní cítil zaryté mlčení v obývacím pokoji, pokud by takovou informaci vypustil.)
A tak se Kresge dál díval na reprízy Miami Vice, dál cepoval své muže, aby správně postupovali vůči studentům, kterým přeskočilo (pardon, kteří se stali citově rozrušenými), případně vůči demonstrantům, kteří by se pokusili vypálit stadion (zatím to nikoho nenapadlo), dál nosil svůj devítimilimetrový automat na třináct nábojů v pohotovosti u pasu a čekal na příležitost, až ho bude moci vytasit proti nepříčetnému ostrostřelci ohánějícímu se puškou (rovněž zatím nikdo), aby ho na padesát metrů odpráskl.
Více toho Wyntonu Kresgemu z policejní práce nezbylo.
Jen toto a spousta přemýšlení o vraždách Jennie Gebbenové a Emily Rossiterové, které mu zabralo většinu dnešního horkého odpoledne. Vrátil se zpátky ke stolu, chvíli balancoval s knihou na ruce a poté ji zlehka vyhodil do vzduchu, jako by si házel mincí, aby mu pomohla rozhodnout. Koneckonců mu právě o tohle šlo, a když knihu zachytil obálkou vzhůru, neváhal již a rázně vyšel z kanceláře.
Dnes večer uplynou od její smrti dva týdny. Trvalo mi celých čtrnáct dní, než jsem o ten případ přišel.
Corde strávil pět minut před prodejními automaty; hledal drobné a čekal na výbuch hněvu, který se nedostavil. Nakonec vhodil do štěrbiny pětatřicet centů a stiskl tlačítko Káva, mléko a cukr. Do křehkého kelímku se s hlasitým prskáním nalila vroucí tekutina. Znělo to přesně jako muž na pánské toaletě.
T. T. Ebbans se postavil vedle něj a začal lovit v kapsách. Corde mu podal hrst drobných. Ebbans si jich pár vybral a koupil si nugátový košíček. "Mrzí mě to, Bille."
Corde usrkl kávu. Chutnala slaně. Kohoutek automatu totiž současně naléval kávu a kuřecí bujon.
"Tohle je totální nesmysl. Nechápu, co se tu děje. Co ti vlastně Ribbon říkal?"
"Že jsem odvolán z případu. A že za mě bude při šetření bojovat. Jenže já mu nevěřím. Když mě vykopli z případu, tak pro mě taky nehnul prstem."
"Jde o ty spálené dopisy?"
"Jo."
"Viděl tě někdo, jak jsi je bral? Mají nějakého svědka? Nebo otisky? Na čem to odvolání založili?"
"Momentálně jsme ve fázi honu na čarodějnice, Týtý," poznamenal Corde. "Procedurální věci přijdou na řadu později - až po tom, co moje jméno vymáchají ve špíně."
Až po tom, co se dozvědí o St. Louis. A to už bude pozdě.
Když Ebbans po chvíli ticha znovu promluvil, viditelně se ošíval. "Hammerback mi nařídil, abych prošetřil všechny úniky a nedávná propuštění z nemocnice v Gundersonu."
"Tohle už jsem slyšel." Corde zavrtěl hlavou.
"Jo," pokračoval Ebbans, "a pak mám promluvit se školními psychology a psychiatry tady ve městě a zjistit, jestli neléčili pacienty s nějakými… nebezpečnými sklony."
"Nikdo ti nic neřekne. Všechno je to lékařské tajemství. To by měl Hammerback vědět."
"Byla o tom nějaká zmínka v té knize, kterou Ribbon neustále půjčuje lidem."
Corde mávl rukou směrem k Blackfoot Pondu. "Emily byla Jenniinou spolubydlící. Bylo by zatraceně divné, kdyby si rituální vrah vybral za druhou oběť zrovna ji, nemáš ten dojem?"
"Jen ti tlumočím, co mi řekli."
"Vždyť já vím, Týtý."
Ebbans se dlouze zadíval na výtisk Registeru, který ležel v jídelně. Přes první stránku se táhl titulek: Teror pokračuje rituální výhrůžkou Stapletonové.
"Co to je?" zeptal se Ebbans a kývl na článek.
"Ukázalo se, že to byl její přítel, kterému dala kopačky. Jenže noviny to musely dát do souvislosti s tím Měsíčním vrahem. Do prdele. Do boží prdele… No nic, případ je teď tvůj, Týtý. Už jsem ti řekl, co jsem naposledy zjistil: že měla Jennie přítelkyni a že se pohádala s někým, kdo z toho neměl zvlášť velkou radost. A že je možná pachatel zabil, protože byly lesby. A nezapomeň na Gilchrista. Mohl by nám o Jennii říct pár užitečných věcí."
"Já nevím. Proslýchá se, že se musíme stoprocentně soustředit na ten rituální aspekt. Zapomenout na souvislost s univerzitou, zapomenout na její osobní život. Takové jsou rozkazy."
Corde na chvíli zavřel oči a protřel si je. "Do prkýnka, tohle je skvělé. Nejdřív přijdu o případ. Pak máme zapomenout na školu. Potom nechtějí slyšet, že obět možná měla přítelkyni… Nechápu, co se tady děje, Týtý. Největším problémem v tomhle případu není vrah, ale my. My hodní."

"Vypadá to tak."
Corde vylil kávu a řekl: "Víš, tak mě napadlo, že ses dostal do těžké situace."
"Jak to?"
"Řekněme, že je to tak, jak si myslíme my dva: totiž že to není psychopat. To ovšem bude znamenat spoustu promarněného času, spoustu paniky a novinových článků o tom, jak se policejní oddělení vydala nesprávným směrem. A ty jsi v celém tomhle případu jazýček na vahách."
"To je pravda, Bille. Doufám, že se neurazíš, když ti řeknu, že jestli se to všechno prokáže…"
"Tak budeš na koni a získáš větší moc. Jenže budeš mít pořád vedle sebe Ellisona s Ribbonem, obzvlášť s blížícím se listopadem."
"Chápu, co mi chceš říct. Jenže já chci jen dostat toho chlapa, ať je to, kdo chce. Na ničem jiném mi nezáleží. V těchhletěch politických hrátkách nejsem moc dobrej. Jako by lidi využívali smrt těch holek k vlastnímu prospěchu. Překrucují věci, jak se dá. Je mi z toho špatně."
Ebbans dojedl košíček, zmačkal obal do malé kuličky a vyhodil ji. Rozhlédl se kolem sebe a dodal hlubokým hlasem: "Já vím, že tě odvolali z případu a kdesi cosi a že teď budeš tajtrlíkovat na silnicích a čistit je od chlápků zlitých ginem, ale protože mi dáváš všechny svoje poznámky a stopy, je ode mě fér, abych ti taky něco dal."
"A co?"
"Víš, jak stopli to naše vyšetřování ve škole? Tak tenhle rozkaz přišel od Ribbona s Hammerbackem. Ale víš, od koho ho mají oni?"
"Jasně že to vím." Corde se zašklebil. "Od děkanky Larrabyové."
"Kdepak," řekl Ebbans. "Byl za tím ten tvůj kámoš. Randy Sayles."
Corde se zamyslel. "Vida, vida, vida. To je dobré vědět… Ale tohle jsi mě říct neslyšel."
Ebbans se dotkl rtů. "Budu mlčet jako ryba."
# # #
Když vycházel z místnosti s automaty, narazil Bill Corde přímo na širokou postavu Wyntona Kresgeho. "Jé, pardon," řekl příjemně a usmál se, než si vzpomněl, že je na šéfa bezpečnosti naštvaný.
Kresge zamžoural a začal se usmívat, než si vzpomněl, že i on je namíchnutý. Nevšímavě se tedy obrátil zpět na své původní místo totiž do dveří kanceláře Jima Slocuma, v nichž stál, držel knihu a ukazoval na jakousi pasáž.
"Ano, šéfe," říkal právě Kresgemu Slocum. "Máme to úplně pod kontrolou. Ale i tak děkuju za zájem."
"Já jen říkám, že byste si to měli přečíst…" Kresge mluvil tónem, jako by se hádal s agresivní servírkou.
Na což Slocum škrobeně odpověděl: "Toto je nesmírně složitá situace, šéfe, jak si jistě dokážete představit…"
Corde vyšel z budovy, nasedl do služebního auta a nastartoval motor. Wynton Kresge mezitím vyšel ven a zamířil ke svému oldsmobilu, který parkoval dvě místa vedle Cordeova vozu. Kresgeho auto vypadalo nově a elegantně. Jako by si všichni kromě Cordea pořídili nový vůz. Kresge hodil knihu na přední sedadlo, nasedl a nastartoval motor. Oba muži nyní seděli šest metrů od sebe ve svých automobilech a s naprázdno běžícími motory zírali do prázdna.
Nesmírně napjatý Bill Corde nakonec vypnul motor, na okamžik se zarazil a pak přešel ke Kresgemu. "Můžu s váma mluvit?"
I Kresge vypnul motor a vystoupil. Byl mnohem vyšší než Corde a o hezkých pár kilogramů těžší. "Pokud jde o ten minulý týden…," začal Corde. "Chtěl jsem vám říct, že mě to mrzí. Nejdřív jsem si nemyslel, že jste v právu, a rovnou vám řeknu, že to vůbec nesouviselo s tím, jaký jste a vůbec, ale zato já jsem se možná opravdu choval tak, jak jste říkal, a v tom případě se omlouvám."
Nastala chvíle zarputilého ticha a Cordea nenapadlo nic jiného než natáhnout ruku. Kresge sklopil oči a zdálo se, že je zahnán do kouta. Přijal nabízenou ruku, pevně jí potřásl a uvolnil ji. "Někdy bývám náladový."
"Já se zase nechávám podobnými případy pohltit. Bývají skličující."
"To chápu." Šéf bezpečnosti se zašklebil a kývl k úřadu šerifa.
"Co jste tam ostatně dělal?"
Kresge sebral z předního sedadla knihu. "Tohle jsem dneska dočetl. Netvrdím, že jsem nějaký expert, ale myslím si, že hledáte nepravého."
Corde si prohlédl hřbet. Psychoticky jednající osoby: Díl 111. Kriminální chování.
"Poslechněte si to." Kresge otevřel knihu, vyhledal podtržený odstavec a začal číst: ",Při studiu psychopaticky a sociopaticky (zde oba pojmy užíváme společně) motivovaných vražd spáchaných v Anglii, Skotsku a Severním Irsku v rozmezí let 1956 a 1971 jsme oba (Irvine & Harrington, 1972) dospěli k závěru, že počet vražd, jež byly skutečně motivovány astrologickými či astronomickými jevy, je kromobyčejně nízký. Z devětaosmdesáti odsouzených psychopatických vrahů byl pouze jediný motivován spáchat vraždu právě v noc úplňku. Během rozsáhlých rozhovorů a studia záznamů v pachatelově rodném Manchesteru bylo zjištěno, že muž v posledních patnácti letech zabíjel zvířecí i lidské obětí s četností asi pět obětí ročně, a to vždy v noc úplňku. S obětmi neměl žádný sexuální kontakt, a podobné myšlenky mu dokonce připadaly odporné. Scotland Yard na druhé straně uvádí, že od roku 1961, kdy podobné údaje začaly být evidovány, bylo plných deset vražd spácháno za úplňku ve snaze vyvolat zdání psychopatického záchvatu, zatímco ve skutečnosti byly motivem vraždy msta, loupež, znásilnění a odstranění nepohodlného svědka organizovaného zločinu."
"Tohle jste jim právě přečetl?" Corde kývl k úřadu šerifa.
"Snažil jsem se. Ale neměli zájem."
"Nevadilo by vám, kdybych si to půjčil? A nechal si část zkopírovat? Tohle je na mě trochu moc informací najednou a rád bych si to přečetl pomalu."
"Zítra ji musím vrátit."

"Vrátím ji sám. Ještě dneska večer." Po chvíli se Corde zeptal: "Jestli si myslíte, že to nebyl psychopat, po kom byste vy osobně pátral?"
"Můj názor nikoho příliš nezajímal."
"Povězte mi to. Jen tak ze sportu."
"Nejdřív jsem si byl skoro jistý, že to udělal milenec té holky," zadumal se Kresge. "Nějaký profesor nebo student. Měl byste vidět, co všechno se v tomhle univerzitním areálu děje. Mladí lidi puštění z řetězu. Dělají si, co chtějí. Pro profesory je to dokonalé loviště - a taky pro profesorky, měl bych asi dodat. Takže tohle mě napadlo ze všeho nejdřív. Jenže potom…" Kresge natáhl paži, jako by salutoval, zaťal ruku v pěst a vyzývavě na Cordea pohlédl.
"Co prosím?"
"Přece ten nůž," řekl Kresge. "Takže momentálně si myslím, že to byl nějaký kluk, nejspíš nějaký výrostek."
"E-he," utrousil Corde nepřítomně a dodal: "Jaký nůž?"
",Přicházím v míru.'" Kresgeho ruka se znovu vztyčila a zaťala v pěst. ",Ze země, která je zde, a přesto zde není.'"
"E-he. O čem to mluvíte?"
"Vy jste neviděl Ztracenou dimenzi?"
Corde odpověděl, že nikoliv.
"Přece ten film. Před dvěma měsíci ho dávali v Duplexu."
"Nevzpomínám si." Corde si představil snímek plný zrůd s červenýma očima. "Vlastně počkejte, nebyl to ten film s takovými těmi hady?"
"Jo. Hononi. Bojovali s Naryany ve Ztracené dimenzi."
"Ale co to…" Corde zvedl ruku a zaťal ji v pěst.
"To je naryanský pozdrav." Kresge se hluboce zachechtal. "Copak si nevzpomínáte?"
"Ne."
"Chcete říct, že o tom ještě nevíte…? O tom noži? O tom noži v tašce."
Rituální nůž.
"Viděl jsem ho u toho detektiva na stole…" Kresge ukázal k budově.
"Chcete říct, že ten symbol na noži pochází z filmu?"
"Vy jste to opravdu nevěděli?"
Corde si přiložil prsty k očím. "To je k nevíře!" Otočil se k úřadu šerifa. "Sakra, musím jim to říct."
Pak se ovšem zničehonic zarazil. Zadíval se na starou budovu radnice a na okamžik zatáhl líce dovnitř. "Nechcete se projet, Wyntone?"
"Třeba jo. Můžeme jet policejním autem?"
"Jasně. Akorát nemůžem zapnout majáček."
"To nevadí."
5
Do hračkářství dorazili, právě když se zavíralo. Oba urostlí muži vystoupili a společně zamířili ke vchodu. Kresge si nejistě založil ruce v bok, zatímco Corde zaklepal. Po chvíli se vynořil majitel.
"Můžeš nám otevřít, Owene? Je to důležité."
"Už mám zavřeno, Bille. Je čas na večeři."
"Jenom otevři. Musím s tebou mluvit. Obchodně."
"A tos mi nemohl zavolat…"
"Tohle je oficiální, Owene."
Podsaditý kníratý majitel v kostkované košili a modrých džínsech jim otevřel dveře. V prodejně panovalo přítmí. Kostýmy, helmy a masky přišer lemující jednu stěnu propůjčovaly prodejně přízračný nádech, jako by se nacházeli v muzeu voskových figurín uprostřed noci. Některé hračky v protějším rohu prodejny vydávaly červená světélka. Corde se rozhlédl kolem sebe a rozsvítil. Přimhouřil oči a zamířil k regálu přímo za Owenem. Před sebou měl dobrou třicítku stejných dýk, jakou našel pod Jennií Gebbenovou.
"Co to je?"
"A co si asi tak myslíš?" Jako by se Corde ptal, kdo byl George Washington.
"Owene."
"To jsou nože přežití z naryanské Ztracené dimenze," odpověděl majitel.
"A co je to za symbol?"
Owen si povzdechl. "To je znak Naryanské říše." Natáhl ruku stejně jako před pár okamžiky Kresge. ",Přicházím v míru, z…"
"Jo, jo, já vím," přerušil ho Corde. "Tyhle nože vyrábí přímo ta filmová společnost?"
"Dělají se v licenci někde v Číně nebo v Koreji. Prodávají k tomu filmu nejrůznější rekvizity. Helmy, xaserové zbraně, dimenzionální pláště, šály… Všecky věci, co byly ve filmu…"
"On si na ten film nevzpomíná," prohodil Kresge.
"Ne?" podivil se Owen. "Bylo to něco jako želvy Ninja před pár lety. Trička, hračky… Říká se tomu propagační prodej."
"Kolik jsi těch nožů prodal?"
"Šly úplně na dračku."
Corde pohlédl na Kresgeho a řekl: "Napadlo mě, že by se mohly líbit. Takže kolik?"
"Myslím, že tohle je můj třetí regál," odpověděl Owen. "Proč?"
"Má to spojitost s vyšetřováním."

"Ach tak."
Corde vytáhl pero a podal ho spolu s hromádkou prázdných karet Owenovi. "Můžeš mi sepsat jména všech lidí, kterým jsi ten nůž prodal?"
"To si děláš srandu." Owen se zasmál a pohlédl na Kresgeho. "On si dělá srandu."
"Ne," odvětil Kresge, "myslím, že nežertuje."
Owenovi zmrzl úsměv na rtech. "Koupilo si ho prakticky každé dítě v New Lebanonu. Trvalo by mi hodinu, než bych si vzpomněl aspoň na půlku z nich."
"Tak to abys začal."
"Ale né, Bille. Jedu na večeři."
"Čím dřív ten seznam sepíšeš, tím dřív budeš jíst, Owene."
Bill Corde zaparkoval služební vůz na parkovišti vedle metr a půl vysokého loga fredericksbergského Registeru - název byl vyveden ve stejně důmyslné, sto let staré podobě, jaká se den co den objevovala na titulní straně. Corde i Wynton Kresge vystoupili z auta a zamířili do oddělení inzerce. Dívka za přepážkou vyfoukla bublinu a ukryla žvýkačku kdesi v ústech. "Dobrý den, pánové. Přejete si?"
"Minulý týden jsem sem volal ohledně inzerátu v rámci jednoho vyšetřování v New Lebanonu."
"Jo, kvůli té zavražděné holce. Slyšela jsem, že zabili další."
"Mluvil jsem přímo s vámi?"
"Ne, zřejmě jste mluvil s mou nadřízenou, s Juliette Frinkovou. Ta už dneska nepřijde. Ale můžu tu objednávku přijmout místo ní. Jak dlouho chcete nechat ten inzerát běžet?"
"Myslím, že týden."
"V jaké velikosti?"
Corde se zadíval na vzorky inzerátů pod zašlým plexisklem chránícím přepážku. "Co říkáte, Wyntone?"
"Měl by být docela velký, nemyslíte?"
Corde ukázal na jeden z inzerátů. "Tak asi tuhle velikost."
Dívka si prohlédla vzor. "To jsou dva sloupce na sedmdesát pět v perličce." Zapsala si požadované údaje. "V jaké rubrice by to mělo být?"
"Vida. Na to jsem nepomyslel. Na první stránce?"
"Na první stránce inzerci netiskneme."
"No, tak já nevím. Která rubrika je nejčtenější?"
"Komiksy a potom sport."
"Myslím, že na stránku s komiksy takový inzerát dát nemůžeme," řekl Corde.
"Jenže když ho dáme na sport, tak neoslovíme čtenářky," poznamenal Kresge.
"Já sportovní stránku čtu," namítla dívka.
"A co třeba na stránku s programy kin?" zeptal se Kresge.
"To zní dobře," souhlasil Corde.
Dívka si to zapsala. "Juliette říkala, že máte nárok na slevu pro veřejné organizace. Takže to dělá čtyři sta osmdesát čtyři dolarů, sedmdesát centů. Jestli chcete, abychom vám to i vysázeli, tak to bude dalších dvacet pět dolarů. Máte řezy?"
"Řezy?" Corde zamžoural. Vzpomněl si na tenké zářezy, které provaz vytvořil na hrdle Jennifer Gebbenové, vzpomněl si na rybářský háček vetknutý do těla Emily Rossiterové.
"Myslím fotky."
"Aha. Ne. Bude to jen text." Corde napsal znění inzerátu, vytáhl peněženku a podal dívce kartu Visa. Dívka ji přijala a odnesla ji k ověření.
"Co se děje?" zeptal se Kresge. "Vy to zaplatíte sám a pak si to necháte proplatit?"
Corde se ušklíbl. "Myslím, že byste to měl vědět: právě mě odvolali z případu."
Kresgemu se na širokém obličeji vyrylo několik silných vrásek. "Cože, oni vás vyhodili?"
"Suspendovali.
"Proč?"
"Tvrdí, že jsem sebral z Jenniina pokoje nějaké dopisy."
"A sebral jste je?" dotázal se Kresge, ovšem tak nevinně, že se Corde musel rozesmát.
"Ne," odpověděl.
"To mi zrovna moc fér nepřipadá," podotkl Kresge a dodal: "Takže chcete říct, že ten inzerát platíte ze svého?"
"Jo."
Nakonec se však ukázalo, že za něj Corde nezaplatí. Úřednice se totiž vrátila s rozpačitým výrazem. "Promiňte, detektive… Prý jste nějak přečerpal limit. Takže mi tu platbu neschválili." Vrátila kartu Cordeovi.
Corde pocítil okamžitou potřebu to vše vysvětlit. To by ovšem znamenalo vyprávět dívce dlouhý příběh o dvou dětech, z nichž jedno trpí primární retardací čtení, o jedné psycholožce, jedné nové ledničce, několika řadách podkrovní izolace značky Owens-Corning a jednom chlapci, který za pár let půjde na vysokou. "Eh…" Zabodl oči do zadní části stěsnaného oddělení inzerce, jako by tam chtěl nalézt řešení.
"Slečno," vložil se do věci Kresge, "Audeni tady mají účet, viďte?"
"Myslíte univerzitu? Ano, pane. Oddělení studentských aktivit. Inzerují u nás divadelní představení a sport. Loni na podzim jsem byla na jejich zápase. Na třetí čtvrtinu v životě nezapomenu."
"Ano, slečno, to bylo utkání za všechny peníze," přitakal Kresge. "Můžete to připsat na školní účet?"
"Vy pracujete pro školu?"

"Ano, slečno," zopakoval Kresge. "Pracuji." Vytáhl legitimaci. "Já tu transakci autorizuji. Jedná se o oficiální záležitost školy."
Dívka hrábla pod pult a vytáhla jakýsi formulář. "Stačí podepsat tuhle žádanku. Ohijská státní dostala pěkný výprask. Všichni čekali, že to Ladowski nakopne, ale on ne. Vykašlal se i na dlouhý pas a místo toho jen předal Flemmingovi. Ten v klidu položil a bylo vymalováno."
"A když jsme u toho," dodal Kresge, "nechte ten inzerát běžet dva týdny a dejte ho do rámečku, jako je tenhle tady."
"Spolehněte se."
"To je od vás moc milé, Wyntone," řekl Corde. "Opravdu si toho vážím."
"Lidi pořád zapomínají," řekl Kresge tiše, "že to byly i moje holky."
# # #
Zbytek večera strávil Corde rozhovory s rodiči chlapců, kteří si zakoupili naryanské dimenzionální dýky. Choval se nenuceně a rozverně a dával si pozor, aby rodiče nerozrušil. Ale kdepak, rozhodně Todda Sammieho Billieho Alberta ani v nejmenším nepodezíráme, vždyť koneckonců chodí s Jamiem do vědeckého kroužku…
"Potřebuji jen," uklidňoval rodiče, "nějaké informace."
Načež rodiče ztěžka přikývli, odpověděli mu na všechny otázky a usmívali se při jeho vtipkování.
Přesto byli zděšeni.
Muži i ženy, všichni byli zděšeni.
Druhá vražda potvrdila teorií o rituálním vrahovi. Slova, jimiž Corde chlácholil buclatou Gail Lynn Holcombovou, se ukázala jako naprosto falešná. Občané se měli čeho bát. Z pohledu spořádaných obyvatel New Lebanonu se v městečku objevil samotný satan - dvě vraždy si již připsal na konto a další teprve plánoval.
Corde chodil od domu k domu a poslouchal, jak rodiče bez výjimky popisují s minutovou přesností, kde se jejich syn v noci z 20. dubna nacházel - Corde sám přitom jako otec věděl, že podobně přesný popis by byl možný pouze v případě, že by se příslušný rodič proměnil v okultistu.
Dokázal jejich kouřovou clonu prohlédnout, ale nenašel žádné stopy.
Kolem půlnoci si uvnitř své mysli povšiml jakési zaprášené zásuvky. Zdálo se, že obsahuje předpisy úřadu šerifa, a když Corde nakoukl dovnitř, jako by spatřil něco v tom smyslu, že policisté, kteří se angažují v policejní práci i poté, co byli postaveni mimo službu, se dopouštějí překročení pravomocí. Když se Corde díval dál, zahlédl slovo "přečin", jenže byla tma, takže se možná jednalo přímo o "zločin".
Zničehonic ucítil, jak se ho zmocňuje únava, a vrátil se domů.
Na příjezdové cestě u domu seděl v autě policista z okresního úřadu šerifa, který na večer střídal Toma. Corde mu poděkoval, poslal ho domů a zamířil dovnitř. Obě děti už spaly ve svých pokojích a v posteli byla i Diane. Corde byl za to vděčný. Netěšil se, až bude muset manželce oznámit, že ho postavili mimo službu.
Druhý den ráno si přivstal. Políbil Diane, vyhnul se příležitosti jí sdělit nepříjemnou novinu a kradmo vyrazil na tajnou schůzku s T. T. Ebbansem. Dali si sraz na udusané hlíně za budovou úřadu šerifa, kde policisté tu a tam pořádali improvizované basketbalové zápasy. Oba si připadali jako špioni nebo tajní protidrogoví agenti, kteří kují pikle mimo dohled umazaných oken úřadu šerifa.
Corde sdělil Ebbansovi novou informaci o noži a Ebbans se plácl dlaní do hlavy. "Krucipísek, vždyť já ten film viděl!"
"Já taky, Týtý, a vsadím se, že ho viděli i všichni kluci uvnitř. Zatraceně," dodal šeptem, "vždyť já bych se vsadil, že Ribbon dostal i ten komiks. Včera večer jsem mluvil nejmíň s třiceti lidmi. Tady je seznam a moje poznámky. Ale nic zvlášť užitečného."
Ebbans převzal složku. "Dávej na sebe pozor, Bille."
Corde se poklepal po pouzdru.
"Tak jsem to nemyslel. Copak jsi zapomněl, že jsi mimo službu?" "Tahle věc je příliš důležitá, než abych ji nechal na Ribbonovi. Přinesl jsi, oč jsem tě žádal?"
Ebbans podal Cordeovi igelitovou tašku s kusem zeleného účetního papíru, který našli v ohořelém plechovém sudu.
"Neztrať ho, Bille. Už takhle dost riskuju."
"Myslím, že jsem našel experta, který nám dokáže pomoct."
"Taky jsem prověřoval toho Gilchrista. Zapomeň na to. V sobotu před Jenniinou vraždou odletěl do San Franciska, aby tam přečetl nějaké pojednání, a byl tam i v době Emilyiny vraždy. Myslím, že se ještě ani nevrátil."
"Přesto by sis s ním možná mohl promluvit. Mohl by znát některé z Jenniiných milenců. Nebo milenek."
"Možná se ho zeptám tajně," souhlasil Ebbans. "S tou hypotézou o pacientech psychiatrické kliniky jsme ve slepé uličce. A taky pátrání v okultních knihkupectvích nevedlo nikam. Celý ten rituální aspekt je chatrný jako říjnový led. Myslím, že bysme to měli Hammerbackovi s Ribbonem říct."
"Počkej s tím," řekl Corde vážně. "Protože budeš obratem mimo službu taky a novým vedoucím vyšetřovatelem se stane Jim Slocum." "No vida," prohlásil Ebbans rozjařeně, "to bysme pak mohli předčítat práva vlkodlakům a upírům."
# # #
"Paní Cordeová? Dobrý den. Jmenuji se Ben Breck."
Diane ostražitě přidržela telefon. Podle mužova žoviálního hlasu předpokládala podomního obchodníka. "Ano?"
"Jsem z cvičné školy při Audenově univerzitě. Hovořila jste s přijímacím oddělením o soukromém lektorovi?"
Ukázalo se, že muž je opravdu podomním obchodníkem, ale Diane ho přesto vyslechla. Breck totiž prodával něco velmi zajímavého.
"Jsem hostujícím profesorem z Chicagské univerzity. Všiml jsem si, že jste za svou dceru podala přihlášku na Oddělení zvláštního vzdělávání."
A kolikpak budeš stát ty, doktore Hostující profesore z velkoměsta? Stovku za hodinu? Nebo dvě?

"Naše dcera navštěvuje Resu Parkerovou, psycholožku dole ve městě. A ta nám doporučila, abychom jí našli speciálního lektora."
"Já o doktorce Parkerové vím," přitakal Breck a dodal: "Mám bohaté lektorské zkušenosti a říkal jsem si, že bych vám možná mohl pomoci."
"Doktore Brecku, děkuji vám za zájem, ale…"
"Peníze."
"Co prosím?"
"Dělají vám starost poplatky na Audenu. A já se vám ani trochu nedivím. Jsou nehorázné. Sám bych je nikdy neplatil."
Vida, vida, doktor se smyslem pro humor. Jak osvěžující.
"I tohle jsme brali v úvahu," připustila Diane.
"No, já myslím, že moje taxa vám bude připadat docela rozumná. Účtuji si dvacet dolarů za hodinu."
Breck vyslovil číslo, z něhož by Diane ještě před dvěma týdny zrudla vzteky; nyní se jí však zmocnil pocit, že našla peníze na chodníku. "To je všechno?"
"Pouze vás požádám o svolení, abych mohl pokroky vaší dcery použít ve svém výzkumu. Samozřejmě anonymně. Mám v plánu publikovat svá zjištění v American Journal of Psychology. A také píšu knihu, která má učitelům pomoci rozpoznat potíže dětí s poruchou učení."
"No, já nevím…"
"Doufám, že o tom budete přemýšlet, paní Cordeová. Podle té přihlášky se zdá, že vaše dcera má velký potenciál."
"Už jste s žáky, jako je Sára, pracoval?" zeptala se Diane.
"Se stovkami. Ve většině případů jsme snížili rozdíl mezi úrovní četby a chronologickým věkem o padesát procent. Někdy i o více."
"Jaké metody jste používal?"
"Zpětnou vazbu, monitorování, behaviorální metody. Nic revolučního. Žádné léky ani léčebnou terapii…"
"Sára nesnáší léky dobře. Na ritalin měla negativní reakce."
"Nic takového nedělám."
"No dobře," rozhodla Diane nakonec, "promluvím o tom s manželem."
"Doufám, že se mi ozvete. Myslím, že Sára a já si můžeme navzájem velmi pomoci."
# # #
Do poloúplňku zbývá sedm dní.
Víš, kde máš pistoli?
T. T. Ebbans vstoupil do úřadu šerifa New Lebanonu, pohlédl na ceduli a zeptal se: "Kdo to vyvěsil?"
Jim Slocum odtrhl oči od nejnovějšího vydání Registeru a řekl:
"Já."
"A mohl bys to, prosím, sundat?"
"Jasně. Nic jsem tím nemyslel. Jen jsem si říkal, že to bude taková připomínka. Na pozvednutí morálky, chápeš?"
Ebbans se posadil za stůl. Leželo na něm patnáct dopisů od lidí, kteří tvrdili, že znají jméno pachatele, poněvadž se jim o něm buďto zdálo (osm případů), nebo měli okultní vize o jeho totožnosti (čtyři případy), případně při spiritistické seanci navázali kontakt s jeho obětmi (dva případy). Poslední dopis pocházel od muže, který vysvětloval, že v minulém životě znával Jacka Rozparovače, jehož duch se nyní zhmotnil v jisté družstevní zástavbě za Higginsem. Kromě toho zaznamenal úřad šerifa v souvislosti s případem devětadvacet telefonních vzkazů. První dvě čísla, na něž Ebbans zavolal, byla od odpojených linek, a na třetím se ozval předtočený hlas muže, jenž popisoval, jak vášnivě zbožňuje kouření ptáka. Ebbans zavěsil, předal zbytek vzkazů Slocumovi a poručil mu, aby je prověřil.
Cordeova zpráva o noži jej rozradostnila a sklíčila zároveň. Rozradostnila proto, že se jednalo o solidní stopu a Ebbans by jako správný policista okamžitě vyměnil jediný kus hmatatelného důkazu za desítku okultistů nebo týden nejchytřejších spekulací. A sklíčila, protože to znamenalo, že vyšetřovací linie, kterou s Cordeovým odchodem převzal, směřuje do propasti. Znovu mu vytanulo na mysl Cordeovo varování, že Ebbans bude v případu jazýčkem na vahách, kterému zprvu nevěnoval pozornost.
Šerifa Ribbona titulek v nejnovějším Registeru nepotěšil. "Rituální" zbraní v případu audenských vražd je filmová hračka. "Řek bych, že tvoji hoši si to měli hned na začátku ověřit."
Moji hoši.
Ebbans se vrátil k hromadě propouštěcích zpráv z psychiatrické kliniky v Higginsu. O deset minut později se rozletěly dveře a na práh se nejistě postavil muž v modrých džínsech a pracovní košili. Ebbans se zamračil a snažil se ho někam zařadit. Minutku mu to trvalo.
Muž v červeném klobouku, jenže bez klobouku.
"Detektive?"
"Pojďte dál."
"Říkal jsem si, že byste to asi chtěli vědět," začal muž. "Ptali jste se mě na ty kluky, co jsem zahlídnul v tu noc, kdy zabili tu holku. Na ty kluky u rybníka. Dneska jsem odcházel od rybníka, když vtom se tam jeden z nich vrátil. Měl rybářský věci, ale ryby nechytal, jenom chodil sem a tam a něco hledal. Může to bejt ten Měsíční vrah?"
Ebbans se vztyčil a řekl: "Je tam ještě?"
"Když jsem odjížděl, tak tam byl."
"Millere, pojď, trochu se projedeme."
Tak jakej máš důvod?
Proč je ten kluk tvůj kámoš?

Na to Jano neměl odpověď. Philip byl magor. Byl tlustý a měl špatnou pleť - nejenom normální beďary, jaké mají všichni, dokonce i Steve Snelling, který jinak mohl mít každou holku, na kterou si vzpomněl. Šlo spíše o to, že Philip měl pleť špinavou. Za uchem měl ustavičně šedou vrstvu mazu. Jeho oblečení nebylo skoro nikdy vyprané a celkově Philip páchl. Na sport mohl navíc rovnou zapomenout. Neuměl hrát ani softball, natož aby zvládal gymnastiku. Jano si vzpomněl, jak se jeho kamarád namáhal, aby se vůbec dokázal vzepřít na bradlech, a pak zděšeně sledoval, jak se dřevěné tyče pod jeho tíhou prohýbají k prasknutí.
Proč se vlastně kamarádili?
Dnes odpoledne se Jano procházel kolem Blackfoot Pondu. V ruce nesl krabici s rybářským náčiním a udici s navijákem. Procházel se ve svých někdejších stopách a snažil se nemyslet na příšernou noc z dvacátého dubna. Cítil se mizerně. Nebyl sklíčený, ale zato tak vystrašený, že téměř propadal panice. Připadal si, jako by se na něj zezadu řítil křičící hononský válečník v neviditelném dimenzionálním plášti, neúprosně se přibližoval a chystal se na něj skočit, aby ho roztrhal na kusy. Srdce Janovi zběsile tlouklo a vařilo mu pumpovanou krev. Hrůza se mu rozstřikovala v těle jako sprška horké vody. Jako sprška spermatu.
Představil si dívku ležící v blátě, se zkroucenými bělostnými prsty, téměř otevřenýma očima a bosýma nohama s dlouhými nehty…
Ne ne ne! Ona není žádná herečka ve filmu promítaném na deset metrů vysoko posazené plátno v nákupním středisku. Ona je přesně tím, čím je: krásnou dívkou vonící mátou, trávou a kořenitým kvítím. Je nehybná. Nedýchá. Je mrtvá.
Jano se zachvěl - cítil, jak ho obklíčují hononské jednotky, a přistihl se, že civí na rozdupané zablácené modré květiny u svých nohou. Pomyslel si, jak Philip topí druhou dívku, jak ji drží pod vodou. A co Jano udělá teď? Komu se může svěřit? Nikomu… Panika dosáhla vrcholu a on se zoufale nadechl.
Nakonec se přece jen uklidnil.
Proč se s ním kamarádíš?
No, například se s Phatharem hodně bavili o sci-fi. A o filmech. A o holkách. Na kluka, který nikdy s nikým nechodil, byl Philip v otázkách sexu expert. Hotový slovník výrazů, které by měl každý patnáctiletý chlapec znát. Popisoval Janovi, jak si buzíci strkají pěsti do zadků a jak se pozná, jestli je holka panna, podle toho, jakým způsobem se ohýbá, aby si zavázala boty.
Nakonec však Jano usoudil, že ze všeho nejvíce je pojí společná nenávist k otcům. Phathar se svého otce bál, což bylo naprosto logické, poněvadž jeho fotřík byl totální vypatlanec. (Jednou o Halloweenu například vyšel na zahradu se zkrvavenými kravskými vnitřnostmi v náručí, přikradl se zezadu ke koledníkům a pak jen tupě zíral na skupinu k smrti vyděšených dětí.) Janův otec však byl ještě horší. Byl jako hononský válečník ukrytý v dimenzionálním plášti, který prochází domem, jako by Jano neexistoval. Proplul kolem něj, divně se na něj zadíval a zmizel.
…dimenzionální warp se nafukuje, nafukuje, nafukuje, až konečně praská v přítomnou jsoucnost a na zeměkouli proudí veškerá purpurová energie naryanské říše…
Tenhle film končil happy endem. Jano však měl pocit, že jeho život jím neskončí. Vyšplhal se na vršek hráze, poklekl, předklonil se a zadíval se na svůj šedivý odraz ve stojaté vodě. Takto klidná hladina se mu vůbec nelíbila. Jeho tenký obličej v ní vypadal jako smrt. Sklonil hlavu ještě blíže k rybníku a přemýšlel, jaké to je, vdechovat vodu místo vzduchu.
Podívej, Jano. Dotýkal ses někdy holky tam? Okusil jsi někdy holku?
Jano dál civěl na hladinu. Cítil její mazlavou kyselost.
Píchal jsi někdy holku, Jano?
Kdyby sklonil hlavu ještě o pět centimetrů, mohl by vodu ochutnat. Mohl by ji olíznout. Stejně jako mu Phathar poskytl příležitost ochutnat dívčina chladná ústa, její jazyk, její pochvu. Mohl by se nalokat vody, mohl by se jí nalokat a navždy se v ní ukrýt. Princezna…
"Promiň, mladý muži." Ten hlas mu připadal jako ledový lijavec na zádech. Vymrštil se. "Můžu s tebou na chvilku mluvit?" Policista byl vysoký a velice štíhlý.
Janova ústa byla vyprahlá jako letní chodník. Přejel si jazykem mezi lepkavými zuby a neřekl nic.
"Jak se jmenuješ?"
"Já nic neudělal."
"Já si chci s tebou jen promluvit." Policista se usmíval, ale Jano už takový úsměv viděl a nevěřil mu. Prolhaný úsměv. Stejný, jaký nosíval na ciferníku jeho otec. "Slyšel jsem, že jste tady s kamarádem asi před deseti dny po setmění rybařili."
Jano nemohl mluvit. Kůže se mu stahovala hrůzou a uměl si představit, že se mu teď husté kadeře asi viditelně třesou.
Kdesi za ním se ozvaly další kroky. Otočil se k nim.
Lance Miller se na něj šklebil a volal na něj: "Ahoj, jak se vede?"
Jano neodpověděl.
Druhý policista pohlédl na Millera a zeptal se: "Znáš ho?"
"Jasně, Týtý," prohlásil Miller. "To je kluk Billa Cordea. Copak ses nepředstavil, Jamie?"
6
"Já mám přednášku," řekl Randy Sayles panickým hlasem.
"Říkal, že teď, nebo nikdy."
"PŘEDNÁŠKU!"
"Profesore," nedala se sekretářka katedry, "já vám jen hlásím, co říkal."
"Do prdele."
"Profesore. Není třeba být hned vulgární."

Sayles seděl v devět hodin ráno za stolem a v ruce svíral telefonní sluchátko, jako by se z něj snažil vyždímat odpověď na své dilema. Za hodinu měla Saylesovi začít poslední přednáška tohoto školního roku. Souvisela s americkými oslavami stoletého jubilea v roce 1876 a její vrchol tvořilo strhující líčení (to byla slova jeho studentů, nikoliv jeho) Custerova zmasakrování. Představa, že by mu měla právě tato přednáška uniknout, proto Saylesovi připadala nemravná. Tyhle připitomělé hovadiny s financováním mu úplně narušily výuku, a Sayles kvůli tomu sršel vztekem.
"Řekněte mu, ať počká," vzkázal sekretářce, přidržel hovor a vytočil děkanku. Její asistentka mu oznámila, že děkanka je mimo.
"Sakra."
Ano, ne, ano, ne? "Dobře, zajdu za ním," oznámil Sayles sekretářce katedry. "Ať to za mě vezme Darby."
"Studenti budou zklamaní."
"To vy jste mi říkala, že teď, nebo nikdy!"
"Já jen…," bránila se sekretářka.
"Sežeňte Darbyho." Sayles práskl telefonem, vyběhl z kanceláře a spěchal k autu. Když vyrážel z parkoviště pro vyučující, nechal za sebou dva pruhy spálené gumy jako nějaký šestnáctiletý výrostek v ukradené corvettě.
Přecházel sem a tam po zlatém koberci a díval se na skvrnu od koly, kterou Sára rozlila v noc, kdy byla zavražděna Emily.
"Ach, Bille."
"To ještě neznamená, že mě vyhodili. Pořád mi běží plat."
"Co to bylo za dopisy?"
"Kdo ví? Našli jsme jen popel. Jenom útržky."
Corde pohlédl na manželku. Když Diane činila něco, čeho se děsila, vždy se jí předtím nápadně rozšířily oči. Neskutečně se jí roztáhly a ztmavly jako noc. A přesně to se stalo i nyní.
Bill Corde chvíli čekal, jako by si měřil teplotu. Pocit zrady se nicméně nedostavil a on nakonec řekl: "Jenže já je nevzal."
"Ne."
Corde nepoznal, jak Diane toto slovo myslela. Souhlasí s ním? Nebo se s ním pře?
"Oni nevědí o St. Louis, že ne?" zeptala se.
"Nikdy jsem jim to neřekl." Už ovšem nedodal, že Jennie Gebbenová o St. Louis věděla.
Diane přikývla. "Měla bych si hledat práci."
"Říkám ti, že mě nevyhodili. To…"
"Já jen přemýšlím nahlas. Tohle je věc…"
"No, vlastně na tom není nic špatného."
"Tohle je věc, o které si musíme promluvit," pokračovala Diane.
Jenže si o ní nepromluvili. Tedy alespoň ne tehdy. V tom okamžiku se totiž na příjezdovou cestu vyhouplo policejní auto.
Corde se naklonil k oknu. Cítil ve vzduchu čpavek. Po dlouhé chvíli se otevřely přední dveře auta. "To je Týtý. A vzadu někoho má. Co to dělá, převáží zatčeného?"
Ebbans vystoupil z vozu a odemkl zadní dveře. Jamie pomalu vylezl ven.
Halbert Strumm, jenž bydlel v izolované enklávě okresu Harrison, jíž se říkalo Millfield Creek, vydělal jmění na živočišných produktech, když vyráběl ze zvířecích kostí a orgánů rostlinné hnojivo s tisícinásobným ziskem. Strumm vždy upřímným a procítěným hlasem tvrdíval, že když jeho vykleštěná zvířata naposledy vystupují na rampu, hřeje je u srdce vědomí, že budou jednoho dne láskyplně nastříkána na nějaký newyorský filodendron s výhledem na Park Avenue. Právě kvůli podobným poznámkám byl Strumm opovrhován a vysmíván všemi lidmi, kteří pro něj pracovali, a většinou lidí, kteří ho znali.
A přestože on sám Audenovu univerzitu neabsolvoval, spolu s manželkou Bettye k ní přistupoval jako k jakémusi adoptivnímu dobročinnému ústavu. Jejich štědrost byla ovšem z velké části podmíněná a oba manželé hledali v obdarovávání potřebných alespoň nějaký prvek výhodného obchodu. Dáme vám šek na tisíc dolarů, pokud nám věnujete permanentky na koncertní sezonu. Pět stovek za místo na tribuně univerzitního stadionu. Pět tisíc za výlet na místo vykopávek v Súdánu spolu se studenty archeologie, které žoviální přítomnost Strummových převelice obtěžovala.
Když nyní Randy Sayles odbočoval na příjezdovou cestu k domu Strummových, nebyl si jist, zda se oběma manželům bude líbit dohoda, již se jim chystal navrhnout. Halbert Strumm, obrovitý muž s lysinou, rozložitou postavou a mohutnýma rukama, uvedl Saylese do skleníku, kde poté stáli mezi tisícovkami rostlin, jež nepůsobily o nic zdravěji než rostliny na Saylesově vlastní zahrádce, přestože ty jeho se neživily pozemskými ostatky přestárlých živočichů. Byla v tom jistá nespravedlnost, která Saylese nesmírně skličovala.
"Hale, máme jistý problém a potřebujeme vaši pomoc."
"Peníze, proto jste přijel. Vždycky přijíždíte kvůli nim."
"Máte pravdu." Sayles ztěžka překousl obhroublé zacházení. "Nebudu to popírat, Hale. Ale jistě chápete, co Audenova univerzita pro tohle město dělá. Hrozí nám, že o školu přijdeme."
Strumm se zamračil a uštípl z jakési popínavé rostliny zelený úponek. "To je to tak vážné?"
"Už jsme koncipovali výpovědi zaměstnancům."
"To mě podrž." Štíp.
"Potřebujeme nějaké peníze a potřebujeme vaši pomoc. V minulosti jste byl vždy velmi štědrý."
"Víte, profesore, dneska mám taky štědrou náladu."

Saylesovi se v těle rozléhal tlukot srdce a jako by téměř slyšel proudění krve ve spáncích.
"Možná bych mohl mít chuť vám něco pustit. Předpokládám, že mluvíte o pořádným balíku."
"To ano, mluvím."
"Víte, já chodil do státní školy."
"To jsem nevěděl," odvětil Sayles, "ale je to v pořádku."
"Jasně že je to v pořádku, kurva," vyštěkl Strumm. "Neměli jsme dobrej tým. Měli jsme příšernej tým. Vždycky jsem si říkal, že kdybych měl to celé absolvovat ještě jednou, vybral bych si školu, která má dobrej tým."
"Audenova univerzita má velmi dobrý tým."
"A má prima stadion."
Sayles prohlásil, že je to pravda. "Byl postaven podle Soldier Fieldu v Chicagu."
"Fakticky? Mám v životě takovej sen," řekl Strumm. "Jak člověk stárne, začíná o svých snech přemejšlet čím dál víc."
"To zažíváme všichni."
"Jedním z mých snů bylo vydělat kupu peněz."
Ty prokazatelně nepříčetný starý zmrde, tohle se ti rozhodně povedlo.
"Dalším snem bylo věnovat část těch peněz škole, jako je Auden."
Hraješ si se mnou, nebo to myslíš vážně?
"A výměnou za to…"
Tak to vyklop.
"…škola postaví na mou čest fotbalový stadion. Víte, já měl taky šanci hrát, jenže jsem ji nevyužil. Takže druhý nejlepší řešení je nechat po sobě pojmenovat stadion."
"Víte, Hale, my už jeden stadion máme."
"Pojmenovaný po Barnesovi. Kdo to vůbec byl?"
"Jeden náš absolvent ve dvacátých letech. Filantrop. Založil nadaci, která stále funguje."
"Takže to znamená, že nemáte chuť změnit název stadionu?"
"Tak to stojí v podmínkách nadace. Nemůžeme s tím nic dělat."
Strumm si prohlédl jakousi neduživou květinu a nastříkal jí na listy obsah nádobky s názvem "Strummovo Extra". Extra co? přemýšlel Sayles. "Mno," procedil podnikatel, "dost řečí o tomhle. Mám ještě jeden sen. Vždycky jsem si přál, aby po mně pojmenovali reaktor."
"Jaderný reaktor?"
"V Champaign-Urbaně, teda myslím že tam, mají po někom pojmenovanej výzkumnej reaktor. Říkal jsem si, že by to bylo skoro stejně dobrý jako stadion."
"Hale, my žádný reaktor nepotřebujeme. Nemáme prakticky technickou katedru. Vesměs se zaměřujeme na humanitní vědy."
Co to jen je v těch bíložlutých balících? Staří koně? Stará prasata? Strummova hovna?
"Napsal bych vám, hoši, šek na dvě stě tisíc dolarů, kdybyste postavili reaktor a pojmenovali ho po mně."
"Hale," řekl Sayles tiše, "my potřebujeme tři a půl milionu."
Štíp.
"Tolik, hmm? K tomu bych se ani nepřiblížil. Firma měla špatný rok. Ekonomika je u dna, lidi se zbavují kytek. Je to první věc, kterou oželí. A já nejsem recesivzdorný, jak všichni tvrdí."
"Univerzita se bude muset zavřít."
"I kdybych měl stadion i reaktor, nemohl bych vypláznout víc než čtvrt milionu."
"Můžeme po vás pojmenovat katedru. Nebo budovu. Máme několik budov. Necháme vám vybrat."
"Tři sta je maximum. Kvůli veterinární škole bych možná dokázal vymáčknout tři sta pade, ale jinak spadla klec."
"My nepotřebujeme veterinární školu, Hale."
"No tak vidíte."
Štíp.
Cestu zpátky na univerzitu absolvoval Sayles stovkou a na parkovišti nechal stát auto jedním kolem na obrubníku. Uháněl po chodbách fakulty umění a věd a zastavil se až přede dveřmi přednáškového sálu. Chvíli se vzpamatovával a poslouchal, jak Glenn Darby vysvětluje studentům jeho nepřítomnost.
Nato popadl dech, otevřel dveře a sebevědomě vkráčel dlouhou uličkou na stupínek. Teprve když byl v polovině cesty, si posluchači uvědomili, že se vrátil, a propukli v potlesk, který neustále sílil a po chvíli se k němu přidalo i pískání a výkřiky. Než dorazil na stupínek a připnul si na klopu mikrofon, proměnil se potlesk v ovace vstoje a trvalo dobrých pět minut, než se mu podařilo studenty utišit.
A pak už začal Randy Sayles hovořit, přestože jen stěží potlačoval příval slz. Zvučným a zapáleným hlasem se pustil do výkladu, který dost dobře mohl být jeho poslední přednáškou na Audenově univerzitě. Anebo, když na to přijde, jeho poslední přednáškou vůbec.
Corde již nepřecházel sem a tam. Seděl sklesle a zamyšleně na gauči, zatímco Diane seděla v křesle opodál a ruce měla složené v klíně. Jamie Corde byl usazen mezi matkou a otcem. Působil poněkud scvrklým dojmem. "Hochu, tohle je pěkně vážná věc. To ti snad nemusím říkat."
"Já nic neudělal."
"Prý jsi Týtýmu řekl, žes byl v tu noc, kdy zabili Jennii Gebbenovou, u rybníka sám."
"To jsem byl. Jenom jsem chytal o samotě ryby."
"Miláčku, prosím tě," řekla Diane.
Její oči se upíraly na zdobenou misku na sladkosti z mléčného skla, takže se nedalo posoudit, zda hovoří k otci, nebo k

synovi.
"Jamie, my ti přece chceme věřit. Jde jen o to, že Týtý mluvil s několika lidmi, kteří vypověděli, že u rybníka zahlédli dva chlapce, a ty odpovídáš popisu jednoho z nich."
"Takže mi nevěříš. Myslíš si, že lžu." Jamie to konstatoval naprosto věcně. Neopětoval Cordeův pohled, což bylo jen dobře, protože ani Corde si nebyl tak docela jistý, zda by se synovi dokázal dívat do očí.
"Potřebujeme vědět, co se tam stalo, hochu. Nevzpomínám si, kde jsi v tu noc byl, takže…"
Jamie se předklonil. "Ty přece nemůžeš vědět, kde jsem byl v kteroukoliv noc!"
Diane nasadila přísný výraz. "Takhle s tátou…"
"Kde jsem byl třeba včera večer?" pokračoval nicméně Jamie. "Kde jsem byl předevčírem večer? Jak bys to taky mohl vědět?"
"Mladý pane," vyplísnila ho Diane, ale její slova postrádala patřičný říz.
Chlapec na chvíli zmlkl a pak dodal: "Šel jsem chytat ryby. A byl jsem tam sám."
Jako vyšetřovatel těžkých zločinů znal Corde dobrou desítku triků, jimiž by z chlapce dokázal vymáčknout, jak to bylo doopravdy. Blafování, pasti, zastrašování. O těchto metodách se dozvěděl z časopisů, seminářů a policejních bulletinů, nacvičil si je v kurzech trvalého vzdělávání a odzkoušel je na zlodějích aut a lupičích. Nedokázal se však přimět, aby je nyní použil; zoufale toužil znát pravdu, ale chtěl se ji dozvědět pouze jedním způsobem.
"Tys rybařil u hráze?"
"Nebyl jsem tak blízko u hráze. Byl jsem o kousek výš, na něčím pozemku."
"Říkal jsem ti, že nemáš vstupovat na soukromé pozemky."
Jamie neodpověděl.
"Viděl jsi tu holku nebo kohokoliv jiného, koho jsi do té doby neznal?" zeptal se Corde.
"Ne. Jen jsem tam chytal ryby a pak jsem šel domů."
"Proč jsi mi to neřekl dřív? Věděl jsi, že ten případ vyšetřuju."
"Protože jsem tam byl sám a nic jsem neviděl. Tak co jsem ti měl říct?"
"Jamie, prosím tě."
Chlapec se podíval stranou. "Jdu do svého pokoje."
"Jamie…" Corde se na gauči předklonil a dotkl se synova kolena. Jamie nereagoval. Corde mu tedy konečně položil otázku, kterou až dosud odkládal: "V tu druhou noc, ve středu, jsi taky nebyl doma, že ne?"
"Bille, na co se to ptáš?" vyjekla Diane.
Jamie upřel na otce pohled. "Chce vědět, kde jsem se zdržoval v noci, kdy zabili tu druhou holku. Na to se ptá."
"Počkej, hochu," řekl Corde. "Nemůžeš se k tomu stavět tak lehkovážně. Týtý a Steve s tebou budou chtít mluvit…"
Jamie nenuceně vyšel z obývacího pokoje. Corde zčervenal vztekem, postavil se… a pak si opět pomalu sedl na gauč.
"On s tím přece neměl nic společného," řekla Diane.
"Já vím, že tam byl." Corde na manželku zbědovaně pohlédl. "A vím, že mi lže. To je jediné, co vím."
Milá Sáro…
Sára si přečetla vzkaz ještě jednou, ale kvůli hlasům z vedlejšího pokoje jí to dělalo potíže. Něco se dělo s Jamiem. Její bratr ji trochu děsil. Někdy ho doslova zbožňovala - většinou když jí dal nahlédnout do svého světa. Třeba jí zopakoval vtip, aby pochopila pointu, nebo ji vzal s sebou, když šel něco nakoupit. Jindy se však na ni díval, jako by vůbec neexistovala, jako by viděl skrze ni. Stával se zachmuřeným a tajnůstkářským. V jeho prádelníku našla Sára časopisy plné obrázků žen bez šatů a taky spoustu čísel Fantagore - komiksu s výjevy příšer a ubodaných nebo rozřezaných lidí.
Napadlo ji, že táta ty časopisy našel, a proto se teď s Jamiem hádá.
Pokusila se je nevnímat a upřela pozornost zpět k bezprostřednímu problému.
Tedy co by měla dát Slunečníčkovi.
Chtěla, aby od ní měl něco speciálního. Něco osobního. Když se však pokusila vymyslet nějaký dárek, vůbec nic ji nenapadlo. Možná by mohla…
Zvuky z vedlejšího pokoje zesílily. Jamie se vztekal a rodiče mluvili ponurými hlasy. Přesně takhle mluvili, když dědeček uprostřed noci onemocněl, odjel do nemocnice a už se pak nikdy nevrátil domů.
A pak hlasy konečně ustaly a Sára slyšela, jak Jamie vchází do svého pokoje a zavírá za sebou dveře. Vzápětí se z pokoje ozvala hudba, filmová hudba k nějakému sci-fi, na kterém byl Jamie třikrát nebo čtyřikrát.
Co by se tak Slunečníčkovi líbilo?
Když rodiče jeli k někomu na oslavu, brávala máma vždycky dort nebo něco podobného. Jenže Sára nevěděla, jak se takový dort peče. Rozhlédla se po místnosti, dívala se na hračky, videokazety, asi dvanáct plyšových zvířátek… Jasně, tohle by mohl být dobrý nápad jelikož jí Slunečníček před dvěma týdny nastrčil do kruhu kouzelných kamenů Redforda T., bylo naprosto jasné, že má rád zvířátka a ona mají ráda jeho.
Nakonec Sára vybrala malého skořicově hnědého méďu, jemuž dala máma jméno Chutney.
Ovázala Chutneymu kolem krku růžovou šálu, odnesla ho k oknu a společně se chvíli dívali na dvorek. Sára pak vytáhla vzkaz a přečetla ho - tentokrát nahlas, aby i méáa slyšel, co jí Slunečníček napsal.
Milá Sáro, počkej na mě zítra u našich kouzelných kamenů. Buď tam ve tři hodiny. A nikomu to neříkej. Postarám se, abys už nikdy nemusela chodit do školy.
"Mám dojem, že jste v téhle věci na vážkách," řekla děkanka Larrabyová.
"No, samozřejmě…," odpověděl Brian Okun. "Co můžu říct? Je to můj šéf. O literatuře mě toho naučil víc než kdokoliv jiný. Nesmírně ho respektuji."
"V době spáchání těch vražd pobýval v San Francisku," pokračovala děkanka. "Takže historka, podle níž měl v úmrtí

těch dívek prsty, je… prostě nepodložená."
"Chcete říct, že Leon byl podezřelý?"
"Víte, jak je to s policií. Jsou to hlupáci. Ale mně teď nejde o ty vraždy. Otázka zní, zda se profesor Gilchrist s Jennií Gebbenovou nebo Emily Rossiterovou stýkal. Nevíte, jestli měl s některou z nich intimní vztah?"
"To kvůli tomu jste si mě sem pozvala?"
"Vy jste k němu měl nejblíže."
Okun zavrtěl hlavou. "Ale jestli ani není podezřelý…
Děkanka upřela na Okuna svou hranatou, pánovitou tvář. Obvykle touto pózou vyjadřovala upřímnost, ale tentokrát promluvila zlověstně: "Myslím, že nejopovrženíhodnějším zneužitím moci je, když profesor svádí své studenty."
"V tom s vámi stoprocentně souhlasím. Ale v případě profesora Gilchrista tomu ani trochu nevěřím. Po pravdě řečeno se veškeré drby, které jsem o něm slyšel, týkaly jen jeho a Jennie. O Emily jsem neslyšel nic."
"Takže jste přece jen něco zaslechl."
Okun se zarazil a z rozpačitosti začal uhýbat očima. "Nemůžete přece věřit akademické šuškandě…"
"Jestli s ní spal, okamžitě ho propustím."
"To pokušení tu samozřejmě je. On žije sám, pochopte. Je to samotář." Okun zavrtěl hlavou. "Vlastně co to povídám? Ne, pokud je mi známo, tak s ní nikdy nechodil." Ztlumil hlas. "Koneckonců taky kolovaly zvěsti, že je to, ehm, homosexuál."
Děkančino jižanské založení vyplavalo na povrch v grimase i tónu. "To je skoro stejně špatné," zabručela.
Ššš-phatné. Okun se na okamžik zadumal. "Já…"
"Ano."
Zavrtěl hlavou. "Chtěl jsem vám něco navrhnout. Ale to je asi naprosto neprůchodné."
"Prosím, řekněte to."
"Totiž…" Okunův hlas se vytratil a jeho oči přistály na děkančině diplomu. Univerzita v Kentucky. Jižanská škola…
"Doufám, že cítíte loajalitu především k Audenově univerzitě," vybídla ho Larrabyová.
Okun si povzdechl. "Děkanko, situace mě znepokojuje stejně jako vás. Mám-li to vyjádřit lapidárně, investoval jsem do Leona spoustu času a úsilí. Nechovám vůči němu nic jiného než úctu a přeji si, aby byl očištěn. Dovolte mi, abych mu prohlédl kancelář a zjistil, jestli v ní najdu něco o Jennii. Třeba nějaký její vzkaz. Nebo položku v kalendáři na pracovním stole. Jestli nic nenajdu, budeme prostě předpokládat, že to všechno byla jen politováníhodná fáma. A jestli ano, slibuji, že vám to ukážu, a vy se pak můžete rozhodnout sama."
"To je od vás velice odvážné."
"Vůbec to není odvážné. Tato škola se ke mně chová hezky. Hodně toho Audenově univerzitě dlužím." Okun se odmlčel. "Jediný problém je v tom…"
"Ano?"
"Totiž, podstupoval bych značné riziko. Vlastně by to bylo… špehování." Okun rozevřel dlaně a zasmál se plebejskému výrazu. "Kdyby Leon zjistil, že jsem se mu hrabal v osobních věcech, na minutu by mě vyhodil."
"Pokud spal s Jennií, tak my propustíme jeho. Nebude pro vás žádnou hrozbou."
"Ale jestli s ní nespal…" Ty přiblblá krávo. "V takovém případě," dodal jemně, "by to riziko bylo."
"Samozřejmě." Děkanka se zamyslela a Okun sledoval, jak její myšlenky pomalu putují na místo, kde na ně již netrpělivě čekaly myšlenky jeho. "Existuje jednoduchý způsob, jak vás ochránit. Vy jste si tady podal přihlášku na místo přednášejícího, že ano?"
"Která je pochopitelně podmíněna schválením mé disertační práce."
"Mohla bych promluvit s jmenovací komisí. Ale nemůžu vám zaručit příliš velký plat."
"Já jsem vědec," prohlásil Okun. "Peníze nehrají roli."
Oknem do místnosti dolehlo bzučení staré sekačky na trávu. Venku foukal vítr, ale Okun necítil žádnou vůni pokosené trávy. Díval se na správce, který se pohyboval s rozvláčností trubce. Pocítil nadřazenou lítost nad fádním životem tohoto muže, jehož čekala ještě hromada otupělých let bez drogy v podobě intelektu.
"Takže jsme dohodnutí?" zeptala se Larrabyová nesměle.
Okuna napadl citát z Nietzscheho. Trochu ho poopravil a výsledek ho naplnil uspokojením: Člověk je jediný tvor, který činí přísliby a plní výhrůžky.

7

Po bezesné noci odvezl Corde Jamieho na úřad šerifa. Seděl mlčky v autě se zarudlýma očima a byl zbědovaný zlostí a vyčerpáním. Jamie se naopak choval výřečně a téměř rozverně, jako by oba jeli na ryby. V podstatě působil šťastněji, než kdyby na ryby skutečně jeli. V Cordeovi vztek kypěl o to více.
Vzpomněl si, jak se kdysi chlapcovy oči rozzářily, kdykoliv ho vzal na tajnou vyjížďku ve služebním autě - v posledních letech však Jamie o tento zážitek ztratil zájem. Corde na něj krátce pohlédl a upřel zrak zpátky na silnici. Horoucně věřil, že kdesi hluboko v jeho synovi se skrývá jeho vlastní prazákladní podstata, díky čemuž míval často pocit, že mezi nimi nejsou zapotřebí slova. O to více ho nyní bolelo - strašlivě ho bolelo - zjištění, že Jamie tuto podstatu zabarikádovává svým bezduchým klábosením jako nějaký spoutaný zajatec. Během osmikilometrové jízdy na úřad šerifa nepromluvil Bill Corde jediné slovo.
"Ahoj, Bille," řekl T. T. Ebbans. "Nazdar, Jamie."
Miller oběma neklidně mávl. Corde se podíval na astrologickou tabulku, která byla ostentativně připevněna nad Slocumovým stolem, a kývl na oba kolegy. Za dveřmi Ribbonovy kanceláře zahlédl, jak se Steve Ribbon baví se zástupcem rodiny Charliem Mahoneym. Šerif zvedl hlavu, spatřil Jamieho a připojil se k ostatním. Mahoney zůstal stát ve dveřích.

Nastalo dlouhé ticho, které nakonec přerušil Corde slovy: "Jamie tvrdí, že byl toho večera sám."
Ebbans pokýval hlavou. Na tváři měl nicneříkající úsměv. "No," začal a opět zmlkl. Nikdo nepromluvil, jen Ribbon upřeně civěl na chlapce. Corde zabodával oči do podlahy.
"Jamie," pokračoval nakonec Ebbans. "Chceme ti jen položit několik otázek. Nevadí ti to, že ne?"
"Ne, pane."
"Co kdybychom šli do zadní kanceláře?"
Chlapec pohlédl na otce a vyrazil za Ebbansem. Corde je následoval. "Bille," oslovil ho Ribbon. "Bude to jen minutka."
Corde se zastavil a Ebbans s Jamiem mu zmizeli za dveřmi. Ani jeden z nich se neohlédl.
"Bude lepší, když počkáš tady, Bille."
"Rád bych byl se svým klukem."
"Takže on nic neřekl?" zeptal se Ribbon hlubokým hlasem.
"Tvrdí, že byl sám a neviděl tu holku ani nikoho jiného."
"Myslíš, že lže?"
Corde pohlédl Ribbonovi do očí. "Ne. A teď kdybys mě omluvil."
Ribbon se dotkl jeho paže. "Bavili jsme se o tom, Bille. Myslíme si, že by bylo lepší, kdybys tu nebyl."
"On je mladistvý. Mám právo být přítomen u jeho…"
Cordeovi se vytratil hlas a Ribbon tu náhlou myšlenku vyslovil za něj. "On není podezřelý, Bille. Jednáme s ním jako se svědkem."
"Já…"
Ribbon zavrtěl hlavou. "V zájmu vyšetřování i v tvém vlastním zájmu by bylo lepší, kdybys tu nebyl. Chceme se vyhnout jakémukoliv zdání nevhodnosti."
Corde se obrátil ke dveřím. Pomyslel si, jak snadné by bylo zvednout Ribbonovu ruku ze své paže a zamířit z kanceláře do místnosti, v níž se nyní nacházel Jamie. Místo toho si však jen sundal klobouk a odložil ho na nejbližší stůl.
Steve Ribbon od něj odstoupil, minutku se díval z okna a poté prohlásil: "Někdy si musíme vyjít na ryby."
"Na to vem jed, Steve," řekl Corde tiše.
"Ty malej sráči." Charlie Mahoney pomalu obcházel Jamieho.
Byl ohromen, že chlapec nepláče. Rozhodl se, že na to půjde tvrději. "Jseš zasranej lhář. Já to vím. Tvůj táta to ví. A víš to i ty."
"Byl jsem sám." Jamie se zadíval na dveře. Detektiv Ebbans před několika minutami odešel pro kolu. Jamiemu teprve nyní docházelo, že se už nevrátí.
"Nech těch keců. O co tu podle tebe kráčí? Myslíš, že se tu bavíme o nějakém porušení večerky? Myslíš, že ti za to hrozí pitomej kasárník? Myslíš, že ti za to seberem kapesný? Já tady mluvím o vězení! Mluvím o trestu natvrdo ve Warwicku. Kolik ti je? Šestnáct?"
"Patnáct," opravil ho Jamie.
Nyní se již chlapcův hlas třásl.
"Teď je ti patnáct, ale než se dostaneš k soudu…"
"Já?" zeptal se Jamie chraplavě.
"To už ti bude šestnáct, takže tě pošlou na barák pro dospělý. Je to tak, hochu. Jseš v prdeli."
Jamie se rozplakal.
"Já to neudělal. Přísahám, že jsem to neudělal."
Mahoney se posadil a předklonil se. "Nevíš ani hovno, ty malej hajzle! Ani hovno. Musíme někoho najít. A protože nemáme nikoho jinýho, tak pokud jde o mě, budeš ten někdo ty."
Jamie si otřel tvář. "Kde je můj otec?"
"Říkal, že odchází."
"Ne! Říkal, že sem půjde se mnou."
"To řekl jen proto, aby tě sem dostal. Sám nám oznámil, že lžeš."
Jamie znovu pohlédl ke dveřím. Zaťal zuby a zhluboka dýchal. "já to neudělal."
"Říkal, žes mu lhal a že budeš lhát i nám."
"To neříkal. To by neudělal."
"Tak s kým jsi, sakra, byl? Kouřili jste si v kroužku péra?"
"Já nejsem teplouš!"
"Nejseš? Tak v tom případě ti asi přišla vhod jedna malá píča. Krásná holka, která byla sama. Krásná holčina z univerzity. To tys ji celou postříkal?"
Jamiemu se po tvářích koulely husté slzy. "Já nic neudělal."
"Kolikrát jsi viděl ten film?"
"Jaký film?"
Mahoney se předklonil a zaječel: "Mohl bys přestat s tím zapíráním?! Kolikrát jsi viděl Ztracenou dimenzi?"
Jamie sklopil oči a zatahal se za okousaný nehet. "Párkrát. Já nevím."
"Víš," řekl Mahoney pomalu, "tvůj otec nám poskytl pár tvých trenek. Takových, kterýs měl na sobě, když sis leštil osku. Takže máme vzorky tvýho semene. Porovnáme je s tím, který jsme našli v tý holce."
"Táta…," zašeptal Jamie.
"My víme, že jste byli dva. My víme…"
"On vám dal moje spodní prádlo?"
"Máme toho dost, abysme usvědčili tebe. Jenže nechceme nechat toho druhýho zmrda běhat volně po ulicích. Řekni

nám jeho jméno a můžeš jít. Za to ti ručím."
Jamie se zoufale díval do země.
"Byl jsem sám."
Mahoney čekal dlouhou, předlouhou minutu, načež odkopl židli a postavil se. "Musím se jít vysrat. Z lidí jako ty se mi chce srát. Vrátím se za tři minuty. Pořádně si to rozmysli, kluku."
Odešel z místnosti. Dveře zůstaly asi patnáct centimetrů pootevřené a Jamie viděl skrz mezeru zadní vchod do radnice. Díval se polovičním oknem na parkoviště a husté stromy za ním.
Venku byl květnový školní den. Slunce zářivě svítilo a hmyz poletující vzduchem se třpytil jako jiskřičky. Kdesi se právě řadili školáci, aby si v hodině tělocviku zahráli softball, zatímco jiné děti pobíhaly sem a tam, hrály fotbal nebo tenis, případně odpalovaly golfové míčky.
Venku jako by existovala úplně jiná dimenze, než v jaké se nyní ocital Jamie Corde.
Sluneční svit postupně zesílil. Vlastně ne, on se k němu přiblížil. Jamie s úžasem zjistil, že již nesedí na tvrdé židli, ale stojí na nohou. A teď že přechází po vyšetřovací místnosti. Teď vyráží do tmavé chodby a celou dobu zírá na výplň zadních dveří. Ted se ocitá na chodbě a na chvíli se zastavuje. Světlo se k němu opět přiblížilo nejprve pomalu, ale poté znovu začalo nabírat rychlost a řítilo se jeho směrem. Současně s tím neskutečně zesílil tlukot Jamieho srdce, které navíc bilo stále rychleji. Jeho zorné pole se zalilo světlem, které osvětlovalo jeho rozpálenou kůži a stále se blížilo. V tom okamžiku Jamie pochopil, že onen zvuk nevychází z jeho srdce, nýbrž že je to pleskot jeho tenisek o podlahu z kaštanových prken. Jeho ruce se zvedají, dlaně roztahují, prsty zatínají, zadní dveře vybuchují směrem ven a milion skleněných střepů předchází Jamieho Cordea v úprku do zlatavého světla.
Jeden muž při tom zvuku povyskočil. Druhý ne.
Mahoney pohlédl na šokovaný obličej T. T. Ebbanse, který vyběhl na chodbu za úřadem šerifa a vytřeštil oči na zadní dveře, které nyní postrádaly většinu skleněné výplně a znovu se pomalu houpavě zavíraly.
Ebbans přešel přes chodbu do vyšetřovací místnosti a nakoukl dovnitř. Poté vyhlédl z rozbitých dveří a viděl, jak Jamie sprintuje od budovy.
"Detektive, radši byste…"
Ebbans upřel oči na Mahoneyho vyzáblý obličej. "Jamie by takhle neutíkal. Co jste mu řekl?"
Mahoney kývl směrem k rozbitým dveřím. "Radši se ho držte. Vy víte, kam půjde."
"Asi bych vám měl říct, pane, že podle mě jste opravdová svině," prohlásil Ebbans vyrovnaně.
"Detektive, on prchá."
"Co tady děláte?" zeptal se Corde.
Mahoney prošel přes služebnu a pohlédl na kávu, kterou srkal. "Ďáblův nápoj."
"Vy jste tam byl s mým synem?"
"Jen jsem tam na chvíli zaskočil. Bavili se s Týtým."
Corde vyšel na chodbu a spatřil prázdnou místnost. Vrátil se ve chvíli, kdy si Mahoney sypal do kelímku cukr. "Kde je?"
"Váš kluk? Myslím, že Týtý říkal, že jedou k rybníku, aby se tam trochu porozhlídli. Ale nevím."
Corde přešel k hlavním dveřím. "Měl mi to říct."
Mahoney si všiml důkazních obálek obsahujících snímky z polaroidu a vzkazy na nich. "Co to je?"
Ribbon odpověděl zdráhavě, jako by žádal o Cordeovo svolení: "Ty někdo nastražil na Billa. Bill si myslí, že by to mohla být jeho dcera."
"Ukázal jste jí je, ptal jste se jí na to?"
"Ne, ona je neviděla. Moje dcera trpí poruchou učení. Momentálně prodělává velmi těžké období. Tohle by ji rozrušilo."
"No," řekl Mahoney s rozhořčeným zachechtáním, "je to sice hanba, ale…"
"Ptal jsem se jí, jestli ji někdo v poslední době nefotografoval, a ona odpověděla, že ne."
"Říkáte, že je zaostalá?"
"Ona není zaostalá," odpověděl Corde mírně. "Má nadprůměrné IQ. Ale trpí dyslexií a dyskalkulií."
"Opravdu? To ji možná někdo přemluvil, aby mu pózovala, a varoval ji, že to nesmí nikomu říct. Tohle se děje pořád."
"Já svou dceru znám."
Mahoney sebral snímky a řekl: "Má ten váš syn polaroid?"
Corde se otočil k Ribbonovi. "Můžu s tebou na minutku mluvit, Steve?"
Oba muži vešli do šerifovy kanceláře, Corde jako první. Ribbon nechal otevřené dveře, a tak se Corde otočil a zavřel je.
Výbuchům zlosti propadal jen velmi zřídka, ale potíž byla v tom, že předem nepoznal, kdy se tak stane.
"No dobrá, Bille," začal Ribbon. "Chápu, že…"
Corde rozlíceně zaťal zuby. "S tím chlapem jsem skončil! Nepřeji si, aby mi lezl do cesty."
"On…"
"Nech mě domluvit. Jamie možná ví o trochu více, než nám říká, ale ty ho znáš stejně dobře jako všechny kluky ve městě a víš, že on by takové fotky nedělal. Nehodlám ty žvásty dál poslouchat!"
"Jenže Mahoney Jamieho vůbec nezná a ty ho nemůžeš vinit, že ti takovou otázku položil."
"To si piš, že můžu! Tahle věc se nám pořádně vymkla z rukou. Město je vyděšené k zbláznění. Noviny odpočítávají dny do dalšího úplňku a nám se tu zastřelí hezkých pár dalších lidí."
"Možná si vzpomeneš, že to s tím úplňkem nebyl Charlieho nápad, ale můj."
"Vyslýchal Jamieho?"
Ribbon se odmlčel. "Trochu nám pomáhá. Bille… Hele, vždyť je to slavný vyšetřovatel vraždy."

"Ale Steve, nech toho."
"Potřebujeme veškerou pomoc, která se nám naskytne. Todle není nějaká studentská šikana, která přesáhla únosnou mez."
"Víš, kam Týtý mého kluka odvezl."
"Já nevím, jestli ho odvezl. Ani kam."
Corde otevřel dveře a vešel do služební místnosti.
"Počkejte, detektive," oslovil ho Mahoney.
Corde zamířil ke dveřím.
"Hej, detektive…"
Corde pokračoval v chůzi.
# # #
Okno bylo otevřené a dovnitř proudila vůně šeříků i všeho ostatního, co přinesl vánek a co dokázalo přebít zatuchlý zápach v pokoji. Ráno bylo tiché. Philipův otec byl ve skladu a matka spala. Nebudívala své děti do školy. Philip ležel v posteli a vyjídal z krabice grahamové sušenky. Hrudník a břicho měl plné drobků. Počká do deseti, až skončí hodina tělocviku, potom probudí matku a nechá si od ní napsat omluvenku za pozdní příchod.
Venku zaslechl kroky. Překulil se a vykoukl z okna. "Hej, Phile!" ozval se naléhavý hlas.
Philip se podíval za skupinku šeříků a spatřil Jamieho Cordea, bledého a zpoceného. "Ahoj, Jano, co se děje?"
"Byl jsem ve škole. Co děláš doma?" Než mu Philip stačil odpovědět, naléhavě pokračoval: "Pojď ven. Musím s tebou mluvit."
Philip se vykutálel z postele, oblékl si džínsy a tričko a vyšel ven. Jeho sestra spala pod zmuchlanou prošívanou přikrývkou z růžového saténu. Rovněž matka v ložnici rodičů stále spala - měla otevřená ústa a její rtěnka zanechala na polštáři kolem jejího obličeje vlhké červené skvrny připomínající matlance od čerstvé krve. Philip vyšel na zadní terasu.
"Nazdar, kámo," zavolal a bosky sešel ze schodů, "co se…"
"Zrovna jsem byl na policii."
Philip se zastavil. "A cos jim řekl?"
"Nic," zakňoural Jamie. "Nic."
Do prdele. Ten nůž. Kvůli tomu to bylo. Philip to věděl. Cítil, jak mu na čele vyráží pot. Popošel dále do křoví a posadil se. Jamie si k němu přisedl.
"Co všecko vědí?"
"Vědí, že jsem tam v tu noc byl a že se mnou byl ještě někdo. Mají tvůj přibližný popis."
"Sakra. Hele, jak se to domákli?" Do Philipova zakulaceného obličeje se vkradla podezíravost.
"Já nic neřekl. Ale otec…," vymáčkl ze sebe Jamie. "On…" Nedokázal se přimět, aby k tématu cokoliv dalšího dodal. Představil si, jak jeho otec probírá špinavé prádlo, nachází jeho slipy a strká je do důkazního sáčku… Rozplakal se.
"Říkali, že půjdu do vězení! Co budeme dělat? Panejo."
Jamiemu se třásly ruce, ale Philip byl klidný. V dimenzi, kde trávil většinu času, nebylo nic nemožného a nic nebylo takové, jaké se to jevilo. Javory byly zároveň sodíkovými raketovými pohony mezigalaktických vozítek. Chodníky byly křišťálovými stezkami tři sta metrů nad jádrem plazmatické energie planety. Hvězdy vůbec nebyly hvězdami, nýbrž otvory v nicotném trojrozměrném světě, skrz něž shlíželi všemocní a geniální Ochránci velcí biliony a biliony světelných let. Ve Philipově světě byli vypasení chlapci ve špinavých džínsech šlachovitými ohebnými hrdiny, kteří si mohli obléci plášť a zmizet svým příšerným nepřátelům. "Musíme se vypařit," řekl tiše.
"Vypařit?"
"Myslím dimenzionálně," rozvedl svou myšlenku a šeptem dodal: "Natrvalo."
"To byl jenom film, kámo," zašeptal Jamie.
"Oba jsme v prdeli," pokračoval Philip tlumeným hlasem. "Chceš jít do vězení? A co potom? Vrátit se a bydlet doma? S fotříkem?" Vyčerpaně se usmál. "Tahle dimenze je na hovno, Jano."
Jamie mlčel.
"Složili jsme přísahu," prohlásil Phílip tiše. "Složili jsme přísahu…"
"Neměli jsme jí to dělat."
"Přísahu smrti." Philip vzhlédl přes shluk pastelově fialových šeříků k obloze. "Tamhleta dimenze je skutečná. Tahle ne. Složili jsme přísahu. Ty se do ní vrátíš?"
Jamie uchopil černou větev posetou pupeny a drobnými květy. Otrhal drobné boční větvičky, jako by odlupoval maso z kosti, a zběsile začal svištící větví švihat kolem sebe.
"Vzpomínáš na Dathara?" zeptal se Philip. "Jak seskočil z Kontrolní budovy? Mysleli si, že ho mají, ale on utekl."
"Neutekl. Umřel. Ochránci ho přivedli zpátky, ale umřel."
"To je to samý," zašeptal Jamie. "Prostě utekl."
Jamie neříkal nic.
Na předním dvorku se rozlehl zvuk sirény vyjící jako zubařská vrtačka. Philipovi zmrzl úsměv na rtech, když před domem se smykem zabrzdilo policejní auto. Vytřeštil oči na kamaráda. "Tys jim to řekl!"
"Ne!" Jamie se vyškrábal na nohy.
Ozvaly se kroky mužů, kteří za běhu vytvořili rojnici. Ebbans, Slocum, Miller a dva další policisté.
"Tys mě prásknul!" zaječel Philip a začal přemáhat své rozložité tělo k běhu. Chodidla měl vystrčená ven a břicho i prsa se mu s každým krokem pohupovaly. Cítil bodání v namáhaných stehnech a ještě hlubší bolest v trýzněném srdci.
"Hej, hochu, ani hnout!"
"Zastavte ho! Zpomalte ho!"

Slocum se kuckavě chechtal. "Na takovou tonáž si nevede špatně."
Někdo další se rovněž zasmál a prohlásil: "Budeme potřebovat laso."
Muži Philipa snadno dohonili a srazili ho k zemi. Řehtali se přitom, jako by právě skolili sele určené k opékání. Objevila se pouta a zacvakla kolem Philipových zavalitých zápěstí.
Jeden z policistů se Jamieho na cosi zeptal, ale ten jeho slova přeslechl. Slyšel jen jekot Philipova hlasu, který se rozléhal po celém dvorku: "Tys mě prásknul, tys mě prásknul, tys mě prásknul!"
8
Před domem se Corde zarazil.
Viděl spoustu věcí: rozbitou sekačku na trávu, hromady černého dříví rozežraného od termitů, šestiválcový motor potící se pod orosenou plastovou celtou, zrezivělé nářadí, čtyři nafouklé pytle na odpadky, pneumatiky se sjetým vzorkem, popelnici plnou slané vody. Trávník byl poset plevelem a obnaženými flíčky holé hlíny. Pod mizerně provedeným obložením domu z bílých prken se rýsovaly mléčně zelené pásy předchozí fasády.
Ponurou scenerii oživovaly jen výtrysky zářivých barev - oranžovorudé muškáty v hliněných květináčích.
Uvnitř domu se nacházeli T. T. Ebbans, Jim Slocum, Lance Miller a dva další okresní policisté. Charlie Mahoney v domě nebyl. Philip s Jamiem seděli na gauči, Creth Halpern postával nad svým synem a civěl na něj s rukama zkříženýma na prsou a přízračným úsměvem na tváři. Jane Halpernová pak seděla v křesle odsunutém na bok pokoje. Oči měla zarudlé a rty se jí vlhce leskly. Corde o ní mnoho nevěděl. Snad jen tolik, že na newlebanonské střední škole chodila kdysi o ročník níže než on a že bývala štíhlou a půvabnou roztleskávačkou, zatímco nyní byla sice stále štíhlá, ale zato pořádně opilá.
Celý dům nepříjemně zapáchal starým jídlem a plísní. Corde rovněž rozpoznal zvířecí pach a matně si vybavil, že za kůlnou na dvoře očichával plevel jakýsi pes. Kdykoliv se v domě otevřely dveře, odhalilo zářící venkovní světlo, jež v zavlhlém pokoji působilo poněkud nepřirozeně, nánosy špíny a chuchvalce prachu. Okna byla z velké části zatažená. V jednu chvíli Corde šlápl na cosi tvrdého. Odkopl malý seschlý psí výkal stranou a podřepl k Jamiemu. "Nestalo se ti nic, hochu?"
Syn na něj mlčky pohlédl s tak koncentrovanou nenávistí, že se Cordeovi chtělo plakat. Kývl na Ebbanse a oba policisté společně vyšli ven. "Co se stalo, Týtý? To jste Jamieho vyděsili a pak ho sledovali až sem?"
Načež Ebbans v Cordeových očích povyrostl tím, že opětoval jeho pohled a upřímně odpověděl: "Je mi líto, Bille. Přesně tak se to stalo. On mě požádal, abych ho nechal s Jamiem pár minut o samotě, a Steve mi řekl, že mu mám vyhovět. Netušil jsem, co má za lubem. Přísahám."
"Ty si ale nemyslíš, že to udělal Philip, že ne?"
"Podívej se, co jsme našli." Ebbans ho zavedl k policejnímu autu. Uvnitř ležela třiceticentimetrová hromada pornočasopisů, komiksů plných násilí, ale i skicářů a zápisníků. Corde prolistoval sbírku neuměle nakreslených kosmických lodí a příšer, včetně fotomontáží vystřižených ze školní ročenky: děvčeta uvězněná ve věžích a kobkách či přikovaná řetězy ke zdem, pod nimiž se svíjely hadí nestvůry. Většina koláží obsahovala rukou namalované naryanské insignie.
Corde si vzpomněl na fotografii zachycující Sáru se sukní vyhrnutou nad stehna.
"Měl tyhle pobuřující věci zajištěné elektrickým obvodem. Když jsme otevřeli zásuvku, kde si ty věci schovával, začalo ve skříni hořet. Naštěstí se pojistka přepálila dřív, než oheň napáchal nějaké škody. Lance se šel podívat dozadu na zahradu. V kotlíku na rožnění našel kousky trenýrek, které se ten kluk pokusil spálit." Ebbans se dotkl malého igelitového sáčku. "Byly na nich skvrny, které by mohly být od semene. Jo, a taky jsme našli nějaké fotky nahé holky. Polaroidy."
Polaroidy.
"Jennie?"
"Těžko říct. Jsou na nich ženská prsa."
"Ale nejsou to…" Corde se vyhnul Ebbansovu pohledu. "Ale nejsou to fotky mladší dívky, že ne?"
"Ne, nejsou," řekl Ebbans a pokračoval: "A taky jsme našli pár zablácených bot. Zrovna dělám odlitky."
"Všechno to zapadá do profilu," nadhodil Slocum od terasy. "Ta sbírka oplzlostí, rodinná situace, všecko."
Corde si ho nevšímal a řekl Ebbansovi: "Nevyslýchal jsi ho sám, že ne? Musí být u toho přítomni jeho rodiče."
"Ne. Vůbec jsem ho nevyslýchal. Ale rovnou ti povím, že táta tomu klukovi moc nepomůže. To on nás poslal k tomu ohništi. Řekl nám, že viděl, jak tam Philip v noci po první vraždě něco pálí."
Corde pohlédl na hromádku na zadním sedadle auta. Uprostřed korkové nástěnky, kterou si vezl s sebou, se vyjímal nápis z několik let starého Národního měsíčníku pro bezpečnostní stožky. Na křehkém žlutém proužku křídového papíru stála slova: Fyzické důkazy jsou úhelným kamenem případu. Corde měl nyní takové fyzické důkazy před sebou. Fyzické důkazy, které mohly dostat dva chlapce na čtyřicet let do vězení. Jedním z nich byl přitom jeho syn.
Ribbon s Ellisonem dorazili v jednom z vyšňořených křižníků okresního úřadu šerifa. Slogan na jednom boku auta hlásal: Pokud pijete, buďte tak hodní a nejezděte autem. Ebbans oba policisty informoval, co našli.
Uvnitř se Halpern právě skláněl nad synem, který civěl přímo před sebe. "Co se ti, ksakru, honilo hlavou?" Philip měl skelný pohled. Nemluvil. Jeho obličej nebyl nijak zvlášť smutný nebo vyděšený. Jako by ho spíš něco posedlo.
Jednou či dvakrát týdně navštěvoval Philip Jamieho u něj doma. Mohl to však být on, kdo pořídil Sářiny fotky? Mohl to být on, kdo umístil na růžový keř výhrůžný novinový článek? A do Dianiny krabičky od pesaru?
Mohl to být Philip Halpern, kdo zavraždil Jennii Gebbenovou a Emily Rossiterovou?
Corde pohlédl na Philipův okrouhlý měkký obličej ušpiněný od bláta nebo čokolády - na obličej, který nepůsobil ani tak provinile, jako spíše zmateně.
"Pojď sem, Jamie," vybídl syna.

Slocum otočil hlavu. "Poslyš, Bille…, todle možná není dvakrát dobrej nápad. Ehm, myslím mluvit s ním soukromě."
Corde potlačil vztek a jednoduše kolegu ignoroval. Kývl na syna, který se postavil a následoval ho na terasu. Ribbon vykročil vpřed, ale Corde ho pohledem zastavil. "Nech mě s klukem o samotě." Šerif na okamžik zaváhal a poté ustoupil.
Jamie se opřel o zábradlí terasy a otočil se k otci. "Nemám ti co říct."
"Jamie, proč jsi takový? Já ti chci pomoct."
"Jo, jasně."
"Stačí, když mi povíš, co se stalo."
"Já nevím, co se stalo."
"Chlapče, my se tu bavíme o vraždě. A oni hledají někoho, koho by za ni poslali do vězení."
"Já vím, že někoho hledáš."
"Já?"
"Chceš, abych si o Philovi něco vymyslel?"
"Chci, abys mi řekl pravdu. Chci, abys mi ji vylíčil tady a teď."
"Bille?" Do dveří vstoupil Ribbon. "Můžeš být přítomen u výslechu, ale…"
"Doprdele s tebou!" vybuchl Corde. "Doprdele! Nemáš žádnou důvodnou příčinu, abys ho obvinil. Zavolej státnímu zástupci a zeptej se ho!"
"Pořád je tu spiknutí a maření výkonu spravedlnosti," řekl Ribbon jemně. "Tímhle to všem jenom zhoršuješ."
"Proč, Jamie?" Cordeovy oči žadonily, jeho ruka se natáhla k synově paži, ale těsně před dotekem se zastavila. "Co jsem provedl? Proč mi to nechceš říct?"
Jamie však nasadil zastřený pohled a nechal se Ribbonem odvést do zavšiveného domu Halpernových, zatímco zoufalé otázky jeho otce dopadly k zemi jako zastřelené křepelky, mlčky a uboze.
Vysoká tráva se vlnila ve větru a sluneční paprsky se odrážely od listí tenkých mladých stromků. Sára vstoupila do svého kamenného kruhu, posadila se a opatrně zkřížila nohy. Vytáhla z batůžku méďu, kterého hodlala věnovat Slunečníčkovi, a posadila ho vedle sebe.
Podívala se na hodinky s Madonnou. Ukazovaly 2.40. Zavřela oči a vybavila si, že to znamená za dvacet minut tři. Sára nenáviděla čísla. Někdy člověk musel počítat do stovky, než se číslice zase začaly opakovat, zatímco jindy se muselo počítat do šedesáti.
Za dvacet minut dorazí Slunečníček.
Sára si vzpomněla na jedno cvičení ve škole - učitelka ve druhé třídě vždycky pohnula ručičkami na hodinách a pak vyvolávala žáky a nechávala je říct, kolik ukazují hodin. Toto cvičení naplňovalo Sáru ledovou hrůzou. Dodnes nezapomněla, jak na ni vždy učitelka ukazovala kostnatým prstem: A Sáro, kolik je hodin teď? Sára pak ječela, že neví, že to nepozná, neptejte se neptejte se neptejte se… Načež proplakala celou cestu ze školy. Ještě téhož večera jí táta koupil digitální hodinky, které měla na ruce i nyní.
Náhlý závan větru jí rozcuchal vlasy do obličeje. Sára si lehla na zem a hlavu si podložila batůžkem. Někdy si sem chodívala odpoledne zdřímnout. Rozhlédla se kolem sebe a přemýšlela, z které strany Slunečníček asi tak přijde. Přitom si všimla, že se těsně nad obzorem rýsuje srpek nového měsíce. Představila si, že celá obloha je jeden obrovský oceán a měsíc je nehtem na ruce obra, který plave těsně pod poklidnou hladinou. Po chvíli ji napadlo, jak je možné, že člověk vidí měsíc i ve dne.
Zavřela oči a myslela na obra, který při plavání zvedá z vody ruce velké jako hory, kope kilometrovýma nohama a uhání přes oblohu. Sára se vody bála. Kdykoliv si rodina vyrazila do akvaparku ve městě, Sára si hrála v dětském brouzdališti, což ji sice naplňovalo hanbou, ale pořád to bylo lepší než úděsné poskakování po dně bazénu pro dospělé, kde jí voda sahala těsně pod nos, a než hrůzné pomyšlení, že by mohla sklouznout do hlubší části.
Přála si umět plavat. Dělat silná tempa jako bratr Jamie. Možná i o tohle by mohla Slunečníčka požádat. Podívala se na hodinky. 2.48. Chvíli počítala na prstech. Ještě dvě minuty… Ne! Dvanáct minut. Zavřela oči a začala mnout trávu u svých boků a předstírat, že plave - že plave napříč bazénem sem a tam jako závodní kluzák, že zachraňuje životy dětí, které se zmítají v hlubší polovině, a hravě se řítí kolem plujícího bratra, pak ještě jednou a znovu…
O pět minut později zaslechla blížící se kroky.
Srdce jí začalo tlouci v rozjařeném očekávání. Vylezla z imaginárního bazénu a otevřela oči.
To je teda hangár. Panejo.
Bill Corde nedokázal obsáhnout velikost kanceláře Wyntona Kresgeho.
"Máte to tu nóbl."
"No jo." Kresge se zdál nesvůj.
Místnost zaujímala zhruba třetinu plochy celého newlebanonského úřadu šerifa. Corde si vychutnával chůzi po tlustém zeleném koberci a přemýšlel, proč jsou na tak silné vrstvě položeny ještě dva přeplácané orientální koberečky.
"Tohle je největší pracovní stůl, jaký jsem kdy viděl."
"No jo."
Corde se posadil na jednu z židlí pro návštěvníky, která byla sama o sobě větší a pohodlnější než křeslo ze Searsu u něj doma v obýváku, a nadto nepostrádala opěrku na nohy, Pokusil se ji přisunout blíže ke stolu, ale židle se ani nepohnula, takže musel vstát a dotlačit ji ke stolu rukama.
"Tohle bývala kancelář děkana nebo někoho takového," vysvětlil mu Kresge. "Někoho pro akademické záležitosti. Ten pak odešel do důchodu a oni mě potřebovali někam umístit. Myslím, že chtěli mít na téhle chodbě černocha. Když se sem totiž blížíte od hlavního schodiště, vidíte mě sedět za tímhle velkým stolem. Na školu to vrhá dobré světlo. Všichni si myslí, že jsem nějaká velká ryba. Jak zoufale se pletou. Takže prý toho kluka dopadli."

"Dopadli. Byl to kamarád mého syna."
"Hm." Kresge zřejmě přemýšlel, zda se má zeptat, jak blízký kamarád to byl, ale pak to nechal plavat.
"Důkazy proti němu jsou pěkně silné. Z toho kluka jde strach a jeho otec je ještě horší." Corde si uvědomil, že má stále na hlavě klobouk - narážel totiž do vysokého opěradla židle. Sundal si ho, odhodil ho na sedátko druhé židle jako vrhací talíř a otevřel kufřík. "Chci vás o něco poprosit."
"Jistě," řekl Kresge dychtivě.
Corde se předklonil a položil před Kresgeho igelitový sáček. Uvnitř ležely ohořelé kousky počítačového papíru.
"Co to je?"
"Kus papíru, který jsme našli za…"
"Ne, to nemyslím." Šéf bezpečnosti ukázal na bílou kartičku přivázanou k sáčku červeným motouzem.
"Tohle? To je evidenční důkazní karta."
"Je na ní vaše jméno."
"To není důležité, Wyntone. Ten kus…"
"Tohle je určeno pro soud, je to tak?"
"Ano. Žalující strana tak má přehled, kdo měl daný fyzický důkaz v držení od nálezu na místě činu."
"Jasně. To znamená, že kdyby v té posloupnosti byla mezera, může advokát obhajoby takový důkaz odmítnout?"
"Přesně tak." Jelikož sem Corde přišel požádat Kresgeho o laskavost, nedal najevo netrpělivost, když si šéf bezpečnosti bedlivě důkazní kartu prohlédl. Nakonec pokračoval: "Rád bych věděl, odkud pochází ten kus papíru uvnitř. Mám takové tušení…"
"Opíráte se o něj."
"…že pochází odtud ze školy. Cože?"
"Opíráte se o něj."
"O co?"
Kresge na Cordea mávl, Corde se opřel o židli a Kresge vytáhl zpod hromady časopisů, na nichž měl detektiv položeny ruce, tlustý svazek počítačových sjetin.
"Tohle je sjetina z účetního oddělení univerzity. Každý týden je rozesílají na všechna oddělení. Můj výkaz obsahuje výdaje na bezpečnost, skutečné i plánované, alokaci režijních nákladů a takové věci."
"Víte, ze kterého oddělení tenhle arch pocházel?"
Kresge si prohlédl ohořelý papír. "Nemám tušení."
"A myslíte, že byste to dokázal zjistit?"
"Technicky vzato nemám do souborů účetního oddělení přístup."
"A co netechnicky?" dotázal se Corde nesměle.
"Uvidím, co se dá dělat." Kresge se odmlčel a po chvíli dodal: "Ale jestli toho kluka chytli, tak jaký to má význam?"
Corde si pomalu odstranil z podpatku smítko a bloumal v kanceláři tak dlouho, až se dovnitř vřítila pohledná žena s hromadou dopisů k podepsání. Kresge vstal a s nemotornou obřadností je vzájemně seznámil, přestože Corde a sekretářka neměli vůbec nic společného, snad s výjimkou nechuti se spolu seznamovat. Corde byl nicméně za toto podivné dekorum vděčný - Kresge totiž zřejmě zapomněl na poslední otázku, a jakmile absolvoval podpisový maraton a znovu zapředl rozhovor s Cordem, už mu ji znovu nepoložil.
9
Cítila ho opodál, jako by se vznášel přímo nad jejím tělem jako tetelení v horkém slunci.
Otáčela hlavu a zírala na mýtinu, do lesa i do vysoké trávy.
A další kroky, šustění listí, praskání větviček.
(Takže nelítá, neumí se zhmotňovat, nevznáší se. Chodí. Ale to nevadí.)
Sára s jeho blížícími se kroky hledala sluneční záři, ale neviděla nic než stromy, větve, listí, trávu a stíny. Kroky se ještě více přiblížily. Váhavé, nejisté kroky. A pak už ho Sára zahlédla - postavu v lese, která k ní pomalu směřovala a vybírala v porostu nejschůdnější cestičku. Slunečníček nicméně nevypadal jako čaroděj, ale spíš jako velký muž, který si hlučně klestí cestu lesem. (Ta taky nevadí.)
"Tady jsem. Tady!" Sára se postavila a zamávala.
Muž se zarazil, vyhledal ji v porostu a pomalu změnil směr, přičemž si rukou odhrnoval z cesty větve.
Sára sebrala plyšového méďu a vyrazila k němu. "Tady jsem!" křičela na něj.
Na kraji lesa se konečně odhrnul závoj zeleného listí, muž vystoupil na mýtinu a oprášil si uniformu.
"Tome!" vykřikla Sára a srdce jí kleslo žalem.
"Hej, slečinko, jak ses sem dostala a přitom se vůbec neušpinila?" Tom si vytáhl z vlasů list a pleskl se přes čelo.
"Komár," utrousil a prohlédl si dlaň.
Sára na něj schlíple civěla.
"Víš, že tady nemáš co dělat. Mohl bych z toho mít zatracený problémy. Máš se držet blízko u domu. Ale to je teď jedno. Chce s tebou mluvit máma. Prý máš schůzku s tou doktorkou."
"Teď zrovna nemůžu." Sára přejela pohledem les. On odchází! Já to poznám. Ten policista ho zaplašil.
"No, já nevím," řekl Tom trpělivě. "Tvoje máma mi řekla, že tě mám přivést."
"Teď ještě ne, prosím. Za půl hodiny." Sára začala natahovat moldánky.
"Ty máš ale roztomilého kamaráda. Jak se jmenuje?"
"Chutney."
"Tak co kdybys teď šla s Chutneym domů a pak se sem se mnou můžeš vrátit? Já tu pak na tebe dohlídnu. Co ty na to?"

Když dívka neodpovídala, policista dodal: "Tvoje máma se mnou bude moc nespokojená, jestli tě ihned nepřivedu, jak mi říkala. A nechceš přece, aby se zlobila na mě, že ne?"
To byla pravda. Pokud se Sára neprodleně nevrátí a zmešká schůzku s doktorkou Parkerovou, bude máma naštvaná na Toma. A Sára nedokázala snést pomyšlení, že by byl někdo naštvaný kvůli ní. Když lidi zlobíte, začnou vás nenávidět a posmívají se vám pak.
Znovu se rozhlédla kolem sebe. Slunečníček už byl pryč. Utekl kamsi daleko.
"Proč se tváříš tak smutně, malá slečno?"
"Já nejsem smutná." Sára vyrazila do trávy. "Pojďte tudy. Je tu lepší cesta." Vyvedla policistu z vysoké trávy na pěšinu vedle kravské pastviny a otočila se k domu. Byla si jistá, že se se Slunečníčkem už nikdy nesetká.
Zvláštní zpráva Registeru - Úřady dnes oznámily, že v souvislosti se zavražděním dvou studentek Audenovy univerzity byl obviněn žák prvního ročníku střední školy v New Lebanonu.
Patnáctiletého mladíka, jehož totožnost nebyla s ohledem na jeho věk zveřejněna, zadrželi včera odpoledne v jeho domě policisté z městského a okresního úřadu šerifa.
"Zadržený očividně zapadá do profilu, z něhož jsme vycházeli," uvedl newlebanonský šerif Steve Ribbon. "Měl u sebe sbírku úchylných fotografií a kreseb děvčat ze střední školy. Zdá se, že plánoval celou sérii útoků."
Podle šerifa Ribbona navíc úřady prošetřují možnost, že byl mladík zapleten také do loňské vraždy Susan Biagottiové, další studentky Audenovy univerzity.
"V té době se zdálo," uvedl Ribbon, "že tu dívku zabili během loupeže. Nyní to však vidíme tak, že mohlo jít o první z celé řady vražd."
Někteří obyvatelé přivítali zprávu o zatčení údajného "Měsíčního vraha" s opatrnou úlevou. "Samozřejmě jsme rádi, že ho chytli," svěřila se žena v domácnosti z New Lebanonu, která nechtěla zveřejnit své jméno, "ale zdá se, že pořád přetrvává spousta otázek. Jednal ten člověk sám? Mohou se moje děti bezpečně vrátit do školy?"
Jiní občané byli v reakci méně zdrženliví. "Už zase můžeme dýchat," prohlásil jeden obchodník na Main Street, který rovněž trval na své anonymitě. "V posledních dvou týdnech uvízly obchody na mrtvém bodě. Doufám, že dostane křeslo."
Podle státního zákona může být patnáctiletý obviněný souzen za vraždu jako dospělý, avšak k trestu smrti lze odsoudit pouze občany, kteří již dosáhli věku osmnácti let. Pokud porota mladíka usvědčí z vraždy prvního stupně, může se jeho trest pohybovat mezi pětatřiceti lety a doživotím a v takovém případě by si musel odpykat přinejmenším pětadvacet let, než by se mohl ucházet o podmínečné propuštění.
Diane našla v jednom časopise kreslený vtip s psychiatrickou tematikou a vystřihla ho pro doktorku Parkerovou. Vtip zobrazoval rybku sedící na židli se zápisníkem. Vedle ní pak ležel na kanapi obrovský žralok, kterému rybka říkala: "Kdepak, to je naprosto normální, že chcete svého psychiatra sežrat." Diane si vtip dlouho prohlížela a stále ho nemohla pochopit. Výraz ve žraločí tváři však byl tak legrační, že přesto propukla ve smích.
Nebyl však aru zdaleka tak hlasitý jako smích, který se vylinul z úst doktorky Parkerové, když si výstřižek prohlédla ona. Možná má ta ženská přece jen nějaký smysl pro humor. Doktorka si vtip připíchla na nástěnku a Diane pocítila závratné opojení, jako by právě ve škole dostala jedničku s hvězdičkou.
Sára seděla v čekárně, protože doktorka Parkerová dnes chtěla nejprve hovořit s Diane. O samotě. Diane to znepokojilo, neboť si marně lámala hlavu, jakou špatnou zprávu jí chce doktorka sdělit. Když však spatřila její smích, vycítila, že nejde o žádnou krizi. A zatímco se psycholožka probírala materiály na pracovním stole, řekla jí Diane o Benu Breckovi.
"Breck? Myslím, že jsem o něm slyšela. Tak si ho vyhledáme." Otočila se na židli, vytáhla obrovskou knihu, otevřela ji a začala v ní listovat. "Á, tady ho máme. Je mu čtyřicet jedna… Působivé. Červený diplom z Yale, doktorát z psychologie. Další doktorát z pedagogiky na Chicagské univerzitě. Vyučoval na řadě prestižních škol. V současnosti působí na Chicagské univerzitě. Hojně publikoval v odborných časopisech. Na Audenu je zřejmě hostujícím profesorem, viďte? Máte štěstí."
"Takže po něm mám sáhnout?"
"Na odborníka má dost nízkou sazbu. Řekla bych, že nemáte příliš o čem přemýšlet."
"Já mu řekla, že si to rozmyslím."
"Mám dojem, že u Sáry dojde k dramatickému zlepšení." Doktorka se podívala na hodinky. "Dnešní schůzka bude velmi krátká, paní Cordeová. Několik minut s vámi, několik minut se Sárou. Nebudu vám nic účtovat."
"V mém horoskopu na tento měsíc nejspíš stálo: ‚Potkáte dva šlechetné terapeuty.' "
Smysl pro humor doktorky Parkerové se zřejmě vyčerpal na vtipu; nevšímala si Dianiny žoviálnosti a s jistou podrážděností znovu začala kutat ve spodní zásuvce pracovního stolu. Nakonec vytáhla malou černou krabičku.
"Dohlédněte, aby to Sára nosila u sebe. Manželovi a synovi řekněte, ať si toho nevšímají. Nedotýkejte se toho, neposlouchejte to, neptejte se na to Sáry. Ledaže by o tom začala mluvit jako první."
Diane položila psycholožce nejnevinnější otázku, jaká ji napadla: "Je to kazetový magnetofon?"
"Přesně tak."
"A k čemu je?"
"Hodlám obnovit Sářinu sebeúctu."
"Jak?"
"Sára bude psát knihu," odvětila Parkerová lapidárně.
Diane se reflexivně usmála. Vzápětí usoudila, že tento vtip byl nechutný, a zamračila se. Doktorka Parkerová přistrčila magnetofon, prázdnou kazetu a návod k použití směrem k Diane, která předměty sebrala a bezmocně je držela ve vzduchu. Když psycholožka nic dalšího nedodala, Diane sebrala odvahu k otázce: "Neděláte si legraci, že ne?"

"Legraci?" Doktorka Parkerová se zadívala, jako by to byla Diane, kdo zde činí nechutné poznámky. "Paní Cordeová, myslím, že už víte, že já žertuji jen zřídkakdy."
Diane Cordeová věřila, že dokonalost dětských prstů je důkazem Boží existence, a stejná myšlenka ji napadla i nyní, když sledovala, jak její dcera drží magnetofon, s mírnou podezíravostí si jej prohlíží a obrací jej v bledých rukou. Diane nyní rozložila návod k použití, vzala si přístroj zpátky a položila ho na konferenční stolek v obývacím pokoji. V levé ruce držela dvě tužkové baterie a novou kazetu.
"Myslím, že bysme měly…"
Zadívala se do návodu.
"Ukaž."
řekla Sára.
Diane se začetla. "Musíme…"
"Ukaž."
Cvak, cvak, cvak. "Tak."
Diane sklopila oči. Její dcera uvedla magnetofon do chodu, stiskla současně tlačítka Play a Record a řekla: "Zkouška, zkouška."
"Jak jsi to dokázala? Tys ten návod četla?"
Sára převinula kazetu zpátky a stiskla další tlačítko. Z reproduktoru se ozval Dianin plechový hlas: "…ten návod četla?"
"Mami, nech toho. Vždyť je to lehké." Pohlédla na magnetofon a pak zpátky na matku. "Doktorka Parkerová chce, abych si vymýšlela příběhy a zapisovala je do své knížky."
"Takhle mi to říkala."
"Ale já nevím, o čem psát. Třeba o podnikavém Buxterovi?"
"Myslím, že doktorka Parkerová by si tenhle příběh ráda poslechla. To je ten pejsek, co se stal prezidentem, viď?"
"Já mám Buxtera ráda…," svraštila Sára nos, "jenže tenhle příběh jsem už napsala. Nebo bych mohla napsat historku o paní Kačerokachně… Ne, ne, ne! Napíšu příběh o paní Beiderburgové."
"Sáro. Neposmívej se lidem kvůli jménu."
"Tohle bude hezký příběh." Sára strčila magnetofon do batůžku s Barbií.
Ve dveřích se objevil Jamie. Pojídal sendvič a v ruce držel sklenici mléka. Podle toho, jak se díval na Sáru, Diane poznala, že si chce o něčem promluvit bez sestřiny přítomnosti. Otočil se a vrátil se do kuchyně. Diane slyšela, jak se otevírají dveře ledničky a Jamie vytahuje plastovou krabici s mlékem.
Postavila se a přešla do kuchyně. Vytáhla z mrazničky kuře, položila ho na papírovou podložku a dala si načas s odřezáváním igelitového obalu. Jamie seděl za stolem a mlčky zíral do sklenice mléka, kterou nakonec vypil. Postavil se, nalil si další sklenici a vrátil se na židli. Diane připadalo zvláštní, že přestože měla Sára problémy s řečí, hovořit s Jamiem bylo mnohdy daleko obtížnější.
"Jdeš dneska na trénink?" zeptala se.
"Jo. Později."
"A potom máš zápas?"
"Dneska ne."
S kuřetem se nic dalšího dělat nedalo, a tak se Diane rozhodla, že uvaří brambory, protože tím získá záminku setrvat v kuchyni tak dlouho, jak Jamie bude chtít. Začala je škrábat. Ticho v kuchyni bylo tak husté, že by se dalo krájet. "My víme, žes s tím neměl nic společného, Jamie," řekla nakonec.
Státní zástupce sice chlapce neobžaloval před velkou porotou, ale stroze Cordeovy varoval, že Jamie bude muset vypovídat při Philipově procesu. Navíc se nedalo vyloučit, že se vynoří nové důkazy, které Jamieho do případu ještě více zapletou.
Jamie mléko vypil jako chlap na flámu. Vstal a Diane se modlila, aby opět zamířil k lednici a neopustil místnost. Jamie si nalil další sklenici a znovu se posadil. "Prohledával táta můj pokoj nebo tak něco?" zeptal se nakonec.
"Co jestli dělal?"
Když Jamie otázku nezopakoval, řekla: "To by táta neudělal. Kdyby ho něco trápilo, promluvil by si s tebou."
"E-he." Jamie seděl se sklopenou hlavou a prohlížel si sklenici. Diane mu toužila říct, jak moc ho miluje, jak jsou na něj oba hrdí a že incident u rybníka - ať už se seběhl jakkoliv - byl jen jedním z oněch nejednoznačných zádrhelů ve spletité historii rodin, který se nikterak nedotkne podstaty jejich lásky. Přesto se to bála vyslovit. Měla strach, že kdyby to učinila, jeho srdce by ztvrdlo stejně jako jeho vypracované svaly a Jamie by se od ní ještě více odtáhl.
"Jamie…"
Ve dveřích se objevila Sára. "Už je tady, mami! Doktor Breck!"
Diane pohlédla přes obývací pokoj a viděla, jak na příjezdové cestě parkuje automobil. "Dobře, za minutku jsem tam."
Sára odešla a Diane řekla synovi: "Táta tě miluje." Postavila se a zajela mu rukou do vlasů. Cítila, jak se Jamiemu při jejím doteku napínají krční svaly. Neřekl však nic.

10

Podezřelý byl zatčen, ale růžolící policista Tom bral stále svou práci vážně.
Zatím ho nikdo nezbavil povinností. Navíc si velmi citelně uvědomoval, že mu nejméně jednou někdo proklouzl do domu a že mu Sára přímo pod nosem utekla do lesa. Byl proto odhodlán nedopustit, aby se noha Bena Brecka dotkla přední terasy, dokud to neschválí královna.
Diane nicméně přikývla. "To je v pořádku. Očekáváme ho." Otočila se k muži, který stál na betonovém chodníku. "Doktor Breck?"

"Říkejte mi Ben, prosím," řekl lektor a prošel kolem policisty do domu.
Breck měřil přes metr osmdesát a měl tmavé rozcuchané vlasy protkané šedinami. Diane si vzpomněla, že podle doktorky Parkerové je mu jednačtyřicet let. Měl v sobě cosi chlapeckého - například hlas a obličej -, takže na něm člověk přesně viděl, jak vypadal, když mu bylo dvanáct. Zdálo se, že je v dobré kondici, ale byl bledý, což mu propůjčovalo klamné zdání slabosti. Jeho oči byly tmavé. Měl na sobě černé džínsy, tmavomodrou košili a tvídový sportovní kabátek. Ruce měl malé a prsty téměř křehké. Kromě toho měl schlíplé držení těla, což Diane - zvyklou na manželovo vojenské vystupování - zpočátku odradilo. Tato averze však téměř okamžitě vyprchala a změnila se v příjemné oživení. V ruce Breck držel otlučený kufřík.
Diane ho posadila na gauč a Breck vykoukl z okna. "Ehm, děje se něco?"
"Jo, vy myslíte toho policistu? Ne, ale můj manžel je detektiv. Vyšetřuje ten případ dvou zavražděných dívek."
"Těch studentek?"
"Přesně tak. Úřad šerifa někdy nechává domy vyšetřovatelů hlídat."
Sára skotácky seběhla ze schodů a zastavila se v oblouku dveří vedoucích do obývacího pokoje. V ruce tiskla růžový batůžek a zírala na Brecka. Diane si všimla, že se dívka převlékla a nyní má na sobě oblíbené sytě modré tričko ozdobené potiskem mořského koníka. Sára si odhrnula pramen dlouhých vlasů z obličeje a neříkala nic. "Sáro, tohle je doktor Breck."
"Vy jste můj lektor."
"Přesně tak. Rád tě poznávám, Sáro," řekl Breck.
K Dianinu překvapení mu dívka podala ruku.
Jamie rychle prošel přes obývací pokoj - na sobě měl cyklistické kalhoty a tričko.
"Eh, Jamie…"
Chlapec pohlédl na tři lidi v pokoji a mlčky odešel hlavními dveřmi ven. Diane viděla, jak nasedá na kolo a rychle šlape po příjezdové cestě pryč.
"Má trénink v zápase," vysvětlila Breckovi.
"Á." Breck se otočil k Sáře. "Copak to máš?"
"Batůžek."
"A co máš uvnitř?"
"Barbii. A taky Redforda T…."
"To je jeden z jejích plyšových medvídků." Diane cítila potřebu překládat.
"Moc pěkné jméno."
"Je to nejkrásnější méďa na světě," oznámila Sára. "A taky tu mám svůj magnetofon."
"Magnetofon? Ale ale, copak ty si nahráváš, co říkám? Jako nějaký vyzvědač?"
"Ne!" Sára se usmála. "Jenom píšu povídky."
"Povídky?" Breckovi se rozšířily oči. "Nikdy jsem nepoznal nikoho, kdo píše povídky."
"Doktorka Parkerová chce, abych napsala knížku."
"Já taky píšu knížky," prohlásil Breck. "Jenže ty moje jsou strašně nudné. Studenti je používají ve škole. Vsadím se, že ty tvoje jsou mnohem zajímavější. Sáro, co kdyby sis sedla vedle mě?"
"Můžu vám něco přinést?" zeptala se Diane.
"Solničku," odpověděl Breck.
"Prosím?"
"Nebo raději celé balení."
"Celé balení soli."
"Buďte tak hodná," řekl Breck.
Diane odešla do kuchyně a Breck se obrátil k Sáře. "Jak bys hláskovala slovo ‚židle'?"
"Ž-I-D-L-E."
"Velmi správně."
Sára se rozzářila.
"A co ‚stůl'?"
Sára zavřela oči a na minutku se zamyslela. Zavrtěla hlavou a nakonec řekla: "S-T-L-Ů. Vlastně ne, Ů-L."
"Přesně tak. A co třeba ‚Zlatovláska'?"
Dívka zmlkla a její nálada se změnila, jako když člověk vyfoukne balonek. "Já nevím." Zatvářila se rozmrzele.
"Zlatovláska," zopakoval Breck.
Diane, která se mezitím vrátila s modrým balíčkem soli, ucítila ve tváři elektrizující vlnu účastného strachu. Ona se ti rozruší a zablokuje se. Koleduješ si o výbuch hněvu, chlapče…
Breck otevřel kufřík a vytáhl list černého papíru. Diane mu podala sůl, Breck si ji vzal, nasypal na papír velkou hromádku a jemně ji rozhrnul. Matka i dcera jeho počínání sledovaly - jedna fascinovaně, druhá obezřetně. "Tak zkusme hláskovat spolu," řekl Breck Sáře.
"Když já nevím jak." Dívka civěla na sůl. Diane se postavila do dveří, ale pak se jí zdálo, že se na ni Breck zadíval a pohledem ji poprosil o soukromí, a tak se uchýlila zpátky do kuchyně.
"Dej mi ruku," řekl Breck dívce.
Sára zdráhavě poslechla. Breck jí vzal ukazováček a nakreslil jím do soli písmeno Z. "Cítíš ho?" zeptal se. "Cítíš, jaké je písmeno ‚zet'?" Sára přikývla. Breck uhladil vrstvu soli. "Zkus to ještě jednou." Sára zaváhala a začala psát písmeno. Počínala si poměrně nemotorně a výsledek připomínal spíš jakýsi zkroucený otazník.
"A teď zkusme ‚el'."

"Elko umím," prohlásila Sára a sama uhladila sůl.
Celou půlhodinu pak vytvářeli v soli písmena. Napsali stokrát "zlato". Napsali stokrát "vlásky. Nakonec obě slova spojili a vytvořili třetí. Ovšem přestože se Sára úporně snažila výsledné slovo správně hláskovat - a většinou se jí to i podařilo -, Brecka jako by výsledek příliš nezajímal. Podoben spíše sochařskému mistru než lektorovi naléhal na Sáru, aby cítila tvar jednotlivých písmen. Diane se krčila za dveřmi jako voyeur a dívala se škvírou, jak si dcera vede.
Na konci lekce věnoval Breck Sáře obkreslovací sešit s příběhem, který jí přečetl. Sára prohlásila, že je to "pěkně zatraceně dobrá povídka", i když už v polovině uhádla, jak celá historka dopadne. Breck jí vysvětlil, jakým způsobem má obkreslit jednotlivé odstavce. Vstal a nechal Sáru o samotě s jejím sešitem, magnetofonem a ošuntělým plyšovým medvídkem.
"Haló?" zavolal. "Paní Cordeová?"
"Tady jsem."
Breck zamířil do kuchyně, kde se Diane rychle vrátila ke škrábání brambor.
"Vy jste úžasný," prohlásila a poté se přiznala: "Já vás poslouchala."
"To jsou vesměs dobře známé metody. Musíte s dítětem navázat vztah. A vytvořit vícesmyslové podněty. Pracovat s jeho motorickými schopnostmi. Využít jeho vrozeného nadání k překonání vrozených deficitů."
"Připadáte mi jako umělec."
"Mám svou práci rád. To je optimální motivace pro jakoukoliv aktivitu."
Optimální? Aktivitu?
"Dáte si kávu?"
"Určitě," odpověděl Breck.
Diane nalila dva šálky kávy a začala klábosit o zahradě a o charitativní akci rodičovského sdružení, kterou měla na starosti. Diane Cordeová nevěděla, co si o svém blábolení myslet, a očividně to nevěděl ani Breck, jenž pouze seděl v kuchyni, usrkával kávu a tvářil se bezmála nepříjemně. Díval se na zahradu, a když se Diane odmlčela, řekl: "Tahle okna se mi líbí, je z nich výhled na celé tamhleto pole. Taky mám doma taková arkýřová okna."
"Kde to je?"
"V Chicagu. V jižní části Chicaga. Pouze z nich nemám výhled na pole, nýbrž na jezero." Odmlčel se a změnil téma. "Sára má dobré vyhlídky na zlepšení. Předpokládám, že doktorka Parkerová ji nechala diktovat povídky, aby v ní vybudovala sebeúctu, je to tak?"
"Přesně tak."
"Má ohromující představivost."
"Pořád si něco vymýšlí. Někdy mě to dohání k šílenství. Nevím pak, co je pravda, a co fantazie."
"Tímhle údělem trpíme mnozí."
Údělem.
Nastalo dlouhé mlčení. Breck stále civěl, avšak tentokrát už nikoliv na pastvinu. Nyní si prohlížel Dianiny oči.
"Pracujete?" zeptal se.
"Jo. Právě jste domluvil s jedním z mých šéfů. Kromě něj mám ještě dva. Jamieho - toho jste zrovna viděl - a manžela. Mám s nimi plné ruce práce."
"Á, váš syn. Cyklista. Ten má taky problémy s učením?"
"Ne. Jamie je dobrý student a dobrý sportovec."
"To není nic neobvyklého. U dyslexie je pořadí, v němž se dítě narodilo, mnohdy významným faktorem. A váš manžel je policista?"
"Detektiv. Pracuje jako maniak, strašně často je mimo domov." Diane se přistihla, že málem vyhrkla: "A to ho přitom odvolali z případu!" Místo toho však řekla pouze: "V New Lebanonu mnoho vražd nemáme."
"Podle toho, co jsem četl, to ve městě vyvolalo pořádné pozdvižení."
"To víte, všechny ty řeči o měsíčních vrazích, sektách a podobných nesmyslech…"
"To jsou nesmysly?"
"No, oni toho kluka chytli. Neměla bych vám to říkat, ale právě proto byl Jamie trochu rozmrzelý. Ten obviněný hoch byl jeho kamarád."
"Opravdu?" Breck se účastně zamračil. "Chudák hoch."
"Já z toho mám smíšené pocity. Nechtěla jsem před Sárou nic říkat, ale ten policista tady hlídkuje proto, že nám někdo vyhrožoval."
"To je strašné."
"Aby donutil Billa přestat s vyšetřováním."
"A policie si myslí, že to udělal kamarád vašeho syna?"
"Philip je nešťastný hoch. S takovými rodiči není divu, že se dal na scestí. Určitě ho týrali. Jeho matka navíc pije. Ale že by vyhrožoval mé dceři… Což ovšem neznamená, že s ním mám nějaký soucit. Ode mě si žádné sympatie nezíská."
"Ale jestli ho zatkli, tak proč ten strážník?"
"To je celý můj Bill. Je to jen mezi námi dvěma, ale on si není jistý, že je ten chlapec vinen. Požádal, aby mu toho strážníka nechali ještě pár dní u domu. Nemůžu říct, že by mi to nějak zvlášť vadilo." Diane zaváhala. "Asi bych neměla… Totiž to, co vám říkám, jsou vesměs utajované informace."
Breck se kývnutím zavázal k diskrétnosti a Diane zavedla hovor zpět k problematice rodičovského sdružení. Po deseti minutách se Breck podíval na hodinky a postavil se. "Díky za kávu. Rád bych se zdržel déle," řekl, "ale musím se připravit na jednu přednášku."
Diane ho vzala za ruku a přistihla se, že si Brecka prohlíží - jeho poddajné vlasy, jeho víčka, jeho rty. O každém z jeho

rysů si udělala nějaký závěr, což jí umožnilo nedělat si závěr o Breckovi jako o celém člověku. Či jako o muži.
Náhle ji napadlo, že toto bylo za dlouhá léta poprvé, co si o samotě vážně povídala s mužem, který s ní nebyl pokrevně či manželsky spřízněn. "Takže příští úterý?" zeptala se.
"Budu se těšit," řekl Breck a dodal: "Rád jsem si s vámi povídal. Myslím, že jsme spolu navázali dobrý vztah."
"Je to tak důležité?"
"Jistěže." Breck ji vzal znovu za ruku, pevně ji stiskl a řekl: "Byla byste překvapena, jak důležitý je vztah učitele s rodičem."
# # #
MEMORANDUM
KOMU: Všem
OD: Dennis B. Brann
DATUM: 8. května
PŘEDMĚT: Lid v. mladistvý Halpern
V příloze zasílám relevantní pasáže přepisu svého rozhovoru s obžalovaným Philipem Halpernem. Rozhovor se uskutečnil dnes na úřadu šerifa New Lebanonu po jednání o kauci, jež stanovilo výši kauce na jeden milion dolarů, aniž byla částka zveřejněna. V souvislosti se smrtí Jennifer Gebbenové obvinila velká porota okresu Harrison Philipa Halperna z vraždy prvního stupně, ze zabití prvního stupně, ze znásilnění prvního stupně a z provozování análního styku prvního stupně, v souvislosti se smrtí Emily Rossiterové pak z vraždy prvního stupně a ze zabití prvního stupně. Výsledky genetického testu DNA naznačují, že semeno nalezené uvnitř a na oběti Gebbenové patří Philipovi (viz příloha "A").
DBB: Philipe, rád bych si s tebou pohovořil o tom, co se stalo u rybníka. Všechno, co mi řekneš, i kdybys mi řekl, žes udělal to, z čeho jsi obviněn, zůstane jen mezi námi. Soud se to nikdy nedozví.
PH: Ano, pane.
DBB: Pověz mi, co se stalo v tu noc, v to úterý dvacátého dubna.
PH: Byl jsem s Jamiem…
DBB: Myslíš s Jamiem Cordem?
PH: Jo, byli jsme na rybách, jenže nám nebraly, tak jsme si říkali, že když během dne pršelo, mohly by být blízko u země žížaly. Řekli jsme si, že jich pár vykopeme, a vyrazili jsme podél hráze. To mohlo být zhruba v deset. Chodili jsme s Jamiem sem a tam, dívali jsme se do země a pak jsme zahlídli takovou bílou věc, tak jsme si říkali, že je to… Teda já jsem si myslel, že je to taková ta panna, co se někdy prodává na zadních stránkách v časopisech…
DBB: Panna?
PH: Jak se vždycky nafoukne a potom s ní člověk dělá, ehm, tyhle věci.
DBB: Nafukovací panna.
PH: Jo. A tak povídám: "Pojďme se mrknout," sešli jsme za ní, jenže to nebyla panna, ale nějaká holka. Ležela tam a vypadala mrtvá.
DBB: Kde byla?
PH: Vedle toho auta. Té staré fordky.
DBB: V jaké poloze ležela?
PH: Na zádech. Neposlouchá to nikdo, že ne? Nemáte tu někde mikrofon nebo tak něco?
DBB: Ne, nemáme. Můžeš se mnou mluvit.
PH: Ležela v blátě na zádech. Jednu ruku měla přehozenou přes obličej a prsty měla celé zkroucené. Bylo to dost divný. Jamie a já jsme k ní sešli a mysleli si, že třeba spí, ale pak mě napadlo, že je možná mrtvá. Nejdřív jsem se jí nechtěl dotýkat, a tak jsme tam jenom tak stáli a koukali na ni, potom jsme se na chvíli podívali na sebe a říkáme si: "Fíha, co jako budem dělat?" Vůbec nic nás nenapadlo. Tak jsem se k ní nakonec sklonil, šáhl jsem jí na krk, jak se to dělá v televizi, abych zjistil, jestli má tep nebo tak, jenže jsem nic necítil, a potom…
DBB: Pokračuj.
PH: Potom jsem se jí dotýkal dál. Jamie se taky sklonil a dotknul se její nohy. Byla studená, ale ne tvrdá, jako když má někdo takovou tu, jak se to říká, posmrtnou ztuhlost. Já jsem…
DBB: Pokračuj.
PH: Já jsem se pak dotkl jejích, no, jejích bradavek. Potom jsem jí vyhrnul sukni a Jamie povídá: "Člověče, to už je moc." A potom. "Hele, myslím to vážně, musíme někoho přivolat. Zavolám tátu." Jenže já jsem se jí pořád dotýkal. Nemoh jsem si pomoct. Přeřezal jsem jí spodní prádlo nožem…
DBB: Svým naryanským nožem?
PH: E-he. Přeřezal jsem jí to spodní prádlo a Jamie se jí začal dotýkat… tam dole. Párkrát jí tam strčil prst… A potom jsem to… prostě udělal. Neuměl jsem se zarazit.
DBB: Měl jsi s tou mrtvolou pohlavní styk?
PH: Jo, asi jo.
DBB: Ejakuloval jsi?
PH: Eh, jo.
DBB: Měl jsi s ní vaginální i anální pohlavní styk? Víš, co tím myslím, že ano?
PH: (nesrozumitelné)
DBB: Co jsi říkal?
PH: Nejdřív jsem si nebyl jistý, jak to…, jak to funguje.
DBB: A co se stalo pak?

PH: Potom jsem se udělal. Zeptal jsem se Jamieho, jestli chce taky. Ale on nechtěl. Byl totálně vyděšenej. Tak jsme šli domů.
DBB: Dotýkal ses jí nějakým způsobem i pak?
PH: No jo. Nevypadala moc dobře, když tam tak ležela. Tak jsem ji trochu vylepšil. Stáhl jsem jí šaty a zkřížil jí ruce na těle.
DBB: Proč jsi to udělal?
PH: No, bylo to tak v jednom filmu, ve Ztracené dimenzi. Je to fakt, fakt skvělej film. Hlavní hrdina tam přivede princeznu zpátky k životu. Zabili ji totiž Hononi. Ti tam dělají totální zlo. A Dathar se postaral, aby vypadala takhle.
DBB: Ty sis myslel, že ji můžeš přivést zpátky k životu?
PH: Já nevím.
DBB: Viděls tu dívku někdy předtím? Když byla ještě živá?
PH: Ne.
DBB: Můžeš mi říct něco o těch obrázcích dívek, které jsi měl v zásuvce? O těch kresbách?
PH: No, to byla taková hra, kterou jsme vymysleli s Jamiem. Byla taky založena na tom filmu…
DBB: Na Ztracené dimenzi?
PH: Jo. Chtěli jsme z toho vytvořit počítačovou hru a prodávat ji, jenže nejsme tak dobří v programování, takže jsme vymysleli tuhle deskovou hru. Jako postavy jsme použili nějaké holky ze školy. Vystříhali jsme jejich fotky ze školní ročenky.
DBB: Mělo to být něco jako náboženství nebo sekta?
PH: Ne, pane. Byla to jen hra. Chtěli jsme ji prodat do Parker Brothers nebo Milton Bradley. Chtěl jsem vydělat spoustu peněz, pořídit si vlastní dům a odstěhovat se.
DBB: Viděl jsi toho úterý u rybníka ještě někoho jiného?
PH: Zahlídli jsme tam pár rybářů, ale to bylo za soumraku.
DBB: Máš tušení, kdo ji mohl zabít?
PH: Ne.
DBB: Poznáváš tuhle fotokopii?
PH: To je můj nůž.
DBB: Víš jistě, že je tvůj? Nebo jen vypadá jako tvůj nůž?
PH: Já nevím. Vypadá jako můj.
DBB: Ty už ten nůž nemáš?
PH: Ztratil jsem ho. Myslím, že mi vypadl u toho rybníka.
DBB: Philipe, znal jsi jistou Susan Biagottiovou?
PH: Koho?
DBB: To byla studentka Audenovy univerzity.
PH: O té nic nevím. Nikdy jsem o ní neslyšel.
DBB: Loni byla zavražděna.
PH: O tom nic nevím. Opravdu, pane Branne.
DBB: Vrátil ses k tomu rybníku osmadvacátého? V noci z osmadvacátého?
PH: Ne. To vám řekl Jamie?
DBB: Nikdo mi to neřekl. Ale státní zástupce si myslí, žes tam byl.
PH: Ale já tam nebyl.
DBB: Nebyl jsi u toho rybníka? PH: Já nevím. Nevzpomínám si.
DBB: Policisté našli nedaleko od místa vraždy Emily Rossiterové otisky bot. Zdá se, že odpovídají otiskům bot, které jsi měl v garáži.
PH: No… (dlouhá odmlka). Myslím, že tam ty boty narafičili.
DBB: Philipe, já jsem přece na tvé straně. Musíš být ke mně upřímný. Vím, že máš strach a že se kolem tebe děje spousta věcí. Ale musíš mi říkat pravdu.
PH: Já nevím, co se stalo.
DBB: Vyhrožoval jsi detektivu Cordeovi nebo jeho rodině?
PH: Ne. Nikdy. Kdo to říkal?
DBB: Uklidni se, Philipe. Můžeš mi říct něco, co by mohlo prokázat, žes Emily Rossiterovou nezabil?
PH: Já nevím.
Děkanka právě telefonovala, když Wynton Kresge vešel dovnitř. Pohlédla na šéfa bezpečnosti, uvedla ho dál a zavěsila.
"Chtěla jste se mnou mluvit?" zeptal se Kresge.
Děkanka se postavila a přešla přes místnost. Její kancelář byla mnohem víc nóbl než Kresgeho, ale tomu to bylo jedno. Spousta zkroucených samorostů, keramických váz a obrovských portrétů z devatenáctého století. Larrabyová zavřela dveře a vrátila se do křesla.
Kresge byl unaven, takže se posadil také.
"Wyntone," začala děkanka, "chtěla bych si s vámi promluvit o těch incidentech."
"O incidentech?"
"O smrti těch dívek."
"Ano. Jistě."
"Zmiňovala jsem se, že je pro školu důležité, aby do toho nebyla zapletena. Nedokážete si představit, jaké důsledky pro

nás mělo to vyšetřování vedené detektivem Cordem. Několik našich věřitelů otevřeně sdělilo profesoru Saylesovi, že nerefinancují své půjčky univerzitě, protože se doslechli o lesbických orgiích na kolejích. Díkybohu že toho mladíka dopadli."
"Bill určitě neříkal nic o orgiích."
"No, to je jen vedlejší okolnost, Wyntone," prohlásila Larrabyová. "Ve skutečnosti jsem si vás sem pozvala z toho důvodu, že vás bohužel musím propustit."
"Propustit?"
"Obdržela jsem zprávu z finanční komise. Vy jste schválil otištění nějaké inzerce v Registeru?"
Inzerát. Ten inzerát, za který Bill Corde neměl čím zaplatit. "Ano, to je pravda."
"Nemáte oprávnění schvalovat výlohy nesouvisející s bezpečností."
"Já bych řekl, že tyhle výlohy s bezpečností rozhodně souvisejí. Šlo o dopadení vraha dvou našich studentek."
"Wyntone, vy jste uskutečnil neschválenou platbu. To je totéž jako zpronevěra."
"Tohle je pomluva, děkanko," namítl Wynton Kresge, který vlastnil více knih o právu než o lovu.
"Je to vážné porušení pravidel. Personální oddělení vás bude kontaktovat ohledně odstupného, které je za daných okolností mimořádně velkorysé."
Nic dalšího děkanka nedodala. Kecla zpátky do křesla a čekala na Kresgeho útok.
Ten ji však nechal notnou chvíli ráchat se v nočních můrách spojených s Komisí pro rovné příležitosti a pak klidně řekl:
"Ta výpověď bude k dnešnímu datu?"
"Ano, Wyntone. A je mi to líto."
"Víte, děkanko, doufám, že je to jediná věc, které vám bude líto," prohlásil Kresge tajemně a odešel z kanceláře.
11
Buch.
Philip Halpern ležel na spodním kavalci a díval se na xaserové cívky nad svým obličejem.
Jakmile zaslechl ten zvuk, zamžoural a pocítil těžké svírání v žaludku. Okamžitě věděl, co to bylo. Bouchnutí dveří rodinného stejšnu. Začaly se mu potit dlaně, začaly se mu kroutit prsty. Postavil se a pohlédl přes tlusté mříže a tenké sklo na výjev, o němž věděl, že ho nemine: matka přichází na návštěvu. Vlastně ji čekal…
NE, NE, NE!
Proboha. On ji našel, igelitovou tašku s kabelkou té mrtvé holky uvnitř! Philipův otec stál necelých dvanáct metrů od něj a držel v ruce tašku, kterou jeho syn zakopal pod zadru terasou.
Philip přihlížel, jak otec hovoří se šerifem Ribbonem a oba mají na tváři bezútěšný výraz. Ribbon ukázal směrem k cele a otec se tam nadlouho zadíval, jako by se snažil posoudit, zda by měl syna navštívit. Nakonec se oba otočili a vyšli na ulici, pryč od vězení.
Oba muži seděli v zelené umakartové kóji místního koloniálu a vypadali jako staří newlebanonští kamarádi. Jejich statná ramena se hrbila nad těžkými bílými kelímky s kávou. Představovali přesně ten typ mužů, kteří se při úvodních čtyřech taktech americké hymny vymrští ze židle. Přesně ten typ mužů, kteří si v sobotu v devět hodin ráno koupí karburátor a o půl jedenácté ho mají namontovaný. Typ mužů, kteří se baví o cenách propan-butanu a o tom, na jakou návnadu zabírají okouni.
Jenže momentálně se tito muži bavili o vraždě.
"Můj kluk má svoje problémy," nadhodil Creth Halpern. "Váží víc, než by se slušelo. Je to měkká váha. Ženská váha. Nevím, jak k tomu přišel. Jeho matka pije, to určitě víte. Možná mu to nějak zpřeházelo chromozómy."
Steve Ribbon pokýval hlavou a dál míchal kávu, na kterou neměl chuť. Tohle byla čítanková otrava.
"Vemte si třeba ty fotky." Halpern šeptal, jako by přiznával věci, které nikdy v životě nahlas nevyslovil. "Ty fotky, co jste našli. Párkrát jsem mu objevil tyhlety časopisy. Ne jako Playboy. Totální sprosťárny. Fotky lidí, jak píchají. Nevím, odkud to má. Měl jsem strach, že v tom má prsty někdo starší. Nějaký chlap. Jak říkám, Philip je trochu zženštilej."
Halpern se usmál a pohlédl na láhev s kečupem, jako by se právě přenesl přes druhou velkou tragédii svého života.
"Naštěstí na těch fotkách nebyli buzíci."
"Kam tím přesně míříte, Crethe?" zeptal se Ribbon.
"Chci říct, že tendle kluk by nikomu neublížil. Nechci, aby šel do vězení."
"To vy jste nám ukázal ty trenýrky, které se pokusil spálit."
"Byl jsem na něj naštvanej. Chtěl jsem mu dát co proto. Teď se na to dívám jinak."
"A proč to vykládáte mně? Najal jste si Dennise Branna."
"Když já to s právníkama neumím. Nějak jsme si nepadli do oka."
"S Philipem to moc dobře nevypadá, Crethe."
"On není zlej. Ale je jedno velký zklamání. Víte, co by se stalo, kdyby šel do vězení?" Halpern pohlédl na Ribbona, který mlčel, přestože přesně věděl, co by se Philipu Halpernovi stalo mezi chovanci státní věznice ve Warwicku, a to pravděpodobně hned první den.
"Nemůžu říct, že toho kluka miluju," pokračoval Halpern. "O to jsem se dávno přestal snažit. Ale stejně…, já nevím."
"Brann je na právničinu dobrej. Popere se s tím."
"Koukejte, co jsem našel." Halpern zvedl otrhaný a ušpiněný igelitový pytlík a položil ho na stůl. Do loužičky rozlité kávy na umakartovém povrchu spadlo několik drobků hlíny a popcornu a rozpustily se. "Tohle jsem našel na místě, kde si Phil hrával. Byla to taková jeho skrýš. Pod zadní terasou."
Ribbon sáček otevřel. Uvnitř ležela kabelka umazaná od hlíny. Šerif ji vyklepal na stůl, pohlédl na Halperna a chraplavě zašeptal: "Tohle patřilo jedné z těch holek? Zatraceně, a proč mi to dáváte? Vždyť tohle ho s jistotou usvědčí, Crethe."
"Ne, ne." Halpern zavrtěl hlavou. "Je tam něco, co musíte vidět."

Stáli před jednopatrovou budovou ze žlutých cihel v Higginsu a svorně se skláněli nad kusem počítačového papíru.
"Teda, s tím musíme něco udělat," prohlásil Steve Ribban. "Tohle je pořádný zádrhel."
Charlie Mahoney podal papír zpět Ribbonovi, zvedl čirý igelitový pytlík s přivázanou důkazní kartou a přečetl si ručně psaný dopis, který ležel uvnitř.
Ribbon zamával papírem, jako by na něm schnul inkoust. "Prý je to tak půl napůl. Myslím, že to nemůžeme ignorovat."
"Taky si myslím. Kdo to vůbec je? A jaké má doporučení?"
"Je to grafoanalytik. Pracuje pro státní policii. Jeho posudek je u soudu přípustný, Charlie. Jestli se to dostane k Brannovi, budem zas tam, kde jsme byli, a celý tenhle případ bude pro nás všecky parádní průser."
"Pro nás všecky," zopakoval Mahoney pomalu a pohlédl na Ribbona s úsměvem, který mohl znamenat jediné: Ty zaprděnej vesnickej balfku.
"Jestli se ten případ znovu dostane na veřejnost," pokračoval Ribbon, "začnou se lidi zase bavit o Jennii a té její přítelkyni. A taky o škole, což znamená, že budeme oba v prdeli."
"Vsadím se, že to napsal jeho táta," prohlásil Mahoney, "aby z toho synáčka vysekal."
"Ne-é, jeho táta ne. Vy ho neznáte. Takhle by svýmu klukovi nepomohl. Ale mohl to napsat přímo ten fracek a ukrýt to s vědomím, že to najdeme."
"Jestli existuje možnost, že je ten papír pravý, tak to musíme poskytnout Brannovi. Takový je zákon." Mahoney zapíchl do Ribbona pevně vztyčený prst. "A říkejte si, co chcete, ale to vyšetřování jste měl dva týdny pod palcem vy, než se o něm vůbec dozvěděl okres a veřejnost. Takže máte ptáka ve sračkách přinejmenším stejně hluboko jako my všichni…" Poslední slova Mahoney melodicky protáhl.
Ribbon se vyhnul jeho nelítostnému pohledu. "To ještě nevyvrací obvinění toho kluka z vraždy Jennie Gebbenové."
"Zatraceně, Ribbone, to vy jste přece pořád žvanil o rituálním několikanásobném vrahovi, sotva se ten případ objevil. A jestli ten kluk nezabil tu druhou holku, tak kde je ta vaše pitomá teorie?"
"Sám jste toho smrada viděl," namítl Ribbon. "Všecky ty časopisy, fotky, porno, spousta rituálních nesmyslů. A pak ten nůž. Tak je vinnej, nebo není?"
Mahoney pokrčil rameny. "Nejspíš jo."
"Tak co kdybysme z něj to přiznání vyrazili?" zeptal se Ribbon a k Mahoneyho úlevě si konečně setřel pavučinku slin, která se mu vytvořila v koutku úst.
"Přiznání. Ehm."
"Dokázal byste to?" zeptal se Ribbon. "Už jste někdy taková přiznání získal?"
Mahoney zasupěl.
"Připadá mi, že byste mohl být na tyhle věci dobrej. Na získávání přiznání."
"Jo," přitakal Mahoney, který cítil rozkoš ze šerifova pochlebování a současně nevýslovné pohrdání, že se Ribbon k něčemu takovému uchýlil.
"Pořád ho máme v zadržovací cele."
Mahoney se podíval na hodinky.
"Myslím, že čím dřív to provedem, tím líp, co vy na to?" vybízel ho šerif.
"A co ostatní policisti?"
"Zařídím, abyste s ním byl sám."
"Vážně?"
"Úplně sám."
Neměl padesátitisícijoulovou xaserovou pistoli.
Neměl ani tátova rugera ráže dvaadvacet.
Jednu zbraň však Philip Halpern měl.
Obrátil se zpátky do cely a strhl z kavalce prostěradlo. Přiložil si ho k vlhkým ústům a zuby vytrhal do laciné látky čtyři zářezy. Nato podél nich roztrhal prostěradlo na cípy, které svázal k sobě. Dostrkal stůl přesně doprostřed místnosti, s jistou námahou na něj vylezl a uchopil kovové stínítko lampy. Rázem se na něj snesla lavina prachu. Philip ji vdechl, zakuckal se a zamžoural. Cítil pronikavý zápach vlastního potu smíšený s borovou vůní lysolu. Uvázal si provaz z prostěradla kolem krku a druhý konec přehodil kolem elektrické šňůry.
Upřel pohled vzhůru. Diskontní svítidlo ochranná známka šedesát wattů made in USA. Blízkost laciné žárovky mu začala rozostřovat zrak. Slova se rozpíjela, chuchvalce prachu a mrtvoly usmažených much na kovovém stínítku začaly být rozmazané. Místnost se rozzářila jako nebe. Philip Halpern svěsil ruce.
# # #
Všichni zaslechli chlapcovo hlasité zasténání.
Lance Miller zbystřil a řekl: "Zřejmě se necítí dobře. Možná bysme mu měli něco přinést."
"Jasně," odvětil jeden okresní policista. "Třeba dobře vychlazenou holku."
Lance Miller odtrhl oči od USA Today. "Holky už měl dvě," prohlásil a vrátil se k článku o Jayi Lenovi.
"Můžeš chytit od mrtvoly syfilis?" zeptal se okresní policista.
"To je nechutné," pokáral ho Miller.
Další zasténání, hlasité a srdceryvné.
"Neměli bysme ho zkontrolovat?"
"Viděls ty fotky koz jeho ségry?" zeptal se Miller.
"Ty mi nějak unikly."
"Pokusil se je spálit."
"Její kozy?"

"Ne, ty fotky," řekl Miller.
"A jak vypadaly?"
"Normální detailní záběry. Z polaroidu."
"Myslím její kozy," upřesnil policista.
"Nic velkého. Ale snímky byly tmavé. Fotil ji bez blesku."
Znovu zaslechli sténání a tázavě se po sobě podívali. "Honí si tam ptáka," vyhodnotil situaci policista.
"A co když je mu doopravdy blbě?"
"Co já vím? Tak se tam jdi mrknout. Já se mrknu příště."
"Jestli se poblil, tak já to uklízet nebudu."
"Hodíme si los."
Lance Miller vstoupil do prostoru zadržovacích cel, zavřel za sebou dveře a vyrazil chodbou k Philipově cele.
Tam spatřil chlapce, provaz z prostěradla i stůl.
"Á sakra. Á sakra." Zachrastil klíčem v zámku, otevřel dveře cely, vyskočil na stůl a chytil chlapce za ramena.
V tom okamžiku začal Philip padat.
Za ním se pak na Millera snesl pás prostěradla, který Philip neuvázal k lampě ani k ničemu jinému a jenž za ním vlál jako cíp dimenzionálního pláště. V tom okamžiku Philip vypálil na Millera ze své tajné zbraně - tím však nebyl xaser s padesáti tisíci jouly ani hononský bič, nýbrž jeho vlastních sto kilogramů váhy. Miller se sice snažil udržet rovnováhu, ale uklouzl na betonové podlaze a ztěžka dopadl na záda. Philip pokračoval v letu dolů a přistál přímo na policistovi.
Ozvalo se silné křupnutí, Lance Miller vydal jediný sten a omdlel.
Philip mu sebral klíče i zbraň a vyrazil z cely. Odjistil zadní dveře zadržovací věznice, vklouzl do křídla městské radnice a vyšel zadním východem ven. Jakmile byl opět na svobodě, začal zběsile sprintovat: nejprve od budovy a poté z centra města. Jeho plíce zoufale lapaly po dechu a bolest na prsou sílila. V tom okamžiku bleskla Philipovi hlavou okamžitá myšlenka: cítil vděk, ba přímo nadšení, že mohl být ve vězení a nemusel podstoupit trýzeň vytrvalostního běhu v hodině tělesné výchovy. Nyní sklopil hlavu a utíkal rychleji, než se mu kdy ve škole zdařilo. Rychleji než kdykoliv v životě. Philip Halpern utíkal, utíkal, utíkal.
Moment. Co to je?
Bill Corde se postavil do dveří zadržovací věznice a díval se, jak se jeden policista vkleče sklání nad druhým - počkat, vždyť je to Lance Miller - a líbá ho na ústa.
Moment. Vlastně ne.
Co to je?
Bylo to umělé dýchání. Lance Miller, bledý jako stěna a zbrocený potem, sebou mlátil o podlahu. Mával rukama, jako by se na sebe snažil upozornit záchrannou helikoptéru, kopal nohama a sípal mezi jednotlivými policistovými vdechy: "Vypadni, vypadni, vypadni!" Policista mu však vždy sevřel nos a vdechl mu do úst další dávku vzduchu.
"Myslím, že on nic takového nepotřebuje," vložil se do věci Corde.
"To je dobrý. Už jsem to dělal," odpověděl policista-záchranář, položil obě dlaně Millerovi na hrudník a silně ho stiskl. Prasknutí žebra bylo slyšet až ke Cordeovi. "Odprejskni ode mě," zamumlal Miller a omdlel.
"Nevypadá, že by měl zrovna infarkt," řekl Corde.
"Co jsem to provedl?" řekl zachránce, vstal a zatvářil se zkroušeně.
Corde poklekl a zkontroloval Millerovi pulz. "Myslím, že to není nic vážného. Co kdybyste zavolal sanitku?"
"Jo, to bych mohl. Ten kluk utekl." Policista vyrazil kolem Cordea k telefonu.
"Cože?"
"Kam mám volat? Na devět set jedenáct?"
"Jak to myslíte, že utekl?"
Policista popadl sluchátko a vyhrkl: "Před pěti minutama se zdejchnul. Haló, potřebujeme sanitku na úřad šerifa. Máme tu zraněného policistu. Dával jsem mu umělé dýchání a on na něj nereagoval dobře."
Corde vyrazil k zadržovacím celám, proběhl zadními dveřmi na radnici a odtud k východu. Za zadními dveřmi radnice se rozprostíralo sluncem ozářené parkoviště. Doprdele práce! Po prchajícím chlapci jako by se slehla země. Corde odklusal zpátky do kanceláře právě ve chvíli, kdy se ozvala kvílející siréna.
Corde řekl dispečerovi, aby přivolal Ebbanse, zvedl telefon a vytočil Ribbonovo domácí číslo. "Ahoj, Ettie, můžeš mi ho co nejrychleji zavolat? Máme tu uprchlého… jo? Kde? Na rybách? Krucipísek!"
Jim Slocum proběhl otevřenými dveřmi kolem okresního policisty, který úpěnlivě vyhlížel sanitku. "Co se děje, Bille? Slyšel jsem jenom, jak voláte záchranku."
"Malý Halpern je fuč."
"Fuč? Co to povídáš?"
"Povídám, že je fuč. A pořádně dořídil Lanceho."
"Nekecej." Slocum se zašklebil. "Na tak tlustýho kluka je to teda pořádnej rváč."
"Kde je Steve?"
"V sobotu odpoledne? Kde asi? Ve svým novým pitomým fáru…"
"Má v něm telefon?"
"Né," odvětil Slocum. "Chtěl si tam namontovat starou vysílačku, ale nedostal se k tomu."
"Rozešlete Halpernův popis, ale řekněte jim, aby při zadržování toho kluka netlačili na pilu."
"Říct jim to můžu, ale to ještě neznamená, že mě poslechnou." Slocum vstoupil do místnosti dispečerů.
Dovnitř se vřítili záchranáři s nízkými nosítky na kolečkách a pečlivě prohlédli tělo Lance Millera. Dali mu injekci, odvezli ho ven a naložili do sanitky. Miller již byl při vědomí, a když za ním zavírali dveře, barvitě nadával.

O dvacet minut později dorazil Ebbans a pět minut nato přijel i Mahoney.
"Skvělý, takže máme vraha na útěku?" zeptal se, když si poslechl nejčerstvější zprávy.
"Eh, zřejmě mi uniklo, že už ho odsoudili," prohlásil nahlas Corde.
Mahoney obrátil oči v sloup.
"Tak teď už důkaz máme," zahlaholil Slocum šťastně. "Proč by utíkal, kdyby to neudělal?"
Corde na něj pohlédl, jako by se policista ptal, jak přicházejí na svět děti.
"Pro jistotu zavolejme státní policii," navrhl Ebbans, "a řekněme jim, že máme podezřelého na útěku."
"A taky byste se mohli zmínit," dodal policista-žebrolamač, "že je ozbrojený."
Nastalo okamžité ticho. Všechny hlavy v místnosti se otočily k němu.
Policista zčervenal a dodal: "Zapomněl jsem vám to říct, protože jsem měl práci s Lancem. Má jeho revolver. Myslel jsem, že mu sebral i rychlonabíjecí zásobníky, ale ty spadly pod kavalec, takže má jen tu bouchačku. Docela jsem si oddychl, když jsem ty náboje našel."
"Nikdo nesmí nosit do cel zbraň!" prohlásil Corde. "Copak ten revolver nenechal ve skříni?"
"Asi zapomněl."
"Panenkomarjá," zašeptal Corde. "Mazej k telefonu," poručil Slocumovi, "a ohlas okresní a státní policii útěk ozbrojené osoby. Ozbrojené a citově rozrušené. Řekni jim, že je vyděšený, ale nechce nikomu ublížit."
"Vy mluvíte, jako byste tomu tady velel, detektive," namítl Mahoney. "Pokud si dobře vzpomínám, tak jste byl postaven mimo službu."
Ostatní na Cordea obezřetně pohlédli a čekali, až vybuchne. Ten však Mahoneyho slova ani pořádně neslyšel. Nacházel se již na úplně jiném místě: utíkal lesem a křovím těsně vedle Philipa Halperna a spolu s ním i sípal a lapal po dechu. "Tomu klukovi je patnáct, takže nemá řidičák. Nejspíš se snaží zmizet z okresu pěšky. Jak to nejspíš bude chtít provést?"
"Co já vím?" zeptal se Slocum. "Myslím, že s uprchlíkem jsme tu ještě co do činění neměli."
"Co takhle autobusem z Fredericksbergu?" nadhodil Ebbans.
"Možná," řekl Corde pomalu. "A co státní park?"
"No jasně," přitakal Slocum. "Ten ho dovede rovnou k řece a vsadím se, že pak bude chtít čmajznout kánoi nebo loďku a vyrazit na jih."
Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil šerif okresu Harrison Hammerback Ellison. Byl to urostlý podsaditý muž, ale obličej měl špičatý a jemný a kromě toho měl i velice malá chodidla a útlé kotníky. "Zrovna mi to hlásili. Takže ten kluk utekl?"
"No jasně." Ebbans se postavil a sebral svůj klobouk. "A taky má zbraň. Měli bysme se přemístit do státního parku. Nevadí ti to, Bille?" zeptal se. Jeho hlas zněl zvučně: jako by každého vyzýval, aby si zkusil zpochybnit návrat veškeré autority zpátky Cordeovi. Bůh ti za to žehnej, Týtý. Corde přikývl a řekl Slocumovi: "Jime, ty si vezmi třistadvojku. Pro případ, že by chtěl stopovat. Já si vezmu sto sedmnáctku až k řece a zkusím ho najít tam."
Slocum pohlédl na Ebbanse, který řekl: "Tak do toho, Jime."
Corde se pak obrátil k Mahoneymu. "Charlie, vy byste se měl asi poohlédnout v centru. Možná nás bude chtít přechytračit a zakopat se někde tady na noc."
"Myslím, že takhle chytrý není," prohlásil Mahoney zdráhavě. "Ale není to špatnej nápad."
Všichni spěšně vyrazili na parkoviště. Slocum nasedl do auta a se smykem odjel. Ellison s Ebbansem na chvíli zmizeli v mraku prachu a kouře od pneumatik. Corde zůstal vzadu. Nastartoval motor a pak pomalu vyjel z parkoviště.
Neodbočil však doprava na Cress, odkud by se dostal přímo na silnici 118. Místo toho zabočil doleva a dupl na plyn.
Při sele své moudrosti,
při síle své moci
doveďte mě, Ochránci,
do Ztracené dimenze,
na světlo z temné noci.
Philip se zarazil a přičichl k policistovu revolveru. Zbraň voněla olejem, plastem a kovem ohřátými na sedmatřicet stupňů Celsia teplou masou Philipova břicha. Revolver byl malý, ale velice těžký.
Systémy aktivovány. Xaserová torpéda v odpalovacích válcích…
Philip byl v lese, který hraničil z pozemkem jejich domu. Obklopovaly ho naklánějící se borovice, rozpálené stonky divokých slunečnic a dlouhá zprohýbaná tráva. Za stromovou clonou viděl otcův chevrolet. Rozpoznával konec izolační pásky, která držela mřížku chladiče, rozbitou od předloňska, kdy matka sjela s autem ze silnice. Viděl kotlík na rožnění. Viděl zadní terasu s dokořán otevřenými mřížovanými dveřmi, které otec zapomněl zavřít, když vykopal zpod terasy kabelku. Philip viděl i bortící se zelenou kůlnu na zadním dvorku. Pod jedním okapem trčelo obrovité a hrůzu nahánějící vosí hnízdo, které ho už týden tížilo na duši jako vypasený uher. Jakmile zabije otce a jakmile zabije hononského zrádce Jana, vypálí zbytek kulek do tohoto hnízda.
Aretovat cíl, zahajujeme dimenzionální přesun…
Ne, vzpomněl si Philip, nevystřílím do toho hnízda všechny kulky. Jednu si ušetřím.
Vyšel z lesa a zamířil k domu.
Víra. Ke Ztracené dimenzi. Na světlo z temné noci.
12
"Tohleto," řekl Creth Halpern, "ti teda moc nepomůže."
Jeho choť na něj zvědavě pohlédla - jako by vůbec nepromluvil, jako by jen stál před ní a mlčky pohyboval ústy. Jako by jeho slova bzučela kolem její hlavy jako včely ve staré krabici.

Jeho poznámka oba překvapila. Bylo to už několik let, co Halpern naposledy poukázal na manželčino pití. Ta nyní vyprázdnila obsah těžké sklenice do svého hrdla a polkla. Nalila si další sklenici a vrátila plastovou láhev do ledničky, jež dále obsahovala plátkový sýr, téměř prázdnou krabici ovesných vloček, balíček šedivého mletého hovězího a půl litru mléka. Nakonec se opřela o stěnu. Halpern zatím popadl šroubovák, jímž chtěl otevřít nátěrem přilepené okno, zasunul kovový dřík do škvíry a zapáčil nahoru. Špička šroubováku rozdrtila kus okenního rámu, ale okno se ani nehnulo. "Sakra."
Jeho žena se znovu napila a zadívala se kvetoucí šeříkový keř, který se za oknem téměř dotýkal závěsů potištěných drobnými hnědými vigvamy.
Halpern nedokázal za nic na světě pochopit, jak je možné, že jeho manželka vypadá tak dobře. Po ránu mívala trochu oteklý obličej a v noci bývaly její oči mrtvé pro každého, kdo se do nich obtěžoval pohlédnout. To však byly jediné skutečné důkazy. Loni v létě se do ní jeden z Philipových kamarádů dokonce zamiloval! Vychrtlý kolohnát ze střední školy! Halpern uznával, že má manželka skvělé tělo. Jak to jen dokázala, ládovat do sebe beefeatery rychleji než kterýkoliv z chlapů dole v nálevně, a přesto si udržet čistou pleť a pečlivě naondulované vlasy? Pěstěné nehty? Oholené nohy?
"Náš kluk," řekla jakoby mimochodem, "je v base."
"On to neudělal. Zítra bude venku."
"Nech toho, prosím tě. Vždyť jí prováděl ty věci…" Dokonce ani její hlas nezněl opilecky. Anebo už jsem si na to zvykl? přemýšlel Halpern. Pokusil se vybavit si její hlas v době, kdy se s ní seznámil, kdy poprvé začal vysedávat v hostinci New Lebanon Inn, kde v té době dělala servírku. Nedokázal to a notně ho to rozesmutnilo.
"Nemůžu ani zavolat mámě," posteskla si jeho manželka nástěnnému kalendáři. "Jak jí můžu zavolat? Strašně bych se styděla."
"Provedl tý holce pár věcí, to je fakt. Měl by za ně dostat nářez a taky ho dostane. Ale určitě nikoho nezabil. Na to můžu přísahat. Měli bysme mu sehnat nějakou pomoc."
"Jo, jasně. Jak?"
"Existujou snad nějaký státní organizace. Musíme si promluvit s… Já nevím. Prostě s někým."
"Jenom tak? To určitě. Možná kdybys vydělával." Její hlas byl průzračný jako gin.
"Dal jsem mu střechu nad hlavou. Živím ho. A tebe taky. A to není zdaleka všechno." Dvě potupy za jeden den. Halpern byl otřesen.
"Kdybys pořádně vydělával…"
"Já vydělávám, kurva. Ale ty bys mohla vydělávat taky."
"…tak bysme se na pár věcí zmohli."
"Bráním ti snad, aby sis sehnala místo?"
"Ty už si nepamatuješ. Už si na nic nepamatuješ."
"Nemůžu se s tebou bavit, když jsi v tomhle stavu," řekl Halpern. "Jak to?" zeptala se jeho žena. "Ty už se mnou nepícháš?"
V Halpernovi vzkypěl hněv, ale vzápětí se utlumil v pouhé vření. Přemýšlel, že manželce vlepí facku, ale ochromily ho bezedné výčitky svědomí. Přistoupil k ní a zadíval se z okna. Napadlo ho, že většina jejich hádek se odehrála přesně takto: ona byla opilá, on přemýšlel o jiných místech a lidech a oba se přitom dívali z okna. On ji chtěl udeřit, ale neměl k tomu potřebnou energii či potřebný typ nenávisti.
"Běž k čertu," utrousila jeho žena, jako by mu dávala instrukce.
Halpern popadl šroubovák. Několikrát ho stiskl a ucítil pružný odpor gumové rukojeti postříkané barvou. Pomalu přistoupil ke kuchyňskému dřezu, předklonil se a zběsile zaryl šroubovák do škvíry okna nad dřezem. Z okenního rámu začaly odlétávat kousky měkkého borového dřeva.
Za sebou zaslechl řinčení pánviček.
Zaslechl mlaskavý zvuk otevíraných dveří lednice.
Zaslechl zvuk nalévání kapaliny.
Zaslechl hlas své ženy. "Philipe!"
Otočil se. Chlapec vstoupil zadními dveřmi do domu a postavil se doprostřed kuchyně.
"Kdy ses dostal ven?" zeptal se jeho otec. Cítil ohavné nutkání, zuřivé nutkání vykročit a rozbít chlapci nos. Ječet na něj. (A co by měl vlastně ječet? "Jak jsi mohl udělat něco takového té nebohé holce? Jak jsi mohl, ty pitomý malý hajzlíku?" Případně: "Čím jsem si zasloužil, že jsi takový? Vždyť jsem tě miloval! Opravdu jsem tě miloval! Tohle mě tak štve!")
Creth Halpern nicméně setrval v absolutním mlčení. Šroubovák mu vyklouzl z ruky. Stál šest metrů od syna, jehož horní ret se leskl hlenem, jehož celý obličej se leskl potem a jehož tlustý trojrozměrný hrudník se neklidně vzdouval.
"Jak jsi se…"
"Proboha," zašeptala jeho manželka.
V tu chvíli spatřil zbraň i Creth Halpern.
"Copak to tam máš, chlapče?" zeptal se.
Philip se otočil k matce. Té vypadla sklenice z ruky, rozbila se a rozstříkla alkohol na dveře ledničky. Její elegantní ručky s nezlámanými rudými nehty vystřelily ke rtům. Philip se obrátil zpátky k otci. Jeho ústa se pohybovala, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Byla to ústa ryby lokající vodu. Nakonec Philip polkl a řekl slabým hlasem: "Přišel umělec."
"Poslouchej, chlapáku. Odlož tu bouchačku."
"Umělec."
"Philipe, nedělej to," žadonila matka a vzlykla. "Nedělej to, prosím tě."

"Nikdy jsem ti nic neudělal," řekl chlapec otci.
"Synu…"
Philip zvedl revolver a dodal: "Umělec. Umělec, umělecumělec…"
"Chtěl jsem ti jen pomoct, hochu."
"Nikdy jsem ti nic neudělal," zašeptal Philip.
"Hochu, já vím, žes těm holkám neublížil."
"Mluvil jsi s šerifem. Viděl jsem tě."
"Dával jsem mu tu kabelku, co jsi schoval. S tím vzkazem! Uvnitř byl ten vzkaz. Víš přece, o čem mluvím! Dokazuje, že jsi ji nezabil." Hlasem sebejistějším, dospělejším a děsivějším, než jaký kdy Halpern slyšel, Philip prohlásil: "Je mi líto, táto, ale přišel umělec."
"Chtěl jsem ti pomoct," zaúpěl otec.
"Natáhni ruku."
# # #
Bill Corde mlčky prošel kolem netečného starého voříška uvázaného na řetěz k oprýskanému zábradlí přední terasy. Protáhl se dveřmi a zamířil po růžovém běhounu posetém temnými skvrnami do zadní části domu. Cítil psí moč, žluklé jídlo a odbarvovač. V kuchyni zahlédl Philipa s tmavě šedým revolverem v ruce. Opodál spatřil Halperna a viděl i bílou ženskou paži zakončenou dlouhými nalakovanými nehty. Zastavil se v jídelně před dveřmi do kuchyně. Ponechal svůj revolver v pouzdře, sundal si klobouk a položil ho na zaprášený televizor Sanyo. Znovu se zastavil vedle jídelního stolu, jejž pokrývalo lepkavé nádobí, zbytky jídel a okraje korpusu včerejší pizzy. Uprostřed umakartového povrchu se temně srážela velká skvrna od kečupu.
"Ahoj, Philipe," řekl tiše.
Creth Halpern poskočil úlekem. Ve dveřích se objevila šokovaná tvář jeho manželky. Philip se bez zájmu podíval na detektiva, poté zpátky na otce a zopakoval: "Natáhni ruku."
"Je ozbrojenej," řekl Halpern pomalu Cordeovi.
"Natáhni ruku!"
Halpern zvedl ruce nad hlavu.
"Ne, ne nahoru. Přišel umělec. Natáhni ruku! Však ty víš, jak se to dělá."
"Phile," oslovil chlapce Corde. Philip se na něj na chvíli zadíval, ale pak opět upřel pohled na otce. Když se Corde přisunul o krok blíže, zvedl Philip revolver a namířil ho doprostřed otcova hrudníku.
"Philipe," zopakoval Corde nuceně nenuceným hlasem. "Co kdybys tu zbraň odložil? Mohl bys to udělat, prosím tě?"
Oba rodiče na detektiva bezmocně civěli. Corde viděl v jejich očích zoufalství a neuniklo mu, že největší hrůzu teď prožívá chlapcův otec.
"Prosím tě, zlato, prosím tě, hochu," kňourala matka.
Philip na ni pohlédl a usmál se. "Otevři ledničku," řekl.
"Prosím tě, broučku…"
"OTEVŘI JI!"
Matka zaječela a prudce rozrazila dveře ledničky. Philip zvedl revolver a vypálil zvonivou, ohlušující ránu do dna lahve. Umolousaná béžová lednice vybuchla ve sprše ginu. Matka znovu zaječela. Corde ani Halpern se nicméně nepohnuli a Philip se otočil zpátky ke Cordeovi.
"Nikdo ti neublíží," zavázal se Corde.
Philip se vítězoslavně zasmál. "Myslíte, že to neznám? Přesně tak to zkoušeli s Datharem. Pokusili se ho ošálit. Lhali mu, ale on jim neuvěřil."
"Chceme ti pomoct, Phile."
"Jamie mě prásknul."
"Ne, nepráskl," řekl Corde stroze. "Mluvil jsem s…"
"Prásknul."
"Ne!" vykřikl Corde zběsile, přestože riskoval chlapcovu reakci. "Mluvil jsem s ním o tom, co se stalo. Pár lidi z úřadu šerifa na něj ušilo boudu. Nevěděl, že ho sledují. Snažil se tě zachránit. Má pro tebe vzkaz." Zvedl ruku v naryanském pozdravu.
Revolver ve Philipově ruce zakolísal. "To že řekl?"
"To víš, že jo."
Philip přikývl a chabě se usmál. Obrátil se na otce a promluvil truchlivým hlasem: "Nepřišel jsi za mnou."
"Říkali že nemůžu. Mají tam návštěvní hodiny. Chtěl jsem přijít dneska odpoledne. Je to jako v té nemocnici, kde jsme byli za babičkou. Tvrdili, že můžu přijít až ve čtyři hodiny."
Philip pohlédl na Cordea, který přitakal: "To je fakt, Philipe. Tak to stojí ve směrnicích úřadu šerifa."
Chlapcovy oči sklouzly na podlahu.
Když Charlie Mahoney zaslechl zevnitř výstřel a následný křik, odložil vysílačku, z níž právě volal T. T. Ebbansovi a Hammerbacku Ellisonovi. Vytáhl z kapsy automatickou pistoli s federální licencí a vyrazil ke schodům verandy.
Poté, co sledoval Cordea až sem, chvíli vyčkával na schodech a zvažoval další postup. Výstřel však veškerou debatu ukončil. Mahoney se přikrčil, rychle nakoukl přes výplň dveří s otrhanou záclonkou, strčil do dveří a vyplížil se na verandu. Citronově zelený koberec byl celý umazaný, a Mahoneyho drahé šedé kalhoty se tak záhy až po kolena ušpinily a zmuchlaly.
Přihlížel, jak se Corde baví s Halpernovými. Mezitím před domem tiše zastavila dvě policejní auta. Mahoney se odplížil zpátky ke dveřím, otevřel je a pokynul mužům, aby vešli dovnitř. Ebbans s Ellisonem vyrazili k zadní části domu,

zatímco Slocum s jedním okresním policistou zamířili na schody, kde jim dal Mahoney pokyn, aby zůstali stát.
Nato se vplížil do obývacího pokoje.
"Hochu, prosím tě, tímhle nic nezískáš…"
"Philipe, táta s mámou a já ti chceme pomoct."
Chlapec natahoval moldánky. "Když on mě pořád bije. Já nic nedělám, a on mě bije."
"Chci, abys byl silný," vysvětlil Halpern. "Nic víc v tom nehledej. Já vím, že to v sobě máš. Všecko zas bude v pořádku. Oni si přečtou ten vzkaz a pustí tě. Řekněte mu o tom dopisu, Corde."
"O dopisu?" zeptal se Corde.
"O tom vzkazu!" zopakoval zoufale Halpern. "Řekněte mu to!"
Mahoney se postavil a vyrazil do jídelny. Dech přitom nezadržoval pouze kvůli tichu, ale i kvůli zápachu psí moči a hnijících potravin.
"O jakém vzkazu, Halperne?" zeptal se Corde.
"Copak vám to šerif neřekl?"
Mahoney se sunul vpřed. Pod jeho nohou zavrzala parketa.
Corde se otočil a spatřil ho. "Ne!"
Rovněž Philipovy oči - nyní již velké jako stříbrný dolar - Mahoneyho zahlédly. Chlapec zvedl zbraň a Mahoney ho napodobil. Corde rozpřáhl paže, rozevřel dlaně a zády k Philipovi vstoupil mezi oba protagonisty. Nervy mu tekly při pomyšlení, že má tři metry za sebou hlaveň revolveru Smith & Wesson a ve stejné vzdálenosti před sebou automatický browning. "Mahoney, co tady, ksakru, děláte?"
"Corde, ty zatracenej hajzle, uhni mi z cesty! Ty posranej…"
"Zmizte odsud, tady nemáte co dělat…!" ječel Corde. Mahoney poskakoval ve dveřích a hledal nekrytý cíl. Chlapec stál zmrtvělý strachy a mířil Cordeovi na páteř.
"Philipe," křikl Corde přes rameno, "odhoď zbraň! Všechno bude v pořádku. Hlavně…"
"UHNI MI, KURVA, Z CESTY!" zahřímal Mahoney.
Philipova ruka klesla. Otec se na něj podíval a řekl: "Tak už ho odlož, hochu. Prosím tě."
Revolver klesl ještě níže.
Na podlaze kuchyně se mihl stín. "Odhod zbraň!" zařval Mahoney a vypálil dvě rány do stropu.
Ebbans s Ellisonem vtrhli do kuchyně. Philip se otočil jejich směrem a Ellison panicky vykřikl: "On střílí, on střílí, sundej ho!" Ruce obou mužů zmizely v roztřepených záblescích hlavní. Mahoney padl na koberec. Jedna kulka prosvištěla kolem Cordeova levého ucha - také on sebou mrštil k podlaze. Philip se chvíli točil jako na obrtlíku a pak klesl k zemi. "Ne, ne, ne!" křičel Corde a škrábal se k chlapci. Philipův otec zůstal nehybně stát s pravicí nataženou k synovi.
V tíživém tichu, které následovalo, se Charlie Mahoney postavil a opřel se o růžový kovový stůl. Přitom shodil květináč, z jehož střepů se na koberec vyloupla košťálovitá pelargonie - stejně rudá a omamující jako okysličená krev, která proudila z Philipova krku a hrudníku a prosakovala špinavým kobercem, jenž možná kdysi býval bílý.

DÍL III
LOV ZBLÍZKA

1
SOUHRN ZÁVĚRŮ
KOMISE PRO VYŠETŘOVÁNÍ
STŘELECKÉHO INCIDENTU
OKRESU HARRISON
Komise se zabývala smrtí mladistvého Philipa Arthura Halperna (15 let, dále jen "podezřelý"), jehož po útěku z městské věznice v New Lebanonu smrtelně postřelili okresní policisté. Podezřelý byl ve věznici zadržován na základě obvinění z vraždy, zabití, znásilnění a análního sexu.
Osmého května v odpoledních hodinách byl podezřelý zasažen kulkami vypálenými prvním zástupcem šerifa okresu Harrison Thomasem T. Ebbansem a šerifem téhož okresu Bradfordem Ellisonem. Prokázalo se, že policista Ebbans vypálil dvě rány, jimiž zasáhl podezřelého dvakrát do hrudníku, zatímco šerif Ellison vystřelil čtyřikrát a zasáhl podezřelého jednou do krku. Všechny kulky byly nalezeny a identifikovány. Podezřelý byl na místě činu prohlášen za mrtvého.
Skutečnosti obestírající střelecký incident nejsou ve vzájemném rozporu. Podezřelý držel v době postřelení nabitý revolver Smith & Wesson ráže 38, který odcizil jistému newlebanonskému policistovi, jehož při útěku z věznice toho dne vážně napadl. Podezřelý si počínal zmateným způsobem a podle všeho zdání měl v úmyslu zastřelit svého otce. Přítomna byla rovněž matka podezřelého, dále newlebanonský detektiv William Corde a Charles Mahoney, soukromý vyšetřovatel s licencí z Missouri, který působil jako poradce newlebanonského úřadu šerifa.
Ve chvíli, kdy se detektiv Corde pokoušel přemluvit podezřelého, aby se vzdal, se k němu šerif Ellison a zástupce Ebbans přiblížili od zadního vchodu do domu. Pan Mahoney uvedl, že podezřelý náhle zvedl zbraň, a podle pana Mahoneyho "se chystal vypálit na detektiva Cordea a na mě, což ve mně vyvolalo obavy o naši bezpečnost".
Pan Mahoney následně vypálil na podezřelého dvě rány, přičemž v obou případech minul. Šerif Ellison a zástupce Ebbans tyto výstřely zaslechli a předpokládali, že podezřelý, jenž se mezitím otočil jejich směrem, začal střílet. Opětovali tedy palbu, což vyústilo v úmrtí podezřelého.
Komise dospěla k závěru, že zastřelení podezřelého bylo oprávněné a že šerif Ellison i zástupce Ebbans jednali v mezích

uvážlivého uplatňování zákona. Detektiv Corde vypověděl, že podezřelý se nechystal střílet, a souhlasíme s názorem, že pan Mahoney si možná počínal unáhleně, když vypálil rány, jež zabití předcházely. K tomuto rozhodnutí nicméně dospěl během mimořádně stresující konfrontace a tato komise je ochotna akceptovat, že jeho chování bylo za daných okolností ospravedlnitelné.
Otec podezřelého v této souvislosti vypověděl, že před incidentem předal šerifu Steveu Ribbonovi z newlebanonského úřadu šerifa vzkaz, který měl být údajně důkazem vrhajícím pochyby na vinu podezřelého. Šerif Ribbon uvedl, že tento vzkaz měl podle jeho názoru takový význam, že jej osobně odnesl do státní laboratoře k soudní analýze, avšak že následkem špatné komunikace nebyl o existenci tohoto vzkazu uvědoměn žádný z policistů vyskytujících se na místě střelby. Existence a pravost vzkazu se nicméně dotýká výhradně otázky neviny podezřelého ve věci jeho hlavních obvinění v souvislosti s jednou ze dvou vražd a nikterak nesouvisí s útěkem a napadením policisty, jež vyústily ve střelecký incident.
Vzhledem k výše uvedenému KOMISE DOSPĚLA K ZÁVĚRU, že:
- Smrt Philipa Arthura Halperna byla ospravedlnitelná.
- Toto úmrtí nebude předloženo k prošetření velkou porotou okresu Harrison.
- V souvislosti s událostmi v domě Cretha A. Halperna dne 8. května neexistují žádné důvody k propuštění, suspendování, pokutování nebo jakémukoliv jinému postihu šerifa Bradforda Ellisona ani zástupce Thomase T. Ebbanse.
Zde stojí Bill Corde.
Napsal tři pokuty za špatné parkování - přičemž nejprve obrátil silná držadla parkovacích hodin, aby se ujistil, že hříšníkům již skutečně vypršel čas a nedopustili se pouze nesprávného vhození mince. Z Cordeovy strany nejde o žádnou velkomyslnost; nikdo se s policisty nehádá vehementněji než špatně parkující řidiči.
Následně zastavuje gremlin Trudy Parsonové z roku 74 a sděluje jí, že má rozbitou pravou směrovku a špatně jí svítí levé zadní světlo. Tankuje do plymouthu benzin a poté půl dne vysedává na nejrychlejším úseku silnice. Za celou dobu však chytá pouze jednoho obchodníka z Chicaga. Dává mu bez varování rovnou pokutu, poněvadž řidič má hedvábný šedý oblek a prsten na malíčku a navíc je dohněda opálený, přestože je teprve půlka května.
Nazdárek, kamarádi, nechcete mi snad říct, že tam máte pivo, že ne, ptám se proto, že žádný z vás ještě rozhodně nevypadá na osmnáct, takže jestli je to pivo, tak doufám, že mi teď řeknete, že jste ty plechovky našli na ulici, hezky je vylijete a půjdete je vrátit za niklák, říkám to správně?
Corde žádal v otázce údajného zničení dopisů Jennie Gebbenové o řádné slyšení. Protože však byl navrácen do služby a prošetřování celé záležitosti bylo zrušeno, okresní státní zástupce mu oznámil, že takové slyšení by bylo ryze akademické. Corde si vyhledal přesné znění slova "akademické" ve slovníku, chvíli přemýšlel a pak poslal další žádost o zprostředkování slyšení. O den později mu telefonoval soudní asistent a sdělil mu, že jeho žádost byla zamítnuta a dopis v tomto duchu mu bude zaslán doporučenou poštou.
Mezitím se Cordeovi ozývá další oficiální strana. Tentokrát jde o úřad generálního prokurátora státu Missouri. Děkuje mu za jeho dopis a oznamuje, že pověřený pracovník úřadu přezkoumá na jeho podnět právoplatnost licence soukromého vyšetřovatele a povolení k držení střelné zbraně, vydaných na jistého Charlese Mahoneyho, bytem v St. Louis.
Okresní úřad šerifa oficiálně uzavírá případy Jennie Gebbenové i Emily Rossiterové. Když Corde žádá o možnost vidět onen vzkaz, který Creth Halpern předal Ribbonovi, zavolá mu osobně domů Hammerback Ellison a připomíná mu, že oba případy již byly vyřízeny. Přesně tento výraz používá. Vyřízeny. Corde odpovídá, že to chápe, ale mohl by prý přesto vidět ten vzkaz? Na což mu Ellison sděluje, že je mu líto, ale vzkaz již byl odeslán do archivního spisu.
Corde navštěvuje jeden z Jamieho zápasů a přihlíží, jak chlapec ošklivě prohrává. Celá rodina měla v plánu jít po utkání na večeři, ale po takové porážce na to nikdo nemá náladu. Jamie prohlašuje, že jde někam ven s kamarády z družstva, a Corde s Diane a Sárou jedou domů udělat si topinky.
Corde má smíšené pocity vůči doktorce Parkerové, která právě vyplenila přesně tři pětiny spořícího účtu Cordeových a za tuto částku proměnila Sáru ve vypravěčského fantoma. Dívka již na svou knihu spotřebovala čtyři kazety. Když se jí Corde ptá, jak dlouhá její kniha bude, Sára mu sděluje, že bude mít milion xilionů stránek. Corde odpovídá, že to tedy bude pěkně dlouhá, a jak dlouho ji asi tak čtenář bude číst? Sára tvrdí, že věčně. Jednoho dne ji Corde přistihuje, jak se s protáhlým obličejem dívá na zahradu. Ptá se jí, co se děje, v domnění, že Sáru trápí studium. Dcera mu nicméně odpovídá, že se bojí, že její čaroděj Slunečníček nadobro zmizel. Už strašně dlouho ho totiž neviděla. Corde by ji rád něčím utěšil, ale neví, co říct. Posílá ji tedy umýt si ruce, poněvadž je čas na večeři, a Sára se smutně podvoluje.
Diane je ráda, že Sára již nebere ritalin, protože se nedávno stala členkou akčního výboru hnutí Amerika bez drog při Komisi pro oslavy pětistého výročí objevení Ameriky a čtvrtého července během oslav státního svátku bude osobně zodpovídat za alegorický vůz s nápisem Řekni drogám ne! Jednoho dopoledne si Diane lakuje v ložnici nehty svůdným červeným lakem; Corde přihlíží, jak se její nehty pokrývají červení, avšak myslí přitom spíše na vůni laku, jež mu připomíná, jak jako chlapec nanášel na balzové modely letadel bezbarvý lak, aby zpevnil jejich konstrukci. Tato myšlenka v něm vyvolává vzpomínku na Philipa Halperna. Manželce se s ní však nesvěřuje a omezuje se na pouhé: Vypadáš moc hezky, to víš, že ano…
Diane mu rovněž poskytuje informace o Sářině lektorovi Benu Breckovi. Corde se s ním stále nesetkal, přestože by rád. Od doby, co se učí spolu, udělala Sára pozoruhodný pokrok. Ona sama často o Breckovi mluví, ale Corde vůči němu necítí žádnou žárlivost, přestože se neubrání myšlence na měsíce a měsíce trýznivého úsilí, které dceři věnoval, zatímco tenhle člověk si přijde a za pár týdnů ji úplně obrátí. Ale co se dá dělat?
Kromě toho chodí Corde s Jamiem na ryby. Nasednou do hliníkové kánoe a vyrazí na hluboký rybník. Rybářské lístky mají v pořádku a Corde s sebou navíc bere přesně odměřený kus motouzu, aby měl jistotu, že uloveni okouni mají

správnou míru. Zároveň doufá, že sem na jih přitáhla i nějaká ta velká štika; rád by z ní totiž udělal trofej do Jamieho pokoje na stěnu. Chlapec je i nadále mrzutý a nekomunikativní. Corde chvíli probírá všechna pro a proti a nakonec se syna bez obalu zeptá, jestli si nechce promluvit o Philipovi, na což Jamie odpovídá, že nechce. O pět minut později však Jamie zčistajasna vyhrkává, že si myslí, že si Philip myslel, že ho Jamie udal.
Doveslují ke břehu a sedají si na kus ocelově šedé skály. Corde synovi vysvětluje, že Philipa ještě před zastřelením ujistil, že ho Jamie ani náhodou neudal, nýbrž že se sám stal obětí podfuku. Philip to prý pochopil a uvěřil tomu. Corde do své řeči vkládá devětatřicet let upřímnosti. Jamieho výraz se ovšem nemění a oba se mlčky vracejí k rybaření. O pět minut později se Jamie ptá, jestli se otec přijde za čtrnáct dní podívat na jeho závěrečný zápas, a Corde odpovídá, že nic na světě - oheň, potopa ani výprodej v Searsu - ho od tohoto záměru neodradí. Chlapec nasadí bezmála úsměv a kývnutím dává otci najevo, že je vše zpátky ve starých kolejích.
Corde volá Kresgemu do kanceláře a cítí šok, když mu sekretářka sděluje, že pan Kresge již ve škole nepracuje. Znamená to, že dal výpověď, táže se Corde, anebo ho vyhodili? Podle sekretářky to znamená, že již ve škole nepracuje. Corde volá Kresgemu na domácí číslo, ale ten buď není doma, anebo v tomto smyslu instruoval manželku. Corde mu tedy nechává vzkaz.
Zde stojí Bill Corde. Jede k tmavému Blackfoot Pondu, k tmavé hrázi, k tmavým stromům a k šedozelenému blátu, vystupuje z auta a prochází hustým porostem. Kvůli čumilům, rybářům, dvěma silným průtržím mračen a jednomu tornádu, které se onehdy prohnalo nad New Lebanonem, však toho zde příliš k vidění není - místo činu je poseto rozlámanými větvičkami a miliony čerstvě vyrašených lístků.
Zde stojí Bill Corde. Přehazuje si čtvrťák po hřbetu ruky, prochází se místem dvou vražd a cítí, jak se mu pod nohama silně chvěje půda.
Případ je uzavřen, ale on se zde přesto prochází, on se zde přesto sklání k zemi, odkopává větvičky, listí i rozšlápnuté plechovky od piva, on se zde přesto co chvíli zastavuje, mhouří oči do hlubokého lesa a poté opět pokračuje v chůzi.
Zde stojí Bill Corde.
"Víte, kterou myslím?" dotázal se muž. Byl štíhlý, plešatý a měl na sobě modrý oblek, jehož polyesterová vlákna se leskla jako slída.
Tuhá, červenočerně pruhovaná vázanka mu na košili ležela jako plácačka. "Tu fabriku na sto sedmnáctce."
"Walte."
"Musím vám to vysvětlit. Nechte mě to vysvětlit."
Profesor Randy Sayles se necítil dobře. Ačkoliv cítil plačtivou úlevu, že vyšetřování vraždy Jennie Gebbenové skončilo a mladého Halperna pohřbili, dozvěděl se, že finanční situace univerzity je horší, než děkanka Larrabyová zpočátku dávala najevo. Předchozího dne mu volala a sdělila mu, že je zapotřebí další milion. Sayles nyní trpělivě vyzval muže, v jehož kanceláři momentálně seděl: "Prosím. Vysvětlete to."
"Ocenili ji na devět, my jsme půjčili sedm, a když jsme zástavu prohlásili za propadlou, situace na trhu se změnila a fabrika měla hodnotu pět. To znamená dvousettisícový špatný úvěr, takže jsme pak do února spotřebovali rezervu, protože podobných úvěrů máme dvanáct. Vlastně ne, osmnáct."
Kancelář ničím nepřipomínala sídlo prezidenta banky. Spíše se blížila kukani provozního v železářství. Na stěně visela skvrnitá moderní litografie, ale Sayles zahlédl na boční části rámu nálepku a věděl, že se nedívá na skutečné umění; umělecká díla se většinou neprodávají ve Walgreenu, tím méně pak dva kusy za cenu jednoho.
Sayles vytáhl z aktovky stoh papírů. "Nestál bych před vámi s kloboukem v ruce, kdyby to nebylo vážné, Walte. Letos se před námi rýsuje schodek ve výši téměř třinácti milionů."
"Situace je špatná všude."
Sayles se snažil nemluvit zoufalým tónem. Představil si sám sebe před třídou. Sebejistý, zářící úsměvy, vtipný. Vše, co se za dvacet let pedagogické činnosti naučil, nyní soustředil na tohoto muže. "Dárcové nám zatím přislíbili zhruba sedm milionů. Hovořím s…"
I bankéř však měl v rukávu teatrální kousky. "Když se teď podíváte z okna, co tam vidíte?"
Sayles přešel do protiútoku. "Vidím město, které utrpí do morku kostí, pokud se Audenova univerzita uzavře."
Za pokus to stálo. Bankéř se usmál a zavrtěl hlavou. "Já mluvím o té budově necelých padesát metrů dále po ulici. Družstevní záložna Plainsmams. Vpadl tam exekuční úřad a všechno zakonzervoval. Celá firma se bude prodávat. My jsme na tom líp, ale ne o moc. Není naděje, že by úvěrová komise schválila Audenu jediný cent." Bankéř stále hovořil klidným monotónním hlasem a palcem a ukazováčkem si přitom kroutil huňaté obočí. Oblékal se do umělých tkanin pastelových barev, měl zažloutlé zuby, prosvítající umaštěné vlasy a pod dýhovaným stolem nenuceně poklepával rozpraskanými černými botami z Monkey Wardu. Sayles přesto věděl, že Wall Street by tomuto chlápkovi vůbec nic nevytkl.
"Jestli se Auden zavře," prohlásil, "bude to tragédie."
"Ano, bude to tragédie, ale ještě větší tragédie bude, jestli schválím špatnou půjčku a státní zástupce nahoře v Higginsu na mě podá žalobu."
"Ale prosím vás, Walte, to je přece něco jiného, než kdybyste si z peněz banky koupil třeba porsche. Nikdo vás snad nezatkne za to, že jste půjčil peníze univerzitě."
Bankéř pohlédl na Saylese a jako by si měřil tep. Sayles si pomyslel: Jsem úplně stejný jako ti farmáři, kterým tenhle člověk vyplatil úvěry zajištěné jejich majetkem a již si teď zoufají, že přijdou o půdu, kterou jejich rodiny obhospodařovávaly dvě stě let. Proděkan pro finanční pomoc Randy Sayles dobře věděl, že žádný člověk není nikdy čitelnější, než když mu dáváte velký šek.
"A co kdybychom vám zastavili kus těch nových kolejí?" navrhl bankéři. "Stály třiadvacet milionů."
"Pořizovací náklady nehrají roli. A navíc: kdybychom tu zástavu prohlásili za propadlou, bylo by to proto, že se škola

položila. A k čemu by nám pak byly koleje bez školy?"
"Jen samotný pozemek má hodnotu tři miliony."
"To by však na něm nesměly stát prázdné koleje."
"Je tam velké parkoviště, hned vedle hlavní silnice."
"Je mi líto."
Tato věta probodla Saylesovo srdce. Postavil se a řekl se zoufalstvím, které bylo oběma mužům mimořádně nepříjemné: "Byl jste moje poslední naděje." Na chvíli bylo ticho. Sayles sebral své podklady a uložil je zpět do ohmatané aktovky. Vyrazil ke dveřím.
"Počkejte, profesore…"
Sayles se otočil a viděl, že bankéř cosi zvažuje. Nakonec dospěl k rozhodnutí, které mu bylo nepříjemné. Načmáral na kus papíru jméno a číslo a řekl: "Tohle jsem nikdy neudělal. Ode mě to nemáte. Neznáte mě."
Sayles pohlédl na čmáranici. Fred Barrett. Vedle jména pak stálo telefonní číslo. Předvolba 312. Chicago.
"Kdo to je?"
Bankéř chvíli mlčel. "Nevím, o čem to mluvíte," řekl nakonec.
Našel to úplnou náhodou.
Poněvadž zkazku, že Jennie Gebbenová a Leon Gilchrist byli milenci, si Brian Okun ve skutečnosti vycucal z prstu, neobtěžoval se činit to, co přislíbil děkance Larrabyové - totiž prohledávat profesorovu kancelář a hledat v ní důkazy. Hodlal se spokojit s tvrzením, že pátrání vyznělo naprázdno, a nechat celou věc plavat. A jakmile poté Gilchrist předloží kritický posudek Okunova působení, bude Brian Okun tvrdit, že profesor se mu chtěl jen pomstít za jeho špionáž.
Celá záležitost do sebe dokonale zapadala.
Celá aféra, chtělo by se říci.
Byl to dobrý plán, ale Okuna napadl ještě jeden mnohem lepší, když pokládal na Gilchristův stůl arch s hodnocením jednotlivých studentů a přitom si všiml obálky adresované zdobným písmem profesorovi. Pisatelkou byla jistá mladá studentka. Okun nezalepenou obálku zvedl a ke svému neskonalému pobavení zjistil, že papír je navoněný. Gilchrist, který se již vrátil ze San Franciska, měl momentálně přednášku, a tak se jeho asistent bez váhání posadil do jeho křesla a obálku otevřel.
Tahle báseň má velmi špatný rytmus, napadlo bezděčně kritika v Okunovi.
Když vzpomínka na tebe
pohltí mě stejně
jako jsem já pohltila v ústech tvůj úd…
Brian usoudil, že by dal studentce čtyřku za formu a tři minus za obsah. ("Vaše myšlení je neoriginální, vaše metrum nepestré a ‚med' je zoufale otřepaná metafora pro sperma.") Na tom ovšem nezáleželo, poněvadž Okun usoudil, že tato báseň bude mít přinejmenším jednoho horlivého čtenáře.
Nyní seděl v kanceláři děkanky a sledoval, jak si Larrabyová ukazuje pevným, leč zvrásněným prstem jednotlivé řádky.
"Vy jste…" Zaváhala. "Nevzal jste mu to z příchozí pošty, že ne?"
Není na něm známka ani razítko, ty pitomá krávo, tak jak mu to mohlo přijít poštou? "Nikdy bych se nedopustil ničeho nezákonného," prohlásil Okun mírně. "Ležel mu to na stole."
"Kdo je ta dívka? Ta Doris Cuttingová?"
"Jeho studentka. Nic o ní nevím."
"A nevíte, jestli ji vzal do San Franciska s sebou?"
Teď jsem ti říkal, že ji neznám. Copak už senilníš? Okun se zamračil. "Kdo ví?"
"Tohle mi stačí."
"Vystupuje se mi proti němu strašně těžko," vysvětlil Okun. "Strašně moc mě toho naučil. Ale spát se studentkou… Pro mladé lidi je to velice zranitelné období. Kdysi jsem ho respektoval." Ústa se mu sevřela do uzlíčku zklamání.
"Dáme mu výpověď. Nemáme na vybranou. Musí se to udělat. Ale počkáme do konce semestru. Kdy má poslední přednášku?"
"Pozítří."
"Oznámím mu to až poté, co odjedou studenti. Jde nám přece o co nejmenší publicitu. Vydržíte o tom do té doby mlčet?"
Okun ztěžka přikývl. "Jak je libo, děkanko." Postavil se a zamířil ke dveřím.
"Jo, Briane?" oslovila jej znovu Larrabyová, a když se otočil, řekla: "Chtěla jsem vám jen říct, že je mi to líto. Vím, že to pro vás bylo obtížné. Musel jste postavit školu nad svou osobní loajalitu. Nezapomenu vám to."
"Jak říká Immanuel Kant," odvětil Okun, "někdy musíme v zájmu vyššího dobra činit oběti."
2
"Říkals, že je vyleštíš."
"Taky je vyleštím."
"Říkals dneska."
"Však já je vyleštím dneska," odsekl Amos Trout a zabořil se hlouběji do neforemného zeleného křesílka z Naugahyde. Popadl dálkový ovladač a zesílil zvuk.
Jeho hubená manželka s kůží připomínající krocaní lalok nasypala do mísy z umělého skla kypřicí prášek a rozhodla se, že tohle jejímu muži neprojde. Odložila vajíčko a řekla: "Když jsem byla v kostele, Ada Kempleová se mi podívala přímo na nohy, jako by široko daleko nebylo na co jiného koukat, prostě mi civěla na nohy, a jestli jí pak nesvítily oči, když je ode mě odtrhla, tak to už teda fakt nevim."
"Povídám, že ti je vyleštím."

"Na." Podala mu tmavě modré střevíce, jako by mu nabízela pistole k souboji.
Trout boty převzal a pohlédl na obrazovku. Tohle všechno by nebylo tak hrozné, kdyby zrovna nehrálo Chicago s New Yorkem, kdyby zrovna nekončila poslední minuta a kdyby utkání zrovna nebylo vyrovnané.
Jenže promluvila Ona. A tak Amos Trout ještě více zesílil zvuk a odnesl boty do sklepa. (Nepřipadají mi zas tak zaprášené, aby se jim musela ta bezzubá štětka Ada Kempleová posmívat skrz tu svou mazanici laciného líčidla na ciferníku.)
"…přihrávka nalevo…, bekhendem zachytil zadák! Tomu říkám zákrok…, se probíjí…"
CVAK. Televizor ztichl a Troutovi se nad hlavou ozvaly kroky jeho manželky, která se vracela zpátky do kuchyně.
Á, to bolí. Někdy to bolí.
Trout se zašklebil a vyškubl výtisk novin z hromady, která se zde vytvořila, když byli na dovolené v Minnesotě. Rozprostřel papír na skvrnité hnědé linoleum, pomalu se postavil, přinesl si potřebné rekvizity - modrý krém, kartáč a leštící hadr - a položil je před sebe. Postupně si prohlédl obě boty a zhodnotil objem prací. Nato jednu botu otočil podrážkou vzhůru. Z podrážky odpadl zlomený nehet připomínající kousek ledové tříště. Trout položil botu na noviny, a když na ni nanášel krém, mimoděk zaostřil zrak na noviny.
Chvíli četl, pak se postavil a hodil boty na sušák na prádlo. Nakrémovaná bota zanechala na smaltovaném kovu dlouhou modrou šmouhu. Trout odnesl noviny do kuchyně, kde právě jeho choť s překříženýma nohama telefonovala.
"Strašně ti to řvalo," vysvětlila mu. "Tak jsem to vypnula," dodala a vrátila se k telefonování.
"Polož to," řekl Trout.
Manželce se při jeho rozkazovačných slovech zježila kůže na krku. Vytřeštila na něj oči. "Já mluvím s matkou."
"Polož to."
Manželka se zadívala na zažloutlý kulatý číselník, jako by tam chtěla najít vysvětlení pro Troutovo náhlé pominutí smyslů. "Ještě se ti ozvu, mami."
Trout jí sebral sluchátko a zmáčkl vidlici, aby uvolnil linku.
"Co to děláš?"
"Telefonuju."
"Takže ty mi ty boty nevyleštíš?"
"Ne," odpověděl Trout. "Nevyleštím." A začal vytáčet číslo.
Oakwoodské nákupní centrum. Bill Corde nákupní centra nenáviděl.
Jistě, prodejny byly čisté a ceny rozumné. Sears garantoval spokojenost a kde jinde na širém světě dnes mohl člověk dosáhnout uspokojení, aniž by obsahovalo více zádrhelů, než se dá vůbec spočítat? Zde si mohl člověk koupit teplou omeletu, mexickou topinku, bohaté cukroví paní Fieldové nebo mražený jogurt. Zde mohl člověk obejmout manželku, zavést ji do Victoria's Secret a postavit jí před figurínu v červených hedvábných kalhotkách, podprsence a podvazkovém pásu, políbit naoko pohoršenou a červenající se manželku na krk a nechat si od ní dát svolení ke koupi… inu, vystaveného zboží možná ne, ale třeba hezké a sexy noční košilky.
Pro Cordea však nákupní centra znamenala také Fairway Mall v St. Louis, kde kvůli němu zemřeli dva policisté. A tak sem nikdy nechodil.
Nyní pohlédl na hračkářství Toys "?" Us. Ve výkladu se nad armádou bojovníků ze Ztracené dimenze tyčil model Dathara-IV. Corde se na něj chvíli díval a pak pokračoval v chůzi, dokud nenašel prodejnu koberců Floors for All.
Sotva se ocitl tři metry za vchodem, vrhl se na něj sotva jednadvacetiletý mladík ve sportovním sáčku. "Já vím, kdo jste," prohlásil. "Jste člověk s nahou podlahou."
"Já…"
"Podlahy jsou úplně stejné jako vy a já. Někdy se chceme nově obléci a podlaha si to přeje taky. Stejný starý oděv ji postupně unaví. Co máte zrovna teď v šatníku? Dvouřadové sako, kalhoty, bermudy, košile od Izoda, ha, khaki uniformu nebo dvě, ha, nemám pravdu? A teď si představte, jak musí vaše podlaha žárlit."
"Ne…"
"Vy ani netušíte, kolik toho takový nový koberec udělá. Pro váš klid duše. Pro vaše manželství." Byl to pitbul s vetchým světlým knírkem. "Chcete si promluvit o stresu? Jakou barvu má váš koberec teď?"
"Já opravdu nemám zájem…"
"Takže nahé podlahy? Fíha, tomu říkám stres."
"Nechci koberec. Chci Amose Trouta."
"Vy jste si nepřišel koupit koberec?"
"Ne."
"Detektive?" Trout se vynořil ze zadní místnosti a oba si podali ruce.
"Hej, šerife," pokračoval mladík, "máte na policejní stanici koberec?"
Trout ho mávnutím zahnal.
Když se posadili k Troutovu stolu, poznamenal Corde: "Horlivec."
"Hé. Ne. Je strašně otravný. Ale prodává koberce. Za tři roky bude sedět ve značkové prodejně Nissanu a do osmadvaceti už bude nejspíš prodávat boeingy. Takové kluky tu dlouho neudržím."
"Říkal jste, že jste viděl ten inzerát v Registeru," začal Corde.
"Když se stala ta vražda, jeli jsme zrovna s manželkou na chvíli na dovolenou do Minnesoty. Je to jenom náhoda, ale toho inzerátu jsem si všiml, když jsem rozkládal noviny, abych jí vyleštil boty. Leštíte své manželce boty, detektive?"
"Ženy to zbožňují, viďte? Takže vy tvrdíte, že jste jel toho večera po silnici 302. To znamená v úterý 20. dubna večer?"
"Přesně tak. Vracel jsem se domů. Mohlo být tak kolem desíti nebo půl jedenácté. V to úterý jsme měli výprodej akrylových koberců a vedli jsme si tak dobře, že jsem se musel zdržet v práci dýl, abych všecko zaevidoval: to máte

šeky, faktury, hotovost, však to znáte. A tak jsem si koupil kafe a zrovna jsem projížděl kalem rybníka, když mi najednou vběhl do cesty ten chlap. Dopadlo to tak, že mám rozbitý levý reflektor. Myslím, že mě předem nemohl vidět, poněvadž tam do cesty trčí ten keř, o který by se okres rozhodně už měl postarat."
"A vy jste na něj viděl dobře?"
"Jasně že jo. Stál přede mnou a poskakoval jako ropucha na červencovém asfaltu. Když mě potom zmerčil, najednou ztuhnul, já strhl řízení na stranu a bylo to."
"Stálo opodál nějaké auto?"
"To víte, že jo. Ale nevšiml jsem si, jaká značka."
"Bylo světlé, nebo tmavé?"
"To auto? Spíš světlejší než tmavší."
"Nevybavíte si, jakou mělo značku?"
"Já ani nevím, jestli vůbec značku mělo nebo jestli to byl pick-up, nebo sedan. Prostě jsem si nevšiml - staral jsem se hlavně o to, abych toho chlápka nepřejel. Zbytek kafe se mi vybryndal na podlahu a já byl poprvé v životě rád, že mám kaštanový interiér."
"Takže to byl muž? Ne chlapec?"
"Kdepak chlapec. Mohlo mu být necelých čtyřicet, možná něco přes."
"Můžete ho popsat blíže?"
"Statný, ale ne tlustý, krátké vlasy, nijak zvlášť tmavé, vyčesané dozadu. Na sobě měl tmavé kalhoty a světlé sako, ale to sako měl ušpiněné od bláta."
"Bílý?"
"Prosím?"
"Jaké byl rasy?"
"Jo tak. Jasně, byl bílý."
"Co šperky, klobouk, boty?"
"Ne. Jak říkám, prohnal jsem se kolem něj docela rychle."
"Kdybyste viděl jeho fotografii, dokázal byste ho poznat?"
"Myslíte, abych ho identifikoval nebo tak? Můžu to zkusit."
"Vzpomínáte si ještě na něco?"
"Ne."
"Nic neobvyklého. Pokuste se vrátit v myšlenkách zpátky."
"Ne, nic. No, snad až na to, že jsem si pomyslel, že je zručnej. Jako že se vyzná v autech. Chystal se zrovna vyměnit kabel zapalování. A to nedokáže každý. Proto jsem skoro zastavil. Abych mu pomoh."
"Kabel zapalování."
"Jenže už bylo pozdě, a když se nevrátím domů do jedenácti, začne být žena na jehlách, výprodej nevýprodej."
"Takže on tam spravoval auto?"
"To zrovna ne, ale nesl k němu ten kus kabelu."
"Můžete ho popsat?"
"Normální kabel zapalování. Bílý, tlustý. Připadalo mi, že je zabalený v igelitu, jako by mu ho poslali zásilkovou službou."
"A nemohl to být nějaký provaz, třeba prádelní šňůra?"
Amos Trout se na chvíli odmlčel. "To teda docela dobře mohl."
Když Diane vešla do obývacího pokoje, Ben Breck právě stříhal ze smirkového papíru písmena. Sára seděla na gauči a sledovala ho. "Dlužím vám nové nůžky," prohlásil Breck.
"Co prosím?"
"Měl jsem jenom hrubý smirek," vysvětlil lektor. "Dost hodně poničil ostří."
"S tím si zrovna hlavu nelámu," řekla Diane. "Co teď zrovna děláte?"
",Slunce'," prohlásil Breck vážně a podal Sáře písmeno E. "Dotkni se ho a ohmatej." Písmeno se na stole připojilo k SLUNC. Sára celé slovo nahlas přečetla a přitom se dotkla každého písmena. Breck poté písmena sebral, ukryl si je za zády a jedno po druhém Sáře podával. Sára si dané písmeno se zavřenýma očima ohmatala a pak Breckovi oznámila, o které se jedná.
Diane celé cvičení uchváceně sledovala. Po deseti minutách Breck řekl: "To pro dnešek stačí, Sáro. Vedla sis moc dobře, ale ještě pracuj na písmenech ‚bé' a ‚dé' a taky na ‚kvé' a ‚pé'. Ta se ti ještě pletou."
"Budu, doktore Brecku." Sára složila písmena ze smirkového papíru a uložila je do batůžku s Barbie, ve kterém už měla magnetofon, kazety a cvičení, na nichž právě pracovala. Diane vzala dceru kolem ramen.
"Takže příští čtvrtek?" zeptal se Breck.
"Dobře," odpověděla Diane. "Budu celý den doma." Zarazila se a dodala: "Chci říct, my budeme doma."
Sára vyběhla ven. "Za chvilku se vrátím, mami."
"Nechoď daleko."
Breck s Diane vešli do kuchyně a Diane nalila do dvou šálků kávu z kávovaru, aniž se zeptala, jestli si host dá. Breck pohlédl na její rudě nalakované nehty a jeho oči pak sklouzly na její halenku se dvěma rozepnutými knoflíčky. Zdálo se, že se mu trasa jeho pohledu zamlouvá. Diane si troufla jeho reakci posoudit.
A stejně tak uměla posoudit i reakci svou.
Breck si dlouze prohlížel fotografii Billa Cordea v uniformě - visela na dveřích ledničky vedle orla, kterého Sára vystřihla z tvrdého papíru.

"Musí být vzrušující mít za muže policistu."
"Řekla bych, že je to spíš na obtíž. Volají mu v kteroukoliv denní i noční dobu a známí po něm pořád něco chtějí: aby jím popohnal stavební povolení, aby jim obstaral lístky nebo něco takového. Byl jste někdy ženatý, Bene?"
Prsteníček mu přitom Diane zkontrolovala hned při prvním setkání.
"Ne. Nikdy jsem neměl to štěstí." Breck usrkl kávu a Diane si jej bedlivě prohlédla.
"Jestli je na vás moc silná, tak tamhle je kohoutek s teplou vodou. Náš bojler ji ohřívá zhruba na šedesát stupňů."
"Je dobrá."
"S Billem je ta potíž, že je strašně obsesivní," poznamenala Diane. "Třeba…"
"Vy asi chcete říct kompulzivní."
"Jak to?"
"Kompulzivní znamená, že něco opakovaně děláte, zatímco obsesivní jste, když na něco opakovaně myslíte."
"Aha. Tak v tom případě je obojí." Oba se rozesmáli a Diane pokračovala: "On prostě nedokáže přestat. Je to workoholik. Tedy, ne že by mi to zas tolik vadilo. Aspoň ho pořád nemám na očích, a když už je doma, tak je doopravdy doma, jestli mi rozumíte. Jenže když se do něčeho pustí, tak je zaťatý jako teriér, který uviděl krysu. Když jsem šla včera v noci do postele, on ještě pořád svítil. Bill tvrdí, že takový případ je jako stavba cihlové zdi. Když si prý dáte práci s hledáním, vždycky najdete těch cihel dost."
"A on si tu práci dává?"
"Jéje, to si pište."
"Já byl párkrát u soudu jako odborný svědek - svědčil jsem v oboru psychologie pozorování. O tom, jak svědkové vidí věci, které tam nejsou, a unikají jim věci, které tam jsou. Lidské smysly jsou mimořádně nespolehlivé."
"Já jen vím, že se mu do těch případů moc nepletu. Jsou strašně, já nevím, ponuré. Je to úplně jiné, než když se na to díváte v televizi."
Tak proč se vlastně neoženil?
"Já dělám výzkum na téma násilí," konstatoval Breck. "Dva moji kolegové pracují se sociopaty…
"To je něco jako psychopati? Jako třeba Tony Curtis v Psychu?"
"Tony Perkins. Myslím, že to byl Tony Perkins."
"Jasně, jasně." Čtyřicet jedna a nikdy nebyl ženatý.
"Pracovali s několika notně zavrženíhodnými lidmi…"
Zavrženíhodnými.
"…a podle jejich teorie dělá komerční zábava společnosti medvědí službu, když se snaží maximalizovat násilí. Prý má sklon deformovat morální úsudek, což vede k situacím, kdy se jedinci chovají násilně, poněvadž mají pocit, že dopad jejich činů ve vztahu k ostatním bude nevýznamný. U mladých lidí jsme svědky…
Diane zvlhly dlaně, když se předklonila a snažila se vnímat obsah Breckova vyprávění.
"…mnoha případů otupělého afektu v reakci na filmy a…"
"Ehm. A-fektu?"
Breck poznal, že hostitelka ztratila nit, a omluvně zavrtěl hlavou. "Afekt. To znamená emoce. Děti vidí, jak někdo na obrazovce vyletí do vzduchu nebo je zavražděn, a ani to s nimi nepohne. Vůbec nic necítí. Anebo - což je ještě horší - se dokonce smějí."
"Já bych byla radši, kdyby se Jamie na takové filmy nedíval… Podívejte se třeba na toho jeho kamaráda. Ta Ztracená dimenze je úplně uchvátila - a podívejte, co se stalo."
"Myslíte toho, který zavraždil ty dívky?" zeptal se Breck. "Ano, mohl být tím filmem ovlivněn."
Diane ztvrdl koutek úst. "No, i když ho mezitím zabili, tak si Bill nemyslí, že to udělal on."
"Nemyslí?" zeptal se Breck překvapeně. "Ale váš bodyguard už tu není."
"Jen počkejte, až se ta zpráva objeví v novinách."
"Zpráva?"
"Objevil se nový svědek," zaševelila Diane trpce.
"Ale všechny noviny tvrdí, že to udělal ten kluk."
"Nejen noviny, ale i ostatní lidé ve městě. Všichni byli strašně šťastní, že se ten případ uzavřel. Ale můj Bill ne, kdepak. Ten vyšetřuje dál. Ten se nevzdává. Dneska dopoledne vyrazil za nějakou čerstvou stopou. Myslí si, že se mu podaří prokázat, že ten chlapec nevraždil."
Diane zaznamenala ve svém hlasu vztek, když se zadívala ven na místo, kde po celé dlouhé týdny parkovalo Tomovo služební auto. "Když je člověk mladý, když je v Sářině věku, všechno se mu zdá jasné, všechny konce jsou jednoznačné. Víte, kdo je dobrý a kdo špatný, a když těm špatným něco projde, pořád jsou aspoň špatní. Zatímco v našem věku…, kdo si může být čím jistý?"
Breck dopil kávu. "Máte nádherný domov."
Diane se zdálo, že to řekl toužebně, ale než se od něj dočkala čehokoliv, co by ji v tomto dojmu utvrdilo, Breck dodal: "Víte, co bych rád?"
"Povídejte," odpověděla Diane s koketním úsměvem barmanky.
"Pojďme se trochu projít. Ukážete mi pozemek."
"Jo, jistě." Oblékla si bundu a společně vyšli ven.
Diane Breckovi ukázala svůj záhon, poté zablácený pás potenciálního trávníku a poté místa, kde by již dávno vyrašily cibulky, kdyby na ně nechodily srny. Breck mumlavě pronášel uznalé poznámky a poté vyrazil k zadní části pozemku ohraničené nízkým plaňkovým plotem. "Pojďme se podívat do lesa."
"E-e," řekla Diane a odvedla ho stranou. "Musíme jít okolo."

"Kolem toho malinkého plotu? Ten přece můžeme přeskočit, ne?" zeptal se Breck.
"Ehm, vidíte ty krávy?"
"A co je s nimi?"
"Kolik stály ty vaše šikáágské boty?" zeptala se Diane.
"Ach tak," řekl Breck, "už chápu."
Oba se rozesmáli, obešli pastvinu a zamířili k pásu vysoké trávy a mladých sukovitých doubků lemujících les. Diane nebyla ani v nejmenším překvapena, když jim dům zmizel z dohledu a Breck ji vzal za ruku. A stejně tak nebyla překvapena, když mu to dovolila.
"Takže to nakonec nebyl ten kluk?"
"E-e. Mají nového svědka."
Jejich oči opsaly po místnosti ustaraný kruh a sledovaly kostkované linoleum až do temných zákoutí kavárny v budově okresního úřadu. Poté se opět upřely na průzračné půlměsíce ledu, jež pomalu roztávaly v jejich kolách.
"To si žádá řešení." Autor této věty byl obézní - jeho břicho pod bílou košilí s krátkými rukávy vystavovalo jeho opasek ze Searsu zatěžkávací zkoušce pružnosti. Měl bílé vlasy, zkřehlé uschlým nánosem vitalisu a vyčesané dozadu. Jmenoval se Jack Treadle a kromě dalších povolání byl rovněž inspektorem okresu Harrison. Všechny složky jeho obličeje oplývaly váčky a laloky: oči, ústa i brada. Zapíchl si malíček do líce, aby si skrz kůži podrbal zub.
"To asi jo," prohlásil druhý muž. Vypadal podobně lalokovitě, ale nebyl tak vypasený. Také on měl na sobě bílou košili s krátkými rukávy a na ní béžové sportovní sako. Bull Cooper byl realitním makléřem a starostou New Lebanonu. Oba byli významnými hráči v Oválné pracovně okresu Harrison.
"Podle toho, jak se to jeví," řekl Treadle, "byl ten kluk…"
"Měl revolver," namítl Cooper dotčeně.
"No, to možná měl. Ale za tu vyšetřovací zprávu bych nedal ani hovno. Neměli jsme ho zatýkat, neměli jsme ho nechat utéct, neměli jsme ho zastřelit."
"No…"
"Hernajs firnajs, todle si někdo odskáče."
"Faktem je, že ho postřelili škaredě," připustil Cooper.
"Postřelili ho do mrtva," zasupěl Treadle. Kolem nich právě pomalu hovořící maloměstští advokáti pojídali se svými klienty sendviče s játrovým salámem a talíře makaronů se sýrem za 1,59 dolaru a odháněli přitom vzrušené jarní mouchy. Treadle byl člověk, který to nejlépe uměl s ignorantskými přáteli a bezvýznamnými nepřáteli; zde byl ve svém živlu a pouze během jídla se kývnutím hlavy pozdravil nejméně s polovinou místnosti.
"Hammerback s Ribbonem si hráli na chytráky," poznamenal. "Safrapráce, dělali ze sebe neohrožené šerify, chtěli mít mediální pozornost, chtěli mít velkou razii a taky chtěli s tím několikanásobným vrahem jedním vrzem zamáznout i tu loňskou vraždu další studentky a toho stahovače koz. Mediální pozornosti se jim teda dostalo, to je fakt, až na to, že se teď novináři ptají, proč jsme nechali zabít nevinného kluka. Přes rameno nám kouká zvláštní vyšetřovačka a nějaká ta etická komise v Higginsu se nám nejspíš taky chystá hrabat prstem v zadnici. Musíme jim někoho předhodit. Do prdele práce."
"A já vím, že tím myslíš někoho z New Lebanonu." Cooper si odkašlal a otřel si ústa tlustým ubrouskem.
"Né, né, to je mi fuk. Jestli vyberem někoho z okresu a já učiním příslušné prohlášení, bude to vypadat dobře pro mě. Jestli to bude člověk z města a prohlášení učiníš ty, bude to dobré pro tebe. Chápeš, jako že nás to sice bolí, ale musíme očistit svoje vlastní řady, to se nedá nic dělat. Žádné zametání pod koberec."
"To mě nenapadlo." Cooper se viditelně uvolnil a dodal: "A co ten Mahoney?"
"Co je s ním?"
"Corde mi poslal kopii dopisu, který podal na generální prokuraturu v Missouri. Jde po tom Mahoneym pěkně, to teda jo. A řeknu ti, že Ribbon je do toho taky pěkně namočenej."
"V jakém smyslu?"
"Mahoney se neměl do toho případu vůbec plést," vysvětlil Cooper. "Je to civilista."
"No jo." Treadle se rozchechtal. "Jenže já na Mahoneyho seru. Co se stalo, stalo se. Lidi jako Mahoney vždycky zapadnou mezi šuplíky, s tím se prostě nedá nic dělat."
"Takže jaké jsou další možnosti? Kdo si to slízne nejvíc?"
"Je tu Ellison," nadhodil Treadle nenuceně očividné řešení. "A pak je tu Ribbon. Jenže když potopíme někoho, kdo je moc vysoko, bude to na nás vrhat špatné světlo - jako že jsme to neměli dost pod kontrolou."
"Na tom případu dělali dva okresní policisti. A Bill Corde nějakou dobu vedl vyšetřování."
"Corde je chytrej chlap a taky, taky…" Treadle se zakoktal a v duchu šmátral po myšlence.
"Taky našel toho nového svědka."
"Taky našel toho nového svědka," souhlasil Treadle. "A taky…"
"Taky se nenechá opít rohlíkem," nadhodil Cooper.
"Ne, nenechá se opít rohlíkem."
"Jenže," pronesl Cooper pomalu, "je tu potíž."
"Jaká potíž?"
"Copak jsi to neslyšel? Možná schválně ztratil nějaké důkazy. Proslýchá se, že s tou Gebbenovou šoustal. Byla to klasická malá víš co. Každopádně shořely nějaké dopisy nebo bůhvíco, které ji mohly spojovat s Cordem. Ukončili sice vyšetřování…"
"Jaké vyšetřování?"
"Jak říkám. Prošetřovali, jestli Corde ty důkazy nestopil. Sice to odložili, ale faktem je, že ho nikdy neshledali

nevinným."
Treadleovi se rozsvítily oči. "Myslíš, že se to dá použít?"
"Řekl bych, že to závisí na tom," prohlásil Cooper, "jestli to použít chceme, nebo ne."
Bill Corde hovořil z telefonní budky s Diane. Bylo již po setmění a on stál před Dregg's Variety, nebezpečně blízko od silnice 117. Každé šesté či sedmé auto se kolem něj prohnalo tak rychle, až cítil, jak mu aerodynamický vír táhne uniformu za sebou, jako by řidiči hráli pro zábavu hru "Otři se o policajta".
"Jamie?" zeptal se Corde. "A co je s ním?"
"Přišel domů pozdě. Přitom ani nezavolal. Chci, aby sis s ním promluvil. Je to už druhý večer po sobě."
"Dobře, promluvím s ním. Ale…" Corde kolem sebe nechal prosvištět cyklon po osmnáctikolovém nákladňáku a pokračoval: "Ale momentálně mám trochu napilno. Kvůli té stopě k případu Gebbenová. Jinak je v pořádku?"
"Samozřejmě že je v pořádku," odpověděla Diane nedůtklivě. "Už jsem ti to říkala."
"Já jsem zrovna na hlavní silnici," řekl Corde, aby vysvětlil svou roztržitost, a dodal: "Dneska večer s ním promluvím."
"Já nechci, abys s ním jenom promluvil. Chtěla jsem…"
"Co?"
"Nic."
Corde si nevšímal manželčiny křehkosti a zeptal se: "Jak se má Sára?"
"Měla docela povedenou hodinu s Benem a říkala, že zvládla další dvě kapitoly z učebnice. Ty peníze z pojišťovny dneska zase nepřišly. Říkala jsem si, že bys měl možná zavolat…"
Stojím tady uprostřed silnice.
"Dělá to přes dva tisíce," pokračovala Diane. "Když mámě sebrali vaječníky, byly za to tři tisíce pět set. Jsem strašně ráda, že si Ben účtuje jen dvacet dolarů za hodinu. Drží nás to nad vodou."
"Jasně." Kdo je Ben? Jo, ten lektor. "No," dodal Corde, "to je dobře. Radši už pojedu."
"Počkej. Ještě jedna věc. Jamieho tým nemůže sehnat autobus na zápas v Higginsu. Jamie chce vědět, jestli bys je tam nemohl s Daveym odvézt."
"Snad jo. Jasně."
"Nezapomeneš na to? Je to poslední zápas sezony."
"Nezapomenu."
Mezitím se přiblížil další automobil. Tento se však neprohnal kolem něj, ale zastavil. Corde zvedl hlavu a viděl, že se na něj dívají Steve Ribbon a Jack Treadle. Ribbon měl vážný výraz.
No potěš.
Auto patřilo Jacku Treadleovi - mercedes nejnižší řady vybavený velkým hogofogo telefonem. Zastavili před Cordeovým služebním vozem, zaparkovali u krajnice a vystoupili. Corde si uvědomil, že mu Diane něco říká. "Už musím končit," prohlásil. "Vrátím se kolem osmé," dodal a zavěsil.
Treadle zůstal u auta, zatímco Ribbon vyrazil ke Cordeovi. Vzájemně se pozdravili kývnutím hlavy. "Jak se vyvíjí ta tvoje stopa, Bille?" zeptal se šerif bez zájmu.
"Pomalu, ale děláme pokroky."
"Co kdybysme šli tamhle?" Ribbon ukázal na zastíněný pás čerstvě posekané trávy vedle obrovského dubu.
Něco je mi tu povědomé. Neabsolvovali jsme to už někdy?
Corde zamířil pod mohutné větve vzrostlého stromu, prohlédl si Ribbonův výraz a poté se zaměřil na Treadlea. Vytáhl z kapsy niklák a provedl svůj oblíbený trik.
Měl mnoho námětů k přemýšlení, ale jeho mozek se nyní zaobíral jedinou ryze praktickou myšlenkou: jak oznámí Diane zprávu, že dostal padáka.
3
"Můžeme prodat auto."
Diane Cordeová uklízela kuchyňskou linku. Na stole a pracovní ploše stály plechovky a krabice. Corde si zul boty a posadil se za kuchyňský stůl. Po chvíli se k němu přikutálela plechovka s vepřovým a fazolemi. Zachytil ji, právě když padala ze stolu. Chvíli si četl vinětu a pak plechovku opět postavil na stůl.
"Auto?" zeptal se.
"Vykopli tě, ale to přece není konec světa," prohlásila Diane. "Můžeme prodat druhé auto, protože ho stejně nepotřebujeme, čímž ušetříme i na pojistce a na údržbě."
Corde znovu pohlédl na plechovku. "A proč si myslíš, že mě vyhodili?"
"Tváříš se dneska tak truchlivě, že to s tím musí nějak souviset."
"Nabídli mi funkci šerifa," prohlásil Bill Corde.
I po tolika letech manželství by se našlo pár situací, kdy Diane nedokázala posoudit, zda její muž žertuje. Odložila dvě plechovky s barevnými fazolemi, natáhla se po třetí a pak se zarazila.
"Myslím to vážně," řekl Corde.
"Řekla bych, že je za tím něco dalšího."
"Vyhodili Stevea Ribbona. Ošklivě ten případ zvoral, ale je jedna ruka s Bullem Cooperem a Jackem Treadlem, takže ho vytáhli nahoru do nějaké nóbl funkce na okrese. Já jsem šerif a Jim Slocum přebírá vyšetřování těžkých zločinů. Týtýho vykopli. Vzhledem k tomu novému svědkovi vědí, že Philip byl nevinný. Potřebovali na někoho hodit tu jeho smrt. Takže to slízl Týtý."
"Ale já myslela, že se konalo nějaké šetření."
"Oni ho z ničeho neobvinili. Jenom mu dali kopačky."
"To je špatné. Vždycky jsem ho měla ráda. Je to dobrý chlap."

"Je to zatraceně dobrý chlap," podotkl vehementně Corde.
Diane se posadila na kuchyňskou židli, kterou jí Corde odtáhl. Sami si tyto židle restaurovali. Ke Cordeovi dolehla vzpomínka na sirnatou vůni odvrstvovače Rock Magic.
"Takže jsi rozhořčený kvůli Týtýmu?" zeptala se Diane.
"Částečně. A taky bych se musel vzdát vyšetřování."
"Vadí ti snad, že budeš sedět za stolem?"
"Jo," prohlásil Corde, ale poté si pomyslel, že by neměl manželce lhát - alespoň ne v případech, kdy je jeho lež tak očividná. "Ne. Jde o to, že případ Jennie Gebbenové by převzal Slocum."
"A dál?"
Corde se zasmál. "Miláčku, já se Slocumem pracuju už léta. Bůh mu žehnej, ale Jim by dokázal zvorat případ i tehdy, kdyby přistihl pachatele, jak si s vražedným nožem v zubech strká do zadní kapsy peněženku oběti."
Diane se dlouze zadívala na vytažené potraviny, jako by na manželově kolegovi hledala něco pozitivního. Nakonec řekla: "No, asi jo."
"A já nemám zájem nechat ten případ plavat."
"Tahle moje otázka se ti asi nebude líbit," začala Diane, "ale předpokládám, že by ti pak platili víc peněz."
"O něco."
"O kolik?"
"O pět."
"O pět set?"
"O pět tisíc."
"Á." V manželčině hlasu se ozvalo tolik nábožné úcty, že celým Cordeovým tělem projela vlna zježené bolesti. Diane se postavila, položila na stůl třetí plechovku s fazolemi a pustila se do kořenek. "Ještě jsi nejedl. Co si dáme k večeři? Máš chuť na mexickou omeletu?"
"Já nechci, aby to tomu člověku prošlo."
"To, že případ převezme Slocum, ještě neznamená, že to tomu vrahovi projde. Jim na tom přece nebude dělat sám, nebo jo?"
"Nejspíš mu přidělí nějakého zajíce z okresu. Ten případ se změnil v jednu velkou trapnost. Oni si přejí, aby už konečně vyšuměl." Diane přestala třídit balené potraviny. "Na něco se tě zeptám. Řekněme, že by na nás ten chlápek nenastražil ty Sářiny fotografie. Šel bys po něm stejně horlivě jako teď?"
"Možná ne."
"Takže kdyby se to nestalo, tak bys tu funkci přijal?"
"Vždycky jsem chtěl být šerifem," odpověděl Corde.
"No, ale on Sáře nic neudělal a teď už je pryč. Utekl, nebo snad ne?"
"Možná. Ale není to jisté."
Diane se na okamžik odmlčela. "Po té funkci jsi už dlouho toužil. Každý člověk ve městě má o tobě lepší mínění než o Steveu Ribbonovi. Mohli by tě zvolit, kdykoliv bys chtěl."
"Nemůžu říct, že bych po téhle funkci netoužil… Řeknu ti to naplno: Jestli jde Steve od válu, tak potřebují nového šerifa. To znamená, že by to vyšlo na mě, nebo na Slocuma. Jsme služebně nejstarší."
"Víš, miláčku," řekla Diane, "já myslím, že by sis to neměl nechat ujít. Pro Jima bys pracovat nedokázal. To si prostě vůbec nedokážu představit."
Corde se sklíčeně usmál. "Tohle bych New Lebanonu nemohl udělat. To mi tedy věř."
Diane roztrhla balíček s lesklými a měkkými hovězími kostkami, které vypadly na kuchyňské prkno. Sebrala nůž a začala je krájet na menší kousky. Litovala, že si o tom nemůže promluvit s Benem Breckem. Nechtěla ho požádat o radu - pouze mu popsat, co právě cítí. Aniž by pohlédla na manžela, řekla: "Musím k tobě být upřímná, Bille…" Jen zřídkakdy oslovovala manžela křestním jménem. Někdy to dělávala v souvislosti s drahocennými dárky, které jí tu a tam koupil, ale častěji v souvislosti s větami, jako byla ta následující: "Jamie půjde za pár let na vysokou a ty dobře víš, jak vysoké jsou účty doktorky Parkerové."
"Pět tisíc by nám hodně pomohlo," poznamenal Corde.
Oba se nadlouho odmlčeli. Ticho nakonec přerušila Diane. "Takže já jsem ti řekla, co jsem chtěla. Co kdyby sis teď šel promluvit s Jamiem? Jestli chce být venku i přes večeři, musí prostě zavolat předem. Jenže on se zrovna vrátil, bez pozdravu zamířil do svého pokoje a teď si tam poslouchá nějakou příšernou hudbu plnou ječení a vytí."
"No, třeba to znamená, že už je mu líp."
"Zlepšení stavu by mohl oslavit i tím, že bude chodit domů, kdy má, a poslouchat Bee Gees nebo Sinatru."
"Já dneska nemám náladu dělat mu kázání. Možná si s ním promluvím zítra."
Diane si otřela ruce plné prachu a staré mouky. Corde si četl složení na plechovce budweiseru, a proto si nevšiml, jak jeho žena špulí rty do úzké grimasy a zatíná ruku v pěst.
Jemu vůbec nejde o ty dvě mrtvé holky u rybníka - které by nebyly mrtvé, kdyby se prostě nepoflakovaly, kde nemají, kdyby to obě nebyly obyčejné univerzitní běhny. Ne, ne, on chce jen zachránit ty policajty, kterým podle vlastntního přesvědčení uchystal smrt na betonové podlaze ve Fairway Mall a které proměnil v porouchané loutky - tak alespoň působili na první stránce Post-Dispatch.
No, tak pro ty už je pozdě, Bille. Pro ty je pozdě.
"Přestaň se tvářit tak otráveně," řekla Diane manželovi. "Přes noc si to promyslíš, a ať už se rozhodneš jakkoliv, každopádně si dáš k večeři moji omeletu. Potom se budem dívat na film s Farrah Fawcettovou a já tě nechám hádat, kdo je vrah. A teď běž zalít ten pruh nového trávníku - nebo spíš to, co z něj nechali ptáci."

Otočila se zpátky ke dřezu a zářivě se usmála. Cítila vůči sobě spalující vztek, vztek na svou totální zbabělost.
O půl deváté ráno vstoupil Bill Corde na úřad šerifa a pověsil si na věšák modrou bundu a klobouk. Nato vešel do kanceláře Stevea Ribbona, kde se mezitím shromáždilo celé oddělení s výjimkou dvou policistů na dopolední hlídce. Všichni na něj kývli. Corde se ve dveřích zarazil a pak se posadil mezi ostatní - naproti Jimu Slocumovi, který seděl v Ribbonově staré židli s vysokým opěradlem.
Na stole výmluvně ležel ranní Register. V titulku stálo: "Úřad šerifa znovu otevírá případ audenských vražd". A k tomu podtitulek: "Smrt mladíka označena za ‚Tragickou nehodu'".
"Takže, pánové," začal Jim Slocum, "vítejte. Všichni jste slyšeli zprávu o Steveově povýšení a všichni z toho máme upřímnou radost. Sezval jsem si vás, abysme trochu pomlátili prázdnou slámu a abych vám řekl něco o změnách, které tu hodlám zavést. A taky vám chci říct, že jestli budete mít jakékoliv otázky, klidně mě přerušte. Rozumíte?"
"Jasně že jo," přitakal Lance Miller, jehož žebra obepínal silný obvaz.
"Fajn. Tak především: nic z toho, co se tu chystám udělat, není nijak zvlášť radikální, ale přemýšlel jsem o tomhle oddělení a napadlo mě pár věcí, které bysme měli dělat jinak k všeobecnému prospěchu." Zadíval se do jakéhosi lejstra. "Takže za prvé změníme rádiové kódy. Zvykli jsme si na spoustu nenuceného žvanění do vysílaček a já myslím, že tohle bysme dělat neměli. Můžete se tak dostat do pořádně prekérních situací. Takže odteďka budeme používat komunikační kódy Asociace pracovníků veřejně-bezpečnostních složek. To jsou ty, co vidíte v televizi. Deset čtyři. Deset třináct. A tak. Je jich celkem čtyřiatřicet a vy se je budete muset naučit všecky. Jo, a taky nechci, abyste říkali "á", "bé", "cé" a tak. Chci slyšet "Adam", "Boy", "Charles" a tak dál. Nebudem používat vojenské kódy. Vím, že někteří z vás jsou zvyklí na "Alfa", "Bravo", "Charlie" a "Delta". Jenže my jsme civilisti a není důvod, abysme se za to styděli."
Dva policisté přikývli, aby dali najevo, že se nestydí.
Bůh ti žehnej, ale… Bill Corde přešlápl z nohy na nohu a zkřížil ruce na prsou.
"Takže deset čtyři?" zeptal se Slocum.
Policisté se zdvořile usmáli.
"Další věc je, že nechci, abyste si lámali hlavu, jestli mě máte oslovovat křestním jménem. Po celá léta jsem byl pro vás Jim a nechci, abyste se ke mně najednou začali chovat grandiózně a říkali mi ‚šerife', natožpak ‚pane' nebo tak. Slibujete mi to?"
"Ano, pane!" zasalutoval jeden policista zostra a všichni se rozesmáli.
"Kromě toho se vám snažím obstarat vysílačky. Starosta Cooper to pokládá za dobrý nápad, ale to, odkud se ty peníze vezmou, je zas úplně něco jiného, takže si na ně možná budete muset trochu počkat. Ale chtěl jsem, abyste věděli, že je máme na seznamu přání. A teď už přejděme k věci."
V průběhu příštích deseti minut se Corde usilovně snažil udržet pozornost, když Slocum popisoval své plány na rozdělení New Lebanonu do okrsků a zřízení speciální protidrogové úderky.
Jeden policista se zamračil a řekl: "Myslím, že jsem tady za pořádné drogy ještě nikdy nikoho nezatkl, Jime. Maximálně jsem někoho načapal s trochou marjánky. Nebo koksu na Audenu." Otočil se k dalším policistům. "Co vy?"
Ostatní prohlásili, že s drogami přišli do styku zřídkakdy.
"Co není, může být," prohlásil Slocum a zvedl obálku časopisu Time, která pojednávala o cracku v malých městech.
V tu chvíli Corde opustil myšlenkami místnost.
O půl hodiny později se policisté rozešli a odnesli si s sebou fotokopie nových rádiových kódů, z nichž měli příští týden skládat zkoušku. Corde si přitáhl židli blíže ke stolu.
"Jsem rád, že jsi zůstal, Bille. Chtěl jsem s tebou projednat pár věcí."
"Já taky."
"Trochu jsem o tom přemýšlel a rád bych ti řekl, k čemu jsem dospěl," začal Slocum. "Tohle je docela zvláštní situace, protože ty seš služebně starší, a přitom jsem tu funkci dostal já. A tak jsem vymyslel něco, co by tě podle mě mohlo docela potěšit."
"Povídej."
"Vytvořím tady novou funkci. Bude se jmenovat vicešerif." Slocum se odmlčel a ponechal na Cordeovi, aby si jeho slova plně vychutnal. Když Corde nereagoval, novopečený šerif dodal: "A hádej, kdo do ní bude jmenován… To si piš, že jo." Slocum přímo zářil. "Zní to fakt pěkně, co říkáš?"
"A co přesně to bude znamenat?"
"Hele, já si rozhodně nemyslím, že ti tím prokazuju nějakou laskavost. Kdepak. Faktem je, že si tu funkci budeš muset zasloužit. Ale přemýšlel jsem, na co máš asi tak největší talent, Bille. A každý vidí, že na papírování seš mnohem lepší než já. Takže na tebe budu přehazovat spoustu těchhle věcí. Rozpisy, přesčasy, personální problémy, výplaty. Tak co na to říkáte, pane vicešerife?"
Corde se postavil, zavřel dveře a vrátil se na židli. Bez nejmenších zábran pak upřel na Slocuma pohled. "Jime, ty jsi tu teď šerif a já myslím, že tohle oddělení povedeš docela dobře. Ale já teď budu dělat jenom jednu jedinou věc, a to stopovat vraha Jennie Gebbenové. Hodlám ho najít, ať už bude v New Lebanonu, ve Fredericksbergu, v Chicagu nebo třeba v Mexico City, a předvedu ho k procesu. A teď mi pověz, jaký je rozpočet na policisty."
"Cože?" Slocum byl tak překvapen, že se ani nezamračil.
"Rozpočet," zopakoval Corde netrpělivě. "Copak ti Steve neukázal rozpočet úřadu?"
"Jo, někde tady…" Slocum se chvíli díval na pracovní stůl a hledal něco, co neměl zájem najít. "Víš, Bille, problém je v tom, že si nejsem tak jistý, jestli tě můžu nasadit jenom na jeden případ. Už takhle máme o člověka míň, když teď má Lance zlomená žebra. Todleto je hodně velký požadavek. Budu si to muset promyslet."
"Myslím, že leží tamhle - ta počítačová sjetina."

Slocum vytáhl arch papíru a rozprostřel ho. "Takže je to tenhle sloupec? Stojí tu ‚personál'."
"To je skutečný stav," řekl Corde. "Já potřebuju znát rozpočet."
"Co to je?"
"Ukaž, dej to sem." Corde se zamračil. "Přesně toho jsem se bál. Na zvýšení platů už skoro nic nezbývá. Na nového člověka to určitě nestačí."
"Zvýšení platů? Myslíš, že bych měl chlapům zvednout platy?" Corde si cosi zapsal na kartičku a řekl: "Do konce roku nám zbývá asi pět tisíc na cestovné a vybavení… Byl bych rád, kdybys tuhle položku nechal být. Velkou část totiž budu potřebovat - jestli ne všechno."
"Vybavení? Ale já už ti říkal, že mám potíže sehnat dost peněz na vysílačky. A taky jsem chtěl koupit nám všem glocky. Jeden stojí přes čtyři stovky."
"Glocky? Jime, my nepotřebujeme automaty na patnáct nábojů." Slocum chvíli mlčel a pak tiše řekl: "Já jsem tu šerif, Bille. Řekl jsem, že tvou žádost posoudím, ale nemůžu ti nic slíbit."
Corde položil stránku s rozpočtem na stůl. "Dobrá, Jime, to, co ti teď povím, se bohužel nedá říct hezky." Odmlčel se a poctivě se snažil najít přijatelnou formulaci. "Jediné, co k tomu podotknu, abych to trochu zmírnil, je, že bych prohlásil přesně totéž, i kdyby teď na tvém místě seděl Steve nebo třeba i samotný Jack Treadle. Tys dostal tohle koryto jen za zásluhy: víš to ty, vím to i já a mám za tebe radost. Ale uvědom si, že tě jmenovali jen proto, že jsem to já předtím odmítl. A cenou za moje odmítnutí je, že mi přidělíš případ Gebbenová a k tomu celý rozpočet na cestovné a vybavení, do posledního centu. Jakmile to skončí, rád ti pomůžu se všemi těmi administrativními věcmi, a dokonce se naučím i ty tvoje rádiové kódy, ale do té doby to prostě bude tak, jak jsem řekl."
Corde se zadíval na Slocumův šokovaný obličej, který pomalu ztuhl. Corde přemýšlel, jestli by jeho slovní výpad nakonec nemohl být ku prospěchu věci - alespoň by utužil šerifovo chabé vystupování.
"Nemusíš být takový, Bille."
Tajtrlíkování skončilo a Corde nyní ve Slocumových očích spatřil snad až příliš živé poznání, že jeho kariérní postup probíhá výlučně nezaslouženým samospádem. Kromě toho zahlédl také Slocumovu zmařenou naději, která - kdyby se byl život vyvíjel jen o maličko jinak - mohla být jeho vlastní nenaplněnou ambicí. Bolelo ho to, kvůli němu samotnému i kvůli Slocumovi, ale neomluvil se. Místo toho vstal a zamířil ke dveřím. "Spoléhám na tebe, že necháš ty peníze, kde jsou, dokud je nepřestanu potřebovat."
Výčet dluhů Wyntona Kresgeho: 132,80 dolarů vůči GMAC. 78 dolarů vůči Visa. 892,30 dolarů vůči Union Bank and Trust (konsolidační úvěr). 98,13 dolarů vůči elektrárenské společnosti. 57,82 dolarů vůči telefonní společnosti. 122,78 vůči hračkářství Duds and Things. 120,00 dolarů vůči služebné Corisse Hanleyové-Dukeové. 245,47 dolarů vůči American Express. 88,91 dolarů vůči Mobilu (zatracení Texasani, zatracení Arabové). 34,70 dolarů vůči Searsu.
A to byl teprve květen.
Kresge neměl to srdce sečíst údaje za celý rok a neodvažoval se odhadnout výdaje dětí za líčidla, hamburgery, hračky s motivem želv Ninja, skateboardy, tenisky Nike s pumpičkou, rukavice, basketbalové míče, hodiny klavíru, bramborové lupínky, software na Apple, trička se Spikem Leem a Bartem Simpsonem, kazety s Run DMC, kazety s Ice-T, kazety s Janet Jackson, Paulou Abdul, The Winnans, gumové medvídky, bílý čedar, popcorn, lehkou pepsi a všechno ostatní, co do sebe nasála černá díra dětského kapitalismu.
Ve dveřích jeho pracovny se objevila Darla a oznámila mu, že instalatér je hotov.
"Dobře," řekl Kresge. "Kolik chce?" Otevřel šekovou knížku a odtrhl šek. Nechal ho nevyplněný a podal ho Darle.
"Sto dvacet čtyři, drahoušku."
"Kolik?"
"Ve studené vodě se koupat nemůžes," řekla Darla a zmizela. Kresge si poznamenal: Šek 2025. Částka 124 dolarů. Pro posraného zkurvysyna instalatéra. Čím to je, uvažoval, že čím víc člověk vydělává, tím víc utrácí? Když se s Darlou brali, bydleli v karavanovém parku jižně od obchodního centra v Columbii ve státě Missouri. On pracoval jako asistent ředitele bezpečnosti na univerzitě a vydělával devatenáct tisíc dolarů ročně. Přitom měli spořící účet. Opravdový spořící účet, na kterém jim nabíhal úrok. Ne moc, to je fakt, ale něco přece. Člověk se mohl podívat na dlouhou řadu položek a mít dojem, že někam v životě směřuje. Zatímco teď, nula. Jenom dluhy.
Tohle bylo příliš. Kdykoliv Kresge pomyslel na účty, na hladové děti, na manželku či na vlastní nezaměstnanost, začaly se mu potit dlaně a pulz mu stoupl na 180 tepů. Vzpomněl si, jak kdysi přemluvil propadajícího studenta, aby slezl ze střechy rektorátu Audenovy univerzity. Dvacet metrů nad chodníkem z břidlicových dlaždic. Kresge byl naprosto klidný. Bez jakéhokoliv jištění se postavil na římsu o šířce pětatřiceti centimetrů. Jako by hledal pár kámošů, kteří by si s ním zahráli kulečník. Mluvil na chlapce a centimetr po centimetru se k němu přibližoval. Tehdy však necítil ani zdaleka takovou hrůzu, jaká se ho zmocnila nyní, když setřídil všechny tlusté bílé obálky s účty a přisunul k sobě plastovou šekovou knížku s modrým hřbetem, která bude již brzy vypleněna.
Zazvonil telefon a Kresge ho zvedl. Chvíli poslouchal a pak se podíval na hodinky. "No, já nevím," pravil a poslouchal ještě chvíli. "To asi jo." Zavěsil.
4
"Wyntone, no tak, trochu života do toho umírání. Vypadáte jako chodící náhrobek."
Corde odbočil se služebním autem za roh a sešlápl plyn. Čtyřválec s tovární úpravou, aby mohl chytat corvetty a camara, odhodil oba muže zpět do vinylových sedadel. No tak Wyntone seber se seber se seber se.
"Co to tam máte?" Kresge pohlédl na sedadlo pod Cordeovým zadkem. "Na čem to sedíte?"
Potah tvořený sešněrovanými dřevěnými kuličkami vypadal jako rohož. "Je to dobré na záda," konstatoval Corde. "Při jízdě vás to prý masíruje."
Kresge se zadíval jinam, jako by již dávno zapomněl, na co se ptal.

"Chodíte rád na ryby?" zeptal se ho Corde.
"Dneska se mi nechce."
"Co se vám nechce?"
Po jisté době se Kresge k rozhovoru vrátil. "Se mi jít na ryby."
"My nejdeme na ryby," upřesnil Corde. "Jen jsem se vás zeptal, jestli na ně rád chodíte."
"Rád chodím na lov."
"Já zase rád rybařím," řekl Corde. "Ale lov je taky dobrý."
Projeli kolem rybníka, u nějž nalezly smrt Jennie Gebbenová a Emily Rossiterová. Corde nezpomalil a žádný z mužů neučinil jedinou poznámku. Společně uháněli k silnici do Fredericksbergu.
Po deseti minutách se Kresge dotkl krátké brokovnice na rozhánění davu, která ležela zaklíněná hlavní vzhůru mezi oběma sedadly. "Čím ji máte nabitou?"
"Dvounulkama."
"Myslel jsem si, že se do ní láduje sůl nebo plastové kulky."
"Kdepak. Olověné broky."
"Vy nemusíte používat ocel? Myslel jsem, že vzhledem ke zdejším mokřadům musíte používat ocel."
"Když my tady zas tolik broků po lidech nevystřílíme," vysvětlil Corde.
"Jo, to asi ne. Použil jste ji někdy?"
"Párkrát jsem s ní na někoho mířil. Ale s neskonalým potěšením musím říct, že jsem nikdy nemusel zmáčknout spoušť. Máte krásnou ženu."
"Jo."
"Kolik vlastně napočítáte dětí, když se vám všecky sejdou?"
"Sedm. Kam jedeme?"
"Do Fredericksbergu."
"Aha. Proč?"
"Proto."
"Aha."
O dvacet minut později vjeli na velké parkoviště, vystoupili a zamířili do okresní budovy. Když míjeli okresní úřad šerifa, všiml si Corde, že zde právě malují jednu prázdnou kancelář. Byla to bývalá kancelář T. T. Ebbanse. Na jmenovce vedle dveří nebyl nikdo uveden, ale Corde si zde dokázal velmi živě vybavit jméno S. A. Ribbon. Pokračovali s Kresgem hlouběji do útrob budovy, konkrétně do kanceláře na konci haly. Na zvlněné skleněné cedulce zde byl zlatým písmem vyveden nápis Okresní koncipient.
Kresge se zastavil před plakátem Hledané osoby v hale a řekl Cordeovi: "Jestli tu máte nějaké vyřizování, detektive, můžu počkat tady."
"Né, né, pojďte se mnou."
Corde prošel lítacími dveřmi do tmavé staré kanceláře, jejímuž dřevěnému obložení vévodila zaprášená olejomalba soudce, který vypadal, jako by během celého portrétování vymýšlel kruté a neobvyklé tresty.
Zpoza stolu pod oknem na ně zamával prošedivělý plešatějící muž v pomačkané bílé košili, s motýlkem a s kšandami.
"Dejte spočinout svým kostem, pánové." Okresní koncipient se začal prohrabovat hromadami papírů na stole. "Kdepak to máme, kdepak to máme… Dobře. Tady to je." Našel několik lejster posetých drobným písmem a položil je před sebe.
"Ty seš teda praštěnej pitomec, Corde, že sis nechal ujít tuhle šanci."
"To asi jsem," odvětil Corde.
"Byli parádně naštvaní, to ti teda povím. Takhle si to nikdo nepřál."
"E-he."
"Pokud ti to náhodou ještě nedošlo."
"Došlo."
"O čem to mluví?" zeptal se Kresge Cordea.
Koncipient hlasitě dodal, jako by doufal, že to bude slyšet i jinde: "A nikdo tady nemá radost, že nám sem šoupli víš koho."
Corde předpokládal, že je řeč o Ribbonovi. "Za tohle vážně nemůžu."
Okresní koncipient zvážněl, rozložil před sebe papíry a začal listovat ve spisu se třemi kroužky. Na jedné stránce se zastavil a spustil rychlou palbu slov: "Takže z moci úřední vás vyzývám, abyste zvedl pravou ruku…"
Corde se díval na kyselý portrét nad koncipientovou hlavou. Kresge sledoval jeho oči. Koncipient přestal číst a pohlédl na Kresgeho. "Tak zvednete tu ruku, nebo jak?"
"Já?" řekl Kresge.
"Vy jste přece jmenován policistou."
"Já?" Kresgeho baryton se zvedl téměř až v tenor.
"Zvedněte ruku, Wyntone," vyzval ho Corde. Kresge poslechl.
"Podle státního zákona číslo dvanáct, článku sto třicet jedna, odstavce třináct, nyní z moci úřední, svěřené mi okresem Harrison, tímto jmenuji vás, Wyntone Washingtone Kresge, zvláštním policistou. Opakujte po mně: ‚Já, Wynton Washington Kresge…'"
Kresge si odkašlal a zadíval se užasle na Cordea. "Co to je?"
"Udělejte, co vám ten muž říká," odpověděl Corde.
"Já, Wynton Washington Kresge, přísahám, že budu bránit zákony tohoto státu a že budu neúnavně a věrně sloužit a chránit občany okresu Harrison, jakož i samosprávné úřady působící na jeho území…"

"Jestli nechcete říct ‚k čemuž mi dopomáhej Bůh'," podotkl závěrem koncipient, "můžete prohlásit ‚což stvrzuji touto slavnostní přísahou'."
"K čemuž mi dopomáhej Bůh," odříkal Kresge.
Corde mu podal ruku a koncipient mu přisunul tři papíry k podpisu.
"Tohle jste mi neřekl," zašeptal Kresge Cordeovi.
"Já vás potřebuju, Wyntone. A říkal jsem si, že jestli vás odvezu až sem, budete v menším pokušení říct mi ne a jít si hledat nějaké teplé místečko jinde."
"Heleďte, detektive, já jsem vám vděčný. Opravdu ano. Ale něco takového si přece nemůžu dovolit."
Corde se záhadně usmál. "Nemůžete si dovolit to neudělat. Jen si promluvte s tou vaší pohlednou paničkou. Určitě najdete nějaký způsob, jak to všechno zaonačit."
Koncipient byl netrpělivý. "O tom si laskavě promluvte později, ano?" Vyřídil papíry, přeložil dvě lejstra jako soudní obsílku a jedno podal Kresgemu. "Půjdete na centrální evidenci, tam si necháte sejmout otisky do nějakého formuláře a na personálním vás pak vyblejsknou na průkazku. Je to ve stejné budově. Bill vás tam dovede. Obě tyhle kopie si nechte notářsky ověřit. Lucy vám to udělá, jestli není na obědě. Jestli jo, tak běžte do zemědělské banky a chtějte Sally Anne. Jednu kopii mi přineste zpátky."
"Ale já si to ještě ani nerozmyslel."
"Jste teď zvláštní policista, což zní sice dobře, ale ať vám to nestoupne do hlavy, protože je to nejnižší hodnost, kterou tady máme. Máte zbrojní pas?"
"Ano, mám. V Higginsu jsem absolvoval kurz na krátké střelné zbraně. Měl jsem skóre…"
"Musíte si koupit vlastní zbraň, ale do výše dvou stovek vám ji proplatíme. Automaty nám nevadí, ale můžete používat jenom povolené náboje, což jsou tyhlety." Podal Kresgemu špatnou fotokopii jakéhosi seznamu. "Nenechte se chytit s něčím těžším. A jestli budete upravovat spoušť, nesmí být nastavená na míň než devět liber."
Kresge přikývl a Corde si všiml, že se přestal zdráhat.
"Vaše mzda bude činit dvacet devět a půl tisíce ročně s alikvótním podílem podle toho, jak dlouho u nás zůstanete. Zatím budete přidělen k Billovi - na tak dlouho, na jak dlouho vás bude potřebovat. Haha, velký otazník. Až spolu doděláte případ Gebbenová a dostanete toho úchyla za mříže, můžem vám tady na okrese najít trvalé zaměstnání, teda jestli vám to potvrdí státní policejní akademie.
Za předpokladu, že budete pracovat více než pětadvacet hodin týdně, vám vzniká nárok na veškeré výhody, ale musíte absolvovat kondiční test. A za rodinu budete muset něco doplácet. Máte ženu a děti?"
"Sedm."
"On myslí sedm dětí," vysvětlil Corde. "Ženu má jen jednu."
"Jo, a ještě něco…" Koncipient podal Kresgemu zelenou vinylovou brožuru zabalenou v igelitu. Mohla mít asi tři sta stránek. "To je státní trestní zákon a Procedurální průvodce policisty. Přečíst. Naučit."
"Ano, pane." Kresge zářil skromnou pýchou. "Budu i salutovat?" "Všechno máte tam." Koncipient poklepal na průvodce.
Jennie,
chtělas někoho, kdo by tě naučil lásce, a místo toho jsi našla někoho, kdo tě naučil zemřít.
Proč jsi v tu noc odešla? Říkalas, že to skončilo.
Věřím ti, nebo ne?
Ta nevědomost je skoro stejně těžká jako život bez tebe.
Proč holka, proč?
Do brzkého shledání,
Em
"Kde to bylo?"
"V Emilyině kabelce v tu noc, kdy se utopila."
"A oni si mysleli, že tohle napsal Halpern?" zeptal se Wynton Kresge. "Patnáctiletý kluk?"
"Ehm," přitakal Corde.
Oba seděli na úřadu šerifa v New Lebanonu a Kresge měl již na sobě stejně vypranou a nažehlenou uniformu jako Corde. Kresge položil Emilyin vzkaz zatavený v plastu na Cordeův stůl a Corde zatím nahlas přečetl přiloženou zprávu.
",Grafoanalýza předmětného dokumentu. Podle mého profesionálního názoru neexistuje vyšší než padesátiprocentní pravděpodobnost, že rukopis patří Emily Rossiterové. Jako charakteristické podobnosti uvádím pětistupňový zadní sklon písmen, krátké horní i dolní délky a kličky na velkých písmenech. Odchylky od předložených vzorků jsou značné, ale mohly být způsobeny opilostí, působením drog, citovým rozrušením nebo nerovnoměrností podložky.'"
"Proč o tom Philip nic neřekl?"
"Možná ten vzkaz neviděl. A možná ho viděl, ale nepřipisoval mu žádný význam." Corde se na vzkaz dlouze zadíval a řekl: "Předpokládejme, že ho skutečně napsala Emily, dobře?"
"Dobře."
"Vypovídá to o něčem?"
"No, říká nám to dvě věci. Za prvé je to dopis sebevraha. Což znamená…"
"Naznačuje," opravil ho Corde.
"Což naznačuje, že Emily spáchala sebevraždu. Že nebyla zavražděna."
"Dobře. A druhá věc?"
"Že Halpern nezabil ani Jennii. Chci říct, že se to z toho dá vydedukovat."
"Proč?"

"Protože onen ‚někdo', o kom se Emily v tom dopise zmiňuje, je pravděpodobně - nebo spíš možná - pachatel. Řekl bych, že někdo, s kým měla Jennie milostný vztah. A určitě neměla milostný vztah s Philipem Halpernem."
"Máš na mysli tu pasáž, kde říká, že si myslela, že to skončilo?"
"Jo. Jako že skončil ten Jenniin milostný vztah."
"A pak je tu ten obrat ‚v tu noc odešla'," řekl Corde. "Mohla by mluvit o úterní noci." Otevřel aktovku. Již notně ošuntělá fotografie Jennie Gebbenové na volejbalovém hřišti se dívala na několik hromádek ohmataných karet s oslími rohy. Corde protřídil jednu hromádku a vytáhl jakousi kartu.
"To je tvůj počítač, Bille?"
"Počítač, haha. Tady to je. Kolem páté nebo šesté odpoledne před Jenniinou vraždou měly obě dívky nějaký vážný rozhovor. Možná se i hádaly. A Emily byla toho večera rozmrzelá. Ani nešla s kamarádkami na večeři."
"Takže Jennie šla možná na schůzku se svým milencem nebo bývalým milencem a Emily takříkajíc spadla z lopatky."
"Možná. Ale počkej," dodal Corde a vytáhl další kartu. "Dívka, která mi prozradila, že Jennie byla bisexuálka, mi taky řekla, že se Jennie v neděli před svou smrtí s někým pohádala. Prý mu řekla: ‚Já miluju ji, a ne tebe.' Takže co když souhlasila, že se naposledy setká s tím mužem…"
"Nebo ženou," dodal Kresge.
Corde zvedl obočí a zamyslel se nad kolegovou poznámkou. "Možná. Jenže Trout, ten chlap přes koberce, prý viděl muže… Takže co když souhlasila, že se s tím milencem naposledy setká, a on ji zavraždil?"
"To zní docela dobře."
"Ale co ta shoda DNA? Na místě činu se našlo Philipovo semeno."
"Zatraceně, to je fakt." Kresge se zamračil.
"Nesmíš se mnou vždycky hned souhlasit."
Kresge se na chvíli zamyslel. "Možná ji zavraždil ten milenec. A pak šel kolem ten kluk a znásilnil ji…"
"Jestli už byla mrtvá, tak to technicky vzato nebylo znásilnění. Bylo to zneuctění lidských ostatků. Pouhý přečin."
"Ó." Kresge se tvářil znepokojeně. "Musím se ještě zatraceně hodně učit."
Corde se zadumal. "Ale proč za námi Emily nepřišla a neřekla nám, co ví? Copak nechtěla, abychom vraha zatkli?"
"Třeba nevěděla, jak se jmenuje. Jestli byly ty dvě holky milenky, tak někdo, s kým měla Jennie milostný vztah, musel být mezi nimi citlivým místem. Emily možná nechtěla, aby se o něm Jennie před ní vůbec zmiňovala."
"To je dobrý postřeh, Wyntone. Ale přesto mohla přijít a sdělit nám, že Jennii zavraždil někdo, s kým měla předtím milostný vztah." Kresgemu nezbývalo než souhlasit.
"Jenže podívej, co se stalo," dodal Corde po chvíli. "Emily spáchala sebevraždu. Předpokládám, že byla šílená žalem. Vůbec ji nenapadlo kontaktovat policii. Věděla jen tolik, že její milenka je mrtvá."
Kresge pokýval hlavou. "To je dobrý. Jo, s tím souhlasím."
"Takže máme před sebou spoustu práce." Corde vybral jednu hromádku karet a hodil ji Kresgemu. "Podle toho, co zatím o Jennii víme, mohla mít románek s celým zástupem lidí."
"No, tolik těch profesorů zase být nemůže."
"Profesorů?"
Kresge poklepal na zatavenou kartu. "Ona přece mluví o profesorovi, ne?"
Corde chvíli hledal odpověď ve vzkazu, poté vzhlédl a zavrtěl hlavou. "Proč si to myslíš?"
"No," vysvětlil Kresge, "je tam sloveso ‚naučit'. Takže jsem prostě předpokládal, že mluví o některém z jejích profesorů."
"Emily to přece mohla myslet obecně."
"To mohla," připustil Kresge. "Ale třeba si ušetříme spoustu času, když ze všeho nejdříve proklepneme profesory."
Corde sebral karty a vrátil je do aktovky. "Tentokrát můžeme použít i sirénu, Wyntone. A majáček taky."
# # #
Myslíš, že o tebe stojí? Počkej, však to se dozvíš hned.
Myslíš, že tě chtějí?
Snad, jenže jejich chtění je chladné jako led…
Jamie Corde poslouchal, jak sluchátka jeho walkmana chrlí dusavé verše textu. Ležel na zádech a díval se na zapadající slunce. Přál si umět poznávat čas podle polohy slunce na obloze. Nevěděl však, jak na to. Přál si umět poznávat světové strany podle toho, jak rostou určité stromy, ale nedokázal si vzpomenout, o jaké stromy se jedná. Přál si cestovat do jiného rozměru. Zapnul si bundu před chladným větříkem a posunul se hlouběji do úžlabiny vyplněné krátkou trávou, aby se ukryl před vánkem. Pravděpodobně už se blížila večeře, ale on neměl hlad. - Zesílil zvuk.
A tak si udělej, udělej si,
udělej si radost a oddělej se…
Jamie si lámal hlavu nad otázkou, odkud se ta kazeta vzala. Když se dnes odpoledne ulil z tréninku a vrátil se domů, našel ji na okenní římse. Byla to poslední kazeta Geigerů - malá fotka na obalu zachycovala pětici vychrtlých německých hudebníků v kůži a s dlouhými vlasy vlajícími za nimi. Vedoucí kytarista měl kolem šlachovitého krku přehozenou smyčku.
Rodiče by mu takovou kazetu nikdy nekoupili. Toto konkrétní album bylo totiž totálně provokativní. Na Floridě, v Atlantě a v Dallasu bylo zakázáno a rovněž většina prodejen s hudebninami v okrese Harrison je odmítala distribuovat. Možná je tady nechal Philip, když byl naposledy u Jamieho. Jedna z dřívějších skladeb skupiny, pocházející z méně kontroverzního alba, byla použita ve filmu Ztracená dimenze a oba chlapci soundtrack k tomuto snímku často poslouchali.
Myslíš, že o tebe stojí?

Jamie uchopil magnetofon do obou rukou, zvedl si ho k obličeji a přitiskl na tvář.
Udělej si radost a oddělej se…
Vzpomněl si na školu - na vědecký kroužek, který ve škole probíhal právě nyní. Možná se teď dívají jeden po druhém a ptají se: Kde je Jamie? Nikdo to ale nebude vědět a pak možná někdo prohodí něco o Philipovi, čímž ovšem celá diskuse skončí, protože tohle je oslava konce školního roku a člověk se na ní má bavit, popíjet kolu, ládovat si do úst preclíky a bavit se o létě, ne o členech kroužku, kteří byli tlustí a divní a které nadto zastřelila policie.
A stejně tak by se člověk neměl bavit o chlapcích, kteří v den oslavy utekli ze školy, aby mohli vysedávat vedle hrobu - o kamarádech, kterým se za zády ostatní posmívali, že jsou teplouši, takže jděte do prdele do prdele do prdele…
Tak se oddělej, oddělej, vezmi provaz, vezmi nůž,
naději jsi ztratil už, no tak se oddělej…
Jamie pohlédl na náhrobek a uvědomil si, že až dosud netušil, že Philipovo prostřední jméno zní Arthur. Přemýšlel, jestli to nemůže být jméno nějakého příbuzného. Připadalo mu zvláštní, že by mu prostřední jméno dali jeho rodiče, protože něco takového obvykle dělají normální rodiče, zatímco ti Philipovi byli totálně ulítlí.
Posadil se a pohlédl na skvrnitou žulu. Tentokrát však na ní spatřil docela jiné jméno: JAMES WILLIAM CORDE.
Představil si svůj vlastní pohřeb a viděl, jak jeho otec stojí vedle hrobu. Netvářil se přitom nijak zvlášť smutně. Díval se kamsi do dálky a přemýšlel o Sáře. Jamie si představil sám sebe, jak sedí osamocen před vlastním hrobem a obkresluje jednotlivá písmena ve svém jméně. Prostřední jméno však neobkreslil.
Obloukem se vyhnuli panu Superprodejci a zamířili rovnou do kanceláře Amose Trouta. "Promiňte, že vás zase obtěžujeme, pane," řekl Corde a představil ho Kresgemu.
"Nepotřebujete koberec na míru, detektive?" zeptal se Trout.
Kresge odpověděl, že momentálně nikoliv, ale prodiskutuje to s manželkou.
"Chtěl jsem se zeptat, jestli byste si mohl prohlédnout tuto brožuru a říct mi, zda jste poznal muže, kterého jste tu noc zahlédl na silnici," požádal Trouta Corde.
"No, jak jsem říkal, moc podrobností si o něm nevybavuju. Ten starý buick si to pěkně hasí…"
"Já mám sbírku starých aut jako málokdo," prohlásil Kresge. "V General Motors teda dokážou postavit auto."
"To mi povídejte," přitakal Trout.
"Kdyby se vám povedlo zúžit okruh osob na několik lidí, kteří by toho člověka mohli připomínat, strašně by nám to usnadnilo práci." Corde mu podal ročenku Audenovy univerzity a Trout v ní začal rychle listovat.
"Dejte si načas," upozornil ho Corde.
Detektivovo srdce se zrychlilo pokaždé, když Trout odtrhl malý papírek a poznamenal si číslo stránky. Jakmile skončil, otevřel ročenku na označených stránkách a ukázal na tři muže. "Do svědecké výpovědi bych to, myslím, uvést nemohl, ale snad by to mohl být některý z těchhle chlapů."
Corde si vzal ročenku a pohlédl na jména mužů, které Trout označil. Nato se podíval na Kresgeho, který pomalu přikývl.
Corde Troutovi poděkoval a s Kresgem v závěsu odešel z prodejny, přičemž se ani neobtěžoval zapisovat si zmíněná jména na kartu.
Kresge, který se právě vrátil z prvního oficiálního fotografování důkazních položek, pořídil lepší snímky.
Jim Slocum v dubnu na místě činu pod hrází zapomněl vypnout automatické ostření pětatřicetimilimetrového fotoaparátu, následkem čehož se infračervený hledáček několikrát ve tmě zaměřil na keř nebo na vyčnívající balvan. Mnoho fotografií tak bylo rozmazaných a několik z nich i ošklivě přeexponovaných. Kresge si dal naopak s polaroidem záležet.
Seděli v pracovně, která byla ve skutečnosti Cordeovou čtvrtou ložnicí, a všude je obklopovaly zbytky dvojité objednávky smaženého kuřete z Marquette Grillu, kávy (Corde) a čaje ze dvou pytlíků (Kresge). Oba muži se nakláněli k fotografiím.
Šest velkých snímků zachycujících otisky bot u jezera bylo připíchnuto k nástěnce hned vedle reklamy na zatravňování, která hlásala, že váš trávník bude hebký jako kočičí srst za drobných hrst. Uprostřed nástěnky se pak vyjímaly malé Kresgeho polaroidy.
"Myslím, že jsou to tyhle dva," řekl Kresge a poklepal na jeden Slocumův snímek a jeden svůj.
"Proč?" zeptal se Corde. "Vzorek je sice podobný, ale koukej na tu velikost. Ta bota na místě činu je tlustší."
"No, taky je tam vlhčí půda," namítl Kresge. "Myslím u hráze. Četl jsem knihu o forenzním vyšetřování místa činu… Víš, co to slovo znamená?"
Corde to již zapomněl. Chvíli se snažil vydumat způsob, jak by se mohl z otázky vykroutit, ale nic ho nenapadlo. "Co?" řekl nakonec.
"Znamená to týkající se kriminalistického nebo právního postupu. Kdysi jsem si myslel, že to nějak souvisí s medicínou. Ale nesouvisí."
"Hmmm," odpověděl Corde a mohl se pochválit alespoň za to, že se nezatvářil přespříliš unešeně.
"Každopádně se v té knize psalo, že otisky v blátě mohou měnit tvar podle toho, jak blízko u vodního zdroje se nacházejí a jestli ten otisk postupem času spíše vyschl, nebo se zavodnil. Ta hráz má nedaleko odtamtud výpust, která leží výše než místo, kde našli oběť…"
"Jak to víš?"
"Šel jsem se tam podívat."
"Takže se ten otisk rozpliznul. Dobře, ale jak to, že na té fotce z místa činu neukazují špičky otisků ven jako na těch tvých?"
"Já myslím, že ukazují," konstatoval Kresge. "On akorát nestojí na jednom místě. Podívej, tady je stopa hlubší na pravé straně jeho pravé boty a tady zase na levé straně jeho levé boty. To znamená, že ten člověk chodí jako tučňák."

"No jasně," přitakal Corde. "To teda jo."
"Takže myslím, že patří jednomu a témuž člověku."
"Já taky, Wyntone." Corde se nad novou informací zamyslel. "Myslím, že jsme se notně přiblížili k pravděpodobnému průběhu událostí. Ale strašně rád bych znal ještě motiv. Co tu máme dál?" Prolistoval karty, dvě z nich vytáhl z hromádky a pomalu si je přečetl. "Vzpomínáš na ten útržek počítačového papíru, který jsem ti ukazoval? Na ten, který jsem našel za Jenniinou kolejí? Většina ho shořela."
"Nic jsem o něm nestihl zjistit, než mě propustili."
"Ráno bych si rád prověřil, odkud pocházel."
Kresge se zašklebil. "Bille, tohle mi škola jen těžko umožní. Nezapomeň, že mě vyhodili."
"Wyntone, otázka nestojí, jestli ti to umožní. Obstaráme si příkaz k prohlídce. Musíš začít přemýšlet jako policajt."
Kresge nervózně pokýval hlavou. "Pochop, že tuhle práci dělám teprve krátce."
"To není omluva."
Druhého dne v deset hodin ráno vystoupali oba muži do schodů domu z tmavých cihel a zazvonili na zvonek.
Wynton Kresge si všiml, že Corde stojí stranou od průčelí vchodu pro případ, že by chtěl někdo střílet přes dubové dveře. Pochyboval, že by někoho mohlo něco takového napadnout, ale přesto detektiva napodobil.
Dveře otevřela světlovlasá čtyřicátnice. Její úzká ramena zakrývala bílá halenka, která se u pasu rozšiřovala v tmavou pletenou sukni. Její tělo se naklánělo na pravou stranu pod líhou velkého kufru. Položila zavazadlo na zem.
Corde tázavě pohlédl na Kresgeho, který si odkašlal a řekl: "Dobré ráno, paní, je váš manžel doma?"
Žena si je neklidně změřila pohledem. "O co se jedná?"
"Je doma, prosím?" zopakoval Corde.
Kresge dospěl k závěru, že on by to neřekl. Spíše by odpověděl na otázku.
Žena je pustila dovnitř. "Je v pracovně v zadní části domu."
Policisté prošli kolem ženy, která se záhadně usmála. Tento pohyb úst jí rozmazal červenou rtěnku lehce mimo rty.
"Tam." Ukázala na pokoj a opustila je. Cordeova ruka zajela k pažbě pistole. Kresge ho napodobil. Zaklepali na dveře a vstoupili dovnitř dříve, než někdo stačil na klepání reagovat.
Randy Sayles se pomalu otočil v rozvrzané kancelářské židli, z níž se sypala výplň. Kresge přemýšlel, jestli profesor našel tuhle židli na ulici v chudých studentských dobách a nyní si ji nechával ze sentimentu. Detektivův nos se navíc rozšířil zápachem starého koberce, pachem zatuchlé vody ve vlně. Pocítil silné nutkání přistoupit rázně k nejbližšímu oknu a otevřít ho dokořán. Dusivou stěsnanost pokoje ještě zvýrazňovaly nejrůznější papíry a knihy, které vyplňovaly každý myslitelný prostor, a také změť starých fotografií rozesetých po stěně. Všechno bylo pokryto tenkým nánosem prachu.
Sayles odložil tužku vedle objemného svazku, který právě pročítal, vložil mezi stránky záložku a zavřel knihu.
Na keři za oknem přistála sojka a začala klovat do mladé světlé moruše.
"Profesore Saylesi," začal Bill Corde, "přišli jsme vás zatknout za vraždu Jennifer Gebbenové."
5
Sayles se opřel o předpotopní židlí. Ve tváři měl žal - byl to však spíše zvládnutelný zármutek, jaký člověk vídá v očích vzdálených příbuzných na pohřbu.
Poslouchal, jak mu Corde předčítá práva. Detektiv poté bez velkých cavyků vytáhl z koženého pouzdra na opasku pouta. Sayles tiše pronesl jediné slovo. Cordeovi se zdálo, že říká: "Ne." Profesor si začal olizovat rty. Jedno kolo, dvě kola. Zvedl ruce a položil si je na kolena; působily špinavým dojmem, protože mu pokožku pokrývaly tmavé chloupky.
Corde si všiml, že špičky profesorovy obuvi míří směrem ven. "Mohl byste natáhnout zápěstí, prosím?" požádal Saylese.
"Proč si myslíte, že jsem to byl já?" Profesor otázku položil s nepředstíranou zvědavostí. Zápěstí nicméně nenatáhl.
"Objevil se nový svědek, který identifikoval vaši fotografii ve školní ročence. Viděl vás té noci u hráze. Ty ruce."
Sayles pokýval hlavou a řekl: "Ten muž v autě. Skoro mě přejel."
"Otisk vaší boty navíc odpovídá otisku nalezenému na místě vraždy," dodal Kresge a pohlédl na Cordea, aby se přesvědčil, zda je v pořádku sdělovat takovou informaci.
"Otisk mé boty?" Sayles bezděčně upřel zrak do zabláceného rohu pracovny, kde zřejmě ještě nedávno stál pár bot.
"Vy jste dělali odlitky mých bot ze zahrady?"
"Ano, pane," odpověděl Kresge. "Přesněji řečeno jsme je fotografovali."
Sayles si promnul ruce. Obličej měl zbrázděn lítostí jako maratonec, kterého půl kilometru před cílem přepadne křeč.
"Půjdete se mnou?" Postavil se.
"Pro co?" zeptal se Corde. "Já ji nezabil." Zdálo se, že profesor propadl návalu netečnosti.
"Svoje si budete moct říct u soudu, pane."
"Já vám to mohu dokázat hned teď."
Corde mu pohlédl do očí a spatřil v nich strašlivé zklamání - mnohem více zklamání než zoufalství. Kývl hlavou ke dveřím. "Pět minut. Ale budete mít pouta." Nasadil profesorovi želízka.
Když vycházeli z domu, Kresge zašeptal: "Hele, rád bych si teď něco vyjasnil. Když někdo řekne, že to neudělal, máme mu dát šanci, aby nám ukázal nějaké nové důkazy? Chci jenom znát pravidla."
"Wyntone," odpověděl Corde trpělivě, "na to žádná pravidla nejsou."
Oba muži následovali Saylese ven. Společně zamířili k zadní části domu - pouhé tři metry od místa, kde Kresge pořídil fotografie otisků Saylesových bot. Corde poznal červený kořen jasanu z Kresgeho polaroidů. Pohlédl k přední straně domu. Zdálo se mu, že cítí cigaretový kouř, a po chvíli skutečně zahlédl Saylesovu ženu, která stála v kuchyni vzdálené asi deset metrů.

Sayles zamířil k pásu rozorané půdy připomínající dvě široké brázdy po pneumatikách, jež na délku měřily přibližně šest metrů. V přesně odměřených intervalech vyrážely z pásů malé zelené výhonky.
"Zaryjte sem." Sayles se dotkl botou země.
Kresge popadl zrezivělý rýč. Corde ucítil ve vzduchu pohrdání. Saylesovy oči byly stažené jako dvorce lidských bradavek v chladné vodě. Policista se pustil do rytí. Po několika decimetrech odkryl igelitový pytlík a položil rýč na zem. Vytáhl pytlík, opatrně ho očistil a podal Cordeovi. Uvnitř vězel kus prádelní šňůry.
"To je vražedná zbraň," prohlásil Sayles.
Corde se k němu otočil. "Chcete učinit nějaké prohlášení?"
"Toto je důkaz," dodal Sayles.
"Ano, pane," přitakal Corde. "Chcete se vzdát svého práva na přítomnost advokáta během výslechu?"
"On s ní zabil Jennii. Viděl jsem ho. Budou na ní jeho otisky."
"Chcete říct, že vy jste ji nezabil?" zeptal se Kresge.
"Ne, já jsem ji nezabil," odpověděl Sayles a povzdechl si. "Jennie a já jsme měli loni poměr."
"Ano, pane, tolik jsme si spočítali," prohodil Corde.
Světlovlasá žena si mezitím podepřela v okně hlavu rukou a bez jakýchkoliv viditelných emocí naslouchala manželovým slovům. Cigareta balancovala na římse a z jejího konce nenuceně stoupal závoj kouře.
"Úplně mě uchvátila," pokračoval profesor a dodal směrem ke Cordeovi: "Však jste ji viděl. Jak mohla někoho neokouzlit?"
Corde si vzpomněl na měsíc, na jemnou vůni máty na ústech mrtvé dívky, na její kořenitý parfém. Vzpomněl si na její kalné oči. Vzpomněl si na dva diamanty a vzpomněl si na bláto. Neměl tušení, nakolik byla Jennie Gebbenová uchvacující.
"Začala pro mě pracovat na oddělení pro finanční pomoc," dodal Sayles.
"Zrovna jdeme odtamtud. Ten ohořelý útržek papíru, který jsme našli za její kolejí, se shoduje s počítačovými sjetinami ve vašich záznamech. Vloupal jste se k ní na pokoj a ukradl její dopisy a písemnosti. Ty jste poté spálil."
Sayles se krátce uchechtl odzbrojeným smíchem člověka, který zjišťuje, že jeho tajemství již vůbec nejsou tajemstvími. Přikývl. "Víte, v jaké je škola finanční situaci?"
Proč si jen tihle pedagogové myslí, že jejich škola je to jediné, co všechny ostatní zajímá?
"Už od poloviny osmdesátých let nám hrozí uzavření," pokračoval Sayles. "Děkanka Larrabyová a já jsme předloni dostali takový nápad. Jako proděkan pro finanční pomoc jsem začal přidělovat půjčky studentům, kterým hrozilo vyloučení. Miliony dolarů."
Corde přikývl. "Dal jste jim peníze, oni je zaplatili škole, potom zanechali studia a půjčku už nesplatili. A vám peníze zůstaly. Kdo všechno se v těch, ehm, transakcích angažoval?"
"Většinou šlo o peníze ze státních a federálních zdrojů," prohlásil Sayles. "Na malých univerzitách je to naprosto běžná praxe." Sayles jim svým profesorským způsobem pouze sděloval informaci a v žádném případě se neomlouval.
"Vzdělávací instituce prožívají mimořádně špatné časy. Audenovu univerzitu čeká přibližně za týden audit ministerstva školství, který ty nesplacené půjčky odhalí. Já se zoufale snažil sehnat nějaké prozatímní zdroje, které bych přesunul na úvěrové účty, abych ten deficit zakryl, ale…"
"A Jennie tenhle podfuk odhalila a vy jste ji zabil," vyhrkl Kresge.
"Ne, pane, tak to nebylo." Cordeovi se zdálo, že se do profesorova uraženého hlasu vkradla jakási intonace jižanského armádního důstojníka. "Ona věděla, co se děje. Ale bylo jí to jedno. A mně bylo jedno, jestli to ví. Pouze jsem jí obstaral práci, abychom se mohli vídat soukromě. Část práce si brala domů, vesměs administrativní věci.
Když zemřela, zašel jsem k ní na pokoj a spálil jsem všechny dokumenty i její dopisy. Pro případ, že se v nich někomu zmiňovala o mně."
"Takže proto jste naléhal na Stevea Ribbona, aby mě odvolal z případu? Protože jste si nepřál, aby někdo to vaše tajemství odhalil?"
"Slíbil jsem jemu a šerifu Ellisonovi, že je univerzita v listopadových volbách podpoří."
Kresgeho obličej se zvrásnil do silných chmur nad tímto prvním náznakem policejního politikaření. A to byl v práci necelých čtyřiadvacet hodin.
"Ale já jsem ji nezabil. Přísahám." Profesor ztlumil hlas. "Náš vztah nikdy nepřesáhl hranice sexu. Byli jsme milenci. Jednou nebo dvakrát mě napadlo, že se s ní ožením. Ale ona mi rovnou předem řekla, že jí jde jen o sex a o nic jiného. Rád jsem se přizpůsobil. Ale netrvalo to dlouho. Jennie byla bisexuálka, víte? Nakonec nějak urovnala svůj vztah se svou spolubydlící Emily a naše cesty se postupně rozešly."
"Emilyina smrt byla sebevražda, je to tak?"
"Ano, jsem si jist, že ano. Volala mi v tu noc, kdy zemřela. Měl jsem s ní schůzku. Byla kvůli Jennii strašlivě sklíčená, úplně roztěkaná. Nakonec utekla. Nepochybuji, že se zabila sama."
"A kdo podle vás Jennii zabil, profesore?"
"Asi čtyři měsíce poté, co jsme se s Jennií rozešli, říkala, že začala chodit s někým jiným. Stále jsme k sobě měli docela blízko a ona mi o svém milenci prozradila pár věcí. Působilo to na mě jako velmi destruktivní vztah. Nakonec to ukončila, ale jejího milence to rozběsnilo. V den svého zavraždění se mi po škole svěřila, že přistoupila na jeho žádost a naposledy se s ním setká. Chtěla mu říct, že všechno skončilo a aby ji nechal být. Snažil jsem se jí to rozmluvit, ale to je přesně věc, která na Jennii neplatila. Člověk ji nemohl ochránit. Nesnášela to, nikdy na nikom nemohla být závislá. Strachoval jsem se o ni celý večer. Nakonec jsem odjel k rybníku, kde se podle ní měli oba setkat. A tam jsem ji našel. S provazem kolem krku. S touhle šňůrou. Byla mrtvá."
"Ona nebyla znásilněna?" zeptal se Corde.

"Ne, to se muselo stát později. Snad to udělal ten chlapec, kterého zastřelili."
"Ale proč jste tu šňůru bral?" zeptal se Kresge.
"Chtěl jsem ji zničit. Ale pak mě napadlo, že bych ji ve svém vlastním zájmu měl někde uchovat - abych dokázal, že na vražedné zbrani jsou jeho otisky. A tak jsem ji zabalil do kusu igelitu a zakopal tady."
Kresge byl rozhořčen. "Zničit vražedný nástroj? Vy jste se snažil tu vraždu zakamuflovat? Proč?"
"Vy si neuvědomujete, co by se stalo, kdyby se rozkřiklo, že profesor zavraždil jednu ze svých studentek? Audenovu univerzitu by to zničilo. Počty zapsaných žáků by raketově klesly. Byl by to konec školy. Ách, bylo to pro mě těžké… Chudinka Jennie. Ale v první řadě jsem musel myslet na školu."
"Profesor?" zeptal se Corde. "A kdo to vlastně je?"
"Předpokládám, že jste s ním mluvili, když jste vyslýchali lidi," odpověděl Sayles. "Jmenuje se Leon Gilchrist."
Jim Slocum, Lance Miller a jeden okresní policista se s nimi setkali na univerzitě - v postranní uličce za přednáškovou aulou.
"On tvrdí, že to udělal Gilchrist, jeden z Jenniiných profesorů," vysvětlil Corde.
"Ale já myslel," namítl Miller, "že byl v době té vraždy v San Francisku."
"Ověřil jsem jeho lety," řekl Corde Kresgemu. "Gilchrist odletěl o víkendu před vraždou. A podle jeho sekretářky se vrátil až před pár dny."
"Přísahám vám, detektive," ozval se Sayles. "V to úterý, kdy byla zavražděna, byl zase zpátky."
"Jestli plánoval, že ji zabije," zamyslel se Kresge, "mohl přiletět zpátky pod jiným jménem."
Corde přikývl a předal Saylese Slocumovi. "Odvez ho do cely. A zatkni ho za vraždu prvního stupně, zabití a maření výkonu spravedlnosti."
Corde s Kresgem nechali Saylesovy protesty za sebou a prošli pod důmyslně klenutým obloukem, který připomínal vchod do nějaké středověké dvorany. Zvuk jejich bot se v ozvěně odrážel od vysokých betonových zdí.
Náhle zaslechli tekoucí vodu.
"Co to je?" zašeptal Kresge.
Když se přiblížili k přednáškovému sálu, poznali, že se jedná o potlesk, který mezitím nabral na objemu a záhy se k němu přidal i pískot. Hluk zcela zaplňoval staré a strohé gotické chodby. Cordeovi se vybavil obraz gladiátorských zápasů z jakéhosi starého filmu.
Dveře se otevřely a do haly začali proudit studenti v kraťasech, džínsech, tričkách a košilích. Corde vstoupil do přednáškového sálu. Skutečně připomínal Koloseum. Od malého půlkruhového stupínku, na němž stál pouze opryskaný řečnický pultík, se zvedaly strmé řady sedadel. Strop sálu byl vysoký a zešedlý mnohaletým sedáním prachu. Stěny pak byly zhotoveny z tmavého dubového dřeva. Stolní lampa na pultíku stále svítila a ve zšeřelém sále vrhala na stupínek sinalý stín.
Corde zastavil jednoho studenta ostříhaného na ježka. "Pardon, tohle je třída profesora Gilchrista?"
"Ano, pane."
"A víš, kde teď je?"
Chlapec se rozhlédl kolem sebe, někoho zahlédl a zašklebil se. Vzápětí však pokračoval v prohlídce posluchárny. "Ne. Asi už odešel."
"Byl teď nějakou dobu mimo město?"
"Jo. Slyšel jsem, že byl v San Francisku a vrátil se až před pár dny na tuhle poslední přednášku."
"A co to bylo za potlesk?"
"Kdybyste ho někdy slyšel, pochopil byste. Je totálně… náruživej."
Corde s Kresgem pokračovali v chůzi po chodbě, až došli ke Gilchristově kanceláři. Profesor se zde nenacházel a mimo byla i sekretářka oddělení. Kresge ukázal k jejímu stojánku s vizitkami, který byl právě otočen na písmeno G. Vizitka s Gilchristovou domácí adresou zmizela. Zásuvky psacího stolu byly otevřené, a přestože zde Corde nalezl materiály jiných profesorů, o Gilchristovi tu nezbylo nic.
Cestou z budovy opět prošli kolem posluchárny.
Lampička na pultíku nesvítila.
Byt nebyl ve vlastnictví univerzity. Rozkládal se pět kilometrů za městem v komplexu jednopatrových cihlových budov, u nichž se ze dveří v prvním patře dalo vyjít na úzký balkon táhnoucí se po celé délce budovy. Gilchrist bydlel v bytě 2D. Celý komplex obklopoval hustý porost a vzrostlé stromy. Corde si všiml, že objekt stojí pouhý kilometr a půl přes les od jeho vlastního domu. Další střípek důkazu pro okresního státního zástupce - Gilchristovi by trvalo pouhých dvacet příjemných minutek, než by došel až k domu Cordeových a nechal tam výhrůžné Sářiny fotografie.
Bill Corde nyní vjel s policejním vozem do komplexu a zaparkoval u skupiny bolehlavů na místě, odkud z domu nebylo vidět. Otevřel brokovnici a vyzval kývnutím Kresgeho, aby si ji vzal. "Říkal jsi, že chodíš na lov?"
"Jo." Kresge popadl brokovnici a Corde si chvíli vychutnával, jak detektivovy mohutné ruce nabíjejí a zavírají zbraň, jako by to Kresge dělal už od pěti let. Vystoupili z auta a vyrazili po stezce k domu.
"Teď jsem zaslechl něco v lese," řekl Kresge po chvíli. "Tamhle."
Corde přimhouřil oči do nízkého světla, které se tříštilo v husté změti stromů. "Vidíš tam něco?"
"Těžko říct. Svítí mi to do očí."
"A co jsi slyšel?"
"Kroky. Možná psa. Teď už to neslyším."
"Tak nám hlídej záda," poručil Corde.
"Vždyť je to jen profesor."
"Hlídej nám záda," zopakoval Corde.

Oba muži přikrčeně došli až k seznamu nájemníků. Corde vyhledal byt správce a zazvonil na zvonek. Když se nikdo neozýval, kývl hlavou k balkonu v prvním patře a oba policisté vyrazili do schodů.
"Tohle jsi ještě nikdy nedělal," zašeptal Corde, "takže do dveří vpadneme společně."
"Mně to nevadí," odvětil Kresge upřímně a poslední slabika jeho odpovědi zanikla v jeho totálně vyprahlém hrdle.
"Tak jdem."
Pod nimi zatroubil klakson.
Corde s Kresgem se otočili. Služební vůz Jima Slocuma - se spoutaným Randym Saylesem na zadním sedadle - nenuceně zajel na parkoviště. Slocum zatroubil ještě jednou a zamával. "Nazdar Bille," křikl, "říkal jsem si, že bys moh potřebovat posily."
"Prokristapána," zašeptal Corde zprudka. "Jime, co tady děláš? On tě uvidí."
Slocum vystoupil z auta a rozhlédl se kolem sebe. "Co říkáš?" zahulákal.
Corde vyskočil z podřepu a vyrazil ke dveřím Gilchristova bytu, přičemž křičel na Slocuma: "Hlídej za domem! Hlídej to vzadu!" Kresge s Cordem se rozestavili po obou stranách dveří. "Jestli je uvnitř," prohodil Kresge, "bude vědět, že má návštěvu." "Tohle se mi vůbec nelíbí," souhlasil Corde.
"Už jsi to někdy dělal?"
Corde zaváhal. "Tohle přesně ne." Zaklepal na dveře. "Profesore Gilchriste. Policie. Otevřete dveře."
Žádná odpověď.
"Počkej, já to zkusím." Kresge zabušil na dýhované dveře. "Policie, profesore. Tady je úřad šerifa. Otevřete dveře!"
Nic. Corde se natáhl po klice a oba muži zvedli zbraně hlavněmi ke stropu. Corde otočil koulí zámku a ramenem otevřel dveře. Skočili dovnitř.
Jim Slocum se otočil k zadnímu sedadlu služebního vozu a řekl Saylesovi jakoby na vysvětlenou: "Říkal jsem si, že potřebujou posily." A zajel s autem do zadní části obytného komplexu.
"Poslyšte," ozval se Sayles, "já se tady necítím bezpečně." "Minutku," řekl Slocum a vystoupil z auta. Rozepnul pouzdro služebního revolveru a zadíval se na neudržovaný zažloutlý trávník.
"Nemůžete mě tady nechat. Jsem nevinný."
"Ticho."
"Nemůžete mě tu držet!"
"Prosím vás, pane, moc bych ocenil, kdybyste prostě držel hubu." "Tak sejměte z té šňůry otisky prstů. Posloucháte mě? Posloucháte mě?"
Jim Slocum profesora poslouchal - poslouchal ho celou cestu z univerzitního areálu a už ho to začínalo pořádně unavovat. Předklonil se. "Držte… klapačku. Jasný?"
"Nemůžete mě tu držet."
Slocum odešel ke kůlně, která stála stranou od obytné budovy. Postavil se na špičky, podíval se do okna, a když usoudil, že uvnitř nikdo není, zašel se za kůlnu vymočit.
# # #
Corde s Kresgem vdechovali zatuchlý vzduch a sunuli se dále do bytu. Na podlaze vedle nich stál dřevěný věšák a stojan na deštníky s vyřezaným motivem loveckého psa, který zahnal na strom medvěda. Corde letmo pohlédl na medvědí zuby z lesklého černého mahagonu a šel dál.
Obývací pokoj páchl plísní, zvlhlým papírem, prachem a jakýmsi nakyslým aromatem, jako by v pokoji zestárlo a onemocnělo nějaké domácí zvíře. Světlo pronikající dovnitř přes zatažené závěsy jen stěží stačilo osvětlit celý byt, který působil neobydleným dojmem. V regálech stály řady knih, ale hřbety všech svazků byly z matného papíru potištěného inkoustovou barvou, takže vypadaly jako staré tisky. Na dřevěná křesla dosedal prach a čalounění nebylo ani trochu prosezené. Za Cordem se zvedl chuchvalec prachu a ležérně ho následoval do obývacího pokoje.
Oba detektivové zlehka cupitali jeden vedle druhého, nakukovali do jednotlivých pokojů a přitom se vzájemně kryli - Kresge se tuto choreografii velmi rychle naučil. Corde na něm poznal, že je nervózní a snaží se dívat na tři strany najednou. Nakonec zajistili všechny pokoje s výjimkou kuchyně.
Zastavili se před zavřenými posuvnými dveřmi.
Kresgeho ukazováček obemykal vroubkovanou spoušť brokovnice. Také Corde zvedl svůj statný prst a položil ho na kryt spouště. Ukázal ke dveřím a společně se nahrnuli dovnitř.
Prázdno. Kresge zvedl šálek potažený zplesnivělou vrstvou suché vypařené kávy a opět ho položil. Na stole ležela hromada literárních časopisů, knih a hutných článků. "Delmore Schwartz: Poezie obsese". "Zvláštní problémy při překladu latinských písní". "Znovuzrození bojovníka-poety"…
Ten pocit přepadl nejprve Cordea, když stál u žlutého telefonu a listoval prázdným poznámkovým blokem ozdobeným nálepkou ve tvaru sedmikrásky. Zničehonic se zarazil, neboť mu vzadu na krku začal běhat ochromující mráz a postupně se rozšiřoval do nižších partií těla. Po chvíli se Cordeovi stáhl i šourek. Postupně zvedl ze spouště jeden prst po druhém a cítil, jak se mu polštářky článků ochlazují vypařovaným potem. Zadíval se na všechny tiché a mdlé dveře, pohlédl z okna na černý kmen pokroucené vrby.
Je někde poblíž. Cítím to.
Kresge odložil časopis zpátky na stůl. Corde přešel ke sporáku a dotkl se horní desky. Spálila mu ruku. Rovněž konvice na čaj byla horká, ale když Corde ještě jednou opatrně poklepal rukou na kov, zjistil, že prázdnou konvici zahřívá pouze zapalovací hořáček sporáku. Odešel z kuchyně a vrátil se do druhého pokoje, který sloužil jako Gilchristova pracovna. Prohledal jeho psací stůl. Papíry, dopisy, koncepty článků. Klikyháky. Nikde žádné fotografie. Nic, podle čeho by si Corde mohl udělat představu, jak Leon Gilchrist vůbec vypadá nebo kde by se mohl zdržovat.
Cordeovými zády znovu projela mrazivá vlna. Musel se s tím svěřit kolegovi: "Je někde poblíž."

"Cože?"
"Cítím ho. Ukrývá se někde tady."
Kresge ukázal na nános prachu na parketách a linoleu. Jednolitý film porušovaly pouze otisky jejich bot. "Už tady dlouho nebyl."
"Zavoláme klukům z ohledávačky, aby to tady prosmejčili, vzali nějaké vzorky papíru a sejmuli otisky," řekl Corde. "Padáme odsud."
Slocum se právě vynořoval ze zadní části obytné budovy. S Cordem a Kresgem se setkal na parkovišti. "Něco jsem tam vzadu zaslechl," vysvětloval. "Chtěl jsem to ověřit, ale nic jsem neviděl. Jestli měl auto, tak je pryč."
"Měli bysme vyhlásit pátrání," prohodil Corde a vyrazil ke svému autu. "Podle licence v databázi motorových vozidel zjistíme jeho poznávací značku. Vrátíme se do kanceláře a odfaxujeme jeho identifikační údaje na státní policii a na FBI. A na univerzitě seženeme jeho fotku."
"Jasnačka, jdem na to," přitakal Slocum. Ukázalo se však, že se to neobejde bez zajížďky.
Konkrétně na akutní příjem komunitní nemocnice okresu Harrison, kam bylo potřeba odvézt Randyho Saylese. Corde se řítil po silnici 302 a v rovných úsecích dosahoval až stošedesátikilometrové rychlosti. Kresge se zatím krčil vzadu a vší silou tiskl řezné rány na profesorových krčních tepnách. Jelikož měl Sayles ruce připoutané k boční opěrce zadního sedadla, nečinilo Gilchristovi sebemenší obtíže říznout hluboko a s až děsivou přesností.
V nemocnici se Kresge co nejdůkladněji otřel, zatímco Corde se posadil na modrou plastovou židličku v čekárně. Předklonil se a vložil si hlavu do dlaní. Z pohotovostního oddělení vyšel po chvíli lékař, prohlédl si všechny tři policisty a pak si vybral Cordea, kterému jednoduše řekl: "Je mi líto."
Corde přikývl a postavil se. Jakmile vyšel ven, zvedl na chvíli oči k obloze. Zdálo se mu, že tam na okamžik spatřil stříbřitý srpek dorůstajícího měsíce, který však vzápětí zakryla blížící se bouřka.
6
Sára se na to dívala tak, že její svět začal být náhle radostný.
Tak za prvé se nyní probouzela bez bodání v žaludku, které pociťovala pokaždé, když měla jít do školy, a které občas cítila i dnes, kdykoliv se uprostřed noci probudila ze sna o vyučování nebo o písemce. Dnes ráno se nicméně posadila na posteli a připadala si naprosto svobodná, povznesená a nezranitelná. Jako by se jí splnilo všechno hezké, co si slibovala od útěku z domova, a přitom jí stále zůstala rodina, pokojíček i kouzelný kruh v lese za domem.
Také celý zbytek dne byl dokonalost sama. Sluníčko vypadalo jako kulatý obličej nebeského tygra a vítr foukal do nově vyrašených listů tak svěže a rychle, že člověk slyšel hlasy stromů, jak na sebe navzájem volají.
Sára se procházela venku a hrála hru, kterou ji naučil doktor Breck. Podívala se na trávník a řekla nahlas: "T-R-Á-V-A". Následoval "S-T-R-O-M" a po něm "M-R-A-K". Vzápětí se musela rozhihňat, poněvadž ukázala na paní Clemingtonovou odvedle a začala bezchybně hláskovat: "S-K-Ř-Í-T-E-K".
Nakonec ukázala na krávu, která stála tři metry od ní za dřevěnou ohradou. Zvíře na ni dychtivě zíralo, jako by chtělo podojit.
Sára si lehla do kamenného kruhu a vytáhla z batůžku magnetofon.
To byla na dnešku další dobrá věc: hodlala dokončit poslední kapitolu své knihy. Dnešní příběh byl její oblíbený. Pracovala na něm celé dny a nikomu se s ním nesvěřila. Zabíral už téměř polovinu kazety, a to se ještě Sára nedostala k rozuzlení. Předá kazetu doktorce Parkerové, její sekretářka přepíše obsah na papír a za pár dní dostane Sára svůj příběh v psané podobě. Přepíše ho do notesu a ukáže své dílo doktoru Breckovi. Sára si toužebně přála udělat na lektora dojem a na tomto příběhu pracovala mimořádně tvrdě.
Převinula kazetu na začátek kapitoly, aby si poslechla, co zatím vytvořila. Stiskla tlačítko přehrávání.
Kapitola patnáct. O Slunečníčkovi… Kdysi dávno žil hluboko v lese čaroděj…
Pro ostatní policisty byl Wynton Kresge příjemným osvěžením - tenhle chlapík vlastnil více knih o policejní práci, než o kolika vůbec tušili, že existují, a na malé střelnici dokázal kteroukoliv rukou přestřílet kteréhokoliv z nich. Kromě toho si nepamatovali, že by kdy v New Lebanonu sloužil černošský policista, takže jim celá kancelář připomínala scénu z nějakého pohodového hollywoodského filmu.
Dnes večer seděli všichni v jednom hloučku a přemýšleli, kam mohl Gilchrist utéct. Státní zástupce Dwayne Lovell sepsal zatykač a odfaxoval ho do Bostonu a San Franciska, neboť obě města byla ve své době Gilchristovým domovem. Corde následně připsal Gilchristovo jméno do policejního bulletinu a databáze hledaných osob, která byla určena pro policejní složky na úrovni jednotlivých států a všech velkých měst.
"Co s tím budou dělat?" zeptal se Kresge Cordea.
"V Bostonu a San Francisku vyhlásí prioritní pátrání. Ostatní nebudou dělat nic, ale jestli ho náhodou seberou za něco jiného a najdou jeho jméno v počítači, zavolají nám. Není to sice nic jistého, ale s vědomím, že jsme to udělali, můžeme spát o něco málo líp."
"To je jako hledání jehly v kupce sena," zamumlal Kresge, když vytáčel bostonskou policii. Po krátkém rozhovoru vyzvěděl, že Gilchrist nemá v trestním rejstříku státu Massachusetts,žádný záznam.
Během dne Corde vyhověl Kresgeho úpěnlivé žádosti, aby směl v souvislosti s Gilchristem vyslechnout děkanku Larrabyovou. Byl to dlouhý rozhovor a děkanka policii příliš nepomohla, ovšem Kresge si celý výslech očividně vychutnával. Během prohlídky Gilchristovy kanceláře a ostatních kateder Audenovy univerzity policisté zjistili, že profesor odcizil většinu materiálů obsahujících informace o své osobě. Osobní oddělení, oddělení pověřovacích listin, katedra angličtiny a psychologie - ti všichni se stali terčem Gilchristova vloupání. Počítačové soubory byly vymazány a spisové skříně vypleněny.
Kresge s Cordem vyslechli i další profesory. Nikdo z nich toho o Gilchristovi příliš nevěděl a nedisponoval ani fotografiemi, na nichž by byl profesor zachycen. Stejně tak si nikdo nerozpomněl ani na žádné funkce, které Gilchrist na

univerzitě vykonával.
Při druhém upjatém rozhovoru Billa Cordea s Brianem Okunem mladý asistent uvedl, že zná profesora stejně dobře jako kdokoliv jiný, a nepřišel ani s žádným tipem, kam se Gilchrist mohl uchýlit. "Je vynalézavý," řekl pouze a dodal s přízračnou upřímností: "Je docela znepokojivé, že nevíte, kde je. Zlo, které nevidíme, je mnohem horší než zlo, které vidíme, nemyslíte, detektive?"
Corde to nedokázal posoudit, ale jednu věc věděl naprosto jistě: že Gilchrist je vrahem Jennie Gebbenové. Sayles měl totiž pravdu: na prádelní šňůře odřezané ze staré fordky se skutečně našly Gilchristovy otisky prstů. Šňůra rovněž obsahovala dva částečné otisky Jennifer Gebbenové, která se snažila zabránit vlastnímu uškrcení, a také jeden její vlas. Další pramínek jejích vlasů se poté nalezl na košili v Gilchristově skříni. Kromě toho měl profesor v bytě několik červených zvýrazňovačů, jejichž inkoust odpovídal inkoustu na novinovém výstřižku ponechaném na místě činu ráno po Jenniině vraždě i inkoustu ze zadní strany výhrůžných polaroidů. Gilchristovy otisky se našly rovněž na zadních dveřích, okénku a boční opěrce služebního vozu Jima Slocuma. Na jejich identifikaci ani nebyl zapotřebí daktyloskopický prášek; Gilchrist je vytvořil z krve Randyho Saylese.
Jak ovšem Corde věděl a Wynton Kresge ke svému obrovskému rozčarování zjišťoval, odhalit pachatelovu totožnost není totéž jako ho dopadnout.
Gilchrist zmizel.
Corde vyčlenil jednoho policistu, aby zavolal do půjčoven automobilů. Policista mu však po chvíli hlásil, že nikdo jménem Gilchrist si žádné auto nevypůjčil - Corde s Kresgem se na sebe podívali a oba současně dospěli k nevyslovenému závěru, že profesor rozhodně nebude používat své pravé jméno.
Corde si poklepal ukazováčkem na pažbu pistole a řekl: "Když jsme vezli Saylese na pohotovost…"
Kresge však otázku dořekl za něj: "Našla se jeho náprsní taška?"
"To nevím," odpověděl policista.
"Tak to zjisti," poručil mu Corde, "a jestli se nenašla, zavolej do těch půjčoven znovu a zeptej se, jestli si u nich nepůjčil auto nějaký Sayles."
Kresge však ani nečekal na ověřování existence náprsní tašky. Rovnou se vrhl k telefonu a zavolal do půjčovny Hertz. Dispečer mu oznámil, že jistý Randolph Sayles si den předtím půjčil automobil v Lambert Fieldu v St. Louis. Vypůjčil si ho na dva týdny a platil zvýšenou sazbu, poněvadž chtěl auto vrátit v Dallasu. Kresge zjistil popis a číslo poznávací značky automobilu a sdělil dispečerovi, že vůz byl vypůjčen nezákonným způsobem. "Ať nám dají vědět okamžitě, jakmile ten člověk to auto vrátí. Je tohleto správný postup?"
Corde si uvědomil, že Kresge zvedl hlavu od telefonu a mluví na něj. Sám však nikdy neměl co do činění se zločincem, který si na útěku vypůjčil auto, a tak prostě odpověděl: "Mně to připadá v pořádku."
"Jasně, takže je to zelený pontiac," ohlásil Kresge a zanotoval číslo poznávací značky. Corde ho pak nechal zatelegrafovat zjištěnou informaci na okresní a státní policii.
Následně prověřili pravidelné lety Midwest Air. Nikdo, kdo by odpovídal Gilchristovu popisu, neletěl v posledních dvou dnech z letiště okresu Harrison do Lambert Fieldu a za stejnou dobu nebyly vypraveny ani žádné charterové lety. Státní databáze motorových vozidel sice vyplivla jeden automobil registrovaný na Gilchristovo jméno - konkrétně šedou toyotu -, ale neobsahovala žádný záznam o řidičském průkazu vydaném v tomto státě. Po dvou hodinách strávených u telefonu Miller konečně vypátral, že Gilchrist má řidičský průkaz státu Massachusetts. Fotografii jim prý odfaxují do tří dnů.
"Na víc se nezmůžou?"
"Už takhle jsem je k tomu musel dokopat."
"Takže odjel svým autem do St. Louis, auto tam nechal stát, vypůjčil si jiné a teď si to rázuje na jih," shrnul Kresge.
"Možná. A možná se nás jen snaží svést ze stopy. Každopadně to všechno odfaxuj do Dallasu." Corde se zadumal. "Víš, možná dokonce někam letí a to auto si vypůjčil jen proto, aby za sebou zahladil stopy. Třeba ho nechal na letišti. Takže obvolej aerolinky - všechny, které létají ze St. Louis. Doufejme, že opět použil Saylesovu kreditní kartu. A prověř taky dlouhodobé letištní parkoviště - zaměř se na jeho vlastní auto i to auto z půjčovny."
"To zní moc slibně," řekl uznale Kresge. "Jak ses tyhle věci naučil?"
"Časem je prostě pochytíš."
"Mám ještě hodně co dohánět," poznamenal Kresge.
"Překročil hranice státu," řekl Corde a neochotně dodal: "Kdybysme chtěli, můžem do toho zapojit FBI."
"Jak to?"
"Federálové se o státní zločiny nezajímají až do chvíle, kdy pachatel letecky překročí hranice státu, případně kdy jde o únos, drogy nebo bankovní loupež."
"A proč je do toho nechceme zapojit?"
Corde usoudil, že Kresgeho kariéra je ještě příliš čerstvá, než aby mu vštěpoval tento druh mezipolicejních pravidel.
"Proto," odpověděl stroze.
V místnosti se objevil Slocum. "Bille, napadla mě jedna věc."
"Jo?"
"Nejsem si jistý, jestli jde zrovna o zločince na útěku."
Corde přemýšlel, jakou přihlouplou detektivku četl šerif tentokrát.
"Snažil jsem se mu přijít na kobylku," pokračoval Slocum. "Jen se koukni, co provedl tomu Saylesovi." Když Corde stále jen tupě civěl, šerif dodal: "Totiž, taky se mohlo jednat o pomstu."
"Sayles byl svědek," konstatoval Corde. "Gilchrist ho musel zabít."
"Jenže Bille," vložil se do hovoru Kresge, "my jsme přece nepotřebovali Saylese, abychom ho usvědčili, že ne? Měli

jsme dost jiných důkazů. A Gilchrist to musel vědět."
Corde to uvážil a řekl, že je to pravda. "Takže co myslíš, Jime, co tě napadlo?"
"Jeho život fakticky skončil. Už nikdy nebude učit, už nikdy nezíská práci v oboru. Maximálně se může dostat do Kanady nebo do Mexika, a sotva ho tam přistihnou, jak jede na červenou, bác ho! a vydají ho zpátky sem. Takže už vlastně nemá co ztratit a chce si jen vyřídit účty. Zrovna před chvílí zabíjel znovu. A tak bych se vsadil, že si vypůjčil to auto, aby nás poslal do Texasu, ale ve skutečnosti se zdržuje někde tady. Musí tu někomu ještě splatit dluhy."
"Možná bychom měli projít hotely po celém okrese," nadhodil Kresge. "Třeba tam taky vystupuje pod Saylesovým jménem." "Hotely jsou snadno vystopovatelné," namítl Slocum. "Spíš mě napadlo, jestli si někde v okolí nepronajal chatku nebo byt. Pomalu se blíží dovolené, takže nikdo ani nemrkne okem, jestli si tady někdo něco pronajme."
"Tak to pojďme ověřit," souhlasil Corde.
Sotva o půl hodiny později zavěsil Wynton Kresge telefon po příjemném rozhovoru s Anitou Concilianovou z realitní kanceláře Lakeland v Bosworthu. Kresge si během hovoru dělal poznámky na kus recyklovaného novinového papíru, který úřad šerifa používal pro memoranda. Podal poznámky Cordeovi.
Detektiv si je dvakrát pročetl, a když zvedl od šedivého papíru hlavu, zjistil, že se dívá přímo na Jima Slocuma, který stál ve dveřích jeho kanceláře a opíral se o zárubeň - na stejném místě a stejným způsobem jako kdysi Steve Ribbon.
"Máme ho. Je v Lewisboro." Corde se na Slocuma zašklebil a zasalutoval mu. "Díky, šerife."
Hostinec Bevan's se nacházel sto kilometrů severně od New Lebanonu v okrese Lewisboro. Stál vklíněný do skupiny borovic a nerovných javorů a nacházel se dostatečně daleko od silnice 128, aby zde člověk mohl šikmo zaparkovat land cruiser a neriskovat přitom, že si urazí zadní nárazník. V jednom z předních boxů restaurace dnes seděli čtyři muži a popíjeli ledový čaj, sodovku a kávu. Kromě toho stál před nimi umaštěný talíř s cibulovými chrupkami. "A jak víte, že je tady?" zeptal se šerif okresu Lewisboro Stanley Willars.
Odpovědi se ujal Bill Corde: "Tady Wynton ho sem vystopoval. Obtelefonoval nejmíň tisícovku realitních kanceláří. Gilchrist použil Saylesovo jméno a pronajal si na dva měsíce chatku." Corde si chtěl vzít další chrupky, poněvadž už osmnáct hodin nejedl. Spočítal však, že už jich on sám spořádal dvanáct, a rozhodl se, že se nebude ptát, jestli má objednat další.
"Pokud je nám známo, tak nemá žádnou rodinu," konstatoval Wynton Kresge. "A taky žádné jiné bydliště. Proto si myslíme, že je tam, a…" Pohlédl na Cordea a dodal: "… a chceme ho vyšťárat."
"Ale tohle je váš okres, Stane," pokračoval Corde, "takže potřebujeme váš souhlas."
"Ještě nikdy jsem neslyšel, že by profesor někoho zavraždil," prohlásil zástupce šerifa Dudley Franks, který byl šlíhlý a vůbec se neusmíval, čímž Cordeovi připomínal T. T. Ebbanse. "Člověk by řekl, že bude nad věcí."
"Takže veškerou palebnou sílu poskytne Hammerback?" zeptal se Willars potměšile.
Corde se zašklebil. "Totiž, uvítali bychom i posily od vás."
"Ouvej."
"Takový je život, Stane," dodal Corde.
"Dáte si další chrupky?" dotázal se Willars a Corde rychle přitakal. Willars objednal další porci. Podíval se z okna na Cordeovo služební auto a zasmál se. "Koukejme na ten dodge. Je úplně nový?"
"Dostali jsme je letos," odpověděl Corde.
"No jo, vy máte v Harrisonu tu pitomou univerzitu. Není divu, že máte novou káru." Otočil se k Franksovi. "V jakém roce výroby jezdíme my?"
"Sedmaosmdesát."
"To jsou pěkně stará auta," připustil Kresge.
"To dělá ta zatracená univerzita," utrousil Willars. "Vzpomínáte, jak jsme měli staré fúrie? Model Police Interceptor?"
"To bylo vozítko," posteskl si uznale Corde.
"Myslím, že měly čtyřistačtyřicítky," nadhodil Franks.
Šerif pokračoval: "Jestli si něco přeju, tak je to takové to vyprošťovací vozidlo. Měli byste vidět, jaké máme na šestsetsedmičce bouračky."
"Sedge Billings," přisadil si Franks, "si málem ufikl malíček motorovkou, když se snažil vyřezat chlapa z caprice, který se otočil břichem nahoru. Široko daleko máme jen jedny pořádné vyprošťovací nůžky. Sedge musel použít vlastního black and deckera."
Servírka přinesla další chrupky.
"Ne," opravil kolegu Willars, "to nebyl chevrolet, ale taurus."
"Máš pravdu," řekl Franks.
"Obávám se, že nebude v Ellisonových silách ani rozpočtu, aby vám, hoši, kupoval vyprošťovací vůz," konstatoval Corde. "I ten, co mají v Harrisonu, je z druhé ruky. Já vím, že my v New Lebanonu takové peníze nemáme." Nastala chvíle ticha, během níž se všichni pustili do chrupek.
"Ale stejně je hanba, že nám ho nemůžete občas půjčit," trval na svém Willars. "Třeba týden ho budem mít my a tři týdny vy."
"No, nevím, jestli by z toho měli občané okresu Harrison radost," prohlásil Corde. "Platí za něj přece oni."
"To je fakt," kontroval Willars příjemně, "ale taky nevím, jestli mají občané okresu Harrison radost z toho, co provedl tenhleten Gilchrist. A taky z toho," prohlásil na závěr zvesela, "že ještě pořád běhá po svobodě."
"A taky z toho," přisadil si Franks, "že letos v listopadu budou volby šerifa."
"Já myslím," řekl Corde pomalu, "že Hammerback bude ochoten vymyslet nějaký způsob, jak se o tu techniku podělit. Ale jen v případě, že to bude na omezenou dobu. A musím si to s ním nejdřív vyjasnit."
"Já spíš přemýšlím o rodině toho kluka, který se v té zatáčce na šest set sedmičce vyklopí příště," prohlásil Willars.

"Byli jste někdy svědky něčeho takovýho?"
"To je to vážně tak strašné?" dotázal se Kresge. "Tak proč tam nepostavíte svodidla?"
Willars se zatvářil žalostně. "Faktem je, že jsme chudý okres."
"Myslím, že to nějak vymyslíme," rozhodl Corde.
"Tak to jsem vážně rád," řekl šerif Willars. "A teď seberem pár em-šestnáctek a půjdem odchytit jednoho nebezpečného profesora."
Pozor. Zákaz vstupu.
Bill Corde a Wynton Kresge se vynořili ze skupiny stromů a zjistili, že se dívají přímo na letní domek, který si Leon Gilchrist pronajal na jméno své poslední oběti. Chátrající jednopatrovový hrázděný dům, na jehož jižní straně se odlupovala omítka jako načervenalé hadí šupiny. Celá konstrukce jako by sesedala a pouze úsek kolem komína doposud držel jakžtakž pohromadě. Prosklené dveře na verandu byly rozklížené a každá druhá skleněná tabulka popraskaná. Typická rekreační chatka v jezerní oblasti Lewisboro - žádná dvoutýdenní dovolená snů, ale špatně sbitá kolna, na níž propadla hypotéka.
Vedle nich kráčeli Willars s Franksem a jedním místním policistou, na ježka ostříhaným svalnatým mladíkem s nohama do "o". Corde a Kresge měli napřažené služební pistole a strážci zákona z Lewisboro zase před sebou drželi otlučené tmavě zelené vojenské pušky.
Kresge pohlédl na jejich arzenál a zamumlal: "Jó, jó."
"Mír zajistí pouze vojenská přesila," odříkal šeptem Willars. "Tohle je tvoje akce, Bille. Co chceš dělat?"
"Zajdu tam s Wyntonem a někým dalším. Rád bych měl někoho u předních dveří a pro jistotu taky vzadu."
Willars poslal urostlého policistu dozadu a sám vyrazil k předním dveřím. Otočil se na Frankse: "Budeš tak hodný a doprovodíš tady naše bratrance?"
"Podívejte," zašeptal Corde. V horním okně se zableskla baterka. "Je tam…" Všichni muži se přikrčili.
"Ne, koukejte," opravil ho Kresge. "To je jenom slunce. Odraz." "Ne, já myslím, že není," poznamenal Franks napjatým hlasem. "Řekl bych, že je to vážně nějaké světlo."
"Ať je to, co chce," rozhodl Corde, "jdeme tam."
Willars se obrátil ke svým mužům: "Zkontrolujte si bouchačky. Nabít a zajistit. A nastavit do poloautomatického modu." Na mýtině se rozlehlo ostré zacvakání kovových součástí zapadajících do sebe a pak bylo opět ticho. Policisté vyrazili vpřed. Kolem prolétl velký vlhovec a kdesi zaštěbetala sojka. Jakmile se vynořili z porostu, vyběhli muži v podřepu k přední verandě a vyrazili do schodů. Drželi se nízko u schodiště a vdechovali zápach starého vlhkého dřeva a plesnivějící barvy.
Nyní byli rozestaveni po obou stranách dveří zády k domu. U Kresgeho hlavy se skvěla cedule: Pozor, pes. Kresge vyzkoušel dveře. Byly zamčené.
"Jak je to s tím psem?" zašeptal Franks.
"Kdyby tu nějaký byl, tak už by štěkal," prohlásil Corde.
"Zaklepeme, nebo ne?" zeptal se Kresge.
Corde si vzpomněl na fotografii dívky, která byla dost možná jeho dcerou. "Ne."
Kresge souhlasně zamumlal jako ostřílený člen zásahového týmu.
"Pitbulové neštěkají," prohodil Franks. "Viděl jsem to v Posledním případu nebo někde." Zabubnoval nervózními prsty po krytu spouště.
Kresge o něco ustoupil, ale Corde se dotkl jeho ramena, zavrtěl hlavou a zaujal jeho místo. "Mám o patnáct let více zkušeností než ty. Drž se raději těsně za mnou."
"Jenže já mám zase o třicet kilo více, detektive," nedal se Kresge, zpevnil rameno a vrazil do dveří. Ty se rozletěly dovnitř a zárubeň se pod policistovou vahou roztříštila. Kresge uklouzl na koberci a dopadl na bok, zatímco Corde a po něm Franks se bleskově vřítili do obývacího pokoje.
Zde se na ně mlčky dívalo asi šest kusů zatuchlého prašivého nábytku a zhruba stovka knih.
Franks stále držel M-šestnáctku hlavní vzhůru, s hlavou skloněnou na stranu jí nervózně mával od dveří ke dveřím a poslouchal, zda se odněkud neozve zlověstný šramot.
Slunce rychle zapadalo a koberce, obrazy i tapety v celém domě ztrácely na barvě. Policisté se v této jednotvárné šedi pohybovali jako vojáci. Corde ostřil uši, zda někde neuslyší Gilchrista, ale neslyšel nic než sténání starých prken pod jejich nohama a vrčení drobných motorků uvnitř domácích spotřebičů.
Franks zůstal v přízemí, zatímco Corde s Kresgem vyrazili na místo, kde před pár okamžiky zahlédli světlo. Zastavili se na odpočívadle schodů a pak pokračovali do prvního patra. Corde si náhle bytostně uvědomoval směsici zápachů: citronové leštidlo na nábytek, zatuchlá látka, voda po holení nebo parfém.
Rozrazili dveře do hlavního pokoje. Byl prázdný. Corde však zde vůni vody po holení cítil o něco silněji a přemýšlel, jestli by mohla patřit Gilchristovi. Připadala mu podobná jako jedna kolínská, kterou kdysi sám používal, protože mu ji k narozeninám koupila Sára. Tato myšlenka ho hluboce rozrušila. Slunce stálo nízko na obzoru a svítilo mu přímo do obličeje. Možná to přece jen bylo slunce, jehož odraz před chvílí viděl v okně. Klesalo za stromy a jeho paprsky slábly.
Corde se natáhl ke stolní lampičce, aby ji rozsvítil.
"Sakra!"
Žárovka byla horká.
Corde to rychle sdělil Kresgemu, oba muži se na sebe podívali, postavili se zády k sobě a začali provrtávat očima nastávající šero. Rozeznávali v něm hned několik objektů, které hrozivě připomínaly lidskou postavu, ale o nichž oba věděli, že jsou ve skutečnosti věšákem, almarou, obyčejným stínem či hustým růžovým závěsem. Přesto na ně vždy neomylně namířili pistoli.

Kresge se znovu natáhl po vypínači a nervózně se zasmál. "Stěna je taky horká. Myslím, že to bylo tím sluncem. Dopadalo na lampu a na tuhle zeď."
Corde neodpověděl. Otevřel ústa dokořán a začal pomalu dýchat. Přitom pozorně naslouchal. Žádné kroky, žádný pohyb, žádné vrzání. Vyrazil podél stěn pokoje, kde se dalo předpokládat menší vrzáni pružících podlahových prken, a nahlédl do obou skříní. Byly prázdné. Vyšel do předsíně, zkontroloval ostatní pokoje a skříně v nich, které byly napěchované zatuchlými kabáty a saky, sepranými květovanými halenkami a přikrývkami páchnoucími kafrem.
"Podkroví?" zeptal se Kresge.
Zatraceně. Vylézt takhle přes poklop do podkroví, které je bezpochyby plné starého nábytku a beden - dokonalý úkryt pro střelce…
Naštěstí byli této trýzně ušetřeni. Padací dveře vedoucí na půdu totiž Corde objevil ve stropě chodby. Byly zespodu zajištěny zámkem.
Detektiv si ulehčeně oddechl.
Sešli do přízemí a prohledali jídelnu a obývací pokoj.
Hernajs, pomyslel si Corde, vždyť on bude ve sklepě. Platí o něm totéž co o půdě, jenže nebude zamčený a Gilchrist se bude ukrývat právě tam. Musí. O tom není sporu.
"A co sklep?"
"Žádný tu není," hlásil Franks.
Díky, Pane, možná si to s tím kostelem přece jen rozmyslím…
"Já jsem tedy docela napjatý," řekl Kresge. Oznámil to tónem, jako by ho to překvapovalo, a Corde s Franksem se rozesmáli. V kuchyni rozpoznával Corde pestrobarevné viněty, na nichž stály nápisy Heinz, Goya nebo Campbell's, otlučené hliníkové pánve, lahve a plechovky, magnetky ve tvaru domácích zvířat připevněné k ledničce a začmoudlé mnohaletým působením kuchyňských výparů.
Otočil se ke Kresgemu. "Pojď se mnou." Křečovitě zvedl pistoli a přejel prstem po vroubkované spoušti, kde - jak sám Kresgemu vštěpoval - nyní jeho prst rozhodně být neměl. "Všiml jsem si něčeho, co bych rád prověřil."
"Vzadu je ještě jedna místnost," prohlásil Franks. "Poslouchal jsem zvenčí a nic jsem odtamtud neslyšel. Ale je zamčená zevnitř." Poodhrnul žlutý umolousaný závěs drážkovanou hlavní své vojenské zbraně.
"Jenom vteřinku, hned jsme u tebe," zavolal Corde z obývacího pokoje a upřel zrak na hromadu popela v krbu. Přikrčil se a začal prohrabávat šedivý prach. Kresge nad ním držel stráž. Uprostřed pyramidy z popela nalezl Corde ohořelé desky fotoalba. Ruce se mu třásly vzrušením, když si pomyslel, že možná konečně získá Gilchristovu fotografii. Žádná zde však nebyla. Téměř vše již dokonale shořelo a popel se rychle rozpadal.
Jeden snímek se však přesto zachoval: polaroid, který propadl přes síto popelníku. Byl sice notně zpuchřelý žárem, ale neshořel. Čtvercový snímek zachycoval městskou ulici s řadou omšelých domků, před nimiž rostlo několik stromů. Maginotovu linii stejně vysoko položených střech přerušovala pouze jedna čtyř až pětipatrová kancelářská budova.
Na zadní straně fotografie stálo:
Leone, přijeď někdy na návštěvu. Láska
Corde zabalil snímek do kapesníku, vložil si ho do kapsy a postavil se. V tmavé místnosti se rozlehlo jemu důvěrně známé zapraskání v koleně.
Prasknutí to bylo opravdu hlasité. Ne ovšem tak hlasité, aby přehlušilo ránu, když se zástupce šerifa Franks vlámal do dveří uzamčeného pokoje, a následný ohlušující výstřel z brokovnice, který mu urazil velkou část ramene.
Corde se rychle otočil a vrhl se k zemi. Kresge mezitím popadl svíjejícího se policistu za nohu a odvlekl ho ke kuchyni podél zdi, kterou nyní lemoval pás lepkavé krve.
"Dobrý, dobrý, dobrý!" zaječel Corde k nikomu konkrétnímu a odplížil se ke dveřím.
Jeho loket se opřel přímo o ostrý kus kosti z policistova ramena. Corde ignoroval bodavou bolest a vypálil pět rychlých ran na postavu skrývající se uvnitř. První tři výstřely minuly cíl a zavrtaly se do křesla, k němuž byla připevněna dvouhlavňová remingtonka se šňůrou nataženou od spouště ke klice dveří. Poslední dvě Cordeovy kulky však již mířily naprosto přesně a s dokonalou jistotou nalezly cíl.
Tím ovšem nebyl profesor Leon David Gilchrist, nýbrž metr dvacet vysoká keramická sova, která v matném světle nepřipomínala ptáka, nýbrž rozesmátého muže, a která se při dopadu Cordeových neopláštěných kulek rozletěla v tisíc hnědozlatých porcelánových střepů.
7
Bill Corde seděl v knihovně Audenovy univerzity.
Byla to plísní zapáchající viktoriánská budova s dubovým obložením tvrdým jako kov a zábradlími z tepaného železa, která se proplétala balkony jako břečťanové úponky. Celá stavba jako by byla převezena cihlu po cihle z ukopěného Londýna a znovu postavena zde na travnatém prostranství, odkud byl výhled na tisíce akrů polí osazených souvislým potahem zelených kukuřičných výhonků.
Toto byla knihovna univerzity, na kterou by Billa Cordea nepřijali a jejíž školné by si stejně nemohl dovolit platit.
Právě absolvoval telefonát se šerifem Willarsem v Lewisboro a dozvěděl se, že stav Dudleyho Frankse je kritický, ale stabilizovaný, ať už to znamenalo cokoliv. "Rozhodně mě to netěší, Bille, to teda ne," dodal Willars a Corde věděl, že mezi oběma okresy dojde na mohutné reparační platby.
Po přestřelce se na celý úřad šerifa v New Lebanonu snesla chmurná nálada. Hon na člověka, který se ještě před několika dny jevil jako zábavný lov, se nyní proměnil v nelítostnou řež. Gilchrist byl daleko šílenější a divošštější, než kohokoliv z policistů napadlo, a přestože obě přídavná jména se ve slovníku moderních policejních metod vyskytovala jen zřídka, pokud vůbec, Corde nyní naplno pociťoval jejich význam.
Gilchrist, Leon David, nar. 1951, Cleary, stát New York. Bc. s vyznamenáním, M. A., Severozápadní univerzita; Ph. D. z

anglické literatury, Harvardova univerzita; Ph. D. z psychologie, Harvardova univerzita. Asistent a docent, katedra angličtiny, Fakulta humanitních věd, Harvardova univerzita. Dočasný profesor, katedra zvláštního vzdělávání, Pedagogická fakulta, Audenova univerzita. Profesor, katedra zvláštního vzdělávání, Pedagogická fakulta, Audenova univerzita. Hostující profesor, Vanderbilt University, Neapolská univerzita, Le Sorbonne Université, College of William & Mary…
Plus dva další hutné paragrafy.
Corde si dopsal poznámky a zavřel Seznam profesorů svobodných umění. Neobsahoval žádnou Gilchristovu fotografii, což byl hlavní důvod Cordeovy zdejší návštěvy. Profesorův portrét nebyl ani na třech jeho knihách, které tvořily součást trvalé sbírky knihovny. Šlo o publikace bez autorské fotografie a bez přebalu, zkrátka o knihy pro učence.
Corde si na další ze svých karet poznamenal, že má zavolat šerifovi okresu Cleary ve státě New York a zjistit, zda v jeho okrese nebydlí nějací další Gilchristovi.
Nato rychle prolistoval seznam odebíraných periodik. Právě když se chystal brožuru zavřít, upoutal jeho zrak titulek jakéhosi článku. Odešel do oddělení časopisů a požádal o zapůjčení magazínu, ve kterém byl zmíněný článek otištěn.
Knihovnice na okamžik zmizela a vrátila se se svázaným ročníkem časopisu Psýché: Časopis pro psychologii a literaturu.
Corde se znovu posadil za stůl a začetl se do prvního odstavce stati "Básník a násilnické podvědomí" z pera Leona D. Gilchrista, Ph. D. Po chvíli se vrátil k přepážce a vypůjčil si slovník.
Znovu začal číst.
Básník, jímžto expanzivním termínem si dovoluji označovat kohokoliv, kdo prostřednictvím slov vytváří fiktivní mody, je sám o sobě výtvorem společnosti, v níž žije. Povinností básníka je tudíž rozvlhnout…
"Rozvlhnout."
Corde si poznačil loktem příslušné místo v časopise a začal listovat slovníkem. Přitom z knihy vypadla stránka "levitovat" / "licenční". Corde jí bezmyšlenkovitě vsunul mezi stránky "reportáž" / "rezident" a "reziduální" / "robot".
"Rozvlhnout. Rozpustit se pohlcováním vlhka nebo vlhkosti obsažené ve vzduchu."
Aha. Jasně.
…povinností básníka je tudíž rozvlhnout, aby mohl permeovat do všech aspektů společnosti…
"Permeovat."
Corde znovu zvedl slovník.
Deset minut se takto prokousával článkem, jeho zpocené ruce zanechávaly na otrhaném přebalu slovníku nádherné otisky a jeho žaludek se kroutil v jeden velký uzel - nikoliv z toho, co se o Gilchristovi dozvěděl (prakticky nic), nýbrž z kluzké zastřenosti obsahu jeho článku. Poprvé v životě Bill Corde plně pochopil nesnáze své dcery.
Naplněn sklíčeností přerušil četbu, několikrát se zhluboka nadechl a pokračoval.
…copak násilnické podvědomí pisatele laciných thrillerů nezahrnuje touhu cestovat po krajině, rdousit ženy…
Slova…
Co tato slova vypovídají o tom, kde se Gilchrist momentálně nachází? Do kterého státu uprchl, do které země? Jakým způsobem se pokusí uprchnout? Jakou zbraň by mohl použít?
Písmena slabiky slova věty…
Co vypovídají o nádherné mladé dívce, která leží mrtvá v záhonu hyacintů, olepená chladným blátem? Co vypovídají o muži, který jí sevřel dlaně kolem krku, který cítil, jak se mu pod lokty chvějí její ňadra, který cítil pomalou krvavou poddajnost jejího hrdla i poslední závan jejího dechu na vlastních zápěstích, když pod ním ležela jako vzpouzející se milenka a on na jediný krátký okamžik zahlédl tmavnoucí žhnutí půlměsíce?
…oplývající metaforami násilí…
Corde se předklonil a přejel prstem po slovech metaforami násilí. Zdálo se mu, že cítí, jak z inkoustu vychází žár.
"Metafora. Řečnický obrat, při němž je objekt, myšlenka či symbol opsána pomocí analogie…"
O ČEM…
"Analogie. Shoda mezi objekty, jež jsou obecně pokládány za nekorespondující…"
…TO TEN CHLAP…
"Korespondovat. Být ve vzájemném vztahu…"
…MLUVÍ?
Corde se znovu předklonil, přikryl si oční důlky dlaněmi a poslouchal tiché praskání tlaku.
Motivy básníka jsou motivy nás všech. Mysl básníka je kolektivní myslí. Je to však básník - ať už je jeho psýcha psýchou světce, či vraha -, kdo vnímá svět osvícením ryzího pochopení, zatímco ostatním lze vidět jen v odraženém světle.
Bíll Corde obrátil list na poslední stranu článku.
Panejo…
Zarazil se, jako by do něj udeřil blesk, a cítil, jak mu v krčních tepnách zběsile pumpuje krev. Natáhl ruku a vytáhl z vazby časopisu fotografii.
Snímek z polaroidu byl pořízen teprve nedávno, snad předevčírem večer, kdy si Corde s rodinou dělali večeři venku. Corde si všiml, že odpadkový koš je na snímku stále vyvrácen po bouřce z minulého týdne. Sára s Jamiem postávali kolem grilu a dívali se na řeřavé uhlíky. Momentka byla pořízena odněkud z druhé strany pastviny v lese - prakticky přesně z místa, kde se Cordeovi zdálo, že někoho zahlédl, když onehdy v noci držel s třesoucí se brokovnicí v ruce stráž.
Přes celou fotografii se rozmazaným červeným inkoustem táhla slova:
ŘEKNĚTE SBOHEM, DETEKTIVE.

Diane Cordeová pociťovala náhlou nesmělost, když Benu Breckovi oznamovala, že pojedou s dětmi na pár týdnů do Wisconsinu.
"Cože?" zeptal se Breck a zamračil se.
Diane si zakryla oči rukama. Její vínově červený lak na nehty byl zcela nesloupaný a její prsty, mnohdy zarudlé a mozolnaté od domácích prací, dnes byly měkké a provoněné mandlovým krémem. "Zase ten zatracený případ." Vysvětlila lektorovi, že vrah jim adresoval další výhrůžky. "Bill si myslí, že bude nejlepší, když pojedeme na návštěvu k sestře."
Breck zaváhal a poté zašeptal: "Na dva týdny?"
Diane pokrčila rameny. "Nejméně. Nebo až do chvíle, kdy toho šílence dopadnou. Případně zjistí, že opustil město."
Výraz Breckovy zamračené chlapecké tváře i tón jeho hlasu se dokonale shodovaly s výrazem a intonací jejího prvního manžela, když mu oznámila, že si její matka při pádu vymkla kyčel a ona za ní na týden odjíždí. Bylo to tehdy poprvé, co se museli rozdělit, a pro jejího mladého chotě to byla srdceryvná událost. V Breckových očích se nyní zračila stejná beznaděj odvrženého muže. Diane to znepokojovalo a vzrušovalo zároveň.
Zvenčí se ozval hlas.
Sára chodila na zahradě sem a tam a mluvila do magnetofonu jako hollywoodský producent diktující instrukce pro podřízené. Strážník Tom, nyní již důvěrný známý rodiny Cordeových, se opíral o plot a pomalu otáčel hlavou jako zvěd ve starém westernu, který na obzoru vyhlíží záškodníky.
Breck s Diane stáli v jídelně a mlčky sledovali Láru. Byli od sebe asi třicet centimetrů. Diane cítila, jak se Breck dotýká jejích vlasů, ale pohyb jeho ruky byl nesmírně jemný, jako by se bál, že by jí mohl ublížit. Naklonila mu hlavu k ramenu, ale pak odstoupila a cítila vděčnost smíšenou se zklamáním, když Breck náhle začal hovořit o Sáře. "Dělá pozoruhodné pokroky. Ta má hlavu! Ty její pohádky jsou naprosto neuvěřitelné."
"Už jsem dala doktorce Parkerové čtyři kazety. Její sekretářka zrovna dopisuje poslední z nich."
Breck si v chlapeckém gestu odhrnul prošedivělé vlasy z čela.
"Přeje jí štěstěna," řekl pomalu a jeho oči se procházely po Dianině tváři. "Má nadprůměrnou schopnost zpracování sluchových vjemů. Při našich lekcích z toho vycházím a zatím to funguje velmi dobře."
Diane si již dříve na Breckovi všimla jedné vlastnosti. Když si mohl vybrat mezi šestákovým slovem a slovem za deset dolarů, vždy si vybral noblesnější výraz. "Štěstěna" namísto "štěstí". "Sluchové vjemy" namísto "zvuků". "Rapidní". "Kohabitovat". U kohokoliv jiného by tento zvyk Diane obtěžoval; v Breckově případě však jen zvyšoval jeho šarm. Pardon. Jeho "charisma".
Breck pokračoval v popisu Sářina vývoje. Bylo to u něj neobvyklé a Diane vycítila, že lektora stravuje nervozita. Při těchto schůzkách po skončení výuky - většinou se odehrávaly v kuchyni, ale občas i v lese - obvykle nehovořili o fonémech, vizuálně-aurálním testu rozpětí prstů ani o Sářině knize, nýbrž o mnohem osobnějších věcech. O školách, na kterých vyučoval, o jeho bývalých přítelkyních, o jejím prvním manželovi, o Dianině životě dcery přístavního dělníka, o dovolených, v jejichž realizaci doufají. O tom, kde by chtěli být za deset let, za pět let. A za rok.
Povaha těchto společně strávených minut však nebyla tak úplně jednoznačná. Přestože se bavili velmi důvěrně, Breck ji nepolíbil; přestože spolu flirtovali, Breck působil ostýchavě. Jejich tělesné kontakty byly četné, ale mnohdy jakoby bezděčné: tu se dotkly jejich prsty, když si podávali šálek s kávou, tu se o sebe otřeli rameny, když stáli vedle sebe. Jednou si Diane bez okolků položila ňadra na jeho rameno, když se předklonila, aby si přečetla jakýsi článek o poruchách učení. Zdálo se jí, že Breck její tlak opětoval, ale nebyla si jistá. Každopádně se neodtáhl, ale ani tento okamžik neprodloužil.
Nevěděla, zda od něj má očekávat návrh, či nikoliv. Návrh, který by pochopitelně odmítla.
Tedy, domnívala se, že by ho odmítla. Chtěla, aby ji líbal. A chtěla, aby odešel. Nyní se dotkla jeho paže, on se k ní lehce přisunul a Diane znovu pocítila, že mezi nimi existuje hranice, jejíž poloha je znovu a znovu předefinovávána. Byli jako dva výrostci.
Dnes se jí nicméně zdálo, že tato hranice je narýsována jasně a neměnně. Jamie seděl ve svém pokoji pouhých deset metrů odtud, a ačkoliv se Bill zdržoval v práci, nebylo žádnou výjimkou, že se v tuto denní dobu zastavil doma na večeři a pak se opět vrátil do kanceláře. Diane s Breckem se na sebe dlouze zadívali a Diane pocítila ohromnou úlevu, když se lektor nakonec podíval na hodinky a řekl: "Musím se vzdálit, madam…" (Diane nicméně současně cítila značnou radost, že to Breck řekl zamračeně a s evidentním zklamáním.) Sebral ze stolu učební materiály a zamířil ke dveřím.
V tu chvíli ho Diane políbila.
Jako nějaká lstivá středoškolačka se ohlédla přes rameno, aby měla jistotu, že ji nevidí Sára, zatlačila vědecky založeného Brecka do kouta, rychle ho s otevřenými ústy políbila a opět odstoupila.
Proboha proboha…
V jejím nitru bublala panika. Současně se jí zmocnil děs - ne z toho, že ji mohly zahlédnout děti, ne z toho, že by se o tom mohl dozvědět manžel. Šlo o mnohem mrazivější obavu: co když to tak nechtěl?
Breck jedenkrát překvapeně zamžoural, položil jí ruku na zátylek a rychle ji k sobě přitiskl. Když ji začal vášnivě líbat, opřel si předloktí o její ňadra, pomalu přejel rukou po přední straně její halenky a uchopil ji dlaní za bedra. Dlouze se objali a Diane se pak přinutila se od Brecka odtrhnout. Stáli půl metru od sebe a civěli na sebe překvapením a rozpačitým vzdorem.
"Můžu se s tebou vidět, ještě než odjedete?" zašeptal Breck. "Musím."
"Já nevím. Ten policajt nás bude hlídat jako ostříž."
"Musím tě vidět. Pojďme někam utéct."
Diane se zamyslela. "Netuším jak."

"Poslyš, rád bych si Sáru natočil při nějakých testech. Jestli se několik týdnů nevrátíte, měl bych to udělat ještě před vaším odjezdem. Možná bys s námi mohla jít do školy. Uděláme si třeba piknik."
"Když já nevím."
"Já tě chci," zašeptal Breck,
Diane odstoupila a promnula si ruce. Podívala se z okna na dceru, která skotačila v trávě.
"Řekl jsem něco nepatřičného?" zeptal se Breck.
Ach jo. Všechna ta vzletná slova, všechny ty chytlavé věci, které dělá pro Sáru, všechna místa, na kterých kdy byl… A co je jádrem toho všeho? Že on je muž a já jsem žena.
Chci to, nebo ne? Já prostě nevím. Děj se co děj, já to prostě nedokážu posoudit…
Nakonec ho místo odpovědi znovu rychle políbila a odvedla ho za ruku ke dveřím. Vyšli k jeho autu a Diane řekla: "Bude to nanejvýš pár týdnů." Šeptem, který měl zdůraznit závažnost řečeného, poté dodala: "Já myslím, že to tak stejně bude nejlepší, ne?"
"Ne," odvětil Breck rozhodně. "Já si to nemyslím."
8
Velkým problémem restaurace My-T-Fine byla umouněná okna ze zrcadlového skla. Propouštěla dovnitř spoustu bezútěšně studeného severního světla, které propůjčovalo odpoledním návštěvníkům nezdravé těstovité kontury. Když se navíc člověk podíval od stolku na spodní stranu barového pultu, nalezl tam dvacet let doplňovanou mozaiku přilepených žvýkaček.
Corde si objednal amstel, neboť byl tak unavený, že ho vůbec nenapadlo, že je pracovní den. "Chci si to jen vyjasnit," ozval se Kresge. "Takže nízkostupňové pivo se ve službě pít smí?"
Corde změnil objednávku na ledový čaj.
Seděli na stoličkách potažených červeným vinylem a mhouřili oči do světla. Lidé kdysi říkali Sammiemu, aby dal do oken aspoň květiny (uschly) anebo žaluzie (byly příliš drahé), a Sammie jim na to odpovídal, že tahle místnost je už takhle ošklivá a komu prý na tom záleží. Obojí byla pravda, a tak si hosté postupně přestali stěžovat.
"Co tady děláme?" zeptal se Corde.
"Čekáme na ni," odpověděl Kresge a ukázal na šlíhlou malou ženu se silně kudrnatými šedivými vlasy. Mohlo jí být něco mezi pětapadesáti a šedesáti. Právě vstoupila do dveří v doprovodu staršího, plešatějícího a rovněž štíhlého muže.
"Ahoj, Wyntone," zvolala. "Jak se má Darla?"
"Tino, Earle, pojďte si na chviličku přisednout."
Dvojice zamířila k jejich stolu a Kresge řekl Cordeovi. "Jedí tady skoro každý den. Znají se s Darlou z bridže." Kresge představil Cordea Earlovi a Tině Hessovým. Earl byl zhruba šedesátiletý vyzáblý důchodce. Jeho špičaté uši a skobovitý nos zářily májovou osmahlostí.
"Co sis to pořídil za uniformu, Wyntone? To tě takhle vyfešákovala škola?"
"Mám novou práci."
"A co děláš?"
"Jsem policista."
"Nepovídej," řekl Earl. "Jako Kojak."
"No, nějaké vlasy mu ještě zbyly," vmísil se do hovoru Corde. "Ale moc jich už není."
"My sem chodíme na tuňáka," řekla Tina. "Dáte si s námi?"
Corde zavrtěl hlavou a přenechal vedení debaty Kresgemu, který začal: "Našli jsme takovou fotku a říkali jsme si, že bys nám možná dokázala říct, kde to je, Tino." Otočil se ke Cordeovi. "Tina prodávala kancelářské vybavení."
"Patnáct let po sobě jsem byla obchodním zástupcem roku. Až v posledním roce jsem prohrála s D. K. Pottsem, ale to jenom proto, že se nějak domohl zakázky na jednu reprografickou firmu v Higginsu, kterou vlastní Japonci, což nebudu komentovat."
"Procestovala celý stát," pokračoval Kresge. "Zná tady bez výjimky každé městečko."
"Před třemi lety jsem najela na svým fordu dvě stě dvacet tisíc kilometrů. Najezdili jste někdy tolik na svým autě dřív, než vám stačilo zrezivět? Vsadím se, že ne."
"Ne, paní," přiznal Corde.
"A to vám ještě nezačala vykládat o převodovkách," pravil vážně Earl.
"My musíme identifikovat budovu, která je na tom snímku," vrátil se k věci Kresge.
"To je docela těžkej oříšek," prohlásila Tina. "Budu muset jít svědčit nebo tak?"
"Ne."
"Já doufala, že jo? Díváte se na Matlocka?"
"Bohužel ne," odpověděl Corde. Kresge položil fotografii na stůl.
"Proč je takhle zabalená?" zeptal se Earl a dloubl prstem do igelitového sáčku.
"Je to důkaz," vysvětlil Kresge.
"A proč je spálená?"
"Ležela v krbu," řekl Corde. "Víte, kde to je?"
"Není se tu moc čeho chytit." Tina přimhouřila oči a prohlédla si fotografii. Po chvíli jí podržela manželovi a ten pokrčil rameny. "Nemám tušení," řekla Tina. "Proč vás to tak zajímá?"
"Pomohlo by nám to při jednom vyšetřování."
Tina podala fotografii zpět. "Je mi líto."
Kresge si zřejmě vzal nezdar osobně. "Stejně to byla střelba od pasu," poznamenal.

"Přesto vám děkujeme;' řekl Corde a snažil se nedat najevo zklamání,
"Takže tě postihlo to propouštění na Audenu?" oslovil Earl Kresgeho.
"Propouštění?"
"Vyhodili skoro tři stovky lidí. Profesorů i dalších zaměstnanců."
Kresge hvízdl. "Tři stovky? Ne. Já odešel ještě předtím."
"Když ten profesor zabil tu holku," pokračoval Earl, "spousta rodičů odtamtud svý děti vzala. Psali o tom v Registeru, copak jste to nečetli?"
"Já bych taky neposílala svoje děti do školy, která najímá takovýhle profesory," souhlasila Tina. "To se nikdo nemůže divit." Oba manželé se odšourali k volnému boxu.
Když Kresge s Cordem vstali a položili na bar účtenky, zavolala na ně přes restauraci Tina: "Hej, Wyntone, něco mě napadlo. Co kdybyste se zeptali někoho na fitzberském okáčku, kde to přesně je?"
"Kde?"
"Na fitzberské obchodní komoře."
"Takže je to ve Fitzbergu?" zeptal se Corde a ukázal na Kresgeho náprsní kapsu, jež nyní obsahovala ohořelý snímek.
"Jasně, vy jste to nevěděli?"
Kresge se zasmál. "To víš, že ne. Říkalas přece, že ti to nic neříká."
"Já myslela, že se ptáte, jestli vím, co je to za ulici. Samozřejmě že je to Fitzberg. Co je podle vás ta stavba v pozadí? To je přece budova Firemanovy pojišťovny. Kde jinde by taky mohl stát takový barák?"
"Ve Fitzbergu stojí i Marshall Field," přisadil si Earl. "Nejlepší obchoďák na Středozápadě."
Děkanka Catherine Larrabyová obcházela v pomalém kruhu po obvodu orientálního koberce, který v roce 1887 získal tehdejší rektor školy - prvním návštěvníkem, který se po tomto nově nabytém koberci prošel, byl přitom shodou okolností William Dean Howells. Tento ctihodný spisovatel přednášel na Audenově univerzitě soudobou literaturu. Děkanka Larrabyová neopomněla tuto skutečnost zmínit a dál chodila sem a tam s očima upřenýma na roztřepenou houni.
Její dnešní návštěvník nebyl tak proslulý jako Howells, alespoň ne v literárních kruzích, avšak děkanka se k němu přesto chovala s větší uctivostí, než kdyby měla před sebou ducha samotného zmíněného literáta.
Hovořila o Howellsovi, hovořila o Dickensovi, hovořila o školní tradici akademické výlučnosti, o řadě absolventů Harvardovy univerzity vyučujících na Audenu a naopak, když vtom ji Fred Barrett chicagský podnikatel s mohutným podhrdlím a ulízanými vlasy přerušil chladným dotazem: "Jak je to s těmi vraždami?"
Děkanka Larrabyová, pokračovatelka tradice slavných rektorů a ještě slavnějších učenců, dohlížitelka nad touto baštou středozápadní vzdělanosti, vycítila porážku. Přestala chodit po místnosti, povzdechla si a vrátila se za stůl.
Vždyť on už tady sedí, další zámožný podnikatel, který je schopen půjčit univerzitě dostatek peněz, aby se z nich daly zaplácnout před auditory z ministerstva školství všechny špatné půjčky, které s Randym Saylesem nadělali, vždyť on už tu sedí jako dar z nebes, ale ona mu přitom bude muset přiznat, že ano, je to pravda, jeden profesor nám tady zavraždil studentku a ano, následně spáchala sebevraždu lesbická milenka oné zabité dívky.
Ano, zmíněný profesor poté zavraždil kolegu.
Ano, kvůli tomuhle pitomému masakru nám počet přihlášených studentů klesl o čtrnáct procent.
Načež si onen zámožný podnikatel oblékne plášť jako dělaný do londýnských mlh, nasadí si na hlavu okázalou hučku a odejde i se svými pěti miliony dolarů. A spolu s ním odejde i děkančina funkce a životaschopnost celé Audenovy univerzity. Auditoři z ministerstva školství měli dorazit za tři dny. Barrett byl její poslední nadějí.
Larrabyová si znovu povzdechla a řekla: "Bohužel se na půdě univerzity skutečně letos na jaře odehrály jisté tragické události. Všechno je to nanejvýš nešťastné. Alespoň vidíte, proč ty peníze tak zoufale potřebujeme. Jakmile to všechno bude za námi…"
"A zrovna tenhleten profesor Sayles mi tehdy volal," podotkl Barrett. "Já se sem plahočím až z Cicera, a když přijedu, dozvím se, že je mrtvý." Muž hovořil s přízvukem, který děkanka nedokázala zařadit.
"Omlouvám se, jestli jsme vás připravili o čas, pane Barrette."
Podnikatel zavrtěl hlavou. "Zatím ne. Pojďme si promluvit o nějaké půjčce."
Larrabyové svitla naděje. Chvíli přemýšlela o taktice a poté řekla: "Je vám něco o Audenově univerzitě známo?"
"Ani ne. To je nějaká kolej nebo tak?"
Děkanku napadlo, že její host možná žertuje, ale neodvážila se riskovat úsměv. Chvíli se rozhlížela po místnosti, intuitivně dospěla k závěru, že v jeho otázce nebyla žádná ironie, a přizpůsobila tomu obchodní strategii. "Myslím, že bude užitečné, když vám tu půjčku zasadím do širšího kontextu. Audenova univerzita je jednou z čelních institucí vysokého školství v celé Americe…"
"Nepochybuju, že je to prima místo. Kolik chcete?"
V Chicagu se se slovy nepářete, viď? Děkančiny oči nalezly útočiště ve stohu lejster na psacím stole. "Já vím, že vám to bude připadat hodně. Ale neumíte si představit, jak důležité pro školu je, aby ty peníze obdržela."
Barrett povytáhl obočí, čímž s nevyslovenou rázností zopakoval otázku.
"Pět milionů," řekla děkanka Larrabyová tiše.
Zavrtěl hlavou.
"Vím, že je to spousta peněz," žadonila Larrabyová. Nahota jejího vlastního hlasu ji šokovala, a tak začala mluvit pomaleji. "Ale škola je v zoufalé finanční tísni. Musíte to pochopit. Bez těch…"
"To je moc málo. Musí to být nejmíň deset milionů, jinak se s váma ani nebudem bavit."
Děkance se zdálo, že muže přeslechla. V duchu probrala nejrůznější permutace jeho slov. "Chcete říct, že nepůjčujete částky nižší než deset milionů?"

"Nestojí nám to za námahu." "
"Ale…"
"Nestojí nám to za námahu."
S takovou překážkou Larrabyová nepočítala. "A nemůžete udělat výjimku?"
"Možná bych mohl přesvědčit společníky, aby to snížili na osm." Děkanka si sama kladla otázku, zda není naivní, když se zeptala: "No, a kdybychom se rozhodli pro vás, šlo by si půjčit osm a část z této částky vám splatit dříve?"
"Jasně. Můžete si půjčit peníze v pondělí a vrátit je v úterý. Spousta mých klientů to tak dělá."
"Opravdu?" Děkanka Larrabyová nedokázala najít pro takový postup žádné logické vysvětlení, a tak to pustila z hlavy. Znovu začala přecházet po místnosti. Zvedla ze stolu finanční výkazy školy a podala je Barrettovi. Ten je převzal, prolistoval je způsobem, jako by byly psány v čínštině, opět je vrátil a zavrtěl hlavou. "Todle mi k ničemu není. Stačí, když mi povíte, jestli ty peníze chcete, nebo ne."
"Vás nezajímá fiskální síla školy? Naše dluhové zatížení? Naše režijní náklady?" Catherine Larrabyová, humanitně zaměřená dřička z univerzity v Kentucky, byla hrdá, že si osvojila všechny tyto finanční znalosti, tyto užitečné znalosti.
"Ne," odvětil Barrett. "Mě zajímá, kolik chcete peněz."
"To zní, jako byste mě žádal, abych jen řekla číslo."
Tentokrát Barrett zdvihl obě obočí.
Děkanka se zarazila. "No, a jaká bude úroková sazba?"
"Diskont plus dvě procenta."
"Měl byste vědět, že je zde problém se zajištěním…"
"Nás nezajímá zajištění. Nás zajímá, abyste nám to splatili, kdy máte."
"Na to se spolehněte. Snižujeme náklady a už dnes jsme propustili tři sta dvanáct zaměstnanců. Najali jsme si finančn~o poradce, který redukuje…"
Barrett se podíval na hodinky. "Takže kolik?"
Děkanka se nervózně nadechla. "Osm milionů."
"Platí." Barrett se usmál.
"A to je všechno? To nám jen tak vypíšete šek?"
Barrett se chraplavě zachechtal. "Šek pochopitelně ne."
"Takže nám dáte osm milionů dolarů v hotovosti?" zašeptala děkanka a přikývla. "Není to… riskantní?"
"Se šekama je to riskantnější, to mi věřte."
"Myslím, že bychom tu částku mohli uložit přímo do banky."
"Ne," pravil Barrett obezřetně, "to by bylo nepřípadné." Do suché městské mluvy se mu jakýmsi nedopatřením připletlo nabubřelé slovo. Když se na něj děkanka tázavě podívala, dodal: "Většina mých klientů to dělá tak, že si ty peníze nechá v sejfu a pak je točí po malých částkách. A když už je musíte šoupnout do banky, vždycky se ujistěte, že to bude na několik různých účtů po míň než deseti tisících."
"To je dost zvláštní požadavek."
"Jo, Washington si vymýšlí divný pravidla hry."
Děkančin zájem rostl exponenciální řadou. "Vaše firma sídlí v Chicagu?"
"Mimo jiné," odpověděl Barrett.
"A v jakém oboru podnikáte? V bankovnictví?"
"V řadě oborů."
Larrabyová pokývala hlavou. "Asi bych se neměla ptát, odkud ty peníze pocházejí."
"Ptejte se, na co chcete."
"Odkud ty…"
"Z různých obchodních transakcí."
Děkanka znovu přitakala. "Ale nejsou nezákonné, že ne?"
"Nezákonné?" Barrett se usmál jako dotčený vrchní číšník. "Heleďte, dívejte se na to v širším měřítku. Já vám půjčuju peníze na slušný smluvní úrok navázaný na diskont. A vy mi to normálně splatíte, jistinu plus úrok." Jeho oči se vyhouply k portrétu bývalého děkana s licousy. "Mně na tom nic nezákonnýho nepřipadne."
"To asi ne," řekla děkanka, vyhlédla z okna na nádvoří a upřela pohled zpět na koberec Williama Deana Howellse. Napadlo ji, jestli by se neměla přímo zeptat, zda právě zapojila školu do nějakého rozsáhlého plánu praní špinavých peněz, ale nakonec usoudila, že by to mohlo vyznít urážlivě nebo nedůvěřivě, a takové riziko již plně postačovalo k tomu, aby uložila otázku k ledu.
Znovu se zadívala z okna a všimla si, jak se šeříky ohýbají v jarním vánku. Připomnělo jí to Whitmanovu báseň o Lincolnově smrti, což ji zase přivedlo na myšlenku, že naposledy plakala, když byla na vysoké škole - v jedno vlhké odpoledne 22. listopadu 1963. Také nyní cítila, že se jí do očí hrnou slzy, avšak tentokrát to byly slzy úlevy a snad i radosti.
"Takže jsme snad dohodnutí," řekla.
Barrett si stále zachovával ve tváři úsměv typu "vy máte ale hezkou kancelář". Po chvíli dodal: "Jestli vylezete na deset milionů, osekám vám procenta na jedna a tři čtvrtě."
"Nesmíme být zase tak chamtiví," odvětila děkanka. "Koneckonců to budeme muset jednou splatit."
"Ano, paní, to budete muset."
# # #
"Ověřuje to," hlásil Wynton Kresge. "Je to bývalý voják, takže až s ním budeš mluvit, prokaž mu v hlase vojenskou úctu."

Corde zvedl sluchátko a zaposlouchal se do dutého ticha přidrženého hovoru. Nacházel se ve své kanceláři a Kresge bloumal u stolu necelý metr od něj. Vzhledem k nervozitě neseděli, ale oba raději stáli.
Po dvou minutách se ve sluchátku ozval ostrý hlas. "Detektive Kresge?"
"Ano, pane, jsem tady a mám na lince detektiva Bílla Cordea, který tohle vyšetřování vede."
"Detektive Corde," vyštěkl hlas energicky, "tady detektiv seržant Franklin Neale z Fitzbergu. Jste připraven?"
"Jsem," odpověděl Corde.
"Takže, pane, vyrozuměl jsem, že tu možná máme jednoho z vašich pachatelů."
"Wynton už mě informoval, detektive. Co jste zjistili?"
"No, ten polaroid, co jste nám poslali, k ničemu nebyl. Ověřili jsme veškeré majetkové smlouvy na jméno Gilchrist. Nic. Zaklepali jsme na dveře baráků zachycených na té fotce a přirozeně jsme taky nic nezjistili. Ale pak jsme dali hlavy dohromady a zkusili to u kreditních společností. Takže pokud můžeme říct, tak ten váš pachatel je běloch, něco přes čtyřicet let, žádná poznávací znamení, a používá karty Visa a Amex na jména Gilchrist čárka L. a Sayles čárka R. R."
"Takže obě karty používá tentýž člověk?"
"Podle toho, co jsme zjistili, tak ano, pane," odpověděl Neale.
Corde vítězoslavně vymrštil do vzduchu pěst a zamrkal na Kresgeho.
"A víte, kde se ukrývá?" zeptal se Kresge.
"V Holiday Inn Eastwoodu nedaleko od řeky. Zapsal se na jméno Sayles."
"A zatím se neodhlásil?"
"Ne. Ale nevíme, jestli tam zrovna teď je."
"Dobře," řekl Corde. "Máme zatykač. Budeme tam s detektivem Kresgem asi za dvě hodiny. Můžete nám ho tam zatím pohlídat? Zatykač vám pošlu faxem. Jestli vyleze dřív, než tam dorazíme, tak ho seberte, ano?"
"Rozkaz, pane, bude nám potěšením. Jaký má rizikový status?"
"Co to je?" zeptal se Corde. "Je ozbrojený, nebezpečný?"
Corde pohlédl na Kresgeho a řekl: "Mimořádně nebezpečný."
9
Ze všeho nejtěžší bylo mu lhát.
Nebylo zase tak obtížné mu sdělit, že jeho otec nakonec přece jen nepřijde na jeho zápas. A nebylo zase tak těžké přihlížet, jak Jamie tu zprávu přijímá s hrdinskou sklíčeností, vlastně jen pouhým přikývnutím, a nikoliv výbuchem hněvu (který by Diane snesla raději, protože takhle to cítila ona). Ze všeho nejvíce ji však mučila nutnost vymýšlet si manželova slova. Táta říkal, abych ti vyřídila, bájila Diane, že ten vrah je pořád na svobodě a oni teď mají opravdu velkou šanci ho chytit. Snažil se to zařídit nějak jinak, ale zrovna on u toho musí být. Takže ti posílá pozdravy.
"A taky," dodala Diane a nedokázala se přitom podívat synovi do očí, "slíbil, že ti to vynahradí."
Ve skutečnosti to bylo tak, že Corde jednoduše odjel do Fitzbergu a vůbec se neobtěžoval zavolat domů nebo poručit Emmě, aby to udělala za něj.
Jak dlouhé, předlouhé čekání to bylo! Čas se rychle přehoupl přes hodinu, kdy se Corde obvykle vracel domů; kolem projížděla auta, ale žádné z nich nebylo policejním vozem newlebanonského úřadu šerifa, opatřeným nápisem "Sloužíme a chráníme", žádné z nich nespěchalo k domu Cordeových. Minuty postupně odkapávaly. Jamie a jeho týmový kolega Davey seděli na gauči a ošívali se. Nejprve vtipkovali, jak střední škole v Higginsu rozflákají zadky, poté se nervózně dívali z okna a nakonec zcela umlkli. Když minula půl sedmá, Diane se rozhodla, že bude trvat na tom, aby Corde porušil předpisy a odvezl oba chlapce služebním autem, s kvílející houkačkou a rudým majáčkem blikajícím jako tlukoucí srdce.
V šest padesát zatelefonovala Diane na stanici. Rozhovor byl mnohem kratší, než tvrdila synovi. Dispečerka Emma jí oznámila, že Bill s kolegou Kresgem právě vyrazili ze dveří a noc stráví ve Fitzbergu.
Diane jí poděkovala a poté poslouchala hluchý tón a silnějším hlasem přitom pokračovala v předstírané konverzaci.
"Ach, Bille, co se stalo…? Ne, vážně? Už jste ho skoro měli… Tak na sebe dávej pozor, miláčku… No, Jamie bude hodně zklamaný, už takhle máš půlhodinové zpoždění… Dobře… Dobře… Vyřídím mu to…
Odříkala improvizovaný monolog a požádala Toma hlídkujícího před domem, aby šel dovnitř a pohlídal Sáru.
"Seženu vám kolegu, který pojede s váma, paní Cordeová. Váš manžel říkal, že…"
"Můj manžel tuhle šlamastyku způsobil," zavrčela Diane. "A my už nemáme čas čekat."
A tak Diane i oba chlapci spěšně nasedli do stejšnu a vyrazili na zběsilou jízdu do tělocvičny střední školy v Higginsu. Diane během cesty nerespektovala ani jednu červenou a přímo toužila po hádce s jakýmkoliv uniformovaným policistou, který by byl tak hloupý a odvážil by se ji zastavit.
Bille, my dva si musíme promluvit.
Diane Cordeová seděla na tvrdé tribuně a popíjela vodnatou kolu. Prohlížela si publikum a přemýšlela o tom zápachu, o podivném aromatu školních tělocvičen, který - jak jí před lety prozradila jedna kamarádka - prý vychází z chlapeckých suspenzorů. Chtěla se o tu historku s někým podělit. Přála si, aby teď vedle ní seděl Ben Breck.
Po deseti zápasech se ozvalo praskavé hlášení, z něhož Diane rozeznala pouze slova "Jamie Corde". Odložila kolu vedle sebe a zapískala na prsty se stodecibelovou intenzitou. Fanoušci hostů začali povzbuzovat New Lebanon.
Diane se dívala, jak její syn rtuťovitým krokem vstupuje na rohož, zamyšlený a zahloubaný do sebe. Znovu zahvízdala s takovou silou, že si diváci kolem ní museli zacpat uši. Začala povzbuzovat New Lebanon a kopala přitom nohama do sedaček, což byla módní metoda projevu podpory. Jamie byl ve svém úsilí nesmírně soustředěný a cílevědomý. Každý den naběhal osm kilometrů a každý druhý den zvedal činky. Pořád jen trénoval a trénoval. Navíc se velmi dobře vyrovnal s Philipovou tragédií. Také dnešní otcovo neomluvitelné selhání přijal velkoryse. Diane pocítila obrovský nával pýchy na svého syna a telepaticky mu ho seslala na žíněnku, kde si Jamie právě nasazoval ochranu hlavy a

podával ruku soupeři.
Náhle pohlédl na tribunu a Diane mu zamávala. Jamie na ni reagoval jediným možným způsobem, jakým může zápasník reagovat na přítomnost matky v hledišti - jedenkrát se na ni podíval, vážně pokýval hlavou a odvrátil se. Diane to nevadilo. Věděla, že jí syn sděluje, že její telepatický vzkaz obdržel.
Připevnil si na rameno modrou rozlišovací pásku, zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl.
Ozvala se píšťalka a oba chlapci se oddali běsnění. Jamieho nohy se vzepjaly a poté opět narovnaly, když se vrhl na protivníka - vysokého světlovlasého druháka - s razancí útočícího hada. Zaklesli se do sebe rukama, jejich krky a hlavy se přitiskly k sobě. Neustále se otáčeli v kruhu, jejich chodidla klouzala na houbovité modré žíněnce a posunovala se jako nohy šmátrajících krabů. Úd se proplétal s údem. Kapičky potu stříkaly kolem. Obličeje rudly pod pěnovou ochranou, šlachy na krku se měnily v tlusté provazce. Oba zápasníci se zarputile přesouvali po žíněnce a rukama připomínajícíma paňáty se vzájemně chytali za kolena a zápěstí.
"Do toho, do toho, DO TOHO!" křičela Diane. "Bojuj, JAMIE!!"
Její syn nyní podnikl brutální výpad, při němž zvedl soupeře z žíněnky a srazil ho na záda. Chlapec se udeřil do hlavy a ve chvilkovém omráčení začal tupě zírat vzhůru. Jamie, jehož obličej se již celý leskl potem, jej prudce zatlačil do žíněnky, takže soupeři nezbylo než zuřivě máchat rukama. Jamieho záda zasáhlo několik ran. Byly to slušné údery, ale od Jamieho páteře se jen odrazily bez většího účinku.
Co se to děje?
Diane se zamračila a zčistajasna si uvědomila, že dav kolem ní ztichl. A pak už lidé na tribuně povstali a začali křičet na trenéry i na oba chlapce. Světlovlasý soupeř se snažil Jamiemu vykroutit - centimetr po centimetru se sunul mimo žíněnku, smýkal sebou na bok a ječel. Již dávno zápas vzdal a šlo mu výhradně o možnost úniku. Někteří lidé vrhali na Diane šokované pohledy, jako by za synův brutální útok nesla zodpovědnost ona.
"Jamie, přestaň!" zakřičela.
Paže Jamieho protivníka pod jeho nelítostným sevřením šedivě zmodrala a jeho nohy zoufale kopaly na všechny strany. Ozval se pronikavý zvuk píšťalky rozhodčího. Jamie ovšem neustával. Neustále tlačil soupeře do podlahy a kroutil mu ruku, od níž chlapci vlála červená rozlišovací páska jako tísňový signál.
"Jamie!" zavolala Diane znovu. "Miláčku…"
Rozhodčí vyrazil kupředu. Trenéři ve sportovních bundách byli na nohou už dávno - celí brunátní pokřikovali a utíkali k žíněnce. Rozhodčí padl na kolena a oběma rukama plácl Jamieho po ramenou. Jamie se k němu otočil a tvrdě ho udeřil do prsou. Z rovnováhy vyvedený rozhodčí se překulil na záda.
Diane znovu zavolala synovo jméno.
Jamie si klekl na jedno koleno a vší silou začal soupeři páčit ruku. Tlačil mu předloktí vzhůru, až až až… Lup. Praskavý zvuk byl slyšet až na tribunu. Diane ztuhla, přiložila si ruku na ústa a užasle sledovala, jak její syn vstává a usmívá se nad bezvládným tělem přemoženého nepřítele. Poté se obrátil k trenérům a ti rázem ustrnuli. Chlapec však jen zvedl ruku do výšky a zaťal prsty v pěst. Diane viděla, jak na ni vrhá jediný letmý pohled a s rukou stále zvednutou v jakémsi morbidním vítězoslavném pozdravu vybíhá otevřenými dvoukřídlými dveřmi na fotbalové hřiště.
Detektiv Frank Neale byl přesně takový, jakého jej Corde čekal. Ostříhaný na ježka, světlovlasý, svalnatý, s hladkou načervenalou pletí. Příliš velký profesionál, než aby na služební vůz fitzberské policie nalepil slogan Jestli zakážeme držení zbraní, budou je držet jen zločinci, ale současně by se Corde vsadil, že bude mít přesně takovou nálepku na svém soukromém (americkém) teréňáku s pohonem na všechny čtyři.
Přesto mu byl Corde v duchu vděčný, protože když s Kresgem po šílené dvouhodinové jízdě konečně dorazili do Fitzbergu, čekal už na ně s termoskou plnou nejlepší kávy, jakou kdy Corde pil, a se čtyřmi velkorysými sendviči s roštěnou. Oba detektivové je do sebe ládovali, zatímco je Neale vezl bezútěšnými ulicemi rozpadajícího se Fitzbergu k "MVS", jak označil parkoviště naproti hotelu Holiday Inn.
"Em vé es?" dotázal se Kresge.
"Mobilní velitelské stanoviště," vysvětlil zkratku Neale.
"Jo tak."
Corde si pomyslel, že to nejspíš nebude nic jiného než policejní auto vybavené možná dvěma vysílačkami, protože přesně tak by MVS vypadalo v New Lebanonu. Jenže se pletl: na parkovišti stála velká klimatizovaná dodávka Ford s interiérem pro šest policistů. Na střeše se vyjímala ohromná satelitní anténa. Kresge ukázal na neprůstřelná okna vepředu.
"Ježíši," zašeptal Corde. "Ti snad mají i kanóny."
Kanony možná ne, ale celou polici M-šestnáctek s laserovými zaměřovači, šedou krabici s třaskavými granáty a několik řad vysílaček, počítačových monitorů a další impozantní elektroniky. "To všechno kvůli jednomu pachateli?" zeptal se Kresge.
"Delikvent je delikvent, detektive," odpověděl Neale, který stál vzpřímeně jako hlaveň vzduchovky, "a vrazi jsou můj nejneoblíbenější druh."
"Jasně," řekl Kresge. "V tomhle s vámi souhlasím."
Corde doufal, že si někdy v brzké době bude moci zahrát s Kresgem hru na obracení očí v sloup. Otočil se k Nealeovi: "Kde je Gilchrist teď?"
"Taksledi hlásí, že je na pokoji," odpověděl Neale.
"Tak… kdo?" dotázal se Kresge.
"Taktická sledovačka. Prý je na pokoji, ale má to jeden háček. Jsou tam s ním dvě nevinné osoby. Párek prostitutek."
"Podle profilu nejde o pachatele zmítaného chtíčem, ale zato je velmi labilní."
"Máme tam instalované ucho,' prohlásil Neale. "Už dámám zaplatil a teď se chystají na zábavu a hrátky. Jestli pak

někam vyrazí sám, skočíme na něj a čapnem ho, ale jestli ne, tak podle předpisů musíme čekat, až kolem něj nebudou potenciální rukojmí. Je to typ chlápka, který bere rukojmí?"
"Ten by pro útěk udělal všechno," řekl Corde energicky. "No dobře," souhlasil Neale, "takže čekáme na váš rozkaz."
Vítr se prohání po pahorcích kolem hřbitova a proniká pod Jamieho zápasnický úbor.
Chlapec se chvěje a vstává. Opatrně obchází hrob, v němž leží Philipovo tělo, opouští hřbitov a pomalu kráčí k řece Des Plaines. Koryto je zde úzké a proud tak silný, jak silný jen říční proud na americkém zemědělském Středozápadě může být. Půl kilometru po proudu se řeka větví a obtéká malý úzký ostrůvek porostlý trávou a hustě osazenými stromy. Řeka se zde nedá přebrodit, ale na ostrůvek se lze dostat po tlustém kmeni padlé břízy. Jamie s Philipem tady řeku překročili snad stokrát, aby se dostali k Dimenzemobilu, který ostrůvek tak nápadně připomínal. Jamie nyní přechází po kmeni, dívá se do vířící vody znečištěné mýdelnatými fosfáty, a jakmile se ocitá na ostrůvku, vyráží dobře známou stezkou kolem řídicí stanice Dimenzemobilu, kolem strojovny, kolem xaserových torpéd, kolem únikového vozidla… Zastavuje se. Na druhé straně ostrova vidí nočního rybáře, který nenuceně háže do vody udici. Jamie cítí trpkou zradu. Má vztek. Toto je přece jejich soukromé místo, jeho a Philipovo. Nikdo jiný sem nesmí. V prvních dnech po Philipově smrtí sem Jamie chodil téměř denně a procházel se po palubách Dimenzemobilu. Nyní cítí vzteklou zášť vůči člověku, který napadl jejich ostrov a zmocnil se ho jako hononský válečník. Rybář se otáčí, překvapeně se na chlapce dívá a pak se usmívá a mává mu. Jamie si ho nevšímá a mrzutě prochází ostrůvkem zpět.
Nyní stojí pod borovicemi ověnčenými matnou září světel Higginsu. Háže do vody kamínky a zdá se mu, že v zurčivém proudu rozpoznává dusající rytmy skupiny Geiger - sálající kytarové riffy, výkřiky ze zpoceného hrdla sólového zpěváka. Náhle cítí na pažích kousání dvou komárů. Chvíli nechává hmyz sát a poté oba komáry vášnivě rozmačkává. Na pažích mu zůstávají krvavě černé skvrny. Jamie Corde poslouchá hučení vody.
A. Tak. Si. Udělej.
Udělej. Si.
Radost. A. Oddělej. Se.
Obloha již dávno není modrá, ale má barvu xaserového torpéda před detonací. Mraky se na chvíli rozestupují a Jamie vidí první večerní hvězdu. V duši cítí hotovou průtrž trýzně a jeho tělem se rozlévá záplava bolesti. Ocitá se v sevření nemilosrdné paniky, pádí k březovému mostu a stoupá na kmen.
Oddělej se. Musíš se okamžitě oddělat!
Jamie kráčí do poloviny kmene, zastavuje se a roztahuje paže jako Dathar-IV tyčící se na Můstku budovy státní nadvlády, tři sta metrů nad solárními krystaly, přestože se ze všech stran blíží hononské jednotky. Jamie Corde zvedá ruce vysoko nad hlavu, zavírá oči a balancuje na dvaceti palcích nad jedinou propastí vyplněnou dravým proudem.
Při síle své moudrosti,
při síle své moci
doveďte mě, Ochránci,
do Ztracené dimenze,
na světlo z temné noci…
Jamie padá jako meteorit do temného vodního běsnění. Cítí drásavou bolest na uchu, když při letu zachytává spánkem o strom, a pak už jeho tělo obaluje chlad, chladnější než vše, co kdy v životě pociťoval, a vymačkává mu z plic poslední špetku dechu.
Jamie Corde se dívá vzhůru, vidí vodu, vidí krev, v tunelu černoty nad sebou vidí jedinou hvězdu a ví, že je to oko Ochránce, který se uvolil, že ho odtud bezpečně vyvede do nové dimenze.
Objevila se druhá termoska s kávou. Neale si zajel prsty do ježka vytvořeného strojkem a vylíčil jim, jak jeden z jeho odstřelovačů kdysi skolil pachatele na vzdálenost sedmi set padesáti metrů. "Tehdy i Bůh úžasem zadržel dech," dodal s úctou.
Na panelu připomínajícím palubní desku Boeingu 747 začala blikat osamělá červená kontrolka a ozvalo se elektronické pípání. Jeden seržant zvedl sluchátko. "Em vé es jedna. Toto je nezajištěná pevná linka. Mluvte." Chvíli kohosi poslouchal. "To je pro vás, detektive Corde."
"Pro mě?" Corde převzal sluchátko. "Tady Corde."
"Bille." Dutý tón Dianina šepotu na něj křičel stovkou různých vzkazů najednou.
"Copak je, miláčku?" odpověděl. "Proč šep…"
"Bille."
Corde poznal, že jeho žena vydatně plakala. V pozadí rozeznával jakési zvuky. Jiné hlasy. Ty zvuky se mu pranic nelíbily. Byl to nemocniční ruch. "Sára?" zeptal se.
"Jamie."
"A co se stalo?"
"Je v kómatu. On… Ach, Bille, on se pokusil o sebevraždu. Našel ho jeden rybář, ale…"
"Ach, proboha."
Corde si konečně vzpomněl a ta myšlenka mu začala nemilosrdně cválat v žaludku. "Ten zápas. Promeškal jsem ho."
Diane chvíli mlčela. "Přijeď domů, Bille. Chci tě tady."
"Bude v pořádku?"
"Zatím nevědí. Skoro se utopil. Při pádu se udeřil do hlavy. Ihned přijeď domů."
Corde ukončil hovor a řekl: "Wyntone, Jamie měl úraz. Musím jet."
"Ale ne, Bille. Měl v tom prsty on?" Kresge kývl směrem k hotelu.
"Ne. Bylo to něco jiného. Ale pěkně vážného. Musím jet. Máš to tu na povel."
Wyntonův hlas byl prosycen láskou k sedmi dětem, když řekl: "Budu na tebe myslet." Corde již nedokázal nic dalšího

dodat, ale jednoduše položil ruku na policistova rozložitá záda. Kresge cítil, jak se tímto prostým gestem přesouvá jeho směrem obrovské břemeno a setrvává na něm i poté, co Corde vyšel ze dveří. "My ho dostaneme, Bille," ujistil kolegu. "Dostaneme ho."

10

"Tohle jsem tedy zvoral, že?" řekl Corde.

Seděli na jednotce intenzivní péče komunitní nemocnice a jejich malou čekárnu oddělovaly od jejich syna tlusté dveře ze světlého dřeva. Lékaři byli právě u Jamieho. Čas od času se velká stříbrná klika pootočila a někdo z lékařů či sester mlčky vyšel z pokoje. Byla to nejčistší forma trestu.

Drželi se za ruce, ale Diane vyvíjela jen minimální tlak. Corde si domyslel, že nemá právo očekávat něco jiného. Cokoliv jiného než strohé oznámení, že Jamie je v kritickém stavu a stále nenabyl vědomí. Od chvíle, kdy Corde dorazil po nebezpečné jízdě z Fitzbergu nekonečnou venkovskou nocí do nemocnice, neřekla Diane více než pět slov. Byla to její nejhorší podoba vzteku, maskované zloby zmírněné klidnýma očima, takže vypadala skoro jako zvědavost.

Poprvé za celé manželství si Corde položil otázku, zda svou ženu náhodou neztratil.

"Ten případ mě strašně sebral."

Myslel především dopad na Jamieho, ale poté si vzpomněl, že kvůli smrti Jennie Gebbenové například odmítl i funkci šerifa. Napadlo ho, že Diane vadí i tohle. "Chtěl bych, abys něco řekla."

"Ach, Bille, copak si to všechno neumíš domyslet sám? Trávili jsme veškerý čas se Sárou. Prostě jsme automaticky předpokládali, že nás Jamie nepotřebuje tak jako ona. A teď se ukazuje, že nás potřeboval on, zatímco jí se lépe daří bez nás."

"Můžu za to já," řekl Corde. "O tom zápasu jsem věděl. Dokonce jsem se na něj těšil. Ale pak jsem se doslechl o Gilchristovi a začal jsem se chovat jako pes, když větří králíka."

Diane se postavila a zamířila k telefonnímu automatu ve vestibulu. Člověk, jemuž volala, nebyl doma. Zašklebila se, zavěsila, sebrala vrácenou minci a mlčky se opět posadila.

Jejich bdění pokračovalo. Corde vytáhl z kapsy čtvrťák a začal si ho přehazovat na prstech. Mince se mu jednou skutálela a zvonivě dopadla na podlahu. Corde ji sebral a zastrčil zpátky do kapsy. Poté se otevřely dveře a vyšli z nich tři lékaři. Oba manželé upřeli dychtivé pohledy na jejich obličeje a začali v nich hledat jakékoliv náznaky, avšak výrazy lékařů zůstávaly kamenné. Hlavní neurolog se konečně posadil na židli vedle Diane a začal hovořit.

Corde slyšel jen jednotlivá slova. "Mozkový kmen… Minimální… Těžký otřes mozku… Bez podpory přístrojů…"

Neurolog hovořil pět minut a sděloval jim, co všechno by se dalo pro Jamieho udělat. Jeho slova vyznívala příznivě nebo alespoň nikoliv nepříznivě, avšak když se Corde zeptal, kdy se chlapec probere, lékař mu řekl jen: "Na to nemám odpověď."

"Ale co máme dělat my?"

"Čekat."

Corde přitakal. Diane plakala a lékař se zeptal, zda nechtějí prášky na uklidnění. "Ne," odpověděli oba současně.

"Neškodilo by se trochu prospat," reagoval lékař. "Upřímně řečeno si nemyslím, že se jeho stav ještě zhorší."

Corde se otočil k manželce. "Tak co kdybys jela domů, miláčku, a trochu si odpočala?"

"Zůstanu tu se synem."

"Já zůstanu taky."

Když lékař odešel, stočila se Diane do klubíčka na oranžové laminátové židli a zdálo se, že téměř vzápětí usnula. Corde se postavil, vešel do pokoje a posadil se vedle syna.

"Takže, kolego, terén je čistý."

Wynton Kresge otevřel oči. Franklin Neale stál nad ním a třásl jím, aby ho probudil.

"Kolik je hodin?"

"Půl sedmé. Ráno. Šlapky jsou pryč a terén je čistý."

"Co prosím?" zeptal se Kresge.

Znovu se objevila kouzelná termoska a Kresge dostal kávu. Vsypal si do ní tři balíčky cukru a usrkl z červeného plastového kelímku.

"Chcete na něj vyrazit hned?" zeptal se Neale. "Anebo počkáme, až vyleze ven?"

Kresge v duchu přetlumočil tyto otázky Billu Cordeovi, ale na žádnou z nich nedostal odpověď. Pohlédl na Nealea, který vypadal svěže jako branec na přehlídce. Nadto byl hladce oholen. "A co myslíte vy?"

Neale pokrčil rameny. "No, z taktického hlediska jde o klasickou situaci. Jestli provedeme na ten jeho brloh razii, existuje vyšší pravděpodobnost, že bude opětovat palbu. A jestli na něj udeříme na ulici, může nám pro změnu uniknout a navíc pak hrozí ztráty na civilistech."

Když Kresge uslyšel vojenskou hantýrku, hned se cítil lépe. Usoudil, že je tady přece jen alespoň trochu ve svém živlu.

"Rád bych si pro něj došel."

"Prima, detektive. Máme v pohotovosti taktický tým. Chcete, aby ten útok provedli oni?"

"Vpadnu tam sám," prohlásil Wynton Kresge. "Zásahovku chci jako zálohu."

Na což nakrátko ostříhaný policista z narůžovělou pletí přikývl s vážnou uznalostí dříče, jenž umí ocenit jiného. "Já bych to provedl taky tak." Změřil si Kresgeho rozložitou postavu a dodal: "Dobrá, takže vás nasoukáme do neprůstřelné výstroje. Snad máme nějakou, která by vám mohla sedět."

Když si Wynton Kresge o něco později zapínal suché zipy vesty Type II se šuperšokovým pancířem v oblasti srdce, zničehonic ho napadlo, že práce policisty zahrnuje i jeden aspekt, který si nikdy neuvědomil. Bylo-li konečným smyslem policejní práce zachraňovat životy, pak odvrácenou stranu této mince představovala nepříjemná nutnost muset někdy tyto životy brát.

Po celou dobu, kdy seděl na kancelářské židlí Audenovy univerzity a cítil na opasku tíhu automatické pistole Taurus, ho nikdy doopravdy nenapadlo, že by tuto zbraň mohl použit. Jistě, občas míval teatrální představy, kterak odstřeluje teroristy. Nyní však Kresge poprvé pocítil hrůzu. Nikoliv z reálné možnosti, že se již za pět minut bude muset vyhýbat kulkám, nýbrž z pravého opaku - že bude muset svištivě prohánět kulky tělem jiného člověka. Tato myšlenka ho děsila.
"…detektive?"
Kresge si uvědomil, že na něj Neale mluví.
"Ano?"
Neale rozevřel plánek hotelu. "Koukněte sem."
"Kde jste k tomu přišel?"
"Náš zásahový tým má plány všech hotelů ve městě. A taky autobusových a vlakových zastávek a většiny kancelářských budov."
Kresge to pokládal za dobrý nápad. Možná to navrhne Cordeovi. "Takže náš pachatel je tady. Pokoj 258. Nevedou z něj žádné propojovací dveře. Ale co je tohleto?"
Odpovědi se ujal jeden z Nealeových lidí. "Mají tam mikrovlnku a malou ledničku. Trubky a dřez z nerezu. Na zastavení kulek s dutou špičkou to snad stačí, ale vzhledem k tomu, že je na druhé straně ulice, nemůžeme použít opláštěné kulky."
"Detektive?"
"Myslím, že bychom mu neměli dávat žádné varování," konstatoval Kresge. "Žádný plyn ani granáty. Prostě vyrazíme dveře a vtrhneme tam dřív, než stačí vytvořit palebnou zónu." Wynton Kresge to tak viděl v jednom filmu s Melem Gibsonem. "Tedy jestli je to v souladu s procedurami," dodal.
"Mně to připadá dobrý, detektive," odpověděl Neale. "Pojďme na…"
"Seržante, on uniká!" hlásil od radiopultu jeden mladý policista. "Odešel z pokoje a míří k Eastwoodu." Chvíli cosi poslouchal ve sluchátkách a pak oznámil Nealeovi s Kresgem: "Taksledi radí taktický zásah. Zásahovka je tři bloky odtamtud. Zatím bude pokračovat v rozestavování."
"Rozumím," přitakal detektiv. "Kam má namířeno?"
"K řece. Jde pěšky. Má s sebou kufr a pohybuje se docela rychle." "Jak daleko je to odtud?" zeptal se Kresge.
"Jeden blok."
"Tak pojďme pro něj."
Neale si nasadil modrou čepici s nápisem POLICIE na čele.
"Taksledi hlásí, že zmizel. Odbočil dříve, než dorazil k mostu někam do těch starých skladišť u řeky. Podle nich teď míří na sever."
Dveře dodávky se rozletěly a Kresge přimhouřil oči do oslepujícího světla. "Kudy se tam jde?"
"Pojdte za mnou." Neale vyrazil přes ulici. Proběhii kolem zaneřáděného pole zarostlého plevelem a posetého zrezivělým kovovým harampádím. Kresge zahlédl řady bloků s přízemními a jednopatrovými skladišti. Většina jich byla napůl rozpadlá a některé i vyhořelé.
Dokonalý úkryt pro člověka na útěku.
Dokonalé palebné místo pro odstřelovače.
Opodál se skřípěrum brzd zastavil dodávkový Ford Econoline a z jeho útrob vyskákalo pět příslušníků taktické jednotky. "Nabít a zajistit," zaslechl Kresge. "Zelený tým se rozestaví na jih, modrý na sever. Držte se těsně u řeky. Pohyb, pohyb, pohyb!"
Neale zastavil před první budovou. "Detektive?"
Kresge na něj pohlédl a viděl, že Neale ukazuje na jeho pistoli, která stále spočívala v pouzdře.
"Á." Kresge odepnul přezku a vytasil zbraň. Vsunul do komory náboj a přiložil pravý ukazováček rovnoběžně na hlaveň. Cítil, jak mu hrudníkem projela mohutná vlna energie. Neale ukázal na sebe a poté doprava. Kresge přikývl a obrátil se opačným směrem k řece. O minutu později se již ocitl v dlouhé boční uličce, jíž vedla zrezivělá úzkokolejná železniční trať. Celá ulička byla poseta tisícovkami zčernalých průchodů, oken a nákladových ramp.
"Panejo," povzdechl si Kresge, přeskočil přes malý kamenný pilíř a vběhl do válečné zóny.
První pětice budov představovala učiněné peklo. Kresge se neustále otáčel, krčil se k zemi a mířil pistolí na stíny, odpadkové pytle a okenice. Když poté pronikal dál a dál, aniž na něj někdo vystřelil, začal se postupně osmělovat. Gilchrist neměl zájem nechat se zde uvěznit. Jeho jediným cílem je útěk. Nebude couvat do uzavřeného skladiště. Právě v takovém skladišti ho však Kresge vzápětí nalezl.
Vstoupil do obrovského opuštěného prostoru posetého rozbitými okenními tabulkami, jimiž dovnitř pronikaly rozeklané sloupy slunečního světla.
Hledaný muž se zde ukrýval vedle starého bojleru necelých patnáct metrů od něj. Neměl žádnou zbraň, pouze svůj starý kufr. Vedle obrovského kotle vypadal neškodný a malý - štíhlý blonďák s kůži zpopelavělou nervozitou. Kresgeho napadlo, že je to vůbec poprvé, co některý účastník vyšetřování skutečně spatřil Leona Gilchrista. Žádný velkolepý pohled se však detektivovi nenaskýtal: světlo zde bylo plné prachu a rozptýlené.
"Ani hnout!" křikl Kresge.
Muž poslechl, avšak jen následkem šoku a pouze na okamžik. Poté se velice pomalu otočil zády ke Kresgemu a vyrazil pryč, jako by neochotně opouštěl milenku.
"Stůj! Budu střílet."
Gilchrist krok po kroku pokračoval v chůzi a ani jednou se neohlédl.
Kresge namířil pistoli. Volná palebná dráha. Perfektní. Lepší než na střelnici v Hígginsu. Jeho prst se vpletl do krytu spouště a začal tlačit na kohoutek. Zhruba v polovině jedenáctilibrového tlaku potřebného pro výstřel však Kresge

opět zbraň sklopil, zabručel: "Sakra," a plnou rychlostí vystartoval za cílem.
Silueta muže se před ním proměnila ve stín a poté zmizela.
Jedním z dopravních policistů, kteří byli dočasně převeleni k fitzberské zatýkací skupině, byl i Tony LaPorda, velký boubelatý cvalík, který nosil služební revolver vysoko na opasku a pro všechny případy ho doplňoval nezákonně drženou automatickou osmatřicítkou, již ukrýval v měkkém pouzdře pod čpící podpažní jamkou. Byl to klasický maloměstský polda - kříženec mezi klidným městským policistou se svěšenými rameny sloužícím kupříkladu v New Yorku a horlivým kovbojem, jaké najdete v Atlantě nebo v San Antoniu.
LaPorda měl na sobě koženou bundu s kožešinovým límcem, tmavé kalhoty a klobouk se střechou z lakované kůže a kostkovanou pentlí kolem dýnka. Byl typickým představitelem pěti dopravních policistů ze severního okrsku, kterým bylo řečeno, aby si dobrovolně střihli pár báječných hodinek navíc při zatýkání nějakého profesora z New Lebanonu, který zhasl vlastní studentku.
V rámci plnění tohoto úkolu byla LaPordovi přidělena zvláštní frekvence a neprůstřelná vesta, nikoliv však již M-šestnáctka (puškami byli vybaveni pouze členové taktické jednotky, poněvadž tenhleten Gilchrist nebyl terorista ani nic podobného, nýbrž jen pitomý profesor). LaPorda nebyl z celého podniku nikterak nadšen, zvláště když vyšlo najevo, že pachatel je na útěku. Běhání LaPorda nesnášel ještě víc než zdejší říční břeh.
Nyní letargicky klusal k jednomu velkému skladišti, kde hodlal dřepět tak dlouho, až se celá záležitost přežene. S pícháním v boku se zastavil a pomyslel si: Prokristapána, za tenhle posranej aerobik ve stylu posrané Jane Fondové je snad placená ta posraná zásahovka.
Opřel se o stěnu skladiště a zaposlouchal se do praskavých hlasů příslušníků jednotky, kterou jeden kolega nazval Zásahovou zatýkací skupinou (na tyhle šroubované názvy jsou policajti nepřekonatelní kadeti). Také on se ohlásil do vysílačky a řekl, že nenašel žádné stopy po pachateli, ale pokračuje k nábřeží za účelem dalšího prošetřování.
Načež si sáhl do kapsy pro camelky. Vyklepal jednu z krabičky a zasunul si ji mezi rty.
Docela ho vylekalo, když se vedle něj ozval zdvořilý hlas: "Potřebujete sirku?"
LaPorda se otočil, ale neviděl, kdo mluví. Spatřil jen zrezivělou trubku o průměru asi dvanácti centimetrů a zhruba půlmetrové délce, která mu svištěla přímo do obličeje. Následné pink! se zvonivě odrazilo od okolních stěn. LaPorda se sesypal v jednu velkou hromadu a začal silně krvácet. Zpočátku neztratil vědomí, takže si uvědomoval, jak mu čísi ruce svlékají košili. Byly neodbytné, ale jemné; člověk, jemuž tyto ruce patřily, se nezdál příliš silný.
Profesorské ruce, pomyslel si LaPorda, než konečně omdlel.
Wynton Kresge ho přistihl, jak vytahuje z pouzdra služební revolver zneškodněného policisty. Přemýšlel, jestli Gilchrist policistu zabil. "Zůstaň, kde jsi," poručil mu. Gilchrist se otočil a jejich pohledy se setkaly. Byli zde úplně sami. Žádné kroky, žádné praskání vysílaček. Ostatní týmy je nějakým způsobem minuly. "Ani hnout," řekl Kresge. Namířil zbraň na pachatelovy pichlavé tmavé oči, ale pak si vzpomněl na Procedurálního průvodce policisty. Pravidlo 34-6. Při zatýkání není preferovaným cílem hlava, nýbrž hrudník zatýkaného.
"Odhoď zbraň," vyzval Kresge Gilchrista.
Sluneční paprsky se odrážely od vysokého okna a vrhaly na oba muže bledé světlo.
"Odhoď ji."
"Pojďme si o tom promluvit."
Kresge kývl na mužovu zbraň. "Dělej." Jednalo se o dvojčinný revolver. Stačilo, aby Gilchrist namířil a stiskl spoušť. Žádná pojistka, žádný suvný závěr. Pravidlo 34-2. Okamžitě identifikuj zbraň podezřelého. "Nebudu ti to říkat dvakrát."
"Chceš nějaké peníze? Kolik chceš? Tisícovku? Žádný problém." Gilchrist kývl hlavou k bezvládnému policistovi. "Tohle byla nehoda. Upadl. Snažil jsem se mu pomoct. Chceš dva tisíce?" Nenuceně ukázal na kufřík, čímž přesunul hlaveň revolveru blíže ke Kresgemu.
Ten si vzpomněl na obrysové cíle na střelnici v Higginsu. "Počítám do tří," řekl.
"Hele, a co kdybys prostě napočítal do deseti a dal mi možnost uprchnout? Vždyť co by mohlo být snazšího? Dva tisíce dolarů v hotovosti. Mám je tady v kufříku."
"Jestli okamžitě neodhodíš zbraň," trval na svém Kresge, "tak tě zastřelím."
"Ó, já myslím, že ne, detektive."
11
"Pohnul se. A něco řekl."
"Detektive Corde?" oslovila ho sestra.
"Nevím, co přesně to bylo," vysvětlil Corde.
"Máte telefon, pane."
Corde se k ní obrátil. "Pohnul se. A něco řekl."
Sestra, která o halucinacích vyvolaných nedostatkem spánku věděla vše, pohlédla na Jamieho nehybné tělo. "To je úžasné."
"Dokonce se posadil."
Sestra si přečetla tabulku na Jamieho posteli a věděla, že pravděpodobnost posazení a vyslovení jediné slabiky je u tohoto pacienta zhruba stejná, jako že vzlétne a udělá pod stropem dvojitý přemet. "To je báječné."
"Nechcete to sdělit lékaři?"
"Na lince máte nějakého policistu z Fitzbergu," odpověděla sestra. "Říkal, že je to naléhavé."
"Dobře." Corde upřel zarudlé oči k telefonu a vyčerpaně k němu přistoupil.
"Ne, pane, ten hovor máte venku. Na JIPku telefonáty nepřepojujeme."
"Aha."
Corde dorazil do sesterny, převzal telefon a řekl: "Haló?"

"Jak je na tom syn?" zeptal se Wynton Kresge.
"Teď zrovna spí, Wyntone. Ale už se posadil a něco mi říkal. Slyšel jsem ho. Nevím, co mi chtěl sdělit, ale slyšel jsem ho."
"To je dobře. Bille, Gilchrist je mrtvý."
"E-he. Takže jste ho dostali?"
"Pokoušel se uprchnout. V náprsní tašce měl Saylesovu kreditní kartu. A taky karty dalších lidí. Ukradl je nebo koupil. Chtěl po sobě zamést stopy opravdu důkladně."
"A co se teda stalo?"
"O tom jsem s tebou chtěl právě mluvit, Bille. O tom, co jsem udělal. On měl zbraň. Mával s ní kolem. A tak jsem na něj vystřelil. Čtyřikrát."
"To je dobrý, Wyntone."
"Nedokázal jsem se udržet. Pořád jsem mačkal spoušť. A on prostě jen spadl a umřel. Vystřelil jsem na něj čtyřikrát."
"Tos udělal dobře."
"Jenže problém je, Bille, že jsem si nebyl jistý, totiž, nebyl jsem si doopravdy jistý, že proti mně tu zbraň použije. Prostě jsem to nepoznal."
"A už to předali fitzberskému státnímu zástupci? Nehodlají tě obvinit, že ne?"
"Ne. Ale já teď nemluvím o právní stránce. Já ho zabil, i když on se možná nechystal zabít mě."
"Wyntone, vždyť on zavraždil Jennii a Saylese. Určitě se na tebe chystal vytasit zbraň."
"Ale já to prostě nevím."
Corde se ohlédl do nemocničního pokoje. Uvnitř však viděl jen vybouleninu pod šedou přikrývkou, která byla jeho Jamiem. "My nikdy nic opravdu nevíme, Wyntone…"
"Nechtěl jsem tě obtěžovat, Bille, ale musel jsem to říct, abych si aspoň trochu ulevil."
"Až se vrátíš, tak si spolu vyrazíme na lov. A tam si o tom můžeme promluvit." Corde zavřel oči a vyčerpaně se opřel o stěnu.
"Doufám, že se Jamie začne rychle uzdravovat."
"Už se mnou mluvil," odpověděl Corde. "Říkal jsem ti to? Posadil se a něco ke mně prohodil. Škoda že jsem si nezapamatoval co." Corde si nevšiml, že na něj sestra pohlédla se rty semknutými ve smutnou rovnou čárku.
"Tak mu vyřiď, že na něj myslím."
"Vyřídím, Wyntone."
Corde zavěsil a vrátil se do Jamieho pokoje.
Bill Corde, vysoký muž, jenž byl nyní shrbený, s nakrátko ostříhanými vlasy, jež byly nyní rozcuchané, muž, v jehož srdci nalezlo jedno obrovské břímě klidu, aby do něj současně vstoupilo břímě jiné. Znovu se posadil na nízkou židličku vedle synovy postele.
Corde netušil, co přesně se skrývá pod pojmem fintidlo, ale dospěl k závěru, že pokud je fintidlem doktorka Parkerová, tak to v žádném případě nemůže být urážka. Přál si, aby měl New Lebanon o pár takto oblečených žen více.
Milá doktorka seděla za dokonalým stolem v ostře růžovém kostýmu s výstřihem tak hlubokým, že by za ním Corde viděl řadu pih na jejím hrudníku, kdyby měl v úmyslu se podívat pozorněji, což měl a také to učinil. Vlasy měla stažené do drdolu a na ruce se jí houpal zlatý náramek - Cordea napadlo, že jí ho při jejích sazbách možná koupil on. S náramkem dobře ladily i doktorčiny náušnice a Corde pojal podezření, že i ony byly možná hrazeny z jeho kapsy.
"Ráda vás konečně poznávám, detektive."
Na druhou stranu: když o něj zavadila pohledem, zdálo se mu, že si jej nedůvěřivě prohlíží. Přemýšlel, jestli na něj Diane náhodou nevyzradila něco nepatřičného. "No, já o vás slyšel hezké věci, doktorko. Od té doby, co vás Sára navštěvuje, je z ní úplně jiné děvče."
V doktorce Parkerové se probudila renomovaná doktorka Parkerová. Přešla lichotku kývnutím hlavy a stroze se zeptala: "Sára je tady, že?"
"Sedí v čekárně."
"A proč nepřišla vaše žena? Je v nemocnici?"
"Přesně tak. Jamie se střídavě probouzí z kómatu. Doktoři si myslí, že bude v pořádku. Ale možná prý bude mít problémy s pamětí. A možná i další věci. Neurolog mu udělá nějaké testy. Doktor Weinstein. Z komunitní nemocnice. Prý je nejlepší v celém okrese. Aspoň jsme to slyšeli."
Doktorka Parkerová pasivně civěla na Cordea a neříkala nic.
"Víte, stalo se to, že…" Cordeův hlas náhle vypověděl službu. Parkerová dořekla větu za něj: "Pokusil se o sebevraždu. Paní Cordeová už mi to říkala."
"Nevím, jaké to bude, až se vrátí domů. Nevím, co se přesně stalo ani jak. Ale kdybyste byla volná…"
"Ráda si vás oba vyslechnu," odpověděla psycholožka upřímně, ale nezdálo se, že by se na jejich návštěvu těšila.
Vás oba? Corde pokýval hlavou. "To bych vám byl vděčný." Parkerová otevřela zásuvku a vytáhla tlustou hromádku papírů. Cordea na jeden hrůzostrašný okamžik napadlo, že jde o další účty. Doktorka mu však přisunula papíry přes stůl, a když Corde pohlédl na první z nich, zjistil, že jde o text psaný polovičním řádkováním a opatřený Sářiným jménem v zápatí. "To napsala Sára?" zeptal se, aniž zvedl hlavu.
"Jsou to její nejnovější kazety. Moje sekretářka je přepsala na stroji. Jistě si všimnete, že se Sára vyjadřuje velmi dobře. Pouze na několika málo místech jsou její slova zmatená. A stejně tak na pozoruhodně málo místech se musela vrátit, aby se opravila, případně její věty nedávají správný smysl."
Corde prolistoval hromádku. "To musí být dobrá stovka stránek."
"Téměř."

Corde si po celou dobu myslel, že ten nápad je hloupý. Pokud měla Sára odvést takový kus práce, proč nemohla namluvit nějakou historickou nebo vědeckou knížku? Něco praktického? Něco, co by mohla použít ve škole? Čemu mohou prospět takové příběhy? Corde si však nechal tyto myšlenky pro sebe. Věděl, že musí s psycholožkou táhnout za jeden provaz. Za expertku tu byla ona a kromě toho byl Corde vždycky pro každou špatnost.
"A je to vážně knížka?"
"Spíše sbírka povídek s opakujícími se postavami. Něco jako příběhy medvídka Pú nebo Píseň o Jihu. Znáte to, Bratr liška a Bratr králík."
"A jsou ty povídky k něčemu?"
"Pane Corde, na devítiletou dívku s takovou minulostí a takovými problémy jsou pozoruhodné."
"A jak bych s nimi měl naložit?"
"Vy? Nijak. Doktor Breck je používá při Sářiných cvičeních. Rychlost jejího učení se exponenciálně zvýší, bude-li pracovat se slovy, která vytvořila ona sama."
Exponenciátně. "Jasně. A taky je to nejspíš obrovská zábava."
Tady se Corde přepočítal. Doktorka Parkerová se začala mračit. "Především je to obrovský kus práce."
"Jasně. To určitě je." Corde znovu prolistoval stránky a nechal si v průvanu foukat do obličeje vůni oleje z psacího stroje a drahého papíru. Nakonec vstal a vyrazil k čekárně, kde seděla Sára. "Takže tohle všechno vymyslela ona? Zatraceně, mně se zpotí ruce pokaždé, co musím sepsat popis událostí do formuláře MV-204."
"Možná vás dcera může pár věcí naučit, pane Corde," řekla doktorka Parkerová a dopřála si shovívavý úsměv.
# # #
Bill Corde neví, co si myslet.
Sedí na skládací židličce v pracovně a listuje sem a tam Sářinou knížkou. Dočetl už se o čarodějích měnících tvary, o dracích, princeznách a mluvících autech, o létajících bochnících chleba, o tančících kosech a rysech, kteří za úplňku zpívají operu.
"Proč rysové?"
"Protože jsou takoví," vysvětluje Sára.
"A proč operu?"
"Proto," odpovídá dcera s takovým rozhořčením, že Corde, jenž svou otázku položil výlučně proto, že ho nic lepšího nenapadlo, cítí zahanbení a již se neptá, proč za úplňku, což měl původně v úmyslu.
"Tohle právě děláme s doktorem Breckem," vysvětluje Sára a dotýká se nejprve popsaných papírů a poté čistého papíru před sebou. "Stěhujeme všechna tahle slova sem, jako by jela v nějakém kouzelném vlaku."
"Ve vlaku. Aha."
Oba sedí v pracovně; Corde má zuté boty, rozvaluje se na židličce a připadá si jako pes před ohněm. Sára sedí za rozviklaným stolem. Corde byl v nemocnici v sedm hodin ráno. Je dokonale vyčerpaný, avšak jeho únavu do značné míry zahání Sářino nadšení ze "stěhování" knížky. Noha se jí chvěje vzrušením ze zodpovědného úkolu.
Pro Cordea jsou všechny tyto příběhy o kouzelných vydrách, o létajících orlech a skřítcích nebo o oslnivých čarodějích záhadou. jeho knihovna obsahuje především faktografické knihy o lovu a rybaření. Mezi zvířata, o kterých čítá on, patří vlci, medvědi grizzly a zpropadeně chytří pstruzi, kteří se vyhýbají i těm nejlépe umístěným muškám. Jeho živočichové rozhodně nenosí letecké kukly ani potápěčské kombinézy, rozhodně nepořádají oslavy v kmenech stromů a nezpívají při měsíčku jakoukoliv hudbu.
Corde dochází k závěru, že jeho dcera se stane filmovou režisérkou, na jejíž filmy on chodit nebude.
Ale zároveň ji může za její dílo pochválit, což také činí, a fascinovaně sledovat, jak se dcera předklání a píše s nemotornou elegancí srny na ledě.
Corde si všímá její techniky. Ukazováčkem si píše písmena a slova na dlaň, obkresluje je do vrstvy soli na stole, trhá papíry obsahující jediné slovo na kusy a prohlíží si je. I samotný Corde již zapomněl, jak se vlastně říká jednotlivým částem slova. Sousloví? Ne. A pak si vzpomíná, přece slabiky. Ačkoliv na Sářině hláskování je ještě potřeba notně zapracovat, její sebedůvěra stoupá strmě vzhůru. Corde dceru ještě nikdy neviděl se tak dobře bavit. Dívá se na první stránku tenké hromádky papírů, které Sára popsala.
MOJE KNÍŽKA
SARAH REBECCA CORDEOVÁ, ČTVRTÁ TŘÍDA
VĚNOVÁNO DOKTOROVI BRECKOVI, MÉMU UČITELI
Corde na nápis několik minut civí a je zvědav, zda se dostaví žárlivost. Neděje se tak.
Když je Sára hotová, Corde vstává a chystá se k odchodu. Chvíli se na dceru dívá a pak se zničehonic předklání a pevně ji objímá. Sáru to překvapuje a těší, a tak otcovo objetí nadšeně opětuje. Corde jí už však nesděluje, že vděčnost, kterou je naplněn, jí patří jen zčásti.
12
To odhalení učinil jistý policista z oddělení demografie a životních statistik při fitzberské policii.
Právě porovnával otisky prstů odebrané lidem zemřelým na místech činů s otisky známých delikventů, na něž byl vydán zatykač, a jeho služba se již chýlila ke konci, takže mu nalezení oné nesrovnalosti trvalo déle než normálně.
Zapsal svůj závěr do formuláře mylné identifikace a právě se ho chystal hodit do přihrádky detektivního oddělení, když vtom si všiml, že toto konkrétní tělo má být ještě téhož dne přepraveno jinam.
Propána.
Neochotně vytočil číslo pana pána seržanta superdetektiva Franklina Nealea.
"Detektive? Tady je Golding z demografie a statistik."
"Ano, Goldingu, oč se jedná?" odvětil Neale.

Hop, dva, tři, čtyři…
"Mám tady mylnou identifikaci u zemřelého, který byl předevčírem prohlášen za mrtvého a odvezen do márnice."
"Mylnou identifikaci?" zaúpěl Neale. "Povězte mi víc, kolego."
"Provedli jsme zkusmou identifikaci podle jeho osobních náležitostí, kterou pak potvrdil nějaký policista odjinud, že?"
"Ano, to je fakt. Ten zastřelený se dopustil dvojnásobné čtyři-jedenáctky. Dost nepříjemnej patron."
Pověz, ty vošouste, opravdu si každý večer leštíš medaile? "Ano, pane," řekl Golding, "ty otisky, které nám poslal soudní patolog, odpovídají otiskům pachatele, na kterého je vydán zatykač. Nějaký Eddie Scavello. Dvojí ozbrojené přepadení, jedno vloupání a desetkrát překupnictví. Trestní rejstřík má popsaný odshora až dolů."
"Víte to jistě?"
"Pravděpodobnost činí osmadevadesát procent."
Nastalo ticho. "Dobře," řekl Neale nakonec, "buďte tak laskav a odfaxujte tu zprávu na okres a do New Lebanonu. Příslušným úřadům šerifa."
"V New Lebanonu mají fax?"
"Kolego," řekl Neale, "Sjednocené směrnice policejních a bezpečnostních složek vyžadují, aby byla všechna města…"
To byl vtip.
"…nad pět tisíc obyvatel vybavena faxem."
"Jo, jasně. Jsem rád, že jste mi to připomněl. Do čích rukou to mám poslat?"
"Wyntonu Kresgemu na okres, Williamu Cordeovi do New Lebanonu. Přesněji řečeno policistovi Kresgemu a detektivu Cordeovi. Sepište to a nepopleťte."
"Ne, pane. Nepopletu."
"A připište tam poznámku - urgentní -, že se zdá, že ten jejich Gilchrist pořád běhá po svobodě. A vás zároveň chválím za dobře odvedenou práci, kolego."
"Rád jsem pomohl, detektive."
Brian Okun oslavil zprávu, že Audenova univerzita zůstane otevřená ještě další rok, způsobem, který pokládal za případný: opíchal studentku na stole Leona Gilchrista.
On sám měl ještě další důvod k oslavám. Po formálním přijetí jeho doktorandské práce letos v létě nastoupí na katedru angličtiny na fakultě umění a věd Audenovy univerzity.
Okun nyní osaměl. Světlovlasá studentka - ironií osudu seděla na jeho seminářích právě ona vedle Jennie Gebbenové - už odešla a on si nyní hověl do pasu nahý v Gilchristově křesle a otáčel se v pomalých kruzích. Žaluzie byly zatažené a protože v místnosti nešel proud (škola byla až do začátku letních kurzů oficiálně na dva týdny uzavřená), bylo v kanceláři horko jako v ozarské bažině uprostřed srpna. Okun se zadíval na kapky na pracovním stole a přemýšlel, zda je to sperma, nebo pot.
Zpráva, že Gilchrist je vrah, Okuna šokovala. Na jeden příšerný okamžik ho napadlo, že se mu jeho pomluva možná začíná vymykat z ruky. Při četbě Registeru však pochopil, že Gilchrist a Jennie skutečně měli milostný vztah. Ovšem zabít ji a pak profesora Saylese! Nepochopitelné. Okun Gilchrista podezíral, že má násilnické sklony a pravděpodobně by byl schopen vraždit, ale nikdy by ho nenapadlo, že profesor skutečně vraždit bude.
A teď byl ten parchant mrtvý, zastřelila ho policie… Okun zalistoval ve svém repertoáru a snažil se najít vhodný citát, který by tohoto muže vystihl. Žádný ho však nenapadl.
Oblékl si tričko, znovu se protáhl a zadíval se na staré fotografie a na stovky knih, které budou zřejmě zahrnuty do Gilchristovy pozůstalosti. Staré vydání Freuda, které by mohlo mít nějakou hodnotu. Nové knihy o psychózách a literatuře. Okun na ně neměl nárok, přestože byl Gilchristovým akademickým následníkem, ale předpokládal, že by mohl nejlákavější tituly po pár kusech rozkrást dříve, než děkanka vezme profesorovu kancelář útokem. Přemýšlel o nových přírůstcích do své knihovny, cítil teplo a vyčerpání, vdechoval májový vánek a voňavost sexu. Zavřel oči.
O něco později ho probudilo lehké štípání na krku. Nejdříve ho napadlo, že ho píchla vosa nebo komár, ale když se chtěl ohnat, zjistil, že je tak slabý, že sotva zvedne ruku nad prsa.
Pohlédl dolů a zjistil, že má tričko promočené krví. Vykřikl a přinutil se zvednout ruce ke krku. Dotkl se odchlíplé kůže v místě, kde měl přeťatou krční tepnu. Pokusil se vstát a okamžitě spadl na podlahu. Škubl za telefonní linku a shodil aparát na podlahu vedle sebe.
"Bože, pomozte mi…" Slabost jeho hlasu mu naháněla hrůzu.
Zmáčkl devítku.
Sluchátko mu vypadlo ze zkrvavené ruky. Podařilo se mu ho opět zvednout.
Stiskl jedničku.
Pohlédl na stále rozmazanější číselník telefonu. Pokusil se zmáčknout poslední číslici, ale zjistil, že jeho paže nereaguje.
Zaslechl jakési šumění a cvaknutí. Po odeznění třínotového hudebního motivu se nakonec ozval elektronicky generovaný ženský hlas a adresoval mu poslední slova, která Okun v životě slyšel: "Volané číslo je neplatné. Prosím, zavěste a opakujte volání."
Diane Cordeová ovinula ruce kolem Bena Brecka a vášnivě ho objala.
Připadalo jí to jako naprosto přirozená věc: stála na zahradě, dívala se, jak jeho auto odbočuje na příjezdovou cestu, rychle k němu zamířila, obepnula mu paže kolem těla a cítila, jak on činí totéž.
Naprosto přirozená věc. Ta myšlenka ji však zároveň neskutečně vyděsila. "Nechala jsem ti vzkaz v knihovně," řekla.
"Byl jsem na fakultě umění," odpověděl Breck. "Co Jamie?" "Kvůli tomu jsem ti vlastně volala. Je mu mnohem lépe. Zrovna jsem se vrátila z nemocnice."
Diane si šokovaně uvědomila, že se stále objímají. Rychle odstoupila. Proboha, co sousedi… Aspoň že mě nepolíbil…
Rozhlédla se kolem sebe a uchýlila se za zástěnu z jalovců. Breck ji následoval.

A proč mě vlastně nepolíbil?
Diane rutinně popsala Jamieho diagnózu a ani přitom svá slova neslyšela, neboť je toho dne opakovala snad už podvanácté.
Během řeči si Breck zastrčil ruce do kapes. Toto gesto ještě umocnilo jeho chlapeckost, takže vypadal ke zbláznění přitažlivě. Měl na sobě tmavé džínsy a hrubý fialový svetr s lemovaným límcem, "Říkalas mi do telefonu, že Wisconsin se nekoná."
"To tedy nekoná. Zdá se, že toho chlapa chytli. Někde ve Fitzbergu."
V Breckově obličeji se objevila úleva. "Jsem rád, že nikam nepojedeš."
"V tom s tebou souhlasím. Doris nikdy nepřekonala komplex starší sestry. Což není vůbec fér, poněvadž je starší o pouhých třináct měsíců."
"Já mám ovšem sobečtější důvody, proč jsem rád, že neodjíždíš," řekl Breck svůdně.
Diane polkla. "Poslyš, Bene, myslím, že bychom si měli promluvit."
"Někde o samotě." Breck se usmál. "V soukromí." Na mysl jako by se mu vkradla spontánní myšlenka. "Co třeba u mě?"
"Ne," zavrněla Diane hravě, "myslím to vážně."
Lektorův úsměv pohasl. "Chceš říct, že už se se mnou nechceš vídat?"
"Ne," odvětila Diane rychle. "Chci jen říct, že si musíme promluvit. Než se to všechno…, však víš. Než se všechno zkomplikuje."
"No dobře."
Diane udusala kopeček vlhké zeminy kolem nově zasazených cínií a zeptala se Brecka, jestli si dá něco k pití. Přitom se jí znovu vybavil výjev, který teď před očima mívala často - jak do něj odpoledne nalévá kávu nebo víno. Jak se snaží zdržovat jeho odchod. To množství nápojů jí připadalo směšné. Přemýšlela, jestli Breck musí při jízdě domů dělat zastávku na záchod.
Breck však dnes pití odmítl. "Ne, radši si jen vyzvednu Sáru. Na půl třetí mám objednanou videokameru."
"Miláčku," křikla Diane do domu. "Je tu doktor Breck."
"Dobře," ozvala se ječivá reakce.
"Co je to za testy, které se Sárou děláš?" zeptala se Diane.
"Jsou to stejné testy, jaké jí dávala doktorka Parkerová. Chci korelovat krátkodobé výsledky s našimi týdenními schůzkami. Zítra mám odevzdat první náčrt článku pro Novoanglický žurnál dětské psychologie a chci tam zařadit její revidované výsledky v Benderově a Grayově testu. Tahle data jsou navíc důležitá i pro mě - poskytují mi představu, na co se zaměřit do budoucna."
Data mi poskytují představu… Někteří chlapi se nikdy nepřestanou vytahovat.
"Myslíš, že ji to rozruší?" zeptala se Diane obezřetně.
Breck zavrtěl hlavou. "Budu ji filmovat, ale skrytou kamerou. Vůbec se nedozví, že ji někdo natáčí. Ona to zvládne."
V okénku dveří se objevil Sářin obličej. "Doktore Brecku!"
"Ahoj, Sáro. Vezmi si s sebou i svou knížku. Jestli nám zbude čas, budeme na ní ještě pracovat."
"Mám ji tady." Sára poplácala batůžek.
"Celou?"
"Úplně všecko. I ty nové stránky od doktorky Parkerové."
"Dobře. Tak pojedem."
Sára vyrazila k autu. Breck ovšem zaváhal a tvář se mu zachmuřila. Diane si toho všimla. "Stalo se něco?"
Lektorovy oči byly náhle kdesi daleko. Zřejmě Diane neslyšel, takže mu otázku zopakovala a zlehka se přitom dotkla jeho ramena. Breck zamžoural a řekl: "Přemýšlel jsem o Jamiem."
"Ne, ne. On se zase uzdraví. Už teď je na tom líp."
Breckovi se do tváře opět vrátil úsměv a Diane si všimla, jak se mu cosi zablesklo v očích - snad lítost nebo soužení. Zamyslela se. Možná v něm spatřila bezdětného muže blížícího se do středního věku, což byla jedna z nejsmutnějších věcí, které si dokázala představit. Chtělo se jí ho obejmout. Nakonec se však přinutila ke zdrženlivosti a pouze se zasmála. "Náš Jamie má tuhý kořínek. Však on se z toho vylíže."
"Musím se k němu někdy zastavit na návštěvu. Přinesu mu dárek. Třeba něco z toho filmu, který se mu tak líbil."
"Doktore Brecku, pojďte!"
"Nezpozděte se," řekla Diane oběma a vrátila se k nakypřené půdě záhonu.
Když si Corde všiml, že k němu kráčí Tom - mladý policista, který střežil jejich dům -, právě v podřepu pěchoval hromádky lejster z případu Gebbenová do spisových skříní v nevelkém skladu vedle úřadu šerifa. Zarazil se se spisem napůl zasunutým do přeplněné zásuvky. Když spatřil vážný výraz na tváři blížícího se policisty, okamžitě ztuhl.
"Jamie!"
Bylo mu úplně jasné, že právě volali z nemocnice, že jeho syn zemřel. Když ho Corde naposledy viděl, chlapec se choval naprosto dezorientovaně. Nedokázal zaměřit pohled na otcův obličej a během návštěvy dvakrát ztratil vědomí.
Vyděšený Corde se rychle vztyčil a v koleně mu prasklo, jako když vystřelí z pistole. "Co se děje?" vyštěkl. Zoufalství v jeho hlase policistu zastavilo.
"Je nějaký problém s vaším případem, Bille," řekl Tom.
S případem?
Corde byl zmaten. Momentálně na žádném případu nepracoval. Jediný případ, který mohl mít Tom na mysli, byl tudíž případ Jennie Gebbenové, a ten byl uzavřen. Corde to musel vědět, protože on sám osobně toto slovo napsal pečlivými hůlkovými písmeny do formuláře FI-113, jenž právě nyní ležel v přihrádce šerifa Jima Slocuma.

Corde se mýlil.
"Právě nám přišel fax," vysvětlil Tom. "Formulář mylné identifikace z Fitzbergu. Ten člověk, kterého Kresge zastřelil, nebyl Gilchrist. Byl to nějaký chlap s trejstním rejstříkem plným zatčení, vesměs za fixlování s kreditními kartami. Otisky to potvrdily."
"Ale ne." Corde zavřel oči a opřel se o zárubeň. "Už jsi to říkal Wyntonovi?"
"Ano, pane. A Emma prý zrovna dostala hlášení. Před pár minutami byl v Gilchristově někdejší kanceláři nalezen nějaký postgraduální student. Vypadá to, že byl zavražděn."
"Okun? Jmenuje se tak?"
"Po pravdě řečeno ano."
Cordeova trpce zaťatá ústa nemohla ani zdaleka vyjádřit zoufalství, které nyní pociťoval. A také strach. Gilchrist se vrátil do New Lebanonu. A Corde věděl proč.
"Dobře, Tome, okamžitě zajeď ke mně domů a dohlídni na Diane se Sárou. Myslím, že Gilchrist půjde po nich. A pošli někoho do nemocnice, aby byl u Jamieho."
"Provedu."
Když Tom spěšně vyrazil zpět do policejní místnosti, vykřikla Emma z kanceláře dispečera: "Detektive Corde? Máte na lince Wyntona Kresgeho. Je na univerzitě."
Corde poslal Toma pryč, odklusal do své kanceláře a popadl sluchátko. "Wyntone, co máš?"
"Zabil ho úplně stejně jako Saylese, Bille." Kresge působil sklesle. "Prořízl mu hrdlo. Žiletkou. Jeden svědek tvrdí, že před budovou zastavilo auto, vystoupil z něj muž odpovídající Gilchristovu popisu, vešel dovnitř, zdržel se tam tři až čtyři minuty, pak nasedl do auta a odjel. Byl to nějaký nový zelený sedan, ale neznáme poznávací značku ani typ. Stalo se to zhruba před čtyřiceti minutami."
"Máš ponětí, kam měl namířeno?"
"Vím jen, že jel k výjezdu z univerzitního areálu. Pak už ho neviděli."
Nastalo dlouhé ticho, během něhož se oba muži oddávali vlastním životně důležitým myšlenkám. "Vypadá to, že jsme sejmuli nesprávného člověka, Bille, co?"
Cordeovo služební auto se řítí stodesítkou, majáček šlehá kužely světla do okolí a klakson drásá sluch. Jízda je to rychlá, ale v tomto velkém a udržovaném americkém křižníku zároveň zvláštně poklidná. Corde už je na okraji města, míjí malé obchůdky a budovy. Koutkem oka vidí veterinární ošetřovnu. Nemocnice pro psy 8 kočky, hlásá nápis, v němž osmička nahrazuje firemní "a" odcizené kdysi dávno. O kus dál stojí dlouhá bílá budova, které slouží jako D STRIBUČN CENTR M - vyhořelá písmena v neonovém nápisu se nikdo neobtěžoval nahradit. Corde dravě projíždí poslední světelnou křižovatku ve městě, za níž se už rozprostírá venkovská krajina, kde ustává provoz a kde může Corde volně rozmlouvat sám se sebou. Přemítání jej mimořádně rozrušuje.
Uvažuj, zatraceně. Uvažuj.
Leon Gilchrist, muž obdařený ryzí genialitou, princ Audenovy univerzity. No tak, vymysli něco chytrého, vymysli něco nepravděpodobného, vymysli něco, co by mohlo napadnout i jeho.
Přemýšlej!
Ruce se mu potí a dělá se mu špatně.
Nemůžu přemýšlet.
Ten novinový výstřižek, ta načmáraná hrozba.
JE TO MŮŽE POTKAT TAKY.
Corde se prožene kolem kombajnu Andyho Dextera, který jede patnáctikilometrovou rychlostí dvěma koly po krajnici a naklání se na stranu. Aerodynamický vír za Cordeovým služebním vozem drnčivě otřásá jeho lopatkami.
Neumím uvažovat tak jako on… Je na mě moc chytrý…
Corde vidí fotografii se Sárou a s Jamiem, kteří se tváří sebejistě a hloupě jako herci v reklamě. Vidí Gilchristův rukopis.
ŘEKNĚTE SBOHEM, DETEKTIVE.
U Sutterovy farmy se jeho auto přehupuje přes vrchol kopce a Cordea oslepuje bodavé slunce. Čelní sklo poseté mrtvým hmyzem se náhle zmatňuje. Vzápětí však světlohra opět ustává, neboť Corde se spouští z kopce jako z toboganu a vidí před sebou rovný pětikilometrový úsek hrbolatého šedého asfaltu.
Jeho chodidlo dosedá na plyn, ale pak sebou cuká a náhle dupe na brzdu.
Corde má smyk vozu pod kontrolou stejně málo jako smyky, které kdysi celé týdny nacvičoval v kurzu státní policie. Jeho dodge zastavuje přesně uprostřed silnice, na konci dvou párů černých pruhů. Za autem se zvedá mrak spálené gumy a prachu, obklopuje je a pak se pomalu vzdaluje v neskutečně jemném vánku.
Cordeovo auto stálo před domem nakřivo, napůl na trávníku a se spuštěným motorem. Tomův vůz byl naopak zaparkován spořádaně uprostřed příjezdové cesty.
Když se Corde prohnal dveřmi, zadívala se Diane do jeho vytřeštěných zelených očí. Vzal ji za ruce a odvedl ke gauči.
"Děsíš mě, Bille," řekla Diane, jako by rozmlouvala s cizím člověkem. "Je něco s Jamiem? Co se stalo?"
Corde se posadil vedle ní. Jeho dech byl rychlý. Stále nepouštěl její ruce. Diane se mu vykroutila. "Co je?" zeptala se a poté znovu a silněji: "Tak co je?"
"Myslím…" Corde stiskl její chladné prsty. "Myslím, že Ben Breck je Leon Gilchrist."
13
"Proboha, ne…" Dianin hlas se drolil. "Ne, to není pravda…"
"Gilchrist přednáší na Audenu speciální pedagogiku. Není tohle obor, který studují lektoři?"
Diane přikývla a její oči sklouzly na podlahu k chodidlům. "Mohl si přečíst Sářinu zprávu a dozvědět se všechno o jejích problémech."

"Ne, Bille," zaprotestovala Diane. "Ne!"
"Jak vypadá?"
"Ne, ne, ne… Tohle by mi neudělal. To by neudělal…!" Její hlas zanikl v hysterickém vzlykání.
"Diane," řekl Corde zostra, "musíš mi v tom pomoct. Přemýšlej."
"Ach, Bille, ne!"
Corde ji popadl za ramena. "Popiš mi ho!"
Manželka mu Gilchrista co nejpřesněji popsala a jednotlivá slova přitom prokládala vzlyky. "Proboha, to není možné," zaštkala, když skončila. "Já vím, že to není možné."
Dianin popis byl mlhavý, ale přesto vykresloval člověka, jenž mohl připomínat Gilchrista. "Kde bydlí?"
"Já nevím! Někde poblíž. Nikdy mi to neřekl."
"On ti to nikdy neřekl?" zahřímal Corde. "A kam jsi mu volala?" "Obvykle volal on mně. A když jsem volala já jemu, nechávala jsem mu vzkazy v knihovně. Jeho kancelář jsem nikdy neviděla." Dianina slova vyznívala stále chaběji, neboť představovala další a další nepřímé důkazy.
"V jakém autě jezdí?"
"Já nevím! Přestaň mi dělat křížový výslech!"
Corde popadl manželku za ramena. "Přemýšlej. Musela sis ho všimnout. Je zelené?"
"Já nevím. Normální auto. Myslím, že americké. Nějaký čtyřdveřák. Na barvu si nevzpomínám. Myslím, že byla tmavá. Ne… Vždyť já ho před chvílí viděla! Když do něj nasedala…" Její ruce vylétly k obličeji. "Ach, Bille!"
"Sára?" zařval Corde. "Sára je teď s ním?"
Popadl telefon a vytočil Audenovu univerzitu. Po chvíli zaslechl cvaknutí. "Dovolali jste se na Audenovu univerzitu. Škola bude uzavřena až do letního zápisu dne 10. června. Chcete-li nechat vzkaz, zadejte číslo žádané linky a po zaznění tónu zanechte vzkaz. Pokud…"
Corde práskl se sluchátkem. Na okamžik se zamyslel a znovu sebral sluchátko, aby zavolal na informace. Z roztěkanosti však omylem vyťukal 911. Vzpamatoval se, stiskl vidlici a uvolnil ji. Spojení se nepřerušilo. Přidržel vidlici znovu, tentokrát na tři vteřiny. Stále žádný oznamovací tón. Dalších pět vteřin. ČERT ABY TO SPRAL! Konečně zaslechl tón. Čtyři. Jedna. Jedna.
"Spojovatelko, tady je úřad šerifa v New Lebanonu. Potřebuji číslo a adresu muže jménem Breck. V New Lebanonu."
"Breck? Křestní jméno?"
Kolik Brecků tam asi tak máte? "Ben. Benjamin."
Čekání bylo jako obrovská černá díra. Corde slyšel řinčení klíčů. Slyšel šustění otáčených stránek. Slyšel jednostrannou konverzaci jiná spojovatelka právě říkala: "Přivezu je domů, ale musíš je uvařit ty. Já nebudu mít čas."
"Pane?"
"Ano," odpověděl Corde.
"Jak se to hláskuje?"
"Hláskuje? Jak asi? B-R-E-C-K."
"V New Lebanonu ani Fredericksbergu není žádný Ben, Benjamin ani B. Breck uveden. Mohl…"
Corde znovu praštil do vidlice telefonu. Zavrtěl hlavou a vytočil další číslo. Asistentka doktorky Parkerové mu oznámila, že psycholožka má právě pacienta, na což jí Corde řekl: "Prosím, řekněte jí, že je to naléhavé."
Po chvíli se psycholožka ozvala ve sluchátku chladným: "Ano, pane Corde?"
"Znáte doktora Brecka osobně?" zeptal se Corde.
"Proč, v čem je potíž?"
"Znáte ho?"
Parkerová se podrážděně odmlčela, ale zřejmě vycítila naléhavost v detektivově hlase. "Ne," odvětila. "Ale několikrát jsem s ním mluvila o průběhu Sářiny léčby."
"To jste ovšem možná nemluvila s Breckem."
"Chcete říct, že to byl nějaký podvodník? No, to asi ne. Věděl toho o vaší dceři spoustu. Když nad tím tak přemýšlím, věděl toho spoustu o celé vaší rodině, detektive."
"Copak dneska dělá táta?" zeptal se doktor Breck.
"Já nevím. Asi je v práci."
"Máš tatínka ráda?"
"No jo. Jasně."
"A má tatínka ráda i maminka?"
"Jasně. Asi jo."
Doktor Breck jel rychle. Krajina za oknem ubíhala, jako by Sára letěla na orlovi Peročechrákovi. Jakási stodola v dálce byla nejdřív jen malou červenou tečkou, potom červeným míčkem, potom obrovskou červenou velrybou a potom za nimi zmizela jako pára nad hrncem.
Doktor Breck zpomalil a zajel na příjezdovou cestu univerzity. Odbočil k místu, kde byl areál opuštěný a kde bylo více stromů než domů. Sára dokázala přečíst alespoň jeden nápis. Audenova univerzita. Nerozuměla slovu univerzita, ale pamatovala si je, protože na takové univerzitě pracoval doktor Breck, takže pro ni byla důležitá.
"Tyhle domy se mi líbí," prohlásila. Připomínaly jí nějaké hrady až na to, že byly bez bran, padacích mostů a vodních příkopů v popředí. Některé budovy měly dokonce nahoře zuby jako v Robinu Hoodovi (v tom starém Robinu Hoodovi, v tom dobrém), jak na nich vždycky stávali šerifovi vojáci a stříleli ze samostřílu po Robinovi, kterého Sára přejmenovala na "Šípa Flynna". Sářina kniha obsahovala dva příběhy o hradech.
Doktor Breck během jízdy mlčel - zdálo se, že je pohroužen v myšlenkách. Sára ho nechtěla obtěžovat, a tak se raději

snažila přečíst nápis před budovou, kolem níž právě projížděli. Nedokázala to, a tak se Brecka na nápis zeptala. "Stojí tam: ‚Pedagogická fakulta'," odpověděl Breck. "Zkus přečíst tamhleten nápis."
Dívka se zamračila. "‚Umění'. Eh, eh, eh, a předtím je ‚fakulta' . To přečíst dokážu. A potom ‚věd'."
"Výborně," pochválil ji Breck. "‚Fakulta umění a věd'."
"Doktorka Parkerová už mi poslala zpátky můj poslední příběh," hlásila Sára. "Můžeme si ho dneska přečíst?"
"Když budeš chtít."
"Tenhle je můj oblíbený. Je o čaroději, kterého jsem viděla u Blackfoot Pondu. Bydlí v lese za naším domem. Hodně se na náš dům dívá. Trvalo mi celou věčnost, než jsem to napsala. Chtěla jsem to mít úplně správně. Vystupuje tam orel Peročechrák a…"
"Takže ten čaroděj je v tvé povídce?" zeptal se lektor s náhlou zvědavostí.
"E-he. Jmenuje se ‚O Slunečníčkovi'. Tak si ten čaroděj říká."
"A tys ho viděla u Blackfoot Pondu? Kdy?"
"Jednou ráno. Snad minulý měsíc. A taky byl za naším domem."
"Jak vypadá?"
"Nikdy jsem ho neviděla takhle zblízka." Sára si odhrnula z obličeje pramínek vlasů. "Víte, doktore Brecku, chtěla jsem Slunečníčka požádat, aby mě udělal chytrou, jenže jsem se bála. Ale myslím, že on to stejně poznal. Myslím, že mi vás poslal on."
"To si vážně myslíš?" Doktor Breck zajel na prázdné parkovací místo vedle opuštěné budovy a zabrzdil. Sára se natáhla ke dveřím, ale než stačila zvednout páčku, dotkla se její paže učitelova ruka. "Ne, Sáro. Počkej ještě chvilku."
Sára poslechla.
Corde vyběhl ke dveřím. "Policisto…," řekl Tomovi a hlas se mu třásl. Zhluboka se nadechl, aby se trochu uklidnil, a začal znovu: "Myslím, že ten muž, který sem v posledním měsíci docházel, ten Breck, myslím, že je to Gilchrist."
"Cože?"
"Teď to nebudu vysvětlovat." Otočil se k Diane. "V kolik se Sárou odjeli?"
"Asi před půlhodinou," odvětila Diane skrz slzy.
Kde jsou, kam mohli jet?
Kam moji dceru odvezl?
"Jeli do školy."
"Do které školy?"
"Do Audenu. Udělat nějaké testy. Ach, Bille." Diane vzlykala a hystericky svírala polštář. "Říkal, že si ji bude natáčet. Že má kameru…"
"Uvědomte všechny jednotky," řekl Corde Tomovi. "Státní i federální. Ohlaste probíhající únos a nejvyšší stupeň opatrnosti, Nejdříve prohledejte Auden, ale jestli tam dneska dopoledne zabil Okuna…" Diane při jeho slovech zaskučela. "…tak pochybuju, že teď bude v blízkosti univerzity."
"Dobře, pane."
"A vzkažte jim, že má s sebou moji dceru."
"Ano, pane."
"Jestli ji vezme jako rukojmí, povedu vyjednávání já, jasné? Řekněte to Slocumovi i Ellisonovi, a když s tím budou mít nějaký problém, tak ať mi zavolají. A taky chci někoho, kdo bude střežit dům Wyntona Kresgeho. Hlídejte jeho ženu a všechny děti."
Kde je? Kde je moje dcera…?
"A vy tu zůstanete, pane?" zeptal se Tom. "Anebo chcete poslat pár lidí i sem?"
"Ach, Bille," zašeptala Diane. "Proboha, prosím…"
"Všem jednotkám v okolí…"
Z obou policejních aut stojících venku se jakoby stereo ozvalo rádiové hlášení.
"Všem jednotkám v okolí. Máme hlášeno probíhající deset-třicet-tři. Budova pedagogické fakulty, Audenova univerzita. Přepadení. Muž s nožem nebo žiletkou v nově vyhlížejícím sedanu. Bez poznávacích značek…"
Corde s Diane na sebe pohlédli.
"Další zprávy k tomu deset-třicet-tři. Sanitka je na cestě. A máme nepotvrzenou zprávu, že je do incidentu zapleten nezletilý… Opravuji, nezletilá ve věku asi deseti let. Opakuji. Máme hlášeno probíhající deset-třicet-tři…"
Vypadalo to jako autonehoda - dveře na straně řidiče byly otevřené a vedle auta nehybně leželo zkrvavené tělo s jednou nohou položenou na sedadle. Kolem blikaly červené majáčky a hemžilo se to zde muži a ženami v uniformě.
Diane vykřikla a otevřela dveře dříve, než Corde stačil zastavit na školním parkovišti. Sprintem vyrazila po rozpraskaném asfaltu k místu, kde se choulila osádka sanitky v bílých pláštích a na čemsi horečně pracovala. Přiložila si ruce na ústa, zadívala se dolů, zavřela oči a začala donekonečna opakovat jakási nesrozumitelná slova.
Corde odklusal k autu a sklopil oči ke krvavé kaši u svých nohou. Zhluboka se nadechl a zadíval se přes hlavu zdravotníka.
Sára to nebyla.
Ben Breck ležel na zádech s otevřenýma očima, mžoural a plival krev. Nakonec zašeptal váhavá, ale užaslá slova: "Leon Gilchrist…! Sleduje nás…" Zvedl ruku a s poklidnou zvědavostí si prohlédl hluboké záseky v dlani. "Necítím žádnou bolest." Ohlédl se na Diane. "Seděli jsme v autě… a najednou se objevil on. Zničehonic. Měl žiletku. .."
"Kde je Sára?" vykřikla Diane.
Corde se otočil k jednomu okresnímu policistovi: "Víte, kdo je ten muž?"
"To je Ben Breck!" zakřičela Diane na manžela.

"Má pravdu, detektive." Policista podal Cordeovi zkrvavenou náprsní tašku a Corde ji otevřel. Uvnitř se nacházel řidičský průkaz vydaný ve státě Illinois a opatřený Breckovou fotografií, legitimace Chicagské univerzity a legitimace Audenovy univerzity, která jej identifikovala jako hostujícího profesora.
Hostující profesor. Proto má přechodné bydliště a není uveden v telefonním seznamu.
Corde se k němu sklonil. "Kde je Sára?"
"Utekla. Ale myslím, že ji dohnal," hekal Breck. "Nevím, co se stalo. Byl…" Slova se rozplynula v krvavém kašli.
"Zastavili jsme a on přišel… zezadu k autu. Najednou… byl prostě tu. Řezal mě, sekal… a snažil se chytit Sáru."
"Ublížil jí?" zeptala se Diane a dusila se přitom slzami. "Já… nevím… Neviděl… jsem."
Zdravotník mu konečně přiložil na ruku turniket a začal mu obvazovat hlubokou ránu.
"Kam šli?" vyptával se Corde profesora. "Viděl jste…"
"Tam. Tam." Breck zvedl zkrvavenou ruku. Corde si zpočátku myslel, že lektor ukazuje nějakým směrem. Mýlil se však. Po chvíli si všiml dvou popsaných stránek na předním sedadle auta. "Myslíte ty archy?" zeptal se.
Breck přikývl. "Vezměte je. Přečtěte… Mám strašnou závrat. Sucho v ústech…" Zavřel oči.
Corde popadl stránky a pustil se do čtení. Neudržel však pozornost a opět sklopil oči. Diane vzala Breckovu hlavu do obou kluzkých červených rukou a začala na něj křičet: "To bude dobrý! Slyšíš mě? Slyšíš mě?"
Upřela zrak na manžela a Corde jí položil ruku na rameno. Diane ji ze sebe odtrhla, sklopila hlavu k Breckovu hrudníku a dala se do pláče.
Teprve když o minutu později odjela sanitka, rozvířila za sebou prach a zaplnila okolí kvílejícím zvukem sirény, vyrazil Corde rázně zpátky k autu a posadil se na sedadlo řidiče. Konečně začal číst.
Proklestili si cestu hustým porostem, prošli mezi dvěma břízami označujícími začátek Cordeovy zahrady a vstoupili do lesa přesně v místě, kde před měsícem zahlédl Corde - nebo se mu to alespoň zdálo - měsíčním svitem ozářenou zírající tvář. Kráčeli po koberci z uschlého listí a nízké šlahounovité trávy, zažloutlé a okousané od zvěře.
Vedle něj šel v béžové uniformě doplněné o hnědou větrovku Wynton Kresge s brokovnicí. Remingtonka měla tuhý řemínek, ale Kresge ji stejně nenesl přehozenou přes rameno. Držel ji v obou rukou jako voják a ukazováček měl ostražitě položen na krytu spouště. Kráčeli rychle a Corde při chůzi nahlížel do dvou archů kancelářského papíru posetého tmavými skvrnami, jako by to byl návod, jak ulovit mrchožrouta.
Nebe bylo mléčně zakalené. Slunce připomínající bílý disk nízko na obloze se snažilo propálit mraky, ale intenzita jejich šedi napovídala, že tuhle bitvu nevyhraje. Les, kravská pastvina i žlutozelený koberec vepředu vypadaly jako nějaký matný akvarel. Odkudsi se přímo proti nim vyřítil uhlově černý vlhovec a pak zprudka změnil směr, čímž oba muže vylekal.
U staré vyhořelé stodoly, kde měli Jamie se Sárou zakázáno si hrát, odbočili doprava. Věže obilné sýpky se tyčily jako zuhelnatělé kosti. Corde s Kresgem pokračovali v chůzi; přešli starý železniční most a zamířili na štěrkovou stezku vedoucí k Des Plaines. Proplétali se mezi stromy podél říčního břehu, až konečně nalezli hledaný dům. Corde složil archy a strčil si je do kapsy.
Dvoupodlažní budova - další ze zchátralých koloniálních domů v okolí - byla úzká a napůl rozpadlá. Obklopovala ji ponurá zarostlá mýtina, za níž byly vidět zásobovací nádrže roztroušené podél řeky. Vlečný parník právě táhl proti proudu jakousi rezavou bárku a chraplavé bafání jeho motoru se unyle neslo ztěžklým vzduchem.
Před domem parkovalo zelené auto s nálepkou půjčovny Hertz na čelním skle. Corde si přečetl poznávací značku. "To je to, které si Gilchrist vypůjčil."
Přikrčil se a Kresge poklekl vedle něj, takže je nyní kryla velká spadlá větev. Corde pohlédl k zemi a řekl: "Ty zůstaneš venku. Ať uslyšíš cokoliv. Jestli vyjde ven sám, zadrž ho. On jediný ví, kde je teď Sára. Takže ho chci živého."
"Já bych radši zavolal nějaké posily," namítl Kresge. "Aspoň to tak v podobných případech doporučuje příručka."
Corde si však nerušeně prohlížel dům. Bože, ten vypadá zlověstně - vzdorovitě se vzpínající, zašlý, ošuntělý. "Já svou dceru dostanu," pronesl, "tak, nebo onak. Možná budu potřebovat nějaký čas s Gilchristem o samotě."
Kresge se na Cordea dlouze zadíval a přemýšlel o jeho slovech. Poté se otočil zpět k domu. "Jak jsi poznal, že je to jeho dům?"
"Pst," umlčel ho Corde a společně se ke stavbě přiblížili. Kresge se přikrčil za parkujícím autem a položil si brokovnici na kapotu. Ukázal na přední a zadní dveře a přikývl, což znamenalo, že je dokáže krýt oboje. Corde přitakal na znamení souhlasu a přískoky vyrazil k přední části domu. Zastavil se vedle zpráchnivělé šedé verandy. Zadržel dech a pomalu se přesunul ke dveřím. Ty vzápětí rozbil jediným prudkým kopnutím a vstoupil do žlukle zapáchajícího domu.
Pokoj působil mléčným dojmem, jako by zdejší světlo filtroval kouř nebo mlha. Sluneční paprsky se nejprve rozptýlily v mracích, poté je venku utlumily stříbřité javorové listy a teprve pak popelavě dopadaly do místnosti. Koberec, stěny i překližkový nábytek působily v této chabé záři sepraným dojmem.
Uplynul jeden příšerný okamžik. Corde měl dojem, že dům je prázdný a Gilchristovi se opět podařilo uprchnout. Poté si však jeho oči přivykly na slabé světlo a zahlédly na protějším konci pokoje bledou postavu, jakousi pohybující se kouli. Byla jakoby zbrázděná těžko definovatelnými útvary, podobně jako povrch Měsíce. Po chvíli Corde poznal, že je to mužská hlava a dívá se přímo na něj.
Muž pomalu vstal a postavil se za otlučený pracovní stůl. Měřil asi metr osmdesát pět, měl upravené hnědé vlasy s prvními prameny šedin, lehce klátivé paže a dlouhé tenké dlaně. Na sobě měl konzervativně střižené světle hnědé sportovní sako a béžové kalhoty. Jeho obličej ani náznakem nedával najevo, že ho Cordeova návštěva překvapila.
Místo toho si Cordea v klidu prohlížel hnědýma očima, které byly jediným tmavým aspektem celé jeho osobnosti.
On vypadá jako já, byla první myšlenka, která Cordeovi bezděčně bleskla hlavou.
"Gilchriste," řekl mírně, "kde je moje dcera?"
14

Leon Gilchrist prošel skrz kužel kalného světla, zastavil se tři metry od Cordea a zkřížil ruce na prsou. Ve tváři mu pohrával bezstarostný poloúsměv. "No, to jsem tedy překvapen, detektive Corde."
"Chci vědět, kde je." Cordeovi se třásl hlas. "A chci to vědět hned."
"To jistě chcete."
"Sáro!" zakřičel Corde a pohlédl na schodiště vedoucí do prvního patra.
"Zrovna jsem na vás myslel," pronesl Gilchrist mírně. "Byl byste překvapen, jak často se objevujete v mých myšlenkách. Řekl bych, že zhruba stejně často jako já ve vašich."
Corde učinil krok dopředu a zvedl revolver ke Gilchristovu hrudníku. Profesor se na něj zadíval a pak si strčil ruce do kapes a zkoumavě si Cordea prohlédl, jako by detektiv byl pouhým hmyzem, který se z posledních sil plahočí ve sklenici s jedem. "Jak se má váš syn, detektive?" zeptal se nakonec.
Cordeovi nejistě mihotalo v očích, když si prohlížel obličej Leona Gilchrista.
"Pořád rád jezdí na kole, že? I přes nástrahy."
"O čem to mluvíte?"
"A slyšel jsem, že si šel taky zaplavat. Ti mladí dneska poslouchají takovou hudbu…"
Snaží se mi brnkat na nervy. Klid, zachovej klid.
"Sebevražda utonutím. To byl ovšem jeho rukopis. Ta skladba se, myslím, zmiňuje spíš o pistoli a provaze… Aliterace vhodná pro adolescentní texty."
"Co jste s tím měl společného?" Corde stiskl revolver ještě pevněji a propadl děsivému pocitu, že nad sebou ztrácí kontrolu. Cítil, jak mu v uších hučí nesmírný tlak. Obrátil hlaveň k profesorovu obličeji, jenž se mikroskopicky napjal, ale jinak zůstal zcela pasivní. Hlaveň se zastavila těsně před jeho pokožkou. "Mohl bych vás zabít…"
"Nepředpokládám, že byste znal dílo Paula Verlaina," řekl Gilchrist pomalu. "Toho francouzského symbolistického básníka. Ne, jistěže ne. Jeho básně mi připadají úžasné, ale zároveň se domnívám, že trpěl stejným problémem jako vy. Navenek stoik, uvnitř běsnící rozervanec. V záchvatu vášně se pokusil zavraždit svého blízkého přítele Rimbauda. Nakonec skončil jako bezcenný opilec. Ovšem nebýt jeho psychóz, svět by dnes neměl jeho úžasné dílo. Ten prvek kompenzace je zázračný - kompenzace, kterou tak dobře zosobňuje vaše malá Sára."
Corde zprudka dýchal. Po chvíli ucítil známky překysličení. Popadl Gilchrista za límec a přitiskl mu na ucho hlaveň.
"Á," pravil Gilchrist hedvábným hlasem, "vzpomeňte si na ni. Vzpomeňte si na Sáru. Nesmíme náš rozhovor prostoupit vášní natolik, abychom pustili ze zřetele, že pouze já vím, kde je. Prostoupit. Dokážete vydedukovat, co to slovo znamená, detektive? Dokážete to?"
Corde odstrčil Gilchrista stranou, poodstoupil a otřel si ústa do rukávu. Měl pocit, že ve skutečnosti je zvířetem zahnaným do kouta on, zatímco Gilchrist si s ním jen pohrává.
"Detektive, vy si ustavičně pletete, s kým máte co do činění. Já přece nejsem hrdlořez zabarikádovaný v nějakém krámku. Vaše pojetí inteligence vás řadí někam do spodních pater účastníků komerční televizní soutěže. Já se již celou svou podstatou liším od lidí, jako jsou Jennie Gebbenová, vy a váš syn a vaše Sára a vaše nádherná Diane. Studoval jsem vás a vaši rodinu již od rána po Jenniině smrti. Když jsem vám u rybníka zanechal první vzkaz, zahlédl jsem tam vaši dceru. Její krásné vlasy. Slunce se jí tak nádherně opíralo do přiléhavé bílé blůzičky. Loňská móda…? Musel jste odložit jarní nákupy v Searsu, viďte? A od té doby si se Sárou dopisuji. Proč ten šok, detektive? Nakonec byste na to stejně přišel. Vidíte, právě tento problém mě trápil. Nejste inteligentní, ale jste sveřepý - na rozdíl od zbytku svých kolegů, kteří nejsou ani inteligentní, ani vytrvalí.
Bezpochyby bychom vás mohli položit na pohovku a nalézt nějaký důvod pro tuto vaši chronickou houževnatost. Neusnul jste například jednou či dvakrát za volantem, když jste neměl, co? Kdy to bylo? Myslím, že ve formativních letech ne. Takže v dospívání? Možná později. Ať se vám stalo cokoliv, budete za to platit ještě dlouho. A tak jsem si byl jist, že se v tom budete rýpat, až narazíte na mě.
Sára byla dokonalým odvedením pozornosti. Nejprve jsem ji přesvědčil, aby utekla. Když se jí to nepovedlo, rozhodl jsem se, že se infiltruji k vám a svedu vás ze stopy. Město si přálo Měsíčního vraha, a tak jsem stáhl kozu a předhodil mu ji. ‚Měsíční šílenec'. A se zbytkem krve jsem pak trochu maloval po městě. Půlměsíc… Eh, vsadím se, že váš šéf měl z mých fresek pěnu u úst. Ale vy ne, detektive. Vy jste se plahočil dál, věčný pěšák, který se neustále přibližoval. A tak vyvstala potřeba přímějšího útoku. Pokoušel jsem se vás z toho případu dostat výhrůžkami."
Ukázal na fotoaparát. "Jsem pěkně dobrý fotograf, nemyslíte? Ó, jedna odbočka: zjistil jsem, že antikoncepce vaší ženy nebyla v poslední době příliš používána. Neprožíváme po šestnácti letech náhodou manželskou krizi? Nezaznamenal jste u manželky v poslední době nějakou změnu? Její dojemně nalakované nehty? Její náhlý zájem o oční stíny? Věděl jste, že se byli s Breckem několikrát projít v lese?"
Profesor se usmál a zvedl ruce jako televizní kazatel. "Věděl jste, že zatímco ten váš tatrman převlečený za policistu měl hlídat vaše hospodářství, já vám nerušeně prohledával ložnici? Otevřel jsem váš prádelník a přeuspořádal Dianiny kalhotky. Přičichl jsem k jejímu polštáři. Umyl jsem si ruce jejím laciným mýdlem L'Air du Lis. Ano, a seděl jsem i na Sářině posteli. Laskal jsem pyžamo vašeho syna. To vše pro mě bylo tak fascinující! Každý den přednáším - promiňte, přednášel jsem - o psychologii. Psal jsem články do nejprestižnějších časopisů v oboru, do vědeckých publikací…"
Gilchrist pobaveně zvedl obočí, "…které jste se zřejmě pokoušel číst. Ale neprovozuji klinickou praxi. Hrátky s vaší rodinou mě tudíž nesmírně bavily. Chtěl jsem ji do celé té záležitosti zaplést. Odváděl jsem vaši pozornost od hnízda. Poslal jsem vás do Lewisboro. V jednom baru ve Fitzbergu jsem prodal hrst kreditních karet tomu polyesterovému zlodějíčkovi, abych vás svedl ze stopy. A pak jsem se oklikou vrátil. Sledoval jsem toho blázna Brecka…," Gilchrist se při vyslovení lektorova jména ušklíbl, "…a zabil jsem ho tak elegantně, že je mrtvější než Dreiserova próza. To všechno jsem vám provedl přímo pod nosem, detektive, a přesto jsem vám unikl."
"Jenže," namítl Corde, "teď jsem tady."

Úsměv na profesorově obličeji se neztenčil.
"Ale já… mám vaši dceru."
"Chci vědět, kde je!" vykřikl Corde úzkostlivě.
"Konstatací očividného," zachraptěl Gilchrist, "se shazujete, jak kdysi říkal jeden můj zesnulý kolega."
Sáro, zaplakej pro mě, kotě! Ječ, křič…
"Ty hajzle!" Hrozba v Cordeově hlase se odrazila od vzdáleného umazaného stropu a jako by lámala kužely slabého světla dopadající na krvavě rudý koberec. Corde stiskl revolver a začal natahovat kohoutek, V Gilchristových očích se objevil kraťoučký záblesk monumentálního strachu, který se vzápětí opět změnil v klid a smíření. Zvedl dlaň. "Je v pořádku. Přísahám."
"Kde je?"
Gilchrist po něm přejel pohledem. Jeho úsměv se vytratil. Opět byl soustředěný a na jeho tváři se objevila maska účasti. "To vám říci nemohu. Je mi líto."
"Jestli jsi jí ublížil…" Corde vykročil kupředu a v ruce hnětl zbraň.
"Nic jí není," řekl Gilchrist konejšivým hlasem. "Přemýšlejte, detektive. Proč bych jí ubližoval? Unesl jsem ji, protože jsem potřeboval nějakou pojistku. Jiným způsobem jsem vás nemohl zastavit." Roztáhl před sebou ruce. "Podívejte… Zjistil jste, kde jsem. Musel jsem se chránit."
"Přísahám, že tě zabiju, jestli mi neřekneš, co jsi s ní provedl." Corde v sobě udusil ostnaté nutkání vpálit kulku do Gilchristovy nohy nebo lokte.
Profesorův hlas byl zdvořile konejšivý. "Nic jsem jí neprovedl. Je v bezpečí." Kývl na svůj kufřík. "Pokud se odtud dostanu, bude v pořádku. Pokud mi ublížíte nebo mě zatknete, už se s ní nikdy neshledáte. Je to úplně prosté."
Corde učinil krok vpřed a opět přidržel revolver těsně u profesorova obličeje. "Kde je?" zaúpěl.
Gilchrist odstoupil. "Tak zní moje podmínky. Žádné vyjednávání. Moje svoboda za vaši dceru. Jestli nechcete, nechte být."
"Ty parchante, ty zatracený parchante," vrčel Corde.
"To je možná v takovém či onakém kontextu pravda, ale momentálně to nehraje roli."
Hlaveň revolveru poklesla.
Cordeův dech se zklidnil. Alespoň že je Sára naživu. Alespoň má příležitost odvézt ji v bezpečí domů. Před očima se mu zjevil vemlouvavý obraz, jak dcera sedí v pyžamu v posteli a rozmlouvá s plyšovým medvídkem. Do očí se mu vlily slzy.
"Řeknu vám, co udělám," nadhodil Gilchrist. "Zvýšíme sázky. Výměnou za volný odchod vám sdělím, kde je vaše dcera a ještě k tomu přihodím jedno vysvětlení. Řeknu vám přesně, jak a proč jsem zabil Jennii."
Corde zlehka přimhouřil oči a kdesi v jeho nitru se po bok Cordeovi-otci postavil Corde-policista.
Gilchrist si neklidnou obezřetnost v jeho očích vyložil jako souhlas. Posadil se do křesla a rozvířil prach, který se začal vznášet v mdlém světle.
"Velmi jsem Jennifer Gebbenovou miloval. Bylo to poprvé, kdy jsem něco podobného vůči ženě cítil. Když nad tím tak přemýšlím, bylo to vlastně směšné. Ona byla jednoduchá dívka. A nijak zvlášť pohledná. Kolísala mezi vášnivostí a mrzutostí. Ale když byla s vámi, myslím v posteli, byla bezvýhradně s vámi. Chápete, co vám říkám? Byla středem vesmíru. Hráli jsme svoje hry, používali jsme rákosky, vytahovali řemeny. Spousta žen tyhle věci u svých mužů jen toleruje - pochopitelně u nich jde o problém odcizeného otce. Ale Jennie to milovala. Žila pro to."
"Gilchriste. .."
"Prosím. Nechte mě to doříci. Letos na jaře mě chladně odkopla. Vrátila se k té své posrané spolubydlící. ‚Promiň, ale je konec.' Já se s tím ovšem nespokojil. Kdepak. Nehodlal jsem se od ní nechat poslat k ledu stejně, jako poslala k ledu Saylese nebo Okuna. ‚Promiň, ale je konec'. Ne, ne. Tohle jsem nemohl tolerovat, dokonce ani od tak nevyhraněné osobnosti. Zavolal jsem jí ze San Franciska. Byla příliš bázlivá, než aby se se mnou rozešla…, promiňte, detektive. Byla příliš zbabělá, než aby to udělala osobně. Plných čtyřiadvacet hodin mne stravoval spalující vztek. Uklidnil jsem se a přiletěl zpátky."
"Koupil sis letenku na falešné jméno. Takže jsi měl v úmyslu ji zabít."
Gilchrist se na okamžik odmlčel a nezdál se ani překvapen, ani polekán, že je jeho protějšek s touto věcí obeznámen. "Je tu ještě jeden aspekt. Dokážete na něj přijít?"
Corde pokýval hlavou. "Zabil jsi Susan Biagottiovou a Jennie se o tom dozvěděla."
Profesora zjevně zklamalo, že Corde dokázal tuto skutečnost vydedukovat. Přesto nevzrušeně pokračoval: "Když jsem ležel v posteli s Jennií…" Usmál se jakési vzpomínce. "Nebo když jsem s ní ležel ve vaně či na podlaze v kuchyni, vyprávěl jsem jí různé věci. Člověk to s ní prostě dělal. Byla odzbrojující. Totiž, Susan a já jsme kdysi prováděli dost divoké hrátky. Jednou jsem se o tom před Jennií zmínil. Bylo to ode mě hloupé, ale prostě jsem to učinil."
"A proč jsi zavraždil Susan?"
"Nešťastná náhoda. Nechali jsme se unést a já ji uškrtil."
Corde sebou nechápavě cukl a zašeptal: "Byl to člověk, na kterém ti muselo záležet. A přesto jsi jí tak strašlivě ublížil, žes ji zabil? Proč? To byl ten sex tak dobrý?"
"Ne, pro ni nebyl. Očividně." Gilchrist věnoval Cordeovi rychlý mrazivý úsměv a dodal: "Použil jsem pak kladivo, abych zakryl některé stopy a aby to vypadalo jako loupež."
"Ale neřekl jsi Jennii, že jsi ji zavraždil."
"Samozřejmě ne." Gilchrist se zašklebil nad pošetilostí otázky. "Ale ona si nás dokázala spojit dohromady. Když jsem jí tehdy v neděli volal ze San Franciska, když mi oznámila, že se se mnou rozchází, pohádali jsme se. Říkala, že se vrací k Emily, a jestli jí prý nedám pokoj, oznámí vedení univerzity, že jsem spal se studentkami. Totiž, naše panenská děkanka

už je taková - profesoři mohou do sytosti znásilňovat studentům myšlenky, ale jejich těla jsou pro ně tabu. Kdyby Jennie začala mluvit, Larrabyová by se dozvěděla o Susan a o mně a měl bych problémy. A tak jsem odletěl zpátky do New Lebanonu a požádal Jennii, jestli se můžeme sejít. Řekl jsem jí, že chci, aby to mezi námi skončilo v pozitivním duchu. A řekl jsem jí, že mám pro ni nějakou knihu - v upomínku na náš vztah. Souhlasila. Šlí jsme se projít a skončili u rybníka."
"A tys ji zabil."
"A já ji zabil, ano." Gilchrist jako by zvažoval, jestli se o Jennii Gebbenové dá říci ještě něco, a dospěl k závěru, že nikoliv. "A taky jsem zabil Saylese a Okuna, protože…," sepjal ruce v závěrečném gestu, "… to byli moji nepřátelé."
"Ten policista v Lewisboro přišel taky k úrazu."
"To mě velmi těší - tedy že jste to nebyl vy. Upřímně řečeno jsem pociťoval lehké výčitky svědomí při pomyšlení, že byste těmi dveřmi mohl jako první projít vy." Profesor zlehka pokýval hlavou.
"Dám ti hodinový náskok," řekl Corde.
"Je před domem ještě někdo?"
"Jenom jeden kolega."
"Takže jde o neoficiální návštěvu, že?" Gilchrist pohlédl na Cordea s jistou dávkou respektu. "No dobrá. Položte sem klíčky od auta."
"Přišli jsme sem pěšky. Nejeli jsme autem."
"Vy jste jedl vtipnou kaši."
Corde hodil klíčky doprostřed podlahy. Gilchrist je zvedl a strčil do kapsy.
"Je v pořádku?"
"Samozřejmě že je v pořádku. Spoutal jsem jí jen ruce a nohy. Nic víc. A dal jsem jí roubík."
Lidé s roubíkem se mohou udusit. Nedávno o tom přinesli zprávu v bulletinu FBI a Corde si tehdy tuto skutečnost zaznamenal hranatým písmem na kartu.
Gilchrist zvedl kufřík a dodal: "Je ve sklepě." Zamířil ke dveřím, otevřel je, postavil se na horní stranu schodů a rozsvítil světlo. "Sáro!" vykřikl Corde. "Tady táta."
Žádná odpověď. "Má roubík," odpověděl Gilchrist netrpělivě. "Říkal jsem vám to."
Corde vytáhl pouta a vykročil ke Gilchristovi. "Připoutám tě za pravou ruku tady k té topenářské trubce."
"Ne. Na něčem jsme se dohodli."
"Dávám ti slovo, že dostaneš hodinu," řekl Corde. "Ale nejdřív uvidím svou dceru. Jinak tě zabiju přímo tady na místě."
Gilchrist si prohlédl Cordeovy oči. "To byste asi mohl, detektive. No jo. Tak pojďte za mnou. Budu vám to muset ukázat. To místo se nehledá snadno."
"Ne. Ty zůstaneš tady."
Profesor pokrčil rameny a řekl: "Na konci schodiště musíte odbočit doleva, projít chodbou a pak…"
Corde mu podal pouta.
"…vyjít pár schodů. Nemusíte se bát. Nic jí není. Vůbec nic." Gilchrist mluvil jako pediatr, který zbavil dítě horečky.
Corde ucítil profesorův osobní pach: trpký dech, starou látku, pot. Náhle si uvědomil, jak blízko u sebe oba stojí.
Gilchrist se natáhl pro pouta, poklidně objal Cordeovo zápěstí dlouhými prsty, zaryl mu nehty do masa, vrhl se ze schodů a strhl za sebou i detektiva.
Corde jen bezmocně šmátral po zábradlí. Ozval se výstřel a kulka se zavrtala do nejbližší zdi. Oba muži se společně řítili z borových schodů s ostrými hranami. Bouchání a dusot. Corde cítil, jak mu praská v levém zápěstí, a revolver mu vyletěl z ruky. Vzápětí se ozvalo hlasité zadunění, když jeho hlava tvrdě narazila do vratkého zábradlí. Další prasknutí kloubu zřejmě vycházelo z Gilchristovy paže či nohy.
Kutáleli se po dřevěných schodech stále níže, až nakonec dopadli na betonovou podlahu a zůstali nehybně ležet jako milenci v chladné zimní ráno. V malém potemnělém sklepě kolem nich se nacházelo zrezivělé nářadí, hromádka uhlí a několik plechovek s barvami. Avšak žádná živá duše.
Wynton Kresge se opíral o kapotu zeleného pontiaku a setrvával v palebné pozici. V podobné poloze jindy lehávali vyvržení srnci, když je Kresge před jízdou z lovu vždy přivázal ke kapotě svého oldsmobilu. Kostkovaná pažba remintongky se mu obtiskla do prstů. Cítil olej a benzin a zdálo se mu, že Corde je už uvnitř zatraceně dlouho.
Poté zaslechl výstřel. Krátké prasknutí uvnitř domu, po němž se okna v přízemí pod tlakem výšlehu z hlavně na krátký okamžik zatřásla.
Předními, nebo zadními, předními, nebo zadními?
Vyber si jednu možnost, zpropadeně.
Kresge se postavil, na chvíli zaváhal a pak vyrazil přes nedužívý trávník k otevřeným předním dveřím,
"Bille!" vykřikl a místo odpovědi jej do koutku oka udeřil pohrabáč a otevřel mu ve tváři patnácticentimetrovou ránu.
Kresge ztěžka dopadl na záda. Z brokovnice vyšla silná rána a vytrhla z podlahy opodál velký kus prkna. Policistovi se do oka a do úst řinula horká krev, takže jen zastřeně viděl, jak se Gilchrist belhá kupředu, aby zvedl odhozenou brokovnici. Pravou ruku měl nateklou a tmavou a i on byl ve tváři zkrvavený.
"Bille!" zavolal Kresge a prskal kolem sebe krev.
Gilchrist zvedl brokovnici a namířil ji na policistův obličej. Kresge se překulil a snažil se odplazit pryč. Zaslechl Gilchristovo zabručení, když profesor stiskl spoušť a uvědomil si, že v komoře vězí prázdná nábojnice. Kresge se modlil, aby se Gilchrist nevyznal ve zbraních a nedokázal brokovnici znovu nabít.
Záhy však zaslechl dvojité cvaknutí závěru a plesknutí prázdné nábojnice o podlahu verandy.
"Ne," zasténal a začal šmátrat po své automatické pistoli. Někde mu musela vypadnout z pouzdra a on ji teď nemohl najít. Posunul se o dalších několik decimetrů a přitiskl se k tepanému zábradlí, když vtom ucítil na zádech chladný dotek

hlavně.
A po něm výstřel.
A další a pak ještě jeden. Gilchrist se otočil a chytil se za hrudník a žaludek, kudy z druhé strany vyšly Cordeovy kulky. Brokovnice dopadla na Kresgeho, který ji slepě uchopil a obrátil hlaveň směrem k lesu. Gilchrist klesl na kolena a pak se zhroutil k zemi.
Wyntona Kresgeho obklopilo strnulé ticho a o chvíli později je přerušil hlas, který s konečnou platností zahnal policistovu úlevu: hlas plačícího Billa Cordea. "Sáro, co jsem ti to provedl, co jsem to provedl?"
15
Šel nejistým krokem. Ze země trčely travnaté drny a nepoddajné kořeny a podrážely mu nohy. Jeho hlas zněl chraplavě, když se dal do křiku: "Sáro, Sáro!" Prodíral se porostem a z přízemních hnízd před ním vylétávali vyplašení ptáci. V některých okamžicích zaslechl vlastní zoufalou ozvěnu, která ho vždy nakrátko naplnila falešnými nadějemi.
Při pádu ze schodů si vykloubil zápěstí, ale odmítl jakékoliv ošetření a spěchal ven pátrat po dceři.
Případně - a tato myšlenka ho naplňovala zoufalstvím - po jejím těle. V domě ani v garáži totiž Sára nebyla.
Poháněn hrůzou z dceřiny ztráty a s myšlenkami plnými chaosu pročesával Bill Corde pět zrádných akrů kolem domu - neprostupné lesy, přesypy z borového jehličí, dvě hluboké tůně a spoustu bahna, které mohlo klidně sloužit jako mělký hrob. Wynton Kresge, sešitý a zbědovaný, procházel stejný terén. Také on se děsil pomyšlení, že v lesích nalezne malou vyvýšeninu z čerstvě nahrnutou půdou. Sdělovat takovou zprávu o dítěti jeho otci pro něj bylo čímsi nepředstavitelným; přesto neustával ve zběsilém hledání. Postupně se k nim připojili další policisté, dokonce i Lance Miller, přestože sípal pod elastickým obvazem pevně utaženým kolem žeber. Nehostinnou krajinu prohledával i Jim Slocum a dva newlebanonští policisté, kteří již měli po službě, takže teď mohli klidně sedět doma s pivem, manželkou a televizí.
Corde se klátivě prodíral travou a tenkými šlahouny. Klestil si cestu a ramenem si rozrážel větve a keře sahající do výše hlavy. Jednou upadl přes nemilosrdně ukrytý oblouk ostnatého drátu, a když si přiložil zdravou ruku na čelist, zjistil, že ji má zkrvavenou. Každý flíček růžové barvy prosvítající pod porostem byl pro něj zdrojem trýzně, stejně jako každé vzdálené zaštěkání psa nebo duté zahoukání sovy. Jednou Corde hlasitě zanaříkal, když přeskákal přes vysokou trávu k objektu, z něhož se nakonec vyklubal béžový pytel naplněný odpadky.
"Sáro, Sáro?" zvolal šeptavě a prošel skrz skupinku stromů na další pole tvořené dvanácti akry čerstvě rozorané půdy. V sedm hodin již slunce stojí na obloze nízko a úzké stíny stromů se táhnou na metry daleko. Bill Corde sedí na pahorku porostlém pampeliškami, mátou a stvoly klejichy. Hlas se mu již ztratil a síla také. Natahuje ruku a láskyplně hladí zažloutlý lístek, jako by se pominul. Myslí si, že by měl všechna pole prohledat, ale zároveň ví, že je to zbytečné. Nemůže dělat nic, nic než sedět a truchlit za svou dceru - a také za další ztrátu, neboť Sářina smrt otráví jakýmsi tajemně brutálním způsobem také jeho život s Diane i jeho život s Jamiem. Mezi všechny tři bude navždy zaražen rozdělující klín.
Během hledání byla jeho jediným nástrojem naděje a i ta je teď pryč.
Sedí v tomto ochromení deset minut a sleduje, jak po nerovné cestě kodrcá směrem k němu policejní vůz, opatrně řízený Lancem Millerem. Vůz na svahu zastavuje, otevírají se dveře a vystupuje z nich Diane.
A za ní Sára.
Corde nejistě vstává a vyráží vpřed. Pevně dceru tiskne, objímá ji a pak jako by se do ní celý vpil. "Broučku, broučku, broučku!" pláče. Jeho vášnivost ji začíná mást a on se nutí k nenucenosti. Nakonec v něm převládá rozpustilost, která není předstíraná. Propuká v řehtavý smích a tiskne dceřinu ruku.
Diane mu vysvětluje, že Sára před dvaceti minutami přiběhla domů od silnice. "Je hrozně otřesená," šeptá Cordeovi do ucha. "Viděla, jak Gilchrist zaútočil na Brecka, utekla a ukryla se ve škole. Potom došla pěšky domů." Corde starostlivě zvedá obočí a Diane jeho signálu rozumí. "Nic jí není," dodává neslyšně. "Ani se jí nedotkl."
Nato Diane ukazuje na sanitku zaparkovanou u vjezdu ke Gilchristovu domu. "Dali jí prášek, po kterém se uvolní. Že jo, miláčku?"
"Chce se mi spát, mami."
Přestože chce Corde položit dceři tisíc otázek, je mu jasné, že na rozhovor se Sárou teď není vhodná doba. "Už je skoro čas na večeři," říká. "Co kdybysme teď jeli domů a něco si venku ugrilovali?"
"Dobře, tati. Máš něco s rukou."
"To nic není."
V této sváteční atmosféře vyrážejí k autu, ale tíha událostí je na Sáru náhle příliš velká. Civí na Gilchristův dům, jako by se dívala na přítele, který ji zradil. Přestože dům stojí poměrně daleko, Corde se raději pomalu staví Sáře do cesty, aby náhodou nezahlédla krev. "Ublížil doktoru Breckovi, tati. Slunečníček ublížil doktoru Breckovi. A já myslela, že je to můj kamarád."
"To nic, broučku. Všechno zas bude v pořádku."
"Chce se mi spát. Ztratila jsem batůžek."
"Najdeme ho později, miláčku."
"Nechala jsem ho v autě doktora Brecka. Je v něm můj magnetofon. Doktor Breck říkal, že mám utéct, když Slunečníček…" Její drobný hlásek se vytrácí.
Diane si pomalu přikládá prsty na ústa a je odhodlána neprozradit v dceřině přítomnosti žádnou další hrůzyplnou skutečnost.
"Jak je na tom Breck?" ptá se Corde manželky.
Diane váhá. Corde ví, že jeho žena zvažuje, zda má přiznat, že Breckův stav zná. "Volala jsem do nemocnice," šeptá Diane nakonec. "Bude žít. Se stovkami stehů."

Sára se vyčerpaně ohlíží jinam. "Tady se mi to nelíbí. Bojím se, že se sem vrátí."
"Kdo?" ptá se Diane.
"Slunečníček."
Corde se sklání do podřepu. "Ten už odešel, miláčku. Nikdy se už nevrátí. Poslal jsem ho pryč."
Diane se dívá na dům. "Ten tvůj čaroděj bydlí tam?" táže se udiveně.
"Párkrát jsem ho viděla za tou pastvinou," odpovídá Sára. "Chtěla jsem, aby vymyslel nějaké kouzlo a udělal mě chytrou, a tak jsem ho tam jednoho dne sledovala. Ale bála jsem se ho poprosit, a tak jsem zase odešla."
"A napsala o tom povídku."
Corde vytahuje z náprsní kapsy dvě pomačkané stránky a čte věty, které se během dne bezmála naučil nazpaměť. ",A ta holčička se vyšplhala orlovi Peročechrákovi na záda a chytila se ho kolem opeřeného krku. Společně pak odletěli ze žlutého domu. Doletěli až ke Slunečníčkovi domů. Vletěli k němu do zahrady, pak minuli louku s pasoucími se kravičkami a starou studánku a ohořelou sýpku, která vypadala jako velrybí kost, prolétli nad železničním mostem a podél stezky k řece. Nakonec se ocitli na mýtině uprostřed lesa a Peročechrák jemně přistál. A právě tam stála Slunečníčkova chalupa…'"
"Ty jsi sem šla sama, Sáro?" Dianina víčka se přivírají nad blízkostí tragédie, která se nestala jen díky nejnevyzpytatelnější hříčce osudu.
"Já jsem chtěla, aby mě udělal chytrou, mami."
Diane bezděčně objímá dceru kolem ramen a společně míří k policejnímu autu. Corde se belhá za nimi. Matka s dcerou se na okamžik rozdělují a Sára běží napřed.
Corde dohání manželku, která nyní mlčí a ve tváři má stejně ostražitý výraz jako nedávno u Jamieho lůžka. Corde ví proč, ale nechce na to teď myslet. Bolest v paži se hlásí o slovo o to více, oč menší jí až dosud věnoval pozornost, a než detektiv dosedá na zadní sedadlo vedle Diane, je už napůl v bezvědomí. Sára sedí vepředu a Diane jí vplétá prsty do vlasů.
Když si Corde poposedává blíže k manželce, odsunuje se od něj. Její pohyb je jemný, ale zřejmý.
Miller startuje auto a pomalu projíždí po nerovné půdě. Dodge se pohupuje jako kánoe v brázdě za motorovým člunem. Corde si opírá čelo o palec, jako by se chtěl pomazat postním popelem, a pak si vkládá celou hlavu do dlaně. Napadá ho toto: Já jen dělám svou práci jediným způsobem, který znám. Co více se toho od člověka čeká? Přestože se ho zároveň zmocňuje pocit, že člověk musí dělat více a dost možná o mnoho více. Je mu jasné, že jakmile se člověku uzdraví dcera, onemocní mu syn, a jakmile splatí auto, zvedne se mu hypoteční splátka, a jakmile dospěje k názoru, že miluje manželku, najde si manželka jiného… Břemena, jež život klade na lidská bedra, nemají konce. Ó, je třeba toho učinit tolik a pak ještě více. A pak více a více a více… Cordeovi nicméně připadá, že problém nespočívá ani tak v břemenech jako spíše v nalezení něčeho či někoho, kdo člověku přesně ukáže, co je potřeba učinit. Takové je ponaučení. Taková je situace a Bill Corde pochybuje, že se mu ji někdy podaří napravit.
"Teď se všichni připoutejte," hlásí Lance Miller a auto odbočuje na silnici.
Corde již vyplnil nový formulář FI-113, ale byla to úmorná dřina. Musel si dávat zvláštní pozor, protože věděl, že zpráva o případu se stane zdrojem pro mediální prohlášení Jima Slocuma i Hammerbacka Ellisona, a chtěl, aby popis situace vyzněl co nejpřesněji. Pokoušel se zprávu nadiktovat do Sářina magnetofonu, ale pořád se přitom zadrhával, takže se musel vrátit k osvědčenému úřednímu papíru a tužce Bic se středně měkkou tuhou.
Register přišel o exkluzivitu. Vraždy totiž byly připsány univerzitnímu profesorovi, který kdysi vyučoval na Harvardu a psal recenze knih do New York Times. Do města se sjeli zástupci tiskové agentury Associated Press a několik velkoměstských novinářů spolu s hordou mladých televizních reportérů (k nadšení celého města byl jeden z nich ze CNN) i se svými laky na vlasy, elegantními kostýmy a nejmodernější elektronikou. Jeden novinář označil Gilchrista za "newlebanonského rituálního vraha", ale šerif Jim Slocum ho poopravil tvrzením, že "zde podle všeho nešlo ani tak o rituální motivy jako spíše o vraždu z nenaplněného vztahu a několik následných vražd, které ji měly zakrýt".
Corde byl zproštěn povinnosti učit se rádiové kódy a momentálně vedl takzvanou "sekci těžkých zločinů", jak ji nazval Slocum poté, co jednou večer zhlédl pořad Nejhledanější v Americe. Život v sekci však běžel hlemýždím tempem a jediným těžkým zločincem byl momentálně Dell Tucker, newlebanonský farmář, který si upravil plně automatickou AR-patnáctku a byl slyšen, jak ji testuje na syslech. Corde dospěl k přesvědčení, že jde o veskrze federální zločin, tak proč se obtěžovat? Navíc měl sám se sysly potíže.
Wynton Kresge dostal od Hammerbacka Ellisona dost nezáviděníhodný rozpis služeb. Jako nováček musel vybírat pokuty za nepřiměřenou rychlost v odlehlých končinách okresu Harrison. Corde ho chlácholil, že všechny úkoly nemohou být lákavé.
"To není fér," zabručel na to Kresge. Momentálně seděl na Cordeově stole na úřadu šerifa v New Lebanonu a prohlížel si vyšetřovací zprávu. "Gilchrist sem přiletěl zpátky den předtím, než byla Jennie zavražděna…" Hovořil sám pro sebe a skládal si výsledný obrázek. "Koupil si letenku na falešné jméno."
"Měli jsme zkontrolovat všechny pasažéry, jejich identifikační průkazy a formu platby. Ta stopa se tam skrývala."
"Člověk zkrátka nemůže myslet na všechno," konstatoval Kresge.
Corde se na chvíli zadumal. "To je pravda, nemůže. Ale musí."
"Takže se vrátil až ze San Franciska?" přemýšlel nahlas Kresge.
"A pak už zůstal v New Lebanonu," doplnil ho Corde. "Pronajal si ten dům v lesích, kde jsme ho našli. Pronajal si ho na měsíc a příliš z něj nevycházel. A když pak volal lidem, jednoduše jim řekl, že volá ze San Franciska, a oni mu uvěřili."
"Jak jsi to zjistil?"
"Já to nezjistil. Domyslel jsem si to. Z toho, co mi řekl. Nejlepším zdrojem informací o vraždě je pachatel. Zapamatuj si to."

"Jo, zapamatuju."
"Myslím, že se tam chtěl nějakou dobu zdržovat a pak se zase objevit, jako by se vrátil z té konference. Jenže toho rána po vraždě zřejmě zahlédl v lese Sáru a rozhodl se, že jí využije, aby se mi dostal na kobylku. Jí a taky Jamieho."
"Jak?"
"Ty jeho výhrůžky směrem k Sáře mě mohly zastavit. Případně kdyby se dětem něco stalo, mohl bych být neschopen ve vyšetřování pokračovat. Nezapomeň, že všichni ostatní hledali Měsíčního vraha. Jenom T. T. Ebbans a já - a taky ty - pátrali po někom jako Gilchrist. A on to věděl. Já byl tím, koho musel zastavit. Ribbon asi sotva."
"Natožpak vlkodlak Slocum," zašeptal Kresge a pokračoval: "Když jste byli v tom domě, kde jsi ho zastřelil, říkal, že má Sáru. Proč to řekl?"
Corde se zašklebil. "Aby mohl udělat přesně to, co pak udělal: získat proti mně výhodu. Já na to nešel moc chytře. Vůbec mě nenapadlo, že mohla utéct. Vešel jsem dovnitř a ze všeho nejdřív jsem se ptal, kde je. Tím proti mně získal zbraň a využil jí zatraceně dobře, když vezmeme v úvahu, že si to všechno na místě vymyslel. Pohrával si se mnou. Nejdřív mě pěkně rozběsnil a pak mě zase uklidnil ujištěním, že Sáře nic není, a vyprávěním, proč zavraždil Jennii. Vyvedl mě ze střehu."
"A kdo je vůbec ten Breck?" Kresge pročítal vyšetřovací zprávu.
No, to je tedy otázka.
"Zrovna jsem s ním mluvil. Byl to Sářin lektor. Nic víc. Přečetl si kus Sářiny knížky o čaroději, který hlídá náš dům. Zeptal se jí na to a zjistil, že tuhle pasáž si Sára nevymyslela. Došlo mu, že je to ten člověk, který nám vyhrožuje, což znamenalo, že je to náš pachatel."
"A proč nám to neřekl dřív?"
"Přečetl si ten úryvek pitomých pět minut předtím, než ho Gilchrist začal porcovat."
A dva dny poté, co jsem si stejný úryvek přečetl já.
"Tenhleten Breck byl zkrátka ve špatnou dobu na špatném místě," nadhodil Kresge.
"Dá se to tak říct."
I když Corde již nyní chápal, že Breck byl do celé věci zapleten mnohem více. To však nikterak nesouviselo s Gilchristem ani s vyšetřováním a Corde věděl, že bude zapotřebí značného přemýšlení a značného debatování, než přijde na to, jak vlastně s Benem Breckem naložit - pokud se s ním vůbec nějak naložit dá. Osoba, s níž si o tom musel promluvit, navíc neměla právě náladu na diskuse.
Kdo je vůbec ten Breck?
"Gilchrist," řekl Kresge s téměř nábožnou úctou. "Po celou dobu byl o krok před námi."
"To teda jo. A zároveň krok za námi."
"Jak jsi vůbec zjistil, že je v tom domě, Bille? Já bydlím v New Lebanonu už deset let a nikdy jsem netušil, že dole u řeky stojí nějaké domy."
"Proces dedukce se těžko vysvětluje, Wyntone."
"Chceš říct, že je to něco, s čím už ses narodil?"
"Ne. Dá se to naučit. Čím víc to budeš cvičit, tím lepší budeš. Zapamatuj si to."
"Jo, zapamatuju."
Corde vyšel na zahradu, odložil plechovku s pivem a prohlédl si pás blátivé půdy u ústí sušičky. Odehnal párek vlhovců, sklonil se k zemi a pak poklekl na všechny čtyři; zdálo se mu, že zelené chmýří nepovyrostlo za poslední týdny ani o milimetr. Napadlo ho, že je potrhlé snažit se pěstovat trávník právě zde, v této kamenité tmavé rokli mezi dvěma domy obývanými běhavými dospívajícími chlapci, kteří milují zkratky. Měl by to tu zavézt štěrkem a hotovo.
Corde nicméně pečlivě nastavil postřikovač a pustil vodu. Posadil se na kostkovanou zahradní židličku, jejíž hliníkové nohy zavrzaly na betonové terase, kterou zde postavil před dvěma lety a další dva roky se ji snažil ohradit. Podíval se na hodinky. Rodina se dnes večer chystala navštívit Jamieho v nemocnici. Hodlali mu na pokoj propašovat video, jež pak Corde připojí k nemocničnímu televizoru. Chtěli se společně dívat na film, který Diane vypůjčila, na jakousi komedii o policajtech. Tato exkurze však byla plánována až po večeři. Nyní si chtěl Corde na pár minut oddechnout. Otevřel pivo, vypil polovinu plechovky, opět ji položil na beton a přitom se celou dobu díval, jak ostřikovač vytváří přerušovanou duhu a vyplivuje vodní vějíř tak vysoko, až se dotýká pomalu zapadajícího slunce. Ohlédl se a spatřil za oknem Diane, která se oháněla kolem dvou pánví a vařila večeři.
Corde ucítil, že ho do stehna bodá hromádka vyšetřovacích karet, a vytáhl je z kapsy. Většina jich měla skončit na úřadu šerifa ve vysokých zelených skříních, které si Corde nedůtklivě vyhradil pro vlastní potřebu. Jednu kartu popsanou pečlivým hůlkovým písmem si však hodlal v práci připíchnout na nástěnku. Napadlo ho, že si ji vyvěsí hned vedle svého oblíbeného citátu, podle něhož jsou úhelným kamenem případu fyzické důkazy. Na této kartě stálo:
JE TO BÁSNÍK, KDO VNÍMÁ SVĚT
OSVÍCENÍM RYZÍHO POCHOPENÍ,
ZATÍMCO OSTATNÍM LZE VIDĚT
JEN V ODRAŽENÉM SVĚTLE.
L. D. GILCHRIST
Corde si zastrčil kartu do kapsy, zvedl pivo, upil několik doušků, opřel si orosenou plechovku o břicho a zaposlouchal se do zvuků soumraku: cikády, vrzání cvrčků, sova, kterou právě probudil hlad, svolávání sousedovic dětí k večeři. Diane zaklepala na okno a zavolala: "Večeře bude za deset minut."
Bill Corde přikývl. Vyčkal polovinu vyměřené doby, postavil se a protáhl si tělo. Přešel k okraji betonové terasy, vyklonil se ven a začal mávat bílými kartami vysoko ve vzduchu. "Kšá, kšá!" ječel na hejno šesti lesklých vlhovců, kteří se zvedli od zavlaženého pásu křehkého trávníku a zmizeli v dálavách bezměsíčné oblohy.

Detektiv Bill Corde nikdy v ničem nevynikal. Jako průměrný policista v zapadlém městečku neusiluje o nic vyššího než vést poklidný život. Jeho plán zhatí člověk, který jedné jarní noci znásilní a zavraždí studentku místní univerzity. Když Corde pohlíží do tváře mrtvé dívky, vidí tam zmařené naděje, šok z náhlé smrti - a taky předznamenání toho, že jeho vlastní život se ocitl na pokraji pekla. Že v nejbližších dnech se mu před očima sesype vše, na čem mu až do té doby záleželo. Je jeho rodina i on sám zažijí zatím nepoznaný rozměr strachu.
Pro Billa i obyvatele městečka je bestiální vrah nejobávanějším ze všech lidí, zatímco jeho devítiletá dcera Sára, lapená ve světě frustrace z duševního postižení, považuje vyšinutého zabijáka za zosobnění všech svých snů. Ten člověk je pro Sáru jakýmsi princem na bílém koni, se kterým by ráda utekla z nenáviděné každodennosti, i když ho vlastně vůbec nezná...